C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert-Kolo_casu_2-1-Velke_hledani.PDB

PDB Name: Jordan_Robert-Kolo_casu_2-1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.11.2004
Modification Date: 14.11.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA DRUHÁ

VELKÉ HLEDÁNÍ

Svazek 1

Robert Jordan

Tuto knihu věnuji Lucindě Culpinové, Alu Dempseymu, Tomu Dohertymu, Susan Englandové, Dicku Gallenovi, Cathy Groomsové, Marise Groomsové, Wilsonu a Janet Groomsovým, Johnu Jarroldovi, the Johnson City Boys (Mikeovi Lesliemu, Kennethu Lovelessovi, Jamesi D. Lundovi a Paulu R. Robinsonovi), Karlu Lundgrenovi, Williamu McDougalovi, the Montana Gang (Eldonu Carterovi, Rayi Grenfellovi, Kenu Millerovi, Rodu Mooreovi, Dicku Schmidtovi, Rayi Sessionsovi, Edu Wildeymu, Mikeovi Wildeymu a Shermanu Williamsovi), Charliemu Mooremu, Louise Cheves Popham Raoulové, Tedu a Sydney Rigneyovým, Bryanu a Sharon Webbovým a Heather Woodové.

Přispěchali mi na pomoc, když Bůh kráčel po vodě a skutečné oko světa pohlédlo na můj dům.

Robert Jordan
Charleston, Jižní Karolina
únor 1990

Vysvětlivky k mapě str. 4, 5
The Dead Sea - Mrtvé moře; The Blight - Morna; Shayol Ghul - Shayol Ghul; The Blasted Lands - Spálené země; Mountains of Dhoom - Dhúmské hory; Tarwin's Gap - Tarwinovo sedlo; Fal Dara; Fal Moran; Shienar -Shienar; Niamh Passes - Niamhské průsmyky; Arafel; Chachin - Chachin; Plain of Lances - Planina kopí; Shol Arbela - Shol Arbela; Saldaea - Saldaea; Maradon; World's End - Konec světa; Aile Dashar - Aile Dashar; Bandar Eban; r. Dhagon - řeka Dhagon; Arad Doman; r. Akuum - řeka Akuum; r. Arinelle - řeka Arinella; Katar; r. Ivo - řeka Ivo; r. Haevin - řeka Haevin; The Black Hills - Černé hory; r. Luan - řeka Luan; Dragonmount - Dračí hora; Tar Valon; Kingslayer's Dagger - Rodovrahova Dýka; Aiel Waste - Aielská pustina; r. Gaelin - řeka Gaelin; Jangai Pass - průsmyk Jangai; The Spine of the World - Páteř světa; Cairhien - Cairhien; r. Alguenya - řeka Alguenya; Braem Wood - Braemský les; Baerlon -Baerlon; The Two Rivers - Dvouříčí; Mountains of Mist - pohoří Oparů; Paerish Swar (Darkwood) - Paerish Swar (Temnoles); Almoth Plain -Almothská pláň; Toman Head - Tomova Hlava; Falme; r. Andahar - řeka Andahar; Tanchico - Tanchico; Tarabon; Elmora; Aryth Ocean - Arythský oceán; Amador; The Shadow Coast - Stínové pobřeží; Tremalking; Windbiter's Finger - Větrolam; Ebou Dar - Ebou Dar; Qaim; Amadicia - Amadicie; r. Sharia - řeka Sharia; r. Eldar - řeka Eldar; Ghealdan; Jehannah; Garen's Wall - Garenova Stěna; Caralain Grass - Caralainská pastvina; Andor; Four Kings - Čtverkrálí; r. Storn - řeka Storn; Whitebridge - Bílý Most; Lugard; Murandy; r. Manetherendrelle - řeka Manetherendrella; Altara; Illian; Sea of Storms - Bouřlivé moře; Isles of the Sea Folk - ostrovy Mořského národa; r. Cary - řeka Cary; Hills of Kintara - Kintarské vršky; Plains of Maredo - Maredská pláň; Far Madding; Tear - Tear; The Fingers of the Dragon - Dračí Prsty; Cindaking; Godan; Mayene; Drowned Lands - Potopená země; Haddon Mirk; Stedding Shangtai - Država Shangtai; r. Erinin - řeka Erinin; r. Iralell - řeka Iralell; Aringill; Caemlyn; Ghealdan

PROLOG

Ve stínu

Muž, který si říkal Bors, tedy přinejmenším na tomto místě ohrnoval nos nad tichým mumláním, které se linulo klenutou komnatou jako tiché štěbetání hus. Jeho úšklebek však zakrývala černá hedvábná škraboška, která mu zakrývala tvář, jako ostatně stovky škrabošek zakrývaly stovky tváří v komnatě. Stovky černých škrabošek a stovky párů očí snažících se zahlédnout, co leží pod nimi.
Pokud by se člověk nedíval příliš pozorně, mohl to být ohromný sál v paláci, byly tu mramorové krby, z klenutého stropu visely zlaté lustry, stěny byly ověšeny barevnými goblény a podlaha byla vyložena složitou mozaikou. Pokud se člověk nedíval příliš pozorně. Například krby byly studené. Plameny tančily nad poleny tlustými jako mužská noha, ale nevydávaly žádné teplo. Stěny za goblény a strop vysoko nad lustry byly z neopracovaného kamene, který byl skoro černý. Nebyla tu žádná okna a pouze dvoje dveře na opačných stranách komnaty. Bylo to, jako by se někdo snažil vytvořit dojem palácového přijímacího sálu, ale nehodlal se namáhat s něčím víc než s nástinem a několika drobnými detaily.
To, kde byla komnata, muž, jenž si říkal Bors, nevěděl, a tušil, že to nevědí ani ostatní. A vůbec se mu nelíbilo pomyšlení na to, kde by mohla být. Stačilo mu, že byl povolán. Pomyšlení na to se mu také nelíbilo, ale takové zavolání poslechl dokonce i on.

Posunul si plášť a byl vděčný, že ohně jsou tu studené, jinak by mu v černé vlně spadající až na zem bylo příliš horko. Celý oděv měl černý. Záhyby pláště zakrývaly to, jak se hrbí, aby zakryl svou výšku, a nedalo se ani poznat, je-li tlustý či hubený. Nebyl jediný z přítomných, kdo se halil do celých sáhů sukna. Mlčky pozoroval své společníky. Větší část jeho života se vyznačovala trpělivostí. Vždy, pokud čekal a díval se dost dlouho, někdo udělal chybu. Většina z přítomných mužů a žen se mohla řídit stejnou filozofií. Dívali se a mlčky naslouchali těm, kdo museli promluvit nahlas. Někteří lidé prostě neunesli čekání ani mlčení, takže vyzradili, co věděli.
Mezi hosty kroužili sloužící, štíhlí, zlatovlasí mladí lidé, s úklonou a úsměvem zdvořile nabízející víno. Mladí muži a ženy měli těsné bílé kamaše a rozevláté bílé košile. Dívky i hoši se pohybovali se zneklidňujícím půvabem. Všichni vypadali jako zrcadlový obraz těch ostatních, chlapci byli švarní, jako byly dívky krásné. Muž, který si říkal Bors, pochyboval, že by dokázal poznat jednoho od druhého, a to měl na obličeje oko a dobře si je pamatoval.
Usmívající se bíle oděná dívčina mu nabídla podnos se sklenicemi z křišťálového skla. Muž, jenž si říkal Bors, si jednu vzal, nicméně napít se nehodlal. Kdyby byl odmítl docela, mohlo by to vypadat, že je podezřívavý - nebo něco horšího, a obojí by tu mohlo mít smrtelné následky - ale pití mohlo obsahovat cokoli. Někteří z jeho společníků by dozajista nic nenamítali, kdyby se počet jejich soků v boji o moc zmenšil, ať už by tím nešťastníkem byl kdokoli.
Líně se zahloubal nad tím, zda budou sloužící po tomto setkání odstraněni. Sloužící slyší všechno. Když se služebná narovnávala po úkloně, muž, jenž si říkal Bors, zachytil její pohled nad sladce se usmívajícími rty. Bezvýrazný pohled. Prázdný pohled. Pohled panenky. Pohled mrtvější než smrt.
Když půvabně odplula dál, muž, jenž si říkal Bors, se otřásl a zvedl číši ke rtům, než se zarazil. Nezamrazilo ho z toho, co provedli té dívce. Spíš to, že pokaždé, když si myslel, že u těch, jimž nyní slouží, odhalil nějakou slabost, zjistil, že ho předběhli a domnělou slabost zlikvidovali s tak nemilosrdnou dokonalostí, až ho to udivovalo. A dělalo mu to starosti. Prvním pravidlem jeho života bylo, že vždycky hledal slabost, protože každá slabost byla štěrbinou, kam mohl proniknout, zapátrat a získat vliv. Pokud jeho současní páni, jeho páni pro tuto chvíli, nemají žádné slabosti...
Zamračil se pod škraboškou a jal se studovat své společníky. Aspoň zde bylo hodně slabých. Zrazovala je jejich nervozita, dokonce i u těch, kdož měli dost rozumu, aby si dávali pozor na jazyk. To, jak se tento člověk choval škrobeně, jak si tamta trhala za suknici.
Muž, jenž si říkal Bors, odhadoval, že dobrá čtvrtina z nich se kromě černých škrabošek s žádným dalším převlekem nenamáhala. Prozrazoval to jejich oděv. Žena stojící před zlatorudým závěsem, tiše hovořící s postavou - nedalo se rozeznat, jedná-li se o muže či o ženu zahalenou do šedého pláště s kapuci. Žena si toto místo očividně vybrala kvůli tomu, jak barvy na goblénu zdůrazňovaly její róbu. Bezpochyby bylo hloupé přitahovat na sebe pozornost, protože její šarlatové šaty s hlubokým výstřihem, který odhaloval příliš velký kus pleti, a se sukní dost krátkou, aby byly vidět zlaté střevíčky, prozrazovaly, že pochází z Illianu, že je to bohatá žena, možná dokonce z urozeného rodu.
Nedaleko ženy z Illianu stála jiná žena, stála sama a obdivuhodně mlčela. Měla labutí šíji a lesklé černé vlnité vlasy, které jí spadaly až do pasu, držela se zády ke kamenné stěně a vše pozorně sledovala. Ta nebyla nervózní, byla klidná a vyrovnaná. Bylo to obdivuhodné, ale měděný odstín její pleti a smetanová róba ke krku - která ponechávala nezakryté pouze ruce, přiléhala k tělu a prosvítala jen natolik, že naznačovala vše, ale nevyjevovala nic - ji jasně označovaly za příslušnici předního rodu Arad Domanu. A pokud se muž, jenž si říkal Bors, úplně nemýlil, na širokém zlatém náramku na jejím levém zápěstí byl dokonce rodový znak. Musel to být znak jejího vlastního rodu. Žádný urozenec z Domanu by se nesnížil natolik, aby nosil znak jiného rodu. To bylo horší než pouhý nerozum.
Kolem muže, jenž si říkal Bors, prošel jakýsi muž s vysokým límcem na nebesky modrém shienarském plášti a štěrbinami ve škrabošce si Borse ostražitě prohlédl od hlavy až k patě. To, jak se nesl, naznačovalo, že se jedná o vojáka. To, jak držel ramena, to, jak se nikdy dlouho na nic nedíval, to, jak držel ruce, vždy připraven sáhnout po meči, to vše ho prozrazovalo. Shienarec nevěnoval muži, jenž si říkal Bors, pozornost. Borsova ohnutá ramena a záda neznamenala žádnou hrozbu.
Když Shienarec prošel, maje pravici zaťatou v pěst a už už hledající další nebezpečí, muž, jenž si říkal Bors, si odfrkl. Všechny si je dokázal přečíst, z jaké třídy pocházejí i z jaké země. Poznal kupce i

válečníka, pána i kmána. Z Kandoru, z Cairhienu, ze Saldeie i z Ghealdanu. Byli tu příslušníci všech národů a skoro všech vrstev. Muž, jenž si říkal Bors, náhle znechuceně nakrčil nos. Byl tu dokonce i Cikán v jasně zelených nohavicích a jedovatě žlutém kabátci. Až přijde ten velký den, tak se bez těchhle obejdeme.

Ti převlečení si povětšině nevedli lépe, byť se krčili a halili se do plášťů. Muž, jenž si říkal Bors, zahlédl pod okrajem jednoho tmavého roucha stříbrem obité boty vznešeného tairenského pána a pod dalším záblesk ostruh se lví hlavou, jaké nosili pouze důstojníci andorské královniny gardy. Jakýsi štíhlý chlapík - štíhlý dokonce i v černém rouchu splývajícím až na zem a anonymním šedém plášti spíchnutém prostým stříbrným špendlíkem - se rozhlížel ze stínu velké kápě. Mohl to být kdokoliv, odkudkoliv... až na to, že měl mezi palcem a ukazováčkem pravé ruky vytetovanou šesticípou hvězdu. Takže příslušník Mořského národa, a jeho levá ruka by divákovi prozradila i klan a rod. Muž, jenž si říkal Bors, se s tím ani nenamáhal.

Náhle se mu zúžily oči. Upřel pohled na ženu zahalenou až po prsty do černého. Na pravé ruce měla zlatý prsten ve tvaru hada požírajícího vlastní ocas. Aes Sedai, či přinejmenším některá z žen, které v Tar Valonu Aes Sedai vycvičily. Nikdo jiný by takový prsten nenosil. Ať už tomu bylo, jak chtělo, muži, jenž si říkal Bors, na tom nezáleželo. Odvrátil zrak dřív, než ho žena mohla přistihnout, jak se na ni dívá, a vzápětí zahlédl další ženu zahalenou od hlavy až k patě v černém s hadím prstenem na ruce. Čarodějnice nedaly najevo, že by se snad znaly. V Bílé věži seděly jako pavouci uprostřed sítě, strkaly nos do cizích věcí, a jak ony tahaly za provázky, tak králové a královny tancovali. Ať jsou všechny odsouzeny k věčné smrti! Muž, jenž si říkal Bors, se přistihl, že skřípe zuby. Pokud bylo nutné zmenšit počty - a to bylo nutné, než přijde ten velký den - byli tu někteří, kteří budou chybět ještě méně než Cikáni.

Ozval se zvon, jediný rozechvělý tón, který přicházel ze všech stran najednou a uťal všechny ostatní zvuky jako nůž.

Vysoké dveře na protějším konci komnaty se rozlétly a do místnosti vstoupili dva trolloci v černých kroužkových košilích, které jim sahaly až po kolena, ozdobených hroty. Všichni ucouvli. Dokonce i muž, jenž si říkal Bors.

Trolloci byli o hlavu a ramena vyšší než nejvyšší z přítomných mužů. Vznikli spojením člověka a zvířete, z něhož se obracel žaludek, a lidské tváře měli pokřivené a pozměněné. Jeden měl místo nosu a úst velký ostrý zoban a na hlavě peří místo vlasů. Ten druhý měl na nohou paznehty, obličej protažený do chlupatého čenichu a nad ušima rohy.

Trolloci si lidí nevšímali, obrátili se zpátky ke dveřím, přikrčili se a podlézavě se uklonili. Peří se tomu prvnímu zvedlo do tuhého hřebínku.

Mezi trolloky prošel myrddraal a oni padli na kolena. Myrddraal byl celý v černém a vedle něho vypadaly kroužkové košile trolloků i škrabošky lidí vesele. Jak myrddraal kráčel s hadím půvabem komnatou, jeho odění viselo zcela nehybně, ani v nejmenším se nezavlnilo.

Muž, jenž si říkal Bors, cítil, jak se mu stahují rty dozadu, napůl pohrdlivě a napůl, jak si musel s hanbou připustit, strachem. Myrddraal neměl zahalený obličej. Tvář měl nezdravě bledou, lidskou, ale bez očí, připomínala skořápku vajíčka, připomínala červa v hrobě.

Obracel hladkou bílou tvář a zdálo se, že si přítomné jednoho po druhém prohlíží. Řadami lidí proběhlo při tom bezokém pohledu zachvění. Jak se lidé ve škraboškách jeden po druhém snažili vtisknout do davu a uhýbali, aby se vyhnuli jeho pohledu, myrddraalovy tenké bezkrevné rty se zvlnily, skoro to připomínalo úsměv. Myrddraalův pohled způsobil, že se lidé rozestavili do půlkruhu čelem ke dveřím.

Muž, jenž si říkal Bors, polkl. Jednou přijde den, půlčlověče. Až velký pán Temnoty opět přijde, vybere si nové hrůzopány, a potom se ty budeš hrbit před nimi. Budeš se hrbit před lidmi. Přede mnou! Proč nic neříká? Přestaň na mě zírat a řekni něco!

"Váš pán přichází." Myrddraal měl hlas ochraptělý, znělo to, jako když se drolí suchá hadí kůže. "Na zem, červi! Padněte na tváře, jinak vás jeho záře oslepí a sežehne!"

Muž, jenž si říkal Bors, dostal vztek, rozzuřil ho tón stejně jako slova, ale pak se vzduch nad půlčlověkem zachvěl a jemu konečně došel význam myrddraalových slov. To není možné! To nemůže...!

Trolloci už leželi na břiše a kroutili se, jako by se chtěli zavrtat do podlahy.

Aniž by čekal, zda se ostatní pohnou, muž, jenž si říkal Bors, padl na tvář a zavrčel, protože se uhodil o

kámen. Ze rtů mu splynula slova, kouzelná ochrana proti nebezpečí - bylo to kouzlo, i když to proti tomu, čeho se obával, bylo jenom jako ono pověstné stéblo slámy - a on zaslechl, jak stovka dalších hlasů, zadýchaných strachem, pronáší do podlahy stejná slova.
"Velký pán Temnoty je mým pánem a já mu budu z celého srdce sloužit až do posledního záchvěvu své duše." V koutku mysli mu brebentil vyplašený hlásek. Temný a všichni Zaprodanci jsou vázáni... Muž, jenž si říkal Bors, se otřásl a přinutil hlásek zmlknout. Už dávno ten hlásek přestal poslouchat. "Hle, můj pán je pánem smrti. Nepožádám ničehož a sloužiti mu budu pro den jeho příchodu, a přesto sloužím s jistou nadějí na věčný život." ...vázáni v Shayol Ghulu, vázáni Stvořitelem v okamžiku stvoření. Ne, teď sloužím jinému pánu. "Věrní budou zajisté obdařeni zeměmi, pozvednuti nad nevěřící, pozvednuti nad trůny, a přesto poníženě sloužím pro den jeho návratu." Ruka Stvořitele nechť nám všem poskytne útočiště a Světlo nás ochraňuj před Stínem. Ne, ne! Jiný pán. "Den návratu se rychle blíží. Rychle přijde velký pán Temnoty, aby nás vedl a vládl světu na věky věkův."
Muž, jenž si říkal Bors, s funěním dokončil vyznání víry. Lapal po dechu, jako by uběhl deset mil. Namáhavé funění všude kolem mu prozradilo, že není sám.
"Povstaňte. Vy všichni, povstaňte."
Medový hlas ho překvapil. Nikdo z jeho společníků ležících na břiše s maskovanými obličeji vtisknutými do kachli mozaiky by určitě nepromluvil, nicméně tohle nebyl hlas, který by čekal od... Opatrně pozvedl hlavu a jedním očkem se podíval.
Ve vzduchu nad myrddraalem se vznášela mužská postava a lem jejího krvavě rudého roucha visel asi píď nad hlavou půlčlověka. Muž měl také škrabošku v barvě krve. Zjevil by se jim velký pán Temnoty jako člověk? A navíc v masce? A přesto se myrddraal, v jehož pohledu se zračil děs, třásl a téměř zhroutil, když na něj dopadl stín té krvavé postavy. Muž, jenž si říkal Bors, se v duchu chytil odpovědi, kterou dokázal přijmout, aniž by mu z toho praskla hlava. Snad jeden ze Zaprodanců.
Ta myšlenka byla jen o málo méně bolestivá. Byl-li některý ze Zaprodanců volný, znamenalo to, že den Temného návratu musí být blízko. Zaprodanci, třináct z nejmocnějších lidí, kteří kdy vládli jedinou silou, ve věku plném mocných lidí, již sílu ovládali, byli zavřeni v Shayol Ghulu spolu s Temným. Zavřel je tam, aby se nedostali do světa lidí, Drak a stovka rytířů. A zpětný proud, jenž při tomto počinu vznikl, pošpinil mužskou polovinu pravého zdroje, takže všichni muži Aes Sedai, muži prokletí ovládáním síly, zešíleli a rozbili svět, zničili ho, jako když se hliněná mísa roztříští o kámen, a než zemřeli, zakončili věk pověstí, kdy shnili zaživa. Vhodná smrt pro Aes Sedai, podle jeho názoru. Až příliš dobrá. Muž, jenž si říkal Bors, litoval pouze toho, že ženy zůstaly ušetřeny.
Pomalu, s námahou, se uklidnil, potlačil paniku a držel ji na uzdě, byť se strach snažil proniknout na povrch. Bylo to to nejlepší, co mohl dělat. Nikdo z těch, kdo leželi na zemi, se nezvedal, a jen několik se odvážilo pozvednout hlavu.
"Povstaňte." Tentokrát se v hlase postavy v rudé škrabošce ozval ostrý tón. Postava pokynula oběma rukama. "Vstaňte!"
Muž, jenž si říkal Bors, se začal neohrabaně škrábat na nohy, ale v půli cesty do stoje zaváhal. Ty ruce byly strašlivě popálené, zjizvené a protkané zčernalými prasklinami a obnažené maso v nich bylo stejně rudé jako šaty, které měl muž na sobě. Objevil by se Temný v takovém stavu? Nebo dokonce jeden ze Zaprodanců? Štěrbiny pro oči v krvavě rudé škrabošce se pomalu obrátily k němu a on se spěšně postavil. Měl dojem, že z toho pohledu cítí žár plápolající hranice.
Ostatní uposlechli rozkazu s o nic větším půvabem a o nic menším strachem. Když už všichni stáli, vznášející se postava promluvila.
"Znají mne pod různými jmény, ale to, pod nímž mne budete znát vy, je Ba'alzamon."
Muž, jenž si říkal Bors, zaťal zuby, aby mu nezačaly cvakat. Ba'alzamon. V jazyce trolloků to znamenalo Srdce temnoty, a dokonce i nevěřící věděli, že je to trollocké jméno pro velkého pána Temnoty. Toho, jehož jméno nesmí být vysloveno. Ne to skutečné jméno, Šei'tan, ale i toto bylo stále zapovězeno. Pro ty, kdož se zde shromáždili, i pro další jim podobné, znamenalo vyslovit jedno či druhé lidskými ústy rouhání. Dech muži, jenž si říkal Bors, hvízdal v nose, a kolem sebe slyšel, jak i ostatní lapají za škraboškami po dechu. Sloužící byli pryč, trolloci také, i když je neviděl odcházet.
"Místo, kde stojíte, leží ve stínu Shayol Ghulu." Při tomto oznámení nejeden z přítomných zaúpěl. Muž,

jenž si říkal Bors, si nebyl jist, zda nebyl jedním z nich. Když Ba'alzamon doširoka rozpřahoval paže, v jeho hlase se ozval náznak, skoro by se dalo říci výsměchu. "Nebojte se, neboť den, kdy váš pán vstoupí do světa, je blízko. Den návratu je na dosah. Copak vám tolik neprozradila moje přítomnost na tomto místě, kdy mě můžete vidět, vy, hrstka vyvolených mezi svými bratry a sestrami? Kolo času bude brzy zničeno. Velký had brzy zahyne a silou této smrti, smrti samotného času, váš pán přetvoří svět k obrazu svému pro tento věk a pro všechny věky příští. A ti, kdož mi věrně a odhodlaně slouží, budou sedět u mých nohou nad hvězdami na obloze a navěky povládnou světu lidí. Tak jsem to přislíbil, a tak tomu bude, navěky. Vy budete žít a vládnout věčně."
Řadami posluchačů proběhla vlna očekávání a někteří s pozvednutými zraky plnými nadšení dokonce o krok postoupili k oné vznášející se karmínové postavě. Dokonce i muž, jenž si říkal Bors, cítil, jako ho ten slib přitahuje, slib, kvůli němuž již stokrát odvrhl svou duši.
"Den návratu se blíží," říkal Ba'alzamon. "Ale je toho třeba ještě mnoho vykonat. Mnoho."
Vzduch po Ba'alzamonově levici se zachvěl a zhoustl a náhle tam, o kousek níž, než se vznášel Ba'alzamon, visela postava mladého muže. Muž, jenž si říkal Bors, se nemohl rozhodnout, zda je to živá bytost či nikoliv. Podle oděvu to byl vesnický mládenec, v očích mu hořely poťouchlé plamínky a na rtech mu spočíval náznak úsměvu, jako by vzpomínal na nějaké šibalství, či jej očekával. Jeho pleť vypadala teple, ale nezvedala se mu dechem hruď a ani nezamrkal.
Vzduch po Ba'alzamonově pravici se zachvěl jakoby žárem a kousek pod ním visel druhý vesnický jinoch. Mladík s kudrnatými vlasy a mohutnými svaly, jaké mívají kováři. A bylo na něm cosi zvláštního - po boku mu visela bojová sekera, velká ocelová půlměsíčná čepel vyvážená silným hrotem. Muž, jenž si říkal Bors, se náhle předklonil, protože ho zaujala další, větší zvláštnost. Ten mládenec měl žluté oči.
Vzduch se potřetí zhmotnil do podoby mladého muže, tentokrát přímo pod Ba'alzamonovýma očima, skoro u jeho nohou. Vysoký jinoch s očima chvíli šedýma, chvíli, když na ně dopadlo světlo, modrýma, a narudlými vlasy. Další vesničan nebo sedlák. Muž, jenž si říkal Bors, zalapal po dechu. Další věc, která nebyla obvyklá, i když ho napadlo, proč by tady měl čekat něco obvyklého. Postavě visel u pasu meč s bronzovou volavkou na pochvě a další zasazené do dlouhého obouručního jílce. Vesnický kluk s mečem se znamením volavky? Nemožně! Co to má znamenat? A chlapec se žlutýma očima. Všiml si, že se myrddraal při pohledu na postavy chvěje, a pokud se muž, jenž si říkal Bors, úplně nepřepočítal, nechvěl se půlčlověk bázní, ale nenávistí.
Na komnatu padlo dokonalé ticho, které Ba'alzamon nechal ještě trochu prohloubit, než opět promluvil. "Existuje člověk, který nyní kráčí po světě, ten, který byl a bude, ale zatím ještě není, Drakem."
Posluchači začali překvapeně mumlat.
"Drak Znovuzrozený! Máme ho zabít, velký pane?" To byl onen Shienarec, a dychtivě zatínal pěst v místě, kdy by mu visel meč.
"Možná," řekl klidně Ba'alzamon. "A možná ne. Možná by ho bylo možné použít pro mou věc. Dříve či později k tomu dojde, buď v tomto věku, nebo v jiném."
Muž, jenž si říkal Bors, zamrkal. V tomto věku, nebo v jiném? Myslel jsem, že den návratu je blízko. Proč by mi mělo záležet na tom, co se stane v jiném věku, jestli zestárnu a zemřu při čekání v tomto věku? Ale Ba'alzamon už mluvil dál.
"Ve vzoru se již tvoří ohyb, jeden z mnoha bodů, kde je možné toho, jenž se stane Drakem, přimět k tomu, aby sloužil mně. Musí mi sloužit! Lépe mi však poslouží živý než mrtvý, ale ať již živý, či mrtvý, musí sloužit mně a to taky bude! Tyto tři muže si musíte zapamatovat, protože každý z nich je vláknem ve vzoru, který hodlám tkát já, a bude na vás, abyste dohlédli, že vzor bude vypadat tak, jak já nařídím. Prohlédněte si je pozorně, abyste je poznali."
Náhle bylo dokonalé ticho. Muž, jenž si říkal Bors, neklidně zašoupal nohama a všiml si, že ostatní dělají totéž. Všichni až na tu ženskou z Illianu, uvědomil si. Ta měla ruce zkřížené na ňadrech, jako by chtěla zakrýt křivky, které odkrývala, a dychtivě kývala hlavou, jako by někdo stál těsně před ní. Občas se zdálo, že odpovídá, ale muž, jenž si říkal Bors, neslyšel ani slovo. Náhle se žena zaklonila dozadu, třásla se a zvedla se na špičky. Muži, jenž si říkal Bors, nebylo jasné, jak to, že neupadla na záda, pokud ji nedrželo něco neviditelného. Pak, stejně náhle, se žena zase postavila a znovu přikývla, uklonila se a přitom se pořád třásla. Ještě se pořádně nenarovnala, a jiná žena s prstenem s Velikým hadem sebou

trhla a začala kývat hlavou.
Takže každý z nás slyší vlastní příkazy a neslyší jiné. Muž, jenž si říkal Bors si pro sebe polekaně mumlal. Kdyby věděl, jaké příkazy dostává alespoň jeden z přítomných, mohl by tuto znalost využít pro sebe, ale takhle... Netrpělivě čekal, až přijde řada na něho, a zapomněl se natolik, že se úplně narovnal.
Jeden po druhém dostávali přítomní své rozkazy. Každý byl sice obklopen stěnou ticha, přesto poskytoval mučivé náznaky, jenom kdyby je muž, jenž si říkal Bors, dokázal přečíst. Muž z Atha'an Miere, z Mořského národa, sice kýval hlavou, ale bylo zřejmé, že váhá. Shienarec, z jehož postoje vyzařoval zmatek, se mlčky podrobil. Druhá žena z Tar Valonu sebou trhla, jako by se lekla, a šedě zahalená postava, jejíž pohlaví nedokázal muž, jenž si říkal Bors, rozpoznat, zavrtěla hlavou, poté padla na kolena a začala důrazně kývat. Někteří se zkroutili stejnou křečí, jako ona žena z Illianu, jako by je samotná bolest zvedla až na špičky.
"Borsi."
Muž, jenž si říkal Bors, sebou trhl, když mu zorné pole zaplnila červená škraboška. Pořád ještě viděl komnatu, pořád viděl vznášejícího se Ba'alzamona a tři postavy před ním, ale zároveň jediné, co viděl, byl rudě zastřený obličej. Byl celý omámený a měl pocit, jako by mu pukala lebka a někdo mu vytlačoval oči z hlavy. Na chvíli měl dojem, že štěrbinami ve škrabošce vidí plameny.
"Jsi věrný... Borsi?"
Náznak posměchu při vyslovení jeho jména ho zamrazil., Jsem věrný, velký pane. Nemůžu před tebou nic skrýt." Jsem věrný! Přísahám!
"Ne, to nemůžeš."
Jistota v Ba'alzamonově hlase způsobila, že muži, jenž si říkal Bors, vyschlo v ústech, ale přinutil se promluvit. "Přikazuj, velký pane, a já uposlechnu."
"Tak za prvé, vrátíš se do Tarabonu a budeš pokračovat ve své poctivé práci. Vlastně ti přikazuji, abys zdvojnásobil své úsilí."
Muž, jenž si říkal Bors, se na Ba'alzamona popleteně podíval, ale ohně za škraboškou opět vzplály, a on využil toho, že se uklonil, aby od nich mohl odtrhnout pohled. "Jak přikazuješ, velký pane, tak se stane."
"Za druhé, budeš dávat pozor, zda nespatříš ony tři mladé muže, a necháš hlídat i své stoupence. Měj se však na pozoru - jsou nebezpeční."
Muž, jenž si říkal Bors, se ohlédl na postavy vznášející se před Ba'alzamonem. Jak to dělám? Vidím je, ale nevidím nic kromě jeho obličeje. Měl pocit, že se mu rozskočí hlava. Pod tenkými rukavicemi měl zpocené dlaně a košile se mu lepila na záda. "Nebezpeční, velký pane? Kluci ze statku? Je jeden z nich -"
"Meč je nebezpečný člověku u hrotu, ne člověku u jílce. Pokud ten člověk, který meč drží, není hlupák, nebo není bezstarostný či nezkušený, v kterémžto případě je dvakrát nebezpečnější sobě než komukoliv jinému. Stačí, že jsem ti je ukázal. To stačí, abys mě poslechl."
"Jak přikazuješ, velký pane, tak se stane."
"Za třetí, a to se týká těch, kdož přistáli u Tomovy Hlavy a Domanů. O těch nebudeš mluvit s nikým. Až se vrátíš do Tarabonu..."
Muž, jenž si říkal Bors, si uvědomil, že jak poslouchá, má otevřená ústa. Ty příkazy nedávaly smysl. Kdybych tak věděl, co bylo řečeno ostatním, možná bych si to dokázal poskládat.
Náhle měl pocit, jako by mu spánky stiskla obrovská ruka, cítil, jak je zvedán ze země, a svět se rozletěl na tisíce hvězdiček, kdy se každý záblesk světla změnil v obraz, který mu plynul hlavou, či se otáčel a zmenšoval, jak odplouval do dáli, než ho mohl pořádně zachytit. Kolem se na nemožné obloze hnala pruhovaná mračna, červená, žlutá a černá, jako by je poháněl nejmocnější vítr, jaký kdy svět viděl. Do temnoty ustupovala, až úplně zmizela stejně rychle, jako se objevila, žena - dívka? - oblečená v bílém. Do oka mu hleděl krkavec, který ho znal, a zmizel. Ozbrojený muž v pomalované a okřídlené hrubé přilbici ve tvaru jakéhosi obludného jedovatého hmyzu pozvedl meč a bodl stranou, někam mimo dohled. Zdaleka se přihnal roh, zakřivený zlatý roh. Jak prolétal kolem, vydal jediný zvučný tón, jenž pronikal až do hloubi duše. V poslední chvíli se v záblesku změnil na oslepující kruh zlatého světla, které ho minulo a jeho zamrazilo, jak by to snad nedokázala způsobit ani smrt. Ze stínu mimo dohled vyskočil vlk a rozerval mu hrdlo. Nemohl ani zařvat. Muka pokračovala a zcela ho zahltila. Málem si ani nevzpomínal,

kdo vlastně je, nebo kým byl. Z nebe pršel oheň a spadly z ní hvězdy i měsíc. Řeky se naplnily krví a mrtví povstali z hrobů. Země se rozpoltila a z ní se vyřinula rozteklá láva...
Muž, jenž si říkal Bors, zjistil, že se krčí a ostatní v komnatě ho povětšině pozorují. Všude bylo ticho. Ať se podíval, kam chtěl, nahoru, dolů, či kterýmkoliv směrem kolem sebe, maskovaná Ba'alzamonova tvář zcela vyplňovala jeho zorné pole. Obrazy, které mu proplouvaly myslí, se ztrácely. Byl si jist, že většina obrazů mu již zmizela z paměti. Váhavě se narovnal. Ba'alzamon byl stále před ním.
"Velký pane, co -?"
"Některé rozkazy jsou natolik důležité, že je nesmějí znát ani ti, kdož je mají vykonat."
Když se muž, jenž si říkal Bors, narovnal, byl opět sám v tichu. Další, vznešený pán z Tearu, kýval a ukláněl se někomu, koho nikdo jiný neviděl. Muž, jenž si říkal Bors, si položil roztřesenou ruku na čelo a snažil se vzpomenout si na cosi, co mu prolétlo myslí, i když si nebyl zase tak zcela jist, že si na to vůbec chce vzpomenout. Poslední útržek vzpomínky se zatřepotal a zmizel, a on náhle nevěděl, nač že si to vůbec chce vzpomenout. Vím, že tam něco bylo, ale co? Něco tam bylo! Nebo ne? Zamnul si ruce a uvědomil si, že má zpocené dlaně. Ošklíbl se a obrátil pozornost na tři postavy visící ve vzduchu před vznášejícím se Ba'alzamonem.
Svalnatý kudrnatý mládenec. Sedlák s mečem. A jinoch s poťouchlým výrazem ve tváři. Muž, jenž si říkal Bors, si je v duchu pro sebe pojmenoval Kovář, Šermíř a Šprýmař. Jaké je jejich místo ve skládačce? Musí být důležití, jinak by z nich Ba'alzamon neučinil středobod dnešního shromáždění. Ale podle samotných rozkazů mohli každou chvíli zemřít, a muž, jenž si říkal Bors, musel hloubat nad tím, zda i ostatní dostali ohledně trojice stejně smrtící rozkazy. Jak jsou vlastně důležití? Modré oči mohou znamenat urozenou krev z Andoru - což při tomto odění není příliš pravděpodobné - a v Hraničních státech nebyly světlé oči také výjimkou, stejně jako v Tearu, a to už se samozřejmě nezmiňujeme o Ghealdanu... Ne, tudy cesta nevede. Ale žluté oči? Kdo jsou? Co jsou zač?
Muž, jenž si říkal Bors, sebou trhl, když se kdosi dotkl jeho rukávu, a ohlédl se. Zjistil, že hledí na jednoho z bíle oděných sloužících, na mladého muže, který tu stál vedle něj. Ostatní už se také vrátili, vlastně jich bylo víc než předtím, jeden pro každého se škraboškou. Muž, jenž si říkal Bors, zamrkal. Ba'lzamon byl pryč. Myrddraal byl také pryč. A tam, kde bývaly dveře, byl jenom drsný kámen. Ale ty tři postavy tu stále visely. Muž, jenž si říkal Bors, měl dojem, že shlížejí přímo na něj.
"Budeš-li chtít, můj pane Borsi, ukážu ti tvůj pokoj."
Muž, jenž si říkal Bors, se vyhýbal pohledu do těch mrtvých očí, ještě jednou se ohlédl na trojici postav ve vzduchu a následoval sloužícího. Neklidně přemítal, jak ten mládenec věděl, které jméno má použít. Teprve až se za ním zavřely podivné vyřezávané dveře a on za sloužícím ušel tucet kroků, si uvědomil, že je v chodbě se sloužícím zcela sám. Podezřívavě svraštil za škraboškou obočí, ale než mohl otevřít ústa, sloužící promluvil.
"Ostatní také odvádějí do jejich pokojů, můj pane. Prosím, můj pane? Čas se krátí a náš pán je netrpělivý."
Muž, jenž si říkal Bors, zaskřípal zuby, jak z nedostatku informací, tak kvůli náznaku, že jsou si se sloužícím rovni, nicméně ho mlčky následoval. Jenom hlupák se chvástá před sloužícím, ba hůř, když si vzpomněl na jeho oči, nebyl si jist, zda by to bylo vůbec k něčemu dobré. A jak věděl, nač se chceš zeptat? Sloužící se usmál.
Muž, jenž si říkal Bors, se vůbec necítil pohodlně, dokud se nevrátil do pokoje, kde čekal při svém příchodu, a ani pak se necítil nejlépe. Ani to, že pečeti na jeho sedlových brašnách byly nedotčeny, ho příliš neuklidnilo.
Sloužící zůstal stát v chodbě, do pokoje nevstoupil. "Můžeš se převléknout, můj pane. Nikdo tě neuvidí odsud odcházet, ani přicházet do místa, kam máš namířeno, ale nebylo by od věci, kdybys tam dorazil ve vhodném oděvu. Někdo se brzy dostaví, aby ti ukázal cestu."
Dveře se zavřely, aniž by se jich dotkla nějaká viditelná ruka.
Muž, který si říkal Bors, se proti své vůli otřásl. Spěšně rozlomil pečeti a rozepjal přezky na sedlových brašnách, odkud vytáhl svůj obvyklý plášť. V koutku mysli se slabý hlásek tichounce ptal, zda přislíbená moc, dokonce nesmrtelnost, stojí za takové setkání, ale on ho okamžitě umlčel smíchem. Za takovou moc bych chválil velkého pána Temnoty i pod Kupolí pravdy. Vzpomněl si na rozkazy, které mu dal

Ba'alzamon, a přejel prstem zlaté slunce a červenou pastýřskou hůl za ním, obojí vyšité na prsou bílého pláště, symboly jeho úřadu ve světě lidí, a skoro se rozesmál. V Tarabonu a na Almothské pláni bylo třeba cosi vykonat, cosi velkého.

KAPITOLA PRVNÍ

Plamen Tar Valonu

Kolo času se otáčí a věky přicházejí a odcházejí, zanechávají vzpomínky, které se mění v pověsti, pak vyblednou do mýtů, a když onen věk opět přijde, jsou i ty dávno zapomenuty. V jednom z věků, zvaném některými třetím věkem, věkem, který má teprve přijít, věkem dávno minulým, se v Dhúmských horách zvedl vítr. Ten vítr nebyl začátkem. V otáčkách kola času nejsou ani začátky, ani konce. Ale toto byl začátek čehosi.

Zrozen mezi černými vrcholky ostrými jako nože, kde se ve vysoko položených průsmycích toulá smrt, jež je přesto skrytá před tvory, kteří jsou ještě nebezpečnější, vál vítr k jihu přes prales Velké Morny, přes prales poskvrněný a pokřivený dotykem Temného. Odporně nasládlý zápach hniloby se z něj v době, kdy vítr překročil neviditelnou čáru, kterou lidé zovou hranicí Shienaru, kde jsou stromy hustě obsypané květy, již vytratil. Teď už by mělo být léto, ale jaro se velice opozdilo a země se to horečnatě snažila dohnat. Na každém keři se ježily světle zelené lístky a na konečcích všech větví se rudě nalévaly pupeny. Vítr rozvlnil políčka jako zelená jezírka s hustě rostoucím obilím, které se téměř viditelně tlačilo vzhůru.

Než vítr dorazil ke kamennými hradbami obehnanému městu Fal Daře na kopcích a prohnal se kolem

věže pevnosti stojící uprostřed města, věže, na jejímž vrcholku jako by tančili dva muži, Pach smrti byl již téměř pryč. Fal Dara s pevnými a vysokánskými hradbami jak kolem tvrze, tak kolem města, nebyla nikdy dobyta, nebyla nikdy zrazena. Vítr zakvílel nad šindelovými střechami, kolem vysokých kamenných komínů a ještě vyšších věží, a jeho sténání znělo jako pohřební nápěv.
Rand al'Thor byl svlečený do pasu, a když se ho vítr dotkl studenými prsty, zachvěl se a pevněji stiskl jílec cvičného meče, který držel. Pod žhavými slunečními paprsky měl hruď zbrocenou potem a zvlněné narudlé vlasy se mu lepily k hlavě. Když v závanu větru zachytil slabý zápach, nakrčil nos, ale nespojil si pach s obrazem čerstvě otevřeného starého hrobu, který se mu mihl hlavou. Zápach ani obraz hrobu si příliš neuvědomoval. Snažil se mít hlavu prázdnou, ale ten druhý muž, který s ním pobýval na vrcholku věže, se mu do té prázdnoty pořád pletl. Vrcholek věže měl deset kroků napříč a kolem něj byla zubatá zeď sahající člověku po prsa. Bylo tu dost místa, tedy pokud tu s vámi nepobýval strážce.
Byť byl ještě mladý, byl Rand vyšší než většina mužů, ale Lan byl stejně vysoký jako on a mnohem svalnatější, i když neměl tak široká ramena. Úzký proužek spletené kůže strážci přidržoval dlouhé vlasy, aby mu nepadaly do tváře, do tváře, která jako by byla tvořená kamennými plochami a hranami, tvář zcela bez vrásek, kterou usvědčovaly ze lži jen mírně prokvetlé spánky. Přes teplo i tělesnou námahu byl strážce jen trochu zpocený. Rand zapátral v Lanových ledově modrých očích, hledal nějaký náznak toho, co druhý muž zamýšlí. Strážce zřejmě nikdy ani nemrkl, a když plavně přecházel z jednoho postoje do druhého, cvičný meč se v jeho rukou pohyboval jistě a ladně.
Cvičnou čepel tvořil svazek tenkých, volně svázaných prutů. Pokaždé, když do něčeho udeřila, ozvalo se hlasité klepnutí, a na kůži zanechávala pěkné podlitiny. Rand to věděl až příliš dobře. Na žebrech ho štípaly tři tenké rudé čáry a další ho pálila na rameni. Vyžadovalo to ohromné úsilí, aby nebyl označen víc. Lan neměl ani jeden šrám.
Jak se to naučil, vytvořil si Rand v duchu jediný plamen a soustředil se na něj, snažil se do něj přiložit veškeré city a dojmy i vášně, snažil se vytvořit v sobě prázdnotu, kdy i myšlenky byly mimo ni. Prázdnota přišla. Jak bylo v poslední době spíše pravidlem, prázdnota to nebyla dokonalá. Plamen stále zůstával, alespoň pocit světla, které se v tichu vlnilo. Ale stačilo to, jen tak tak. Rozlil se v něm chladivý klid prázdnoty a on se spojil se cvičným mečem, s hladkým kamenem, dokonce i s Lanem. Vše se spojilo v jedno a on se bez přemýšlení pohyboval v rytmu, kdy se krok za krokem, pohyb za pohybem, vyrovnával se strážcem.
Znovu se zvedl vítr a z města přinášel zvuk zvonů. Někdo pořád ještě oslavuje, že přišlo jaro. Ta myšlenka z vnějšku se na vlnách světla zatřepotala, narušila prázdnotu, a jako by strážce dokázal číst Randovy myšlenky, cvičný meč mu zavířil v rukou.
Dlouhou minutu plnil vrcholek věže rychlý klapot svázaných prutů. Rand se ani nesnažil na druhého muže dosáhnout. Dokázal jedině zadržovat strážcovy údery. Odrážel Lanovy rány v poslední možné chvíli a byl nucen ustupovat. Lanův výraz se vůbec nezměnil. Náhle strážce změnil máchnutí uprostřed pohybu v bodnutí. Randa to překvapilo, ustoupil a už se šklíbil nad úderem, o němž věděl, že ho tentokrát zastavit nedokáže.
Nad věží zavyl vítr... a zachytil ho. Bylo to, jako by se vítr kolem něj náhle změnil v rosol a obalil ho jako zámotek. Postrčil ho dopředu. Čas i pohyb se zpomalily. Rand se jenom zděšeně díval, jak mu Lanův cvičný meč míří na hruď. Náraz nemohlo nic zpomalit ani změkčit. Žebra mu zaskřípala, jako by mu do nich udeřilo kladivo. Zachrčel, ale vítr mu nedovolil uhnout. Místo toho ho pořád nesl dopředu. Tyče Lanova cvičného meče se napjaly a ohnuly - Randovi vše pořád připadalo strašlivě pomalé - pak se zlomily a ostré špice mu mířily na srdce, zubaté hroty mu prorazily kůži. Projela jím bolest, měl pocit, jako by měl pořezané celé tělo. Jako by hořel, jako by ho slunce smažilo jako slaninu na pánvi.
Vykřikl a klopýtavě se vrhl dozadu, až narazil na kamennou zeď. Když se dotkl šrámů na prsou a nevěřícně si zvedl zakrvácený prst k šedým očím, třásla se mu ruka.
"A co bylo tohle za hloupý pohyb, ovčáku?" zavrčel Lan. "Teď už něco umíš, nebo bys umět měl, pokud jsi nezapomněl úplně všechno, co jsem se tě snažil naučit. Jak moc jsi -?" Zarazil se, když se na něho Rand podíval.
"Vítr." Rand měl sucho v ústech. "On - on do mě strčil! On... Byl pevný jako stěna!"
Strážce ho chvíli mlčky pozoroval a pak mu podal ruku. Rand ji uchopil a nechal se zvednout na nohy.

"Takhle blízko k Morně se přiházívají zvláštní věci," řekl Lan nakonec, ale i přesto, jak měl hlas bezvýrazný, zněl ustaraně. To bylo samo o sobě zvláštní. Strážci, ti téměř bájní válečníci, kteří sloužili Aes Sedai, zřídkakdy dávali najevo nějaké pocity, a Lan jich dával najevo málo i na strážce. Teď Lan odhodil roztříštěný meč z prutů stranou a opřel se o zeď v místě, kde ležely jejich skutečné meče, aby nezavazely při cvičení.
"Takhle ne," namítal Rand. Připojil se k druhému muži a dřepl si zády ke stěně. Tak měl vrcholek zdi nad hlavou, což ho trochu chránilo před větrem. Pokud to byl vítr. Žádný vítr mu ještě nikdy nepřipadal tak... pevný... jako tenhle. "Mír! Možná dokonce ani v Morně."
"Pro někoho, jako jsi ty..." Lan pokrčil rameny, jako by to vysvětlovalo všechno. "Kdy vlastně odejdeš, ovčáku? Je to měsíc, co jsi říkal, že odejdeš, a já myslel, že teď už budeš tak tři týdny pryč."
Rand se na něj překvapeně podíval. Chová se, jako by se nic nestalo! Zamračil se, odložil cvičný meč a ten skutečný si položil na kolena, přičemž prsty přejel dlouhý jílec omotaný kůží se zasazenou bronzovou volavkou. Další bronzová volavka byla na pochvě a ještě jedna byla vykreslena na schované čepeli. Pořád mu připadalo trochu divné, že má meč. Byl sedlákem z Dvouříčí, nyní tak vzdáleném. Možná vzdáleném navždy. Byl ovčákem jako jeho otec - byl jsem ovčákem. A co jsem teď? - a jeho otec mu dal meč se znamením volavky. Tam je můj otec, bez ohledu na to, co kdo povídá. Přál si, aby mu jeho myšlenky nezněly tak, jako by se snažil sám sebe přesvědčit.
Lan mu zřejmě znovu četl myšlenky. "V Hraničních státech, ovčáku, pokud muž vychovává dítě, to dítě je jeho a nikdo proti tomu neřekne ani slovo."
Rand se mračil a strážcových slov si nevšímal. Nikomu do toho nic nebylo, byl to jen jeho problém. "Chci se naučit používat tohle. Potřebuju to." Už mu to, jak s sebou nosil meč se znamením volavky, způsobilo dost potíží. Ne že by všichni věděli, co to znamená, ani si toho často nevšimli, ale přesto čepel s volavkou, zvláště v rukou mládence, který skoro ještě nebyl mužem, stále přitahovala nevhodnou pozornost. "Občas se mi podařilo blufovat, když jsem nemohl utéct, a kromě toho jsem zatím měl štěstí. Ale co se stane, a nebudu moct utéct, nebudu moct blufovat a dojde mi štěstí?"
"Mohl bys ho prodat," radil Lan opatrně. "Tahle čepel je vzácná i mezi meči se znamením volavky. Dostal bys za ni slušnou cenu."
"Ne!" O tomhle už častokrát přemýšlel, ale i nyní odmítal meč prodat ze stejného důvodu jako předtím, a o to důrazněji, že myšlenka pocházela od někoho jiného. Dokud ho mám, mám právo zvát Tama otcem. On mi ho dal, a to mi dává právo. "Myslel jsem, že všechny čepele s volavkou jsou vzácné."
Lan se na něj úkosem zadíval. "Takže ti to Tam neřekl? Musel to vědět. Možná tomu sám nevěřil. Hodně lidí tomu nevěří." Sebral vlastní meč, téměř dvojníka toho Randova, až na chybějící volavky, a vytáhl jej z pochvy. Čepel měla jeden břit, byla mírně zahnutá a ve slunečním světle se stříbřitě leskla.
Byl to meč malkierských králů. Lan o tom nemluvil - dokonce mu vadilo, když o tom mluvili ostatní - ale al'Lan Mandragoran byl pánem Sedmivěží, pánem Jezer a nekorunovaným králem Malkieru. Sedm věží však bylo nyní pobořeno a z Tisíce jezer doupata pro nečistá stvoření. Malkier spolkla Velká Morna a ze všech malkierských pánů zůstal naživu pouze jeden.
Někteří říkali, že se Lan stal strážcem a spojil se s Aes Sedai, aby mohl v Morně vyhledat smrt a připojit se ke svým příbuzným. Rand vskutku viděl, že se Lan vrhá po hlavě do nebezpečí zřejmě bez nejmenšího ohledu na vlastní bezpečí, ale jemu byl mnohem dražší život a bezpečí Moirain, Aes Sedai, s níž byl spojen. A Rand si nemyslel, že dokud Moirain žije, bude Lan skutečně hledat smrt.
Lan obrátil čepel ve světle a promluvil. "Za války Stínu používali jedinou sílu jako zbraň, a také zbraně vytvořené pomocí jediné síly. Některé zbraně používaly jedinou sílu, ty pak mohly jedinou ranou zničit celé město a zemi na celé legue změnit v pustinu. Ty však byly většinou ztraceny při Rozbití, a nikdo si již nepamatuje, jak se vyráběly. Byly tu však obyčejnější zbraně pro ty, kdo bojovali s myrddraaly a horšími tvory, které vytvořili hrůzopáni, čepel proti čepeli.
S jedinou silou vytahovali Aes Sedai železo a další kovy ze země, vytavili je, vykovali a vytepali. Vše s jedinou silou. Meče i jiné zbraně. Těch přežilo Rozbití světa hodně, jenže je zničili lidé, kteří se báli práce Aes Sedai a nenáviděli ji, a další se ztratili v průběhu let. Jen pár jich zůstalo, a ještě méně lidí ví, co jsou opravdu zač. Vyprávělo se o nich mnoho pověstí, nafouknuté příběhy o mečích, které jako by měly vlastní sílu. Tys také slýchával vyprávění kejklířů. Skutečnost stačí. Jsou to čepele, které není možné

rozbít nebo zlomit, a jejichž ostří se nikdy neztupí. Viděl jsem lidi, jak je brousili - tedy si spíš hráli na broušení - ale jenom proto, že nemohli uvěřit, že to jejich meč po použití nepotřebuje. Jediné, čeho dosáhli, bylo to, že si zničili brousky.
Ty zbraně vyrobili Aes Sedai a nikdy už nikdo takové nevyrobí. Když bylo po všem a válka i věk skončily zároveň, svět byl rozbitý a bylo víc nepohřbených mrtvých než živých, a živí prchali a snažili se najít nějaké místo, jakékoliv místo, kde by byli v bezpečí, a každá druhá žena plakala, protože už nikdy neměla uvidět svého manžela nebo syny. Když bylo po všem, Aes Sedai, kteří přežili, přísahali, že již nikdy nevytvoří zbraň, s níž by mohl jeden člověk zabít druhého. Na to přísahali všichni Aes Sedai, a každá žena Aes Sedai od té doby tuto přísahu dodržuje. Dokonce i červené adžah, a ty se o to, co se stane lidem, příliš nestarají.
Jeden z těch mečů, meč prostého vojáka," - se slabým úsměvem, téměř smutným, pokud by se o strážci dalo tvrdit, že ukazuje nějaké city, vrátil čepel do pochvy - "se stal něčím víc. Na druhou stranu ty, které byly vyrobeny pro urozené generály, s čepelemi tak tvrdými, že je nemohl poznamenat žádný kovář, a přesto již označenými volavkou, ty čepele začaly být vyhledávány."
Rand ucukl rukama od meče, který mu ležel na kolenou. Meč upadl a Rand po něm pudově hmátl, než dopadl na kamennou podlahu. "Chceš říct, že tohle je práce Aes Sedai? Myslel jsem, že mluvíš o svém meči."
"Ne všechny čepele s volavkou vyrobili Aes Sedai. Pár mužů vládne mečem tak dobře, aby se mohli honosit titulem mistr šermíř a vysloužili si tak čepel se znamením volavky, ale přesto nezůstalo dost čepelí vyrobených Aes Sedai, takže takový meč jich má jen hrstka. Většina pochází z rukou mistrů kovářských, jsou z nejlepší oceli, jakou dokáže člověk vyrobit, a ukuté lidskýma rukama. Ale tenhle, ovčáku... ten by mohl vyprávět dějiny tří tisíciletí, možná víc."
"Neuniknu jim," řekl Rand, "že ne?" Opřel meč před sebou o špičku. Meč vypadal úplně stejně jako předtím, když ještě nic nevěděl. "Práce Aes Sedai." Ale dal mi ho Tam. Dal mi ho můj otec. Odmítl uvažovat o tom, jak se ovčák z Dvouříčí dostal k čepeli se znamením volavky. V takových myšlenkách spočívalo jisté nebezpečí, v hlubinách mysli, které nechtěl prozkoumávat.
"Opravdu chceš odejít pryč, ovčáku? Zeptám se ještě jednou. Proč už jsi tedy neodešel? Kvůli tomu meči? Za pět let bys jej pod mým vedením mohl být hoden, udělal bych z tebe mistra šermíře. Máš rychlé zápěstí, umíš udržet rovnováhu a tu stejnou chybu neuděláš dvakrát. Ale já nemám pět let, které bych mohl obětovat tvému výcviku, a ty nemáš pět let na to, aby ses učil. Ty nemáš dokonce ani jediný rok, a víš to. Jak to zatím vypadá, aspoň nezapíchneš sám sebe. Držíš se, jako by k tobě ten meč patřil, ovčáku, a většina vesnických lotrů to pozná. Ale to v tobě bylo už ve chvíli, kdy sis ten meč vzal. Takže proč jsi ještě tady?"
"Mat s Perrinem jsou taky pořád ještě tady," zamumlal Rand. "Nechci odejít, než odejdou oni. Už je nikdy - nemuseli bychom se potkat celá - celá léta, možná." Opřel se hlavou o zeď. "Krev a popel! Oni si aspoň myslí, že jsem jenom blázen, když se s nimi nechci vrátit domů. Nyneiva se na mě chvíli dívá, jako kdyby mi bylo šest a právě jsem si rozbil koleno a ona mi ho ošetří, a za chvíli vypadá, jako kdyby viděla cizince. Cizince, kterého by mohla urazit, kdyby se podívala víc zblízka. Je přece vědma, a kromě toho myslím, že ona se nikdy ničeho nebála, ale..." Rand zavrtěl hlavou. "A Egwain. Ať shořím! Ona ví, proč musím jít, ale pokaždé, když se o tom zmíním, podívá se na mě, a ve mně se něco zadrhne..." Rand zavřel oči a přitiskl si jílec meče na čelo, jako by tak mohl zahnat nepříjemné myšlenky. "Chtěl bych... chtěl bych..."
"Chtěl bys, aby všechno bylo jako předtím, ovčáku? Nebo bys chtěl, aby ta dívka šla s tebou, místo do Tar Valonu? Myslíš, že by se vzdala možnosti stát se Aes Sedai kvůli tomu, aby mohla strávit zbytek života na cestách? S tebou? Kdybys jí to správně předložil, možná by to udělala. Láska je zvláštní věc." Lan náhle mluvil velice unaveně. "Ta nejzvláštnější věc."
"Ne." Přesně to si přál, aby chtěla jít s ním. Rand otevřel oči, narovnal ramena a hlas mu náhle zněl odhodlaně. "Ne, nenechal bych ji jít se mnou, ani kdyby mě o to požádala." To jí nemohl udělat. Ale Světlo, nebylo by to nádherné, jenom na chvilku, kdyby řekla, že chce jít? "Když si myslí, že ji do něčeho nutím, zapře se jako mezek, ale pořád ji před tím dokážu ochránit." Rand si přál, aby Egwain byla zpátky doma, v Emondově Roli, ale veškeré naděje se vypařily ve chvíli, kdy do Dvouříčí dorazila

Moirain. "I kdyby to mělo znamenat, že se stane Aes Sedai!" Koutkem oka zahlédl, jak Lan zvedá obočí, a zapýřil se.
"A to je celý důvod? Chceš strávit co nejvíc času s přáteli, než odejdou? Tak proto se tu zdržuješ? Víš, co ti funí za patami."
Rand rozzlobeně vyskočil na nohy. "Tak dobrá, je to Moirain! Kdyby nebylo jí, vůbec bych tu nebyl, a ona se mnou ani nepromluví."
"Kdyby nebylo jí, ty bys už byl mrtvý, ovčáku," podotkl Lan bezvýrazně, ale Rand mluvil rychle dál.
"Ona mi řekne... nejdřív mi řekne hrozné věci o mně samotném," - klouby na ruce, kterou tiskl meč, mu zbělely. Že se zblázním a umřu! - "a pak na mě najednou ani nepromluví. Chová se, jako bych byl úplně stejný, jako když mě našla, a to taky není v pořádku."
"Chceš, aby se k tobě chovala jako k tomu, čím jsi?"
"Ne! Tak jsem to nemyslel. Ať shořím, půlku času nevím, co vlastně říkám. Tohle nechci, a to druhé mě děsí. Teď někam odešla, zmizela..."
"Něco ti povím. Ona potřebuje být občas sama. A tobě, ani nikomu jinému, nepřísluší ptát se, co dělá a proč."
"...aniž by někomu řekla, kam jde, nebo kdy se vrátí, dokonce ani jestli se ještě někdy vrátí. Musí mi říct něco, co by mi pomohlo, Lane. Něco. Musí. Jestli se někdy vrátí."
"Ona se vrátila, ovčáku. Včera v noci. Ale já si myslím, že ti řekla, co mohla. Spokoj se s tím. Naučil ses od ní, cos mohl." Lan zavrtěl hlavou a náhle ožil. "Ale jak tady tak postáváš, tak se rozhodně nic nenaučíš. Nadešel čas na nácvik rovnováhy. Udělej Roztínání hedvábu, začni od Volavky brodící se sítinou. Nezapomeň, že po stavení Volavky je pouze na nácvik rovnováhy. Kdykoliv jindy bys zůstal úplně odkrytý. Můžeš z něho zasáhnout, pokud si počkáš, až se ten druhý pohne první, ale nikdy mu nedokážeš uhnout."
„Musí mi ještě něco povědět, Lane. Ten vítr. Nevěřím, že to by lo přirozené, ať už je Morna jak chce blízko."
"Volavka brodící se sítinou, ovčáku. A dávej si pozor na zápěstí."
Od jihu se ozvalo slabé zavřeštění trubek, fanfára pomalu sílila a provázelo ji pravidelné dunění bubnů. Rand s Lanem se na sebe chvíli dívali. Pak je bubny přitáhly k jižní zdi, odkud se zahleděli k jihu. Město stálo na vysokých kopcích a země kolem městských hradeb byla vyčištěna od podrostu vyššího než po kotníky na celou míli všemi směry. Tvrz navíc stála na nejvyšším pahorku. Z vrcholku věže Rand dobře viděl přes komíny a střechy na les. Mezi stromy se nejdřív objevili bubeníci, byl jich tucet, bubny se jim zvedaly do kroku a paličky vířily. Pak přišli trubači, dlouhé blyštící se horny měli zvednuté k ústům a stále troubili fanfáry. Z této vzdálenosti Rand velkou čtvercovou zástavu třepotající se ve větru za nimi nerozeznal. Nicméně Lan zavrčel. Strážce měl zrak jako sněžný orel.
Rand se na něj ohlédl, ale strážce neříkal nic, upíral oči na zástup vynořující se z lesa. Ze stromoví vyjeli na koních lidé ve zbroji, muži i ženy. Pak se objevila nosítka, která nesli dva koně, jeden vepředu, druhý vzadu. Závěsy nosítek byly stažené a za nosítky jeli další lidé na koních. Dále řady pěšáků s píkami zvednutými jako naježené ostny a lučištníci s luky přetaženými přes prsa. Všichni pochodovali do rytmu bubnů. Znovu zavřeštěly trubky. Zástup se jako zpívající had vinul k Fal Daře.
Vítr odvál korouhev vyšší než člověk na bok. Protože byla tak velká a byla nyní již dosti blízko, Rand konečně uviděl, co na ní je. Změť barev, která mu nic neříkala, ale uprostřed se skvěl symbol jako čistě bílá slza. Randovi se zastavilo srdce. Plamen Tar Valonu.
"Ingtar je s nimi." Lan mluvil, jako by byl myšlenkami někde jinde. "Konečně se vrátil z lovu. Byl pryč dost dlouho. Rád bych věděl, jestli měl štěstí."
"Aes Sedai," zašeptal Rand, když konečně našel hlas. Všechny ty ženy tam dole... Moirain byla Aes Sedai, to ano, ale on s ní putoval, a pokud v ni neměl naprostou důvěru, aspoň ji znal. Nebo si myslel, že ji zná. Jenže ona byla sama. Tolik Aes Sedai pohromadě, přicházejících takhle okázale, to bylo něco úplně jiného. Rand si odkašlal. Když promluvil, hlas měl ochraptělý. "Proč jich je tolik, Lane? Proč jich je tolik? A s bubny a trumpetami a korouhví, která ohlašuje, co jsou zač?"
V Shienaru si většina lidí Aes Sedai vážila a zbytek se jich bál, ale Rand byl na místech, kde tomu bylo jinak, kde se jich pouze báli a často je nenáviděli. Tam, kde Rand vyrostl, někteří lidé hovořili o

"tarvalonských čarodějnicích" stejně, jako by mluvili o Temném. Rand se snažil spočítat ženy, ale ty neudržovaly řady a popojížděly kolem, aby si mohly popovídat, ať už mezi sebou nebo s tím, kdo byl v nosítkách. Randovi naskočila husí kůže. Cestoval s Moirain a setkal se s další Aes Sedai a začínal si o sobě myslet, že je světa znalý. Dvouříčí nikdo neopouštěl, nebo skoro nikdo, ale on to udělal. Viděl věci, které nikdy nikdo z Dvouříčí na vlastní oči neviděl, udělal věci, o nichž ostatní pouze snili, pokud vůbec měli tak odvážné sny. Viděl královnu a setkal se s dědičkou Andoru. Stál tváří v tvář myrddraalovi a putoval po Cestách. Nic z toho ho však nepřipravilo na tuto chvíli.
Proč jich je tolik?" zašeptal znovu.
"Amyrlinin stolec přichází osobně." Lan se na Randa podíval a tvářil se tvrdě a bezvýrazně jako kámen. "Tvoje lekce skončily, ovčáku." Odmlčel se a Rand měl skoro dojem, že v jeho tváři vidí soucit. To ale nemohla být pravda. "Bylo by pro tebe lepší, kdybys byl před týdnem odjel." S tím strážce popadl košili a zmizel po žebříku dolů z věže.
Randovi úplně vyschlo v ústech. Zíral na kolonu blížící se k Fal Daře, jako by to byl skutečně had, smrtelně nebezpečná zmije. Bubny a trubky mu hlasitě zněly v uších. Amyrlinin stolec, který řídí Aes Sedai. Přichází kvůli mně. Žádný jiný důvod ho nenapadl.
Ony věděly spoustu věcí, měly znalosti, které by mu mohly být ku prospěchu, tím si byl Rand jist. A neodvážil by se jich zeptat. Bál se, že by ho zkrotily. A taky toho, že by to neudělaly, připustil váhavě. Světlo, nevím, co mě děsí víc.
"Nechtěl jsem usměrňovat sílu," zašeptal. "Byla to náhoda! Světlo, nechci s tím mít nic společného. Přísahám, že se jí už ni kdy nedotknu! To přísahám!"
Překvapeně si uvědomil, že oddíl Aes Sedai již vstupuje do městské brány. Vítr zavířil a kapičky potu na těle Randa zastudily jako kapky ledu, takže mu troubení připadalo jako potměšilý smích. Napadlo ho, že ve vzduchu je silně cítit právě otevřený hrob. Jestli tu zůstanu stát, tak ten hrob bude můj.
Popadl košili, seškrábal se po žebříku dolů a rozběhl se.

KAPITOLA DRUHÁ

Uvítání

Síně faldarské tvrze, jejichž hladké kamenné stěny byly vyzdobeny několika málo goblény a malbami krajinek, kypěly novinkami o nadcházejícím příchodu amyrlinina stolce. Sloužící v černozlatých livrejích pobíhali sem a tam, aby vyplnili rozličné úkoly, a sténali, že pro tolik lidí přicházejících bez předchozího upozornění nebudou mít všechno připravené. Tmavoocí válečníci s hlavami vyholenými až na pramen na temeni, jejž si svazovali koženou šňůrkou, sice neutíkali, ale z jejich kroku byl poznat chvat a tváře jim svítily vzrušením, které si normálně schovávali pro boj. Jak Rand pospíchal kolem, někteří z mužů na něj zavolali.
"Aha, tady jsi, Rande al'Thore. Mír provázej tvůj meč. Jdeš se umýt? Určitě chceš vypadat co nejlépe, když máš být představen amyrlin. Ona bude chtít vidět tebe a tvé dva přátele, stejně jako ženy, na to se můžeš spolehnout."
Rand doběhl k širokému schodišti, po němž mohlo projít vedle sebe dvacet mužů, vedoucímu k mužským pokojům.
"Přichází sama amyrlin a dopředu se ohlásila asi jako potulný forman. Musí to být kvůli Moirain Sedai a vám jižanům, co? Kvůli čemu jinému?"
Široké, železem okuté dveře do mužských pokojů byly otevřené a ucpané vyholenými mužskými, špitajícími si o amyrlinině příchodu.
„Hej, jižane! Amyrlin je tady. Určitě přišla za tebou a za tvými přáteli. Mír, jaká to pro tebe veliká pocta! Ona jen zřídka opouští Tar Valon, a do Hraničních států nikdy, co se pamatuju, nezavítala."
Rand je všechny odbyl několika slova. Musí se umýt. Najít si čistou košili. Na řeči nemá čas. Mysleli si, že chápou, a nechali ho jít. Nikdo z nich nic nevěděl, pouze to, že s přáteli přijeli ve společnosti Aes Sedai a že dva z jeho přátel jsou ženy, které se hodlají v Tar Valonu cvičit jako Aes Sedai, ale jejich slova ho bodala, jako by věděli všechno. Přichází si pro mě.
Rand proběhl mužskými pokoji a vrhl se do komnaty, kterou sdílel s Matem a Perrinem... a ztuhl, přičemž mu poklesla brada. Pokoj byl plný žen v černozlaté a všechny cílevědomě pracovaly. Místnost to nebyla velká, a dvě okna, vysoké úzké střihly, shlížející na vnitřní nádvoří, vzhledu komnaty příliš nepomáhala. Tři lůžka na stupních obložených černobílými dlaždicemi, u jejich čel truhlice, tři prostá křesla, umyvadlo vedle dveří a vysoký a široký šatník místnost zcela vyplňovaly. Osm žen tu připomínalo rybky ve vrši.
Ženy se na něj skoro ani nepodívaly. Vytahovaly jeho šaty - Matovy a Perrinovy také - ze šatníku a dovnitř dávaly nové. Cokoliv našly v kapsách, pokládaly na truhlice a staré šaty bezstarostně odhazovaly jako hadry.
"Co to děláte?" chtěl vědět Rand, když popadl dech. "To jsou moje šaty!" Jedna z žen nakrčila nos a strčila prst do trhliny na rukávu jeho jediného kabátce, načež ho přihodila na hromadu na podlaze.
Jiná, černovlasá žena s velkým kroužkem klíčů u pasu, na něj upřela oči. To byla Elansu, šatajan tvrze. Rand ji považoval za jakousi hospodyni, i když dům, o který pečovala, byl pevností a její příkazy plnily tucty sloužících. "Moirain Sedai řekla, že máte všichni obnošené šaty, a urozená paní Amalisa vám nechala udělat nové. Hlavně se nám nepleť pod nohy," dodala pevně, "a my tím rychleji skončíme." Bylo

jen pár mužů, které šatajan nemohla přimět, aby udělali, co chce - někteří říkali, že ji poslouchá dokonce i urozený pán Agelmar - a zřejmě vůbec nepředpokládala, že by s mužem tak mladým, že by klidně mohl být jejím synem, mohly být potíže.
Rand ztěžka polkl, protože to, co měl na jazyku, říci musel. Neměl čas na hádky. Amyrlinin stolec pro něj mohl každou chvíli poslat. "Ctím urozenou paní Amalisu za její dar," podařilo se mu ze sebe vypravit po shienarském způsobu, "a ctím i tebe, Elansu Šatajan. Prosím, vyřiď má slova urozené paní Amalise a pověz jí, že jí sloužím tělem i duší." To by mělo uspokojit shienarskou lásku k obřadnosti obou žen. "Ale teď mě omluv, chci se převléknout."
"To je v pořádku," uklidňovala ho Elansu. "Moirain Sedai řekla, že máme všechno staré odnést. Každičký steh. I spodní prádlo." Několik žen si ho úkosem prohlíželo. Žádná z nich se nepohnula směrem ke dveřím.
Rand se kousl do rtu, aby se hystericky nerozchechtal. V Shienaru dělali spoustu věcí jinak, než byl zvyklý, a na něco si snad nikdy nezvykne, i kdyby žil věčně. Zvykl si koupat se brzy po ránu, když byly velké vykachličkované bazény prázdné, protože zjistil, že jinak by s ním do lázně mohly klidně vlézt i ženy. Mohla to být kuchtička nebo samotná urozená paní Amalisa, sestra urozeného pána Agelmara - lázně byly jediným místem v Shienaru, kde si byli všichni rovni - a obě by čekaly, že jim umyje záda na oplátku za stejnou službu, a zeptaly by se ho, proč že je tak rudý ve tváři, snad nestrávil příliš dlouhou dobu na slunci? Ženské brzy zjistily, co je příčinou jeho ruměnců, a všechny ženy v pevnosti do jediné to zjevně fascinovalo.
Za hodinu bych mohl být klidně mrtvý nebo něco horšího, a ony čekají, až mě uvidí, jak se červenám! Rand si odkašlal. "Kdybyste počkaly venku, podal bych vám zbytek. Na mou čest."
Jedna z žen se tiše zahihňala a dokonce i Elansu zacukaly rty, ale šatajan kývla a nasměrovala ostatní ženy, aby posbíraly rance, které připravily. Už už odcházela, ale ještě se zastavila ve dveřích a dodala: "Boty taky. Moirain Sedai říkala všechno."
Rand otevřel ústa a pak je zase zavřel. Jeho boty aspoň byly stále ve slušném stavu, vyrobil je Alwyn al'Van, švec z Emondovy Role, a byly rozšlapané a pohodlné. Ale pokud dá šatajan boty a ona odejde, takže Rand bude mít klid, tak jí je dá, i cokoliv dalšího, co by si ještě přála. Neměl času nazbyt. "Ano. Ano, jistě. Na mou čest." Strčil do dveří a přinutil ji odejít.
Když byl sám, vrhl se na lůžko, aby si mohl stáhnout boty - pořád byly ve slušném stavu, trochu obnošené a kůže byla tu a tam popraskaná, ale pořád se v nich dalo chodit a skvěle mu padly - pak se chvatně svlékl a všechno naházel na boty. Stejně rychle se opláchl v umyvadle. Voda byla studená. V mužských pokojích byla voda vždycky studená.
Šatník měl troje široká dvířka vyřezávaná prostým shienarským způsobem, takže vodopády a horská plesa byly na řezbě spíš naznačeny. Rand odsunul prostřední dvířka a chvíli zíral na to, co tu bylo místo jeho několika kousků oděvu, které si přinesl s sebou. Tucet kabátců s vysokým límcem z nejjemnějšího sukna a tak dobře ušitých, že něco takového na kupci ani na pánovi ještě nikdy neviděl, a většina byla vyšívaná jako slavnostní odění. Tucet! Ke každému kabátci tři košile, jak lněné, tak hedvábné, se širokými rukávci a naškrobenými manžetami. Dva pláště. Dva, když on musel celý život vystačit s jedním. Jeden plášť byl prostý, ze silné tmavé vlny. Ten druhý byl tmavomodrý, s naškrobeným límcem vyšívaným zlatými volavkami... a vysoko na levé straně prsou, kde by měl urozenec svůj znak...
Randovi se ruka pohnula k plášti zcela bez jeho vůle. Nebyl si jist, co má vlastně cítit, když prsty přejel stehy na vyšitém hadovi stočeném skoro do kruhu, kterýžto had však měl čtyři nohy a zlatou lví hřívu, šupiny měl karmínové a zlaté, a tlapy zakončené pěti zlatými drápy. Rand ucukl, jako by se spálil. Světlo mi pomoz! Tohle nechala udělat Amalisa, nebo Moirain? Kolik lidí to vidělo? Kolik z nich pozná, co to znamená? Dokonce i jeden je příliš mnoho. Ať shořím, ona se mě snaží nechat zabít. A ta zatracená Moirain se mnou ani nepromluví a teď mi dá zatracené skvělé nové šaty, abych měl v čem umřít!
Ozvalo se zaklepání na dveře a Rand málem vyskočil z kůže. "Jsi hotov?" ozval se hlas Elansu. "Každý steh, honem. Možná bych měla..." Ozvalo se zaskřípění, jako by se snažila otočit klikou.
Rand si překvapeně uvědomil, že je nahý. "Už jsem hotový, křikl. "Mír! Nechoď dovnitř!" Rychle posbíral, co měl předtím na sobě, včetně bot. "Hned to přinesu!" Schoval se za dveře, které pootevřel jen natolik, aby mohl ranec prostrčit šatajan do rukou. "To je všechno."

Elansu se snažila nahlédnout dveřmi. "Jsi si jistý? Moirain Sedai říkala všechno. Možná bych se měla raději podívat -"
"Je to všechno," zavrčel Rand. "Na mou čest!" Ramenem jí přirazil dveře do tváře a z druhé strany zaslechl smích.
Tiše si pro sebe mumlal a rychle se přioděl. Nehodlal riskovat, že si některá z nich najde důvod, proč se vtlačit dovnitř. Šedé spodky byly těsnější, než na jaké byl zvyklý, nicméně byly pohodlné. Košile s nabíranými rukávci byla dost bílá, aby to uspokojilo kteroukoliv hospodyňku z Emondovy Role v den velkého prádla. Vysoké boty po kolena mu padly, jako by v nich již rok chodil. Rand doufal, že je to jenom díky dobrému ševci, a ne práce Aes Sedai.
Ze všeho toho šatstva by byl ranec velký jako Rand sám. Přesto si Rand zvykl na pohodlí, na to, že má zase čistou košili, že nemusí nosit stejné spodky den co den, až jsou díky potu a prachu tuhé jako boty, a pak je nosit dál. Vzal z truhlice sedlové brašny a nacpal do nich, co se tam vešlo. Pak váhavě rozprostřel skvělý plášť na postel a naházel na něj další košile a spodky. Nebezpečný znak zahnul dovnitř a vše svázal provazem, takže si to mohl hodit přes rameno. Ranec vypadal skoro stejně jako ty, které nosili mládenci na cestách.
Střílnami se dovnitř vevalilo zatroubení, trubači troubili fanfáry vně hradeb a další trubači jim odpovídali z věží tvrze.
"Až to půjde, tu výšivku vypářu," zamumlal. Viděl ženy párat stehy na výšivce, když udělaly chybu nebo změnily názor na vzor, a nepřipadalo mu to nijak těžké.
Ostatní šaty - vlastně většinu - nacpal zpátky do šatníku. Nemusely tu zůstat stopy spěšného odchodu, který by jej prozradil prvnímu člověku, jenž by poté, co Rand odejde, strčil hlavu do dveří.
Když poklekal vedle svého lůžka, pořád se mračil. Okachlíkované stupínky, na nichž lůžka stála, byly vlastně pícками, kde celou noc hořel malý ohýnek, takže bylo v posteli teplo i v nejhorší shienarské zimě. Noci byly pořád chladnější, než byl v této roční době zvyklý, ale teď mu stačily jen pokrývky. Rand otevřel dveře od pícky a vytáhl odtamtud ranec, který tu nemohl nechat. Byl rád, že Elansu nenapadlo, že by tam někdo mohl strčit šaty.
Položil ranec na pokrývky, rozvázal jeden konec a částečně ranec rozbalil. Kejlířský plášť, obrácený lícem dovnitř, aby nebyly vidět stovky záplat, záplat všech možných velikostí a barev. Samotný plášť byl ve slušném stavu, záplaty byly odznakem kejklíře. Bývaly odznakem kejklíře.
Uvnitř odpočívala dvě pouzdra z tvrdé kůže. V tom větším byla harfa, které se Rand nikdy nedotkl. Harfa není nic pro neohrabané prsty sedláka, chlapce. V tom druhém, dlouhém a úzkém, byla zlatem a stříbrem vykládaná flétna, kterou Rand nejednou použil, aby si vysloužil večeři a postel na noc. Na flétnu ho naučil hrát kejklíř Tom Merrilin předtím, než umřel. Rand si vždycky, když se flétny dotkl, na Toma vzpomněl, na jeho pronikavé modré oči a dlouhé bílé kníry, na to, jak mu strčil svinutý plášť do rukou a pobízel ho k běhu. A pak se i Tom sám rozběhl a v rukou se mu jakoby kouzlem objevily nože, jako tomu bývalo při představení, aby se postavil myrddraalovi, který je přicházel zabít.
Rand se otřásl a ranec přebalil. "Všechno tím skončilo." Vzpomněl si na vítr na vrcholku věže a dodal: "Zvláštní věci se přicházívají takhle blízko Morny." Nebyl si jist, jestli tomu věří, ne tak, jak to Lan zjevně myslel. Na každý pád, dokonce i bez amyrlinina stolce, už měl dávno z Fal Dary odejít.
Natáhl si kabátec, který nechal venku - byl to ten tmavozelený, připomněl mu lesy u nich doma, Tamův statek v Západním polesí, kde vyrostl, a Luh, kde se učil plavat - připjal si k pasu meč se znamením volavky a na druhý bok si pověsil toulec ježící se šípy. Jeho luk se sundanou tětivou stál v koutě vedle Matova a Perrinova a lučiště bylo o dvě dlaně vyšší než on sám. Sám si ho vyrobil po příchodu do Fal Dary, a kromě něj luk dokázali napnout pouze Lan s Perrinem. Rand prostrčil stočené pokrývky a nový plášť smyčkami v rancích, pověsil si oba na levé rameno, nahoru hodil sedlové brašny a popadl luk.
Pravou ruku musím mít volnou, připomněl si. Ať si myslí, že jsem nebezpečný. Možná si to někdo myslet bude.
Pootevřel dveře a zjistil, že chodba je prázdná. Kolem proběhl jeden olivrejovaný sloužící, ale ani se na Randa neohlédl. Jakmile jeho rychlé kroky utichly, Rand vklouzl do chodby.
Snažil se jít přirozeně, nedbale, ale se sedlovými brašnami na rameni a ranci na zádech věděl, že si ho nikdo nemůže splést, že vypadá jako člověk, který se vydává na cesty a nehodlá se vracet. Znovu

zazněly trubky, ale tady v pevnosti nebyly tak hlasité.
Rand měl koně, vysokého narezlého hnědáka, v severní stáji. Říkalo se jí Panská stáj, byla nedaleko boční branky, kterou po užíval urozený pán Agelmar, když si chtěl vyjet na projížďku. Ale pán Fal Dary dneska nikam nepojede, ani nikdo z jeho rodiny, a stáj by mohla být až na stájníky prázdná. Do Panské stáje se z Randova pokoje dalo jít dvěma cestami. Jednou z nich by musel projít kolem celé pevnosti, za soukromou zahradou urozeného pána Agelmara a pak dolů, na protější stranu a skrz kovárnu, která by nyní měla být stejně opuštěná, na nádvoří. Kdyby se Rand vydal touto cestou, mohl by být zatím, než se dostane ke koni, vydán rozkaz, aby ho našli. Druhá cesta byla mnohem kratší. Nejdřív na vnější nádvoří, kam právě teď přijížděla amyrlin v doprovodu tuctu či víc Aes Sedai.
Při tom pomyšlení Randa zasvrbělo. Na normální život už měl Aes Sedai až po krk. Jedna by bohatě stačila. Tak se to říkalo ve všech příbězích a on věděl, že to je pravda. Nicméně ho nepřekvapilo, když ho nohy zanesly k vnějšímu nádvoří. Už nikdy neuvidí slavný Tar Valon - takové riziko si nemohl dovolit, ani teď, ani nikdy jindy - ale než odejde, mohl by se na amyrlin aspoň podívat. To by bylo stejné jako vidět královnu. Když se na ni jenom z dálky podívám, to nemůže být nebezpečné. Půjdu pořád dál a zmizím dřív, než vůbec zjisti, že tu jsem.
Rand otevřel těžké, železem obité dveře na vnější nádvoří a vstoupil do ticha. Všechna cimbuří na hradbách byla plná lidí. Byli tu vojáci s vyholenými hlavami, sloužící v livrejích i pacholci, kteří měli ještě na šatech hnůj, všichni dohromady se tu mačkali. Někteří měli na ramenou děti, ty shlížely přes hlavy dospělých nebo se tlačily lidem mezi koleny. Na střílnách na baštách se lidé cpali jako jablka do sudu a dokonce i v uzoučkých střílnách v hradebních zdech byly vidět tváře lidí. Celé nádvoří lemovala masa namačkaných lidí jako další hradba. A ti všichni se mlčky dívali a čekali.
Rand se protlačil podél hradby, kolem kováren a dílen šípařů, které lemovaly nádvoří - Fal Dara byla přes všechnu svou velikost a pochmurnou nádheru pevností, ne palácem, a všechno tomu tady nasvědčovalo - a tiše se omlouval lidem, do nichž strčil. Někteří se zamračeně ohlédli, pár se jich dokonce zadívalo na jeho sedlové brašny a rance, ale ticho nikdo z nich neporušil. Většina se ani nenamáhala podívat, kdo se to kolem nich dere.
Rand pohodlně viděl nad hlavami většiny přítomných, dostatečně rozpoznával, co se děje na nádvoří. Těsně za hlavní bránou stála vedle svých koní řada mužů. Šestnáct jich bylo. Ani dva z nich neměli stejné brnění ani stejný meč, a ani jeden z nich nevypadal jako Lan, ale Rand nepochyboval, že to jsou strážcové. Měli kulaté obličeje, hranaté obličeje, protáhlé či úzké obličeje, ale všichni měli stejný výraz, jako by viděli věci, které ostatní lidé nevidí, a slyšeli věci, které ostatní lidé neslyší. Stáli tam klidně, nicméně vypadali stejně nebezpečně jako smečka vlků. Pouze jednu věc měli všichni společnou. Jeden každý měl oblečený měňavý plášť, jaký poprvé viděl na Lanovi, plášť, který často přecházel do barvy, která byla za ním. Nebylo příjemné se na to dívat. Člověku se z toho mohl obrátit žaludek, když tu tak stálo tolik mužů v pláštích měňavých barev.
Dvanáct kroků před strážci stála u hlav svých koní řada žen se shozenými kápěmi. Teď je Rand mohl spočítat. Čtrnáct. Čtrnáct Aes Sedai. Musely to být ony. Vysoké i malé, štíhlé i baculaté, tmavovlasé i plavé, s vlasy přistřiženými nakrátko i dlouhými, takže jim volně visely na záda, či je měly spletené, šaty měly stejně roztodivné jako strážci, a střihů i barev tu bylo tolik, kolik tu bylo žen. A přesto si všechny byly podobné, ač to bylo vidět pouze nyní, když tu tak všechny stály vedle sebe. Ani u jedné nebylo možné uhodnout stáří. Z této vzdálenosti by Rand řekl, že jsou všechny mladé, ale věděl, že při bližším pohledu by byly jako Moirain. Mladě vypadající, a přesto ne nedospěle, s hladkou pletí, ale tvářemi na dívky příliš dospělými, s očima příliš vědoucíma.
Při bližším pohledu? Hlupáku! Už tak jsem až moc blízko! Ať shořím, už jsem měl být dávno pryč. Vydal se dál, k dalším železem obitým dveřím na protějším konci nádvoří, ale nemohl se přestat dívat.
Aes Sedai klidně opomíjely přihlížející a svou pozornost upíraly cele na závěsy zakrytá nosítka, která teď stála uprostřed nádvoří. Koně, kteří je nesli, byli klidní, jako by jim u postroje stáli podkoní, ale vedle nosítek postávala pouze jedna vytáhlá žena s tváří Aes Sedai, a ta koním nevěnovala nejmenší pozornost. Svoji hůl, která byla stejně vysoká jako ona, držela oběma rukama před sebou, takže pozlacený plamen na jejím vrcholku měla přímo před očima.
Urozený pán Agelmar stál proti nosítkům na opačném konci nádvoří, s otevřenou, hranatou tváří a

nečitelným výrazem. Na tmavomodrém plášti s vysokým límcem měl tři červené lišky ve skoku, znak rodu Jagadů, a útočícího černého jestřába Shienaru. Vedle něj stál Ronan, zestárlý, nicméně stále rovný a vysoký, a na dlouhé holi šambajana měl vyřezané tři lišky z červeného avatinu. Ronan a Elansu společně udržovali pevnost, šambajan a šatajan, ale Elansu mu přenechávala pouze obřady a roli sekretáře urozeného pána Agelmara. Uzly na temeni obou mužů byly sněhově bílé.
Všichni - strážci, Aes Sedai, pán Fal Dary a jeho šambajan - stáli nehybně, jako by byli vytesáni z kamene. Přihlížející dav jako by zadržel dech. Rand proti své vůli zpomalil.
Náhle Ronan uhodil holí třikrát do širokého dlažebního kamene a zavolal do ticha: "Kdo to sem přichází? Kdo to sem přichází? Kdo to sem přichází?"
Žena vedle nosítek uhodila třikrát v odpověď svou holí. "Hlídač pečetí. Plamen Tar Valonu. Amyrlinin stolec."
"Proč bychom měli hlídat?" dožadoval se Ronin.
"Kvůli naději lidstva," odvětila vysoká žena.
"Před čím stojíme na stráži?"
"Před poledním stínem."
"Jak dlouho budeme stát na stráži?"
"Od slunce východu do slunce východu, dokud se kolo času bude otáčet."
Agelmar se uklonil a bílý uzel na temeni se mu zavlnil ve větru. "Fal Dara nabízí chléb a sůl a vítá vás. Amyrlinin stolec je ve Fal Daře vítán, protože zde stojí stráž, zde se dodržuje úmluva. Vítejte."
Vysoká žena stáhla závěs nosítek a amyrlin vystoupila. Tmavovlasá žena, u níž se, podobně jako u ostatních Aes Sedai, nedal odhadnout věk, se narovnala a přitom přejela pohledem shromážděné diváky. Rand sebou trhl, když na něj padl její pohled. Měl pocit, jako by se ho dotkla. Ale ona se hned dívala dál a pohledem spočinula na urozeném pánu Agelmarovi. Po jejím boku poklekl olivrejovaný sloužící se složenými ručníky, z nichž stoupala pára, na stříbrném podnose. Ona si vlhkým ručníkem obřadně otřela ruce a tvář. "Máš naše díky za vaše přivítání, můj synu. Nechť Světlo ozařuje rod Jagadských. Nechť Světlo ozařuje Fal Daru a všechen její lid."
Agelmar se opět uklonil. "Je nám ctí, matko." Neznělo to však nijak nepatřičně, když mu ona říkala synu a on jí matko, i když je jí hladké líce vedle jeho vrásčitých tváří by spíš odpovídaly, kdyby mu říkala otče, či dokonce děde. Její osobnost však byla stejně silná jako jeho. "Rod Jagadských je tvůj. Fal Dara je tvá."
Ze všech stran se zvedl jásot a odrážel se od hradeb tvrze jako vlnobití.
Rand se otřásl a rychle vykročil ke dveřím do bezpečí, přičemž mu bylo úplně lhostejné, do koho cestou vrazí. Je to jenom ta tvoje zatracená představivost. Ona ani neví, kdo jsi. Ještě ne. Krev a popel, jestli to ví... Nechtěl ani pomyslet na to, co by se stalo, kdyby věděla, co je zač. Co se stane, až to nakonec zjistí. Rand by byl rád věděl, jestli měla amyrlin něco společného s tím větrem na věži. Aes Sedai takové věci ovládaly. Když se Rand protlačil dveřmi a zavřel je za sebou, takže řev na přivítanou, který otřásal nádvořím, už nebyl tak hlasitý, oddechl si úlevou.
Chodby tu byly stejně prázdné jako ty v pevnosti, a Rand skoro utíkal. Ven, přes malé nádvoří se ševelícím vodotryskem uprostřed, další chodbou a ven na dlážděný dvůr před stájemi. Samotná Panská stáj byla zabudovaná do zdi tvrze, byla vysoká a dlouhá, a tady, uvnitř hradeb, v ní byla proražena velká okna. Koně stáli na dvou podlažích. V kovárně naproti bylo ticho, podkovář a jeho pomocníci se šli podívat na uvítání amyrlin.
V širokých dveřích se mu uklonil Tema, hlavní štolba s osmahlou tváří, dotkl se čela a pak srdce. "Duch a srdce k tvým službám, můj pane. Jak ti může Tema posloužit, můj pane?" Štolba žádný uzel na temeni neměl, vlasy měl připlácnuté k lebce, jako kdyby měl na hlavě obrácenou šedou mísu.
Rand si povzdechl. "Posté, Temo, já nejsem žádný pán."
"Jak si můj pán přeje." Štolba se tentokrát uklonil ještě o něco hlouběji.
Bylo to jeho jméno, co působilo potíže, a ta podobnost. Rand al'Thor. Al'Lan Mandragoran. U Lana, podle malkierských zvyků, bylo královské "al" označením krále, i když on to sám pro sebe nikdy nepoužíval. U Randa bylo "al" pouze částí jména, i když slyšel, že jednou, kdysi velice převelice dávno, ještě než se Dvouříčí jmenovalo Dvouříčí, to znamenalo "syn toho a toho". Nicméně někteří sloužící z

faldarské tvrze to vzali tak, že jeho "al" znamená, že je také králem, nebo přinejmenším princem. Všechny jeho námitky způsobily pouze to, že ho degradovali na urozeného pána. On si to aspoň myslel. Tolik uklánění a šoupání nohama neviděl ani před urozeným pánem Agelmarem.
"Potřebuji nasedlat Rudocha, Temo." Už věděl, že nemá smysl navrhovat, že si to udělá sám. Tema by Randa nenechal, aby si ušpinil ruce. "Napadlo mě, že si prohlédnu krajinu kolem města." Jakmile bude usazen v sedle velkého hnědého hřebce, za pár dní dorazí k řece Erinin nebo přes hranici do Arafelu. Pak už mě nikdy nenajdou.
Štolba se uklonil skoro až k zemi a zůstal skloněný. "Odpusť, můj pane," zašeptal chraplavě. "Odpusť, ale Tema nemůže poslechnout."
Rand zrudl rozpaky a nervózně se rozhlédl kolem - na dohled nebyla ani noha - pak popadl Temu za rameno a narovnal ho. Možná se mu nepodaří Temu a pár ostatních přesvědčit, aby toho nechali, ale rozhodně se pokusí zabránit tomu, aby to viděl ještě někdo jiný. "Proč ne, Temo? Temo, prosím, podívej se na mě. Proč ne?"
"Je to nařízení, můj pane," odvětil Tema stále šeptem. Sklápěl zrak, ne že by se bál, ale byl zahanben, že nemůže udělat, oč ho Rand požádal. Shienarci se hanbili tak, jako se jiní lidé stydí, když je nazvou zloději. "Tuto stáj nesmí opustit žádný kůň, dokud ten rozkaz nebude změněn. Ani žádnou jinou stáj v pevnosti, můj pane."
Rand už už otevřel ústa, aby tomu muži řekl, že je to v pořádku, ale teď si místo toho olízl rty. "Žádný kůň ze žádné stáje?"
"Ano, můj pane. Ten rozkaz přišel docela nedávno. Před malou chviličkou." Temův hlas zesílil. "A všechny brány jsou zavřeny, můj pane. Nikdo nesmí bez dovolení přijít ani odejít. Dokonce ani městská hlídka. Tak to Temovi řekli."
Rand ztěžka polkl, ale pocit, že mu čísi prsty tisknou hrdlo, tím nezmizel. "Ten rozkaz, Temo. Přišel od urozeného pána Agelmara?"
"Ovšem, můj pane. Od koho jiného? Urozený pán Agelmar samozřejmě nedává rozkazy Temovi přímo, dokonce ani muži, který s Temou mluvil, ale, můj pane, kdo jiný by ve Fal Daře vydal takový rozkaz?"
Kdo jiný? Rand nadskočil, když se zvučným hlasem rozezněl největší zvon na pevnostní zvonici. Ostatní zvony tvrze se připojily a zvony z města se přidaly vzápětí.
"Může-li si Tema dovolit," štolba musel křičet, aby ho bylo přes to zvonění slyšet, "můj pán musí být velice šťastný."
Rand musel také zesílit hlas, aby ho bylo slyšet. "Šťastný? Proč?"
"Přivítání skončilo, můj pane." Terna ukázal na zvonici. "Teď amyrlin pošle pro mého pána a jeho přátele, aby k ní přišli."
Rand se rozběhl. Měl právě tak čas, aby si všiml překvapení v Temově tváři, a byl pryč. Bylo mu jedno, co si Tema pomyslí. Teď si pro mě pošle.

KAPITOLA TŘETÍ

Přátelé a nepřátelé

Rand neběžel daleko, jenom k výpadové brance za rohem stáje. Než se tam dostal, zpomalil do kroku a snažil se vypadat lhostejně a že nikam nepospíchá.
Klenutá branka byla pevně zavřená. Byla velká jen tak, aby dva muži mohli projít vedle sebe, i to jen tak tak, ale jako všechny brány ve venkovní hradbě byla pokrytá širokými pásy černého železa a zavřená na těžkou závoru. Před brankou stáli dva strážní v prostých šišácích a v plátové a kroužkové zbroji s dlouhými meči na zádech. Na zlatých wamsech měli na prsou černého jestřába. Rand jednoho z nich zběžně znal. Jmenoval se Ragan. Na tmavé líci měl za mřížkou hledí světlou trojúhelníkovou jizvu po zásahu trolločím šípem. Když zahlédl Randa, usmál se, až se mu na vrásčitých tvářích udělaly dolíčky.
"Mír tě provázej, Rande al'Thore." Ragan skoro křičel, aby ho bylo přes vyzvánění zvonů slyšet. "Jdeš mlátit králíky po hlavě, nebo pořád trváš na tom, že ten tvůj kyj je luk?" Druhý strážný popošel, aby stál víc před brankou.
"Mír s tebou, Ragane," řekl Rand a zastavil se před nimi. Jen s námahou udržoval hlas klidný. "Ty víš, že je to luk. Viděl jsi mě z něj střílet."
"Na koni není k ničemu," utrousil druhý strážný kysele. Rand ho konečně poznal, měl hluboko zapadlé, téměř černé oči a zdálo se, že nikdy nemrká. Jako by mu z jeskyně přilby hleděla dvojice dalších jeskyní. Rand měl dojem, že určitě existuje větší smůla než Masema na stráži u branky, ale nebyl si jist, co by to tak mohlo být, tedy kromě červených Aes Sedai. "Je moc dlouhý," dodal Masema. "Z jezdeckého luku já vystřelím tři šípy, než ty tu obludu vůbec natáhneš."
Rand se přinutil usmát, jako by to považoval za žert. Masema nikdy nežertoval, ani se vtipům nesmál. Většina lidí z Fal Dary Randa přijala. Cvičil s Lanem, stoloval s urozeným pánem Agelmarem a, což bylo ze všeho nejdůležitější, přijel do Fal Dary v doprovodu Moirain Aes Sedai. Ale někteří mu zřejmě nemohli zapomenout, že je cizinec, téměř s ním nepromluvili, jedině když museli. Masema z nich byl nejhorší.
"Pro mě je dobrý dost," opáčil Rand. "Když už mluvíme o králících, Ragane, co kdybyste mě pustili? Všechen ten hluk a shon je na mě trochu moc. Radši půjdu lovit králíky, i kdybych žádného nenašel."
Ragan se napůl otočil ke svému společníkovi a Randovy naděje stouply. Ragan byl dobrácký muž a jeho

chování popíralo ponurou jizvu na tváři. Randa měl zřejmě docela rád. Ale Masema už vrtěl hlavou. "To nelze, Rande al'Thore." Kývl k Masemovi, jako by tím vše vysvětlil. Kdyby to bylo jenom na něm... "Nikdo nesmí odejít bez podepsaného povolení. Velká škoda, žes nepřišel před pár minutami. Právě přišel rozkaz zavřít brány."
"Ale proč by měl urozený pán Agelmar držet uvnitř mě?" Masema si prohlížel rance a sedlové brašny na Randových zádech. Rand se snažil nevšímat si ho. "Jsem přece jeho hostem," mluvil dál k Raganovi. "Na mou čest, mohl jsem přece odejít kdykoliv v minulých týdnech. Proč by se měl ten rozkaz vztahovat i na mě? Je to rozkaz urozeného pána Agelmara, ne?" Masema na to zamrkal a jeho věčné zamračení zesílilo. Skoro na Randovy rance zapomněl.
Ragan se zasmál. "Kdo jiný by takový rozkaz vydal, Rande al'Thore? Jistě, předal mi ho Uno, ale od koho by ten rozkaz mohl být?"
Masema upíral oči Randovi do tváře a ani nemrkl. "Jen jsem se chtěl trochu projít, to je všechno," řekl Rand. "Zkusím aspoň zahrady. Nejsou tam sice žádní králíci, ale aspoň tam není tolik lidí. Světlo na vás sviť a mír s vámi."
Odešel, aniž čekal na požehnání v odpověď, odhodlán za žádných okolností nejít nikam k zahradám. Ať shořím, jakmile skončí obřady, mohly by se v nich objevit Aes Sedai. Byl si vědom toho, jak na něj Masema upírá oči - byl si jist, že je to Masema - a šel klidně dál.
Náhle zvony přestaly vyzvánět a Rand klopýtl. Míjely minuty. Dlouhé minuty. Dost času na to, aby amyrlin doprovodili do jejích komnat. Dost času na to, aby pro něj poslala, aby po něm vyhlásili pátrání, až ho nenajdou na obvyklých místech. Jakmile byl z dohledu výpadové branky, znovu se rozběhl.
Nedaleko kuchyně v ubytovnách mužstva byla Povoznická brána, kudy do pevnosti přiváželi všechny potraviny. Byla zavřená na závoru a před ní stála dvojice vojáků. Rand kolem nich prochvátal na kuchyňský dvorek, jako by vůbec nehodlal zastavovat.
Psí branka v zadní části pevnosti, právě dost vysoká a široká, aby tudy prošel jeden pěšák, byla také strážena. Rand se obrátil dřív, než ho mohly stráže zahlédnout. Byť byla pevnost dost velká, bran tu mnoho nebylo, ale jestli hlídají i Psí branku, budou hlídat všechny.
Možná by našel kus provazu... Vyšplhal se po schodech na vrcholek vnější hradby, na širokou předprseň s cimbuřím. Nebylo to pohodlné, protože byl dost vysoký a znovu foukal silný vítr, ale odsud dohlédl přes vysokánské komíny a špičaté střechy města až k městské hradbě. Dokonce i po měsíci připadaly jeho dvouříčským očím zdejší domy podivné, okapy dosahovaly skoro až k zemi, jako by se domy celé skládaly ze šindelových střech, a komíny byly nakloněné tak, aby těžký sníh sklouzl kolem.
Kolem pevnosti bylo rozlehlé dlážděné náměstí, ale už sto kroků od hradby ležely ulice plné lidí, kteří se věnovali svým každodenním záležitostem. Kramáři v zástěrách postávali pod markýzami svých krámků, sedláci v hrubých šatech přišli do města, aby tu prodávali a nakupovali, podomní obchodníci, kupci a měšťané, všichni tu postávali v hloučcích, bezpochyby proto, aby si popovídali o překvapivé návštěvě amyrlinina stolce. Rand viděl vozíky a lidi, kteří proudili jednou z velkých bran v městské hradbě. Strážní tam očividně žádný rozkaz ohledně bránění lidem v odchodu nedostali.
Rand vzhlédl k nejbližší strážní věži. Jeden z vojáků zvedl na pozdrav ruku v ocelové rukavici. Rand se hořce zasmál a také na něj zamával. Ani sáh hradby očím strážných neunikl. Rand se naklonil přes okraj střílny a zahleděl se přes zářezy na uchycení kladkostroje dolů, do nesmírné hloubky suchého příkopu. Byl dvacet kroků široký a deset hluboký, vyložený kamenem vyleštěným tak, až byl kluzký. Obklopovala ho nízká zídka, aby do něj nikdo náhodou nespadl, nakloněná, takže neposkytovala nejmenší úkryt, a dno tvořil les bodců ostrých jako břitva. I kdyby mohl sešplhat po provaze a nedívali se žádní strážní, příkop by překonat nedokázal. To, co sloužilo jako poslední možnost jak trolloky udržet venku, posloužilo stejně dobře, aby to jeho udrželo vevnitř.
Náhle měl dojem, že je vyčerpaný až do morku kostí. Byl tu amyrlinin stolec a cesta ven žádná. Žádná cesta ven a amyrlinin stolec tady. Jestli amyrlin věděla, že je tady, jestli poslala ten vítr, co ho zachvátil, tak už po něm šla, stíhala ho silami Aes Sedai. To měli králíci větší naději proti jeho luku. Ale Rand se odmítl vzdát. Někteří lidé říkali, že obyvatelé Dvouříčí by mohli učit kameny a dávat hodiny mezkům. Když už nic nezůstalo, lidé z Dvouříčí se upínali ke své tvrdohlavosti.
Rand opustil hradbu a vydal se do tvrze. Nezáleželo mu na tom, kam vlastně jde, pokud se nedostane

někam, kde by ho mohl někdo čekat. Nešel proto ani ke svému pokoji, ani ke stájím, ani k branám - Masema se mohl rozhodnout a po Unovi vzkázat, že se. pokoušel odejít - ani k zahradám. Jediné, nač dokázal myslet, by lo držet se z cesty každé Aes Sedai. Dokonce i Moirain. Ona o něm věděla. Přesto však proti němu nic nepodnikla. Zatím. Zatím, pokud víš. Co když změnila názor? Možná právě ona poslala pro amyrlinin stolec

Na chvíli se cítil ztracený. Opřel se o zeď chodby. Kámen pod jeho ramenem byl tvrdý. Nevidoucíma očima zíral do dálky a viděl věci, které ani vidět nechtěl. Zkrocení. Bylo by opravdu tak špatné, kdyby to všechno skončilo? Skutečně skončilo! Rand zavřel oči, ale stále viděl sám sebe, jak se tu choulí jako králík, nemá kam utéci, a kolem něj se stahují Aes Sedai jako krkavci. Skoro vždycky brzy potom umírají, muži, které zkrotily. Přestanou chtít žít. Až příliš dobře si vzpomínal na slova Toma Merrilina, aby se tomu dokázal postavit. Krátce zavrtěl hlavou a spěchal dál chod bou. Neměl by zůstávat na jednom místě, aspoň dokud ho nenajdou. Jak dlouho, dokud tě stejně nenajdou? Jsi jako ovce v košáru. Jak dlouho? Dotkl se jílce meče u boku. Ne, ne jako ovce. Ani pro Aes Sedai, ani pro nikoho jiného. Cítil se trochu hloupě, ale byl odhodlaný.

Lidé se vraceli ke svým úkolům. Kuchyní, která ležela nejblíže Velké síni, kde bude amyrlin a její oddíl této noci hodovat, se rozléhaly hlasy a tříškání hrnců. Kuchaři, kuchtíci a kuchyňští pomocníci při své práci málem utíkali. Psi roztáčející rožně klusali v proutěných kolech a otáčeli tak rožněnými masy. Rand tímto horkým místem plným páry, vůně koření a vařených pokrmů rychle prošel. Nikdo se po něm ani neohlédl. Všichni měli příliš mnoho práce.

V zadním traktu, kde v malých pokojících žili sloužící, se to hemžilo jako v rozkopnutém mraveništi, jak se sem muži i ženy sbíhali, aby si oblékli ty nejlepší livreje. Děti si hrály v koutech, aby nikomu nezavazely. Chlapci mávali dřevěnými mečíky a dívky si hrály s vyřezávanými panenkami, přičemž některé prohlašovaly, že ta jejich je amyrlin. Většina dveří byla otevřená a vstupní otvory byly zastřené pouze korálkovými závěsy. Za normálních okolností by to znamenalo, že kdokoliv, kdo tu bydlí, je připraven přijmout návštěvu, ale dnes to prostě značilo, že obyvatelé mají naspěch. Dokonce i ti, kdo se Randovi poklonili, to udělali za chůze.

Doslechl se někdo z nich, když odcházel do služby, že ho hledají, a oznámí to? Řekne to některé Aes Sedai a poví jí, kde ho najít? Náhle mu připadalo, že lidé, kteří ho míjejí, si ho zlomyslně prohlížejí a za jeho zády zvažují a odhadují. Dokonce i děti měly před jeho duševním zrakem pronikavější pohledy. Věděl, že je to jenom jeho představivost - byl si tím jist, muselo to tak být - ale když měl obydlí sloužících za zády, cítil se, jako by unikl z pasti, do níž se mohl chytit.

Na některých místech v pevnosti lidé nebyli. Ty, kdož tu obvykle pracovali, propustili kvůli náhlému volnu. V kovárně platnéře byly všechny výhně vyhaslé a kovadliny ztichlé. Panovalo tu ticho a chlad. Všechno bylo bez života. A přesto tu nebylo prázdno. Svrběla ho kůže a on se obrátil na patě. Nikdo tam nebyl. Jenom velké hranaté truhlice na nástroje a kalicí lázně s olejem. Vstaly mu vlasy na hlavě a on se prudce otočil. Kladiva a kleště visely na svých místech na stěně. Rand se rozzlobeně rozhlížel po velké místnosti. Nikdo tu není. Je to jenom moje představivost. Ten vítr a amyrlin. To stačí, aby si člověk začal představovat ty nejroztodivnější věci.

Před platnéřskou dílnou kolem něj náhle zavířil vítr. Rand proti své vůli nadskočil a měl dojem, že ho chce vítr chytit. Na chvíli znovu cítil slabý pach hniloby a zaslechl, jak se za ním kdosi potměšile pochechtává. Jenom na chviličku. Vyděšeně se otočil kolem dokola a ostražitě se rozhlížel. Dvorek, vydlážděný kočičími hlavami, byl, až na něj, zcela prázdný. Jenom ta tvoje zatracená představivost! Stejně se rozběhl, a za sebou znovu uslyšel ten smích, tentokrát však bez větru.

V otevřeném skladišti dříví se mu pocit cizí přítomnosti vrátil, měl dojem, že tu ještě někdo je. Cítil, že na něj kdosi zpoza vysoké hromady nařezaného palivového dříví, naskládaného v dlouhém dřevníku, upírá pohled. Ten kdosi občas vyhlédl nad sáhy zrajících prken a trámů čekajících na protějším konci dvorku u truhlářské dílny, která však nyní byla zavřená na noc. Rand se odmítl ohlédnout, odmítl byť jen pomyslet na to, jak by se jedny oči dokázaly pohybovat tak rychle z místa na místo, a to dokonce přes otevřené prostranství od hromady palivového dříví k sáhům řeziva, aniž by sám zahlédl sebemenší pohyb. Byl si jist, že to jsou pouze jedny oči. Představivost. Nebo už možná blázním. Otřásl se Ještě ne. Světlo, prosím, ještě ne. Ztuhle přešel dvorek a neviděný pozorovatel ho následoval.

Rand kráčel dlouhými chodbami osvětlenými pouze několika pochodněmi a skladišti plnými pytlů sušeného hrachu či fazolí a nacpanými laťkovými policemi, na nichž byly navršeny hromady svraštělých tuřínů a řepy, nebo množství sudů s vínem, soudků nasolené hověziny a sudů piva. A ty oči tam byly pořád, občas ho sledovaly, občas čekaly, než vstoupí. Kromě svých nikdy nezaslechl jiné kročeje, ani vrznutí dveří, pouze když je sám otvíral a zavíral, ale ty oči tam byly. Světlo, opravdu šílím.
Pak otevřel dveře do dalšího skladiště a odtamtud se vyřinuly lidské hlasy a lidský smích a naplnily ho úlevou. Tam žádné neviděné oči nebudou. Rand vstoupil.
Půlka místnosti byla až do stropu nacpaná pytli se zrním. V druhé půlce klečeli v půlkruhu těsně vedle sebe před jednou holou stěnou jacísi muži. Všichni na sobě měli kožené kabátce a vlasy zastřižené jako podomci. Neměli vyholené hlavy válečníků, ani livreje. Nebyl to nikdo, kdo by ho mohl náhodou prozradit. A co schválně? Jejich tichým mumláním proniklo chřestění kostek a kdosi hodil a nevázaně se zařehtal.
Při hře je pozoroval Loial, tlustým prstem si zamyšleně mnul bradu a hlavou skoro dosahoval ke krokvím skoro dva sáhy vysoko. Nikdo z házejících mu nevěnoval pozornost. Ogierové sice v Hraničních státech nebyli vyloženě běžní, ale všichni je tady znali a přijímali je. Navíc Loial byl ve Fal Daře natolik dlouho, že už to nevyvolávalo ani poznámky. Ogier měl tmavou kazajku s tuhým límečkem, nahoře zapnutou ke krku a od pasu dolů rozšířenou přes vysoké boty. Jednu velkou kapsu měl vyboulenou a jakási velká váha mu ji táhla dolů. Jestli ho Rand dobře odhadl, byly to knihy. I když se Loial jenom díval, jak lidé hrají hazardní hry, určitě by se od svých knih příliš nevzdálil.
Rand se přes všechno to, co se mu přihodilo, přistihl, jak se zubí. Loial na něj často takhle působil. Ogier toho o některých věcech věděl tolik a o jiných tak málo, a zřejmě chtěl vědět všechno. Přesto si Rand vzpomínal na chvíli, kdy Loiala uviděl poprvé, s těmi jeho štětičkami na uších, převislým obočím připomínajícím dlouhé kníry a širokánským nosem - uviděl ho a myslel si, že před ním stojí trollok. Pořád se za to styděl. Ogierové, trolloci, myrddraalové a stvoření z temných koutů půlnočních příběhů. Tvorové z příběhů a bájí. Za to je považoval, než opustil Emondovu Roli. Ale od chvíle, kdy opustil domov, viděl příliš mnoho těchto příběhů zhmotněných, aby byl ještě někdy klidný. Aes Sedai a nevidění pozorovatelé a vítr, který ho chytí a přidrží. Úsměv mu zmizel žertů.
"Všechny příběhy jsou skutečné," řekl tiše.
Loial zastříhal ušima a obrátil se k Randovi. Když uviděl, kdo to je, ogier se zeširoka usmál a přistoupil blíž. "Á, tady jsi." Hlas měl jako hluboké bzučení čmeláka. "Neviděl jsem tě na přivítání. To bylo něco, co jsem ještě neviděl. Dvě věci. Shienarské přivítáni a amyrlinin stolec. Amyrlin ale vypadala unaveně, nemyslíš? Nemůže to být snadné být amyrlin. Hádám, že to musí být horší než být starším." Loial se odmlčel a zatvářil se zamyšleně, ale jenom na chvíli. "Pověz, Rande, hraješ také kostky? Tady hrají jednodušší hru, jenom se třemi kostkami. My v državě používáme čtyři. Víš, oni mě nenechají hrát. Jenom řeknou: ‚Sláva stavitelům,' a nechtějí proti mně sázet. Myslím, že to není spravedlivé, co? A kostky, které používají, jsou trochu malé," - Loial se za mračil na svou ruku, která byla dost velká, aby jí zakryl lidskou hlavu - "ale já si stejně myslím -"
Rand ho popadl za ruku a uťal mu řeč. Stavitelé! "Loiale, ogierové vystavěli Fal Daru, že? Neznáš nějakou cestu ven, tedy mimo brány? Nějaký průlez. Odvodňovací rouru. Cokoliv, co by bylo dost velké, aby se tamtudy protáhl člověk? Taky by bylo dobré, kdyby to bylo za větrem."
Loial se zatvářil bolestínsky a konce dlouhého oboči se mu skoro dotýkaly tváří. "Rande, ogierové sice vybudovali Mafal Dadaranel, ale město bylo za trollockých válek zničeno. Tohle," - Loial se konečky prstů zlehka dotkl kamenné stěny - "postavili lidé. Mohl bych ti namalovat plán Mafal Dadaranelu - jednou jsem viděl mapy v jedné staré knize v Državě Šangtaj - ale o Fal Daře toho nevím o moc víc než ty. Ale je skvěle postavená, což? Holá, ale dobře postavená."
Rand se svezl na zeď a zavřel oči. "Potřebuju se dostat ven," zašeptal. „Brány jsou zavřené a nenechají nikoho projít, ale já se potřebuju dostat ven."
"Ale proč, Rande?" zeptal se Loial pomalu. "Tady ti nikdo neublíží. Jsi v pořádku? Rande?" Náhle zesílil hlas. "Mate! Perrine! Myslím, že Randovi je špatně."
Rand otevřel oči a viděl, jak se jeho přátelé zvedaji z klubka hráčů. Mat Cauthon, s nohama dlouhýma jako čáp, se slabým úsměvem, jako by viděl něco veselého, co nevidí nikdo jiný. Kudrnatý Perrin

Aybara, s mohutnými rameny a silnými pažemi od práce v kovárně. Oba na sobě pořád ještě měli oděv z Dvouříčí, prostý a odolný, ale obnošený.
Mat hodil kostky zpátky do půlkruhu klečících mužů a vykročil pryč. Jeden z mužů zavolal: "Hej, jižane, nemůžeš skončit, dokud vyhráváš."
"Lepší teď, než kdybych prohrával," zasmál se Mat. Nepřítomně se dotkl kabátu v pase a Rand sebou trhl. Mat měl pod kabátem dýku s rubínem na jílci, dýku, bez níž neudělal ani krok, dýku, bez níž nemohl udělat ani krok. Byla to pošpiněná čepel z mrtvého města Shadar Logoth, pošpiněná a pokřivená zlem skoro stejně hrozným jako to, které souviselo s Temným, zlem, které před dvěma tisíci let Shadar Logoth zničilo, a přesto pořád žije v jeho opuštěných troskách. Ta špína Mata zabije, pokud si tu dýku ponechá. A zabije ho o to rychleji, pokud ji odloží. "Budeš mít další možnost to vyhrát zpátky." Klečící muži se suše zasmáli, čímž dali najevo, že si to nemyslí.
Perrin, kráčející za Matem k Randovi, měl sklopené oči. Perrin v poslední době pořád klopil oči, a ramena měl svěšená, jako by nesl tíhu příliš velkou dokonce i pro svá široká ramena.
"Co se děje, Rande?" zeptal se Mat. "Jseš bílej jako tvoje košile. Hej! Kdes sebral ty šaty? Stává se z tebe Shienarec? Možná si taky koupím takovej plášť a jemnou košili." Zatřásl kapsou kabátu a ozvalo se zacinkání mincí. "Zdá se, že mám v kostkách štěstí. Vždycky, když na ně sáhnu, tak vyhraju."
"Nic si kupovat nemusíš," řekl Rand unaveně. "Moirain nechala vyměnit všechny naše šaty. Pokud vím, tak už všechno spálili, všechno až na to, co máte vy dva na sobě. Elansu se nejspíš bude shánět i po tomhle, takže být vámi, rychle bych se převlíkl, než je z vás stáhne rovnou." Perrin pořád nevzhlédl, ale zrudl ve tváři. Mat se zazubil ještě víc, i když to vypadalo trochu nuceně. Oni měli v lázni také problémy, a jenom Mat se snažil předstírat, že je mu to lhostejné. "A není mi špatně. Jenom se potřebuju dostat odsud. Je tu amyrlinin stolec. Lan říkal... říkal, že když je amyrlin tady, bylo by pro mě lepší, kdybych byl už týden pryč. Musím odejít a všechny brány jsou zavřené."
"To říkal?" Mat se zamračil. "Tomu nerozumím. On proti Aes Sedai nikdy nic neřekl. Proč teď? Koukni, Rande, já nemám Aes Sedai rád o nic víc než ty, ale ony nám nic neudělají." Když to říkal, Mat ztišil hlas a ohlédl se přes rameno, aby se podíval, jestli někdo z hráčů neposlouchá. V Hraničních státech se sice Aes Sedai báli, ale zdaleka tu nebyly nenáviděny, a neuctivá poznámka by mohla člověka zatáhnout do bitky či něčeho horšího. "Koukni na Moirain. Ona není tak špatná, i když je Aes Sedai. Jseš jako Cenn Buie, když o nich u nás doma v hostinci U Vinného střiku vykládal různý příběhy. Chci říct, ona nám neublíží, a ty ostatní taky ne. Proč by to dělaly?"
Perrin zvedl oči. Žluté oči, zářící v nejasném světle jako leštěné zlato. Moirain nám neublíží? pomyslel si Rand. Když opouštěli Dvouříčí, měl Perrin stejně tmavohnědé oči jako Mat. Rand neměl tušení, co tu změnu způsobilo - Perrin o tom nechtěl mluvit, vlastně od chvíle, kdy se mu to stalo, nechtěl mluvit o ničem - ale stalo se to právě v době, kdy začal věšet ramena a chovat se odtažitě, jako by se cítil sám i ve chvíli, kdy měl kolem sebe přátele. Perrinovy oči a Matova dýka. Nic z toho by se nestalo, kdyby neopustili Emondovu Roli, a byla to Moirain, kdo je odtamtud odvedl. Rand věděl, že není spravedlivý. Kdyby Moirain nebyla přišla do jejich vesnice, už by nejspíš zemřeli rukama trolloků, a značná část obyvatel Emondovy Role nejspíš také. Ale toto pomyšlení Perrina nerozveselilo, už se nesmál jako dřív, ani to neodstranilo dýku z Matova opasku. A co já? Kdybych byl doma a pořád naživu, byl bych tím, čím jsem teď? Přinejmenším bych si nelámal hlavu s tím co mi udělají Aes Sedai.
Mat se na něho stále zmateně díval a Perrin zvedl hlavu dost na to, aby se na něj mohl zpod obočí podívat. Loial trpělivě čekal. Rand jim nemohl vykládat, proč se musí od amyrlin držet dál. Oni nevěděli, co je zač. Věděl to Lan. A Moirain. Taky Egwain a Ny neiva. Rand si přál, aby se to nikdo z nich nedověděl, a hlavně si přál, aby to nevěděla Egwain, ale aspoň Mat a Perrin - a taky Loial - si mysleli, že je pořád stejný. Rand by byl raději zemřel, než by jim to prozradil, než by v jejich očích viděl váhání a starosti, které viděl u Egwain a Nyneivy dokonce i tehdy, když se snažily, seč mohly, aby nic nedaly najevo.
"Někdo... mě sleduje," řekl nakonec. "Sleduje mě. Jenomže... jenomže tam nikdo není."
Perrin trhl hlavou nahoru a Mat si olízl rty a zašeptal: "Mizelec?
"Ovšemže ne," prskl Loial. "Jak by se bezoký dostal do Fal Da ry, ať už do města, nebo do pevnosti? Podle zákona nesmí nikdo za městskými hradbami skrývat tvář a lampáři musí udržovat uli ce celou noc

osvětlené, takže v nich není ani kousek stínu, kde by se mohl myrddraal schovat. To se nemůže stát."
"Hradby mizelce nezastaví," zamumlal Mat. "Ne, když opravdu chce vejít. Nevím, že by s tím zákony a lucerny mohly něco udělat." Nemluvil jako někdo, kdo mizelce skoro považuje za něco, co se vyskytuje pouze ve vyprávěnkách kejklířů, jako tomu bylo ani ne před půl rokem. Už jich viděl až dost.
"A pak tu byl ten vítr," dodal Rand. Hlas se mu téměř nezatřásl, když vyprávěl o tom, co se stalo na věži. Perrin zaťal pěsti, až mu zapraskalo v kloubech. "Jenom jsem chtěl odsud odejít," dokončil Rand. "Chtěl jsem se vydat na jih. Někam daleko. Prostě někam od lidí."
"Ale když jsou brány zavřené," řekl Mat, „jak se dostaneme ven?"
Rand na něj zazíral. "My?" Musel jít sám. Pro každého člověka by pobyt v jeho blízkosti byl nakonec nebezpečný. Stane se životu nebezpečným, a dokonce ani Moirain nedokázala říci, kolik času mu ještě zbývá. "Mate, víš, že musíš jít do Tar Valonu s Moirain. Říkala, že je to jediné místo, kde tě můžou oddělit od té dýky, aniž bys přitom zemřel. A ty víš, co se stane, jestli si ji necháš."
Mat se dotkl kabátu nad místem, kde měl za pasem dýku, aniž si zřejmě uvědomil, že to dělá. "‚Dar Aes Sedai je návnadou na ryby,'" ocitoval. "No, možná nechci, aby se mi do pusy zasekl háček. Možná je to, co se mnou chce v Tar Valonu províst, horší, než když tam nepůjdu. Možná lže. ‚Pravda, kterou říká Aes Sedai, není nikdy taková, za jakou ji považuješ.'"
"Napadají tě ještě nějaká další přísloví, která ze sebe potřebuješ dostat?" zeptal se Rand. „'Jižní vítr přináší příjemného hosta, severní prázdný dům?' ‚zlatě pomalované prase zůstává prasetem?' A co třeba: ‚Mluvením ovci neostříháš?' ‚Hlupákova slova jsou prach?'"
"Jen klid, Rande," ozval se tiše Perrin. "Není nutné být hrubý."
"Není? Možná nechci, abyste vy dva šli se mnou, pořád se kolem mě motali, dostávali se do průšvihů a pak čekali, že vás z nich vytáhnu. Napadlo tě to někdy? Ať shořím, copak vám nikdy nedošlo, že bych mohl být unavený mít vás za zády vždycky, když se otočím? Jste se mnou pořád, a já už toho mám po krk." Perrinův raněný výraz se do něj zařízl jako nůž, ale Rand neúnavně pokračoval dál. "Někteří tady si myslí, že jsem pán. Pán. Možná se mi to líbí. Ale koukněte se na sebe. Hrajete kostky s podomky. Až odejdu, půjdu sám. Vy dva můžete jít do Tar Valonu nebo do háje, ale já odsud odejdu sám."
Matovi ztuhly rysy a on přes kabát svíral dýku, až mu zbělely klouby. "Jestli to chceš," ucedil ledově. "Myslel jsem, že jsme byli... Cokoliv si přeješ, al'Thore. Ale jestli se já rozhodnu odejít zároveň s tebou, půjdu, a ty se ode mě můžeš držet dál."
"Nikdo nikam nepůjde," poznamenal Perrin, „jestli jsou zavřené brány." Znovu upíral zrak na podlahu. Od stěn se odrazil smích hráčů, jak kdosi prohrál.
"Běžte, nebo zůstaňte," ozval se Loial, "společně, či sami, na tom nezáleží. Všichni tři jste ta'veren. Dokonce i já to vidím, a já nemám nadání, soudím jenom podle toho, co se kolem vás děje. A Moirain Sedai to říká taky."
Mat rozhodil ruce. "Už dost, Loiale. Už o tom nechci slyšet."
Loial zavrtěl hlavou. "Ať to budeš poslouchat nebo ne, je to pořád pravda. Kolo času tká vzor věků a životy lidí používá jako vlákna. A vy tři jste ta'veren, středobody té tkaniny."
"Už ne, Loiale."
"Na čas kolo ohýbá vzor kolem vás, ať uděláte cokoliv. A to, co děláte, je mnohem spíš vybráno kolem než vámi. Ta'veren za sebou tahají dějiny a tvarují vzor prostě jen tím, že existují, ale kolo tká ta'veren pevnější nitkou než ostatní lidi. Ať půjdete kamkoliv, ať uděláte cokoliv, dokud kolo nerozhodne jinak, budete -"
"Už ne!" zařval Mat. Muži hrající v kostky se obrátili a zamračili se na něj. Pak se vrátili zpátky ke hře.
"Promiň, Mate," burácel Loial. "Vím, že moc mluvím, ale ne chtěl jsem -"
"Už tady nezůstanu," oznámil Mat krokvím, "s velkohubým ogierem a hlupákem, který má hlavu moc velkou i na to, aby na ní mohl nosit klobouk. Jdeš, Perrine?" Perrin si povzdechl, zadíval se na Randa a kývl.
Rand se díval, jak odcházejí, a hrdlo měl stažené. Musím jít sám. Světlo mi pomáhej, musím.
Loial se za nimi také díval a obočí měl starostlivě svěšené. „Rande, opravdu jsem nechtěl -"
Rand promluvil schválně drsným hlasem. "Na co čekáš? Běž s nimi! Nechápu, proč tu ještě stojíš. Když neznáš cestu ven, k ničemu mi nejsi. Běž už! Běž si hledat ty svoje stromy a ty svoje drahocenný háje,

jestli už je všechny nepokáceli. Stejně udělali dobře, jestli je pokáceli."
Loial měl v očích velkých jako šálky nejdřív překvapený a ublížený výraz, ale ten se pomalu změnil v hněvivý. Rand netušil, že se ogier vůbec dokáže zatvářit rozzlobeně. V některých starých příbězích se vyprávělo, že ogierové jsou zuřiví, i když nikdy se nemluvilo o tom, jak přesně se to projevuje, ale Rand nikdy nepotkal nikoho mírnějšího, než byl Loial.
"Pokud si to přeješ, Rande al'Thore," řekl Loial škrobeně. Ztuhle se uklonil a odkráčel za Matem a Perrinem.
Rand se svezl na naskládané pytle s obilím. No, pošklebovalse mu hlásek v hlavě, takže jsi to udělal, co? Musel jsem, řekl Rand tomu hlásku. Budu nebezpečný pro všechny, kdo budou kolem. Krev a popel, zblázním se a... Ne! Ne, nezblázním! Nebudu používat sílu, takže se nezblázním a... Ale nemůžu to riskovat. Nemůžu, nevidíš? Ale ten hlásek se mu jenom posmíval.
Rand si uvědomil, že ho hráči pozorují. Všichni sice pořád ještě klečeli u stěny, ale tváře měli obrácené k němu. Shienarci jakéhokoliv postavení byli téměř vždy zdvořilí a uhlazení, dokonce i ke smrtelným nepřátelům, a ogierové nikdy žádné nepřátele ze Shienaru neměli. V očích hráčů se zračil šok. Tváře měli bezvýrazné, ale jejich oči říkaly, že to, co Rand udělal, bylo špatné. Jedna jeho část s nimi souhlasila a tiché obvinění ho proto hluboce zasáhlo. Hráči se na něho jenom dívali, ale Rand vyklopýtal ze skladiště, jako by ho pronásledovali.
Otupěle chodil skladišti a hledal místo, kde by se mohl skrýt, dokud nebudou brány znovu otevřené. Pak by se třeba mohl schovat ve voze se spíží. Jestli nebudou vozy cestou ven prohledávat. Jestli nebudou prohledávat skladiště, jestli neprohledají celou pevnost. Rand o tom umíněně odmítal přemýšlet a tvrdohlavě se soustředil na hledání skrýše. Ale všechno, co našel - proláklinu v naskládaných pytlích se zrním, uzoučkou uličku vedoucí podél zdi za nějakými sudy s vínem, opuštěné skladiště napůl zaplněné prázdnými bedýnkami a stíny - pořád si představoval, jak to tu prohledávají a nakonec ho najdou. Představoval si toho neviděného pozorovatele, ať už to byl kdokoliv - nebo cokoliv - jak ho tam také nalézá. Takže hledal dál, žíznivý, uprášený a se kšticí plnou pavučin.
A pak dorazil do pochodněmi matně osvětlené chodby a tou chodbou se kradla Egwain a zastavovala se, aby mohla nahlédnout do dveří ke skladištím, kolem nichž procházela. Tmavé vlasy, které jí visely až k pasu, měla svázané červenou stužkou a na sobě měla šaty v barvě holubicí šedi podle shienarské módy, lemované červenou. Když ji Rand zahlédl, padl na něj smutek a pocit ztráty mnohem horší, než když odehnal Mata, Perrina a Loiala. Vyrůstal s představou, že se s Egwain jednou vezmou. Oba s tím vyrůstali. Ale teď...
Egwain nadskočila, když se Rand zjevil přímo před ní, a hlasitě vydechla, ale řekla jen: "Tak tady jsi. Mat s Perrinem mi řekli, cos udělal. A Loial taky. Vím, co se snažíš udělat, Rande, a je to úplná hloupost."
Egwain si zkřížila ruce na prsou a velké, tmavé oči odhodlaně upírala na něj. Randa vždycky zajímalo, jak se jí daří pohlížet na něj svrchu - dělala to schválně - když mu s bídou sahala k bradě a kromě toho byla o dva roky mladší.
"Prima," řekl Rand. Její vlasy ho náhle rozzlobily. Dokud neo pustil Dvouříčí, nikdy neviděl dospělou ženu s rozpuštěnými vlasy. Tam každá dívka dychtivě čekala, až ženský kroužek její vesnice prohlásí, že je dost stará, aby si mohla splést vlasy. Egwain tedy určitě dost stará byla. A teď tady stojí s vlasy až na tu stuhu rozpuštěnými. Chci se vrátit domů a nemohu. A ona se nemůže dočkat, až na Emondovu Roli zapomene. "Jdi pryč a taky mě nech být. Už přece nechceš pobývat ve společnosti ovčáka. Je tu kolem dost Aes Sedai, než abys tu bloudila jako náměsíčná. A nikomu neříkej, žes mě viděla. Jdou po mně, a já nepotřebuju, abys jim pomáhala ještě ty."
Egwain na lících naskočily rudé skvrny. "Myslíš, že bych -"
Rand se otočil, že odejde, a ona se na něj s výkřikem vrhla a rukama ho objala kolem nohou. Oba se zřítili na kamennou podlahu a Randovy sedlové brašny a rance odlétly stranou. Rand, když dopadl na zem, zachrčel, protože se mu do boku zarazil jílec meče, a pak ještě jednou, když se Egwain narovnala a žuchla mu na záda jako na židli. "Moje matka," prohlásila Egwain pevně, "mi vždycky říkala, že nejlepší způsob, jak jednat s mužem, je naučit se jezdit na mezkovi. Říkávala, že oba mají většinou asi stejně tolik mozku. Mezci jsou ale občas chytřejší."
Rand zvedl hlavu a přes rameno se na ni ohlédl. "Slez dolů, Egwain. Slez dolů! Egwain, jestli neslezeš -"

Rand hrozivě ztišil hlas - "něco ti udělám. Víš, co jsem zač." A aby své tvrzení podpořil, hrozivě se na ni podíval.
Egwain si odfrkla. "Neudělal bys to, ani kdybys mohl. Ty bys neublížil nikomu. Ale stejně to nemůžeš udělat. Vím, že nemůžeš usměrňovat jedinou sílu vždycky, když chceš. Takže ani mně, ani nikomu jinýmu neublížíš. Já jsem ale brala hodiny u Moirain, takže jestli nebudeš poslouchat rozumný rady, Rande al'Thore, mohla bych ti klidně zapálit spodky. Tolik už zvládnu. Jen pokračuj a uvidíme, jestli to nedokážu." Náhle jedna z pochodní, ta nejblíž k nim, na okamžik jasně vzplála. Egwain vyjekla a překvapeně na ni zírala.
Rand se zkroutil a popadl ji za ruku, stáhl si ji ze zad a posadil ji ke stěně. Když se sám posadil, Egwain se v sedě opírala o zeď a zuřivě si mnula ruku. "Ty bys to vážně udělala, co?" utrousil Rand rozzlobeně. "Zahráváš si s věcmi, kterým nerozumíš. Spálila bys nás oba na uhel!"
"Muži! Když nemůžou vyhrát hádku, buď utečou, nebo se obrátí k hrubý síle."
"To se podívejme! Kdo koho shodil? Kdo na kom seděl? A tys mi vyhrožovala - tys ses pokusila! - o -" Rand zvedl obě ruce. "Ne, tohle ne. Děláš mi to pořád. Kdykoliv si uvědomíš, že se spor ubírá jiným směrem, než se líbí tobě, najednou se dohadujeme o něčem úplně jiném. Tentokrát ne."
"Já se nehádám," odtušila Egwain klidně, "a ani se nesnažím to zamluvit. Co je schovávání se jinýho než utíkání? A až se schováš, utečeš nadobro. A co s tím, jak jsi ublížil Matovi, Perrinovi a Loialovi? A mně? Já vím proč. Bojíš se, že někomu ublížíš ještě víc, když neodejdeš. Jestli nebudeš dělat něco, co bys neměl, tak si nemusíš dělat starosti s tím, že někomu ublížíš. A ty zatím pobíháš kolem a kopeš jako mezek, a přitom ani nevíš, jestli k tomu máš vůbec důvod. Proč by měla amyrlin, nebo kterákoliv jiná Aes Sedai kromě Moirain, vědět, že existuješ?"
Rand na ni chvíli zíral. Čím víc času Egwain trávila s Moirain a Nyneivou, tím víc přebírala jejich způsoby, přinejmenším když chtěla. Občas si byly tak podobné, Aes Sedai s vědmou, odtažité a vědoucí. U Egwain ho to zneklidňovalo. Nakonec jí pověděl, co mu řekl Lan. "Co jiného tím mohl myslet?"
Egwain ztuhla ruka na jeho paži a ona se soustředěně zamračila. "Moirain o tobě ví a nic neudělala, tak proč by měla něco dělat teď? Ale jestli Lan..." Když se mu podívala do očí, pořád ještě se mračila. "Skladiště je první místo, kam se podívají. Jestli tě budou hledat. Dokud nezjistíme, že tě hledají, musíme tě uklidit někam, kde by je nikdy nenapadlo hledat. Už vím. Vězení."
Rand se vyškrábal na nohy. "Vězení!"
"Ale ne do kobky, hlupáčku. Občas tam večer chodívám navštěvovat Padana Faina. Nyneiva tam chodí taky. Každému bude připadat úplně v pořádku, když tam půjdu i dneska. Popravdě, když má každý oči jen pro amyrlin, nikdo si nás ani nevšimne."
"Ale Moirain..."
"Ona pantátu Faina do vězení vyslýchat nechodí. Nechává si ho přivést k sobě. A to už neudělala pár týdnů. Věř mi, tam budeš v bezpečí."
Přesto Rand váhal. Padan Fain. "A vůbec, proč chodíš toho formana navštěvovat? Je to temný druh, který se k tomu sám přiznal, a je to špatný člověk. Ať shořím, Egwain, on přece přivedl trolloky do Emondovy Role! Je to Temného honicí pes, sám si tak říká, a po mé stopě jde už od Jarnic."
"No, teď je bezpečně za železnými mřížemi, Rande." Teď zaváhala Egwain a podívala se na něj téměř prosebným pohledem. "Rande, přijížděl s vozem do Dvouříčí každý rok, co jsme se narodili. Zná všechny lidi, co znám já, všechna ta místa. Je to divný, ale čím déle je zamčený, tím snáz se stává sám sebou. Je to skoro jako by se od Temného osvobodil. Znovu se směje a vykládá veselý příhody o lidech z Emondovy Role, a občas o místech, o kterých jsem předtím nikdy ani neslyšela. Občas je skoro jako starý pantáta Fain. Já si prostě jenom ráda popovídám s někým o domově."
Protože já se ti vyhýbám, napadlo Randa, a protože Perrin se vyhýbá každému a Mat většinu času tráví hazardem a hýřením. "Neměl jsem se tak uzavřít do sebe," zamumlal a povzdechl si. "No, jestli si Moirain myslí, že je to dost bezpečné pro tebe, hádám, že je to bezpečné i pro mě. Ale není nutné, aby ses do toho zase míchala."
Egwain vstala a plně se věnovala oprašování oděvu, přičemž se vyhýbala pohledu Randovi do očí. "Moirain řekla, že je to bezpečné, že? Egwain?"
"Moirain Sedai mi nikdy neřekla, že pantátu Faina nesmím navštěvovat," prohlásila opatrně Egwain.

Rand na ni zazíral a pak vybuchl: "Ty ses jí nikdy nezeptala. Ona to ani neví. Egwain, to je pitomost. Padan Fain je temný druh, a to ten nejhorší druh, jaký vůbec existuje."
"Je zavřený v kobce," namítla škrobeně Egwain, "a já nemusím žádat Moirain o svolení ke všemu, co dělám. Teď je stejně trochu pozdě dělat si starosti s tím, co si myslí nějaká Aes Sedai, ne? Tak co, jdeš?"
"Najdu vězení i bez tebe. Už mě hledají, nebo brzo budou, a tobě rozhodně neprospěje, když tě najdou se mnou."
"Beze mě," odsekla suše, "nejspíš zakopneš o vlastní nohy, padneš amyrlin do klína a pak všechno přiznáš, když se budeš snažit z toho vymluvit."
"Krev a popel, ty bys měla být u nás doma v ženském kroužku. Kdyby muži opravdu byli tak neohrabaní a bezmocní, jak si zřejmě myslíš, nikdy bychom -"
"Hodláš tady postávat a žvanit, dokud tě nenajdou? Seber si věci, Rande, a pojď se mnou." Aniž by čekala na odpověď, otočila se na patě a vyrazila chodbou. Rand si cosi pro sebe zabručel a váhavě poslechl.
V postranních chodbách, kterými se ubírali, bylo pár lidí - většinou sloužících - ale Rand měl pocit, že se všichni schválně dívají na něho. Ne na muže, který je vystrojený na cestu, ale na něho, Randa al'Thora, speciálně. Věděl, že si to jenom představuje - doufal, že ano - ale i tak se mu nijak neulevilo, když se zastavili v průchodu hluboko pod pevností před vysokými dveřmi s malým zamřížovaným okénkem a stejně hustě obitými železem, jako byly ty ve vnější hradbě. Pod okénkem bylo klepátko.
Okénkem Rand dohlédl na holé stěny a na dva vojáky vyholenými až na kadeř na temeni, kteří s obnaženými hlavami seděli u stolu, na němž stála lucerna. Jeden z mužů si pomalými, dlouhými pohyby ocílky brousil dýku. Když Egwain zaklepala, ani sebou při hlasitém zazvonění železného klepadla o železnou mříž netrhl. Ten druhý, s mrzutým výrazem, vzhlédl ke dveřím, jako by zvažoval, zda se má zvednout. Byl nahrbený a podsaditý, tak tak že se mohl podívat okýnkem.
"Co chcete? Aha, to jsi zase ty, holka. Jdeš se podívat na svýho temnýho druha? A kdo je tohle?" Ani nenaznačil, že by chtěl dveře otevřít.
„To je můj přítel, Čangu. Chce se taky podívat na pantátu Faina."
Muž si Randa prohlédl a ohrnul horní ret, až mu byly vidět zuby. Rand si nemyslel, že to měl být úsměv.
"No," řekl Čangu nakonec."Tak. Jseš vysokej, co? Vysokej. A na takovýho, jako jseš ty, je to slušnej maškarní úbor. Někdo tě chytil mladýho ve Východním Pomezí a zkrotil tě?" Odsunul závory a otevřel dveře. "No, tak pojď, jestli chceš." Pokračoval posměšným tónem. "A dávej pozor, ať se neuhodíš do hlavy, můj pane."
Toho se Rand bát nemusel. Dveře by stačily i Loialovi. Rand vešel za Egwain dovnitř a přemítal, zda tento Čangu hodlá způsobit nějaké potíže. Byl to první hrubý Shienarec, kterého Rand potkal. Dokonce i Masema byl pouze chladný, ne skutečně hrubý. Ale tento chlapík jenom s prásknutím zavřel dveře a zastrčil těžké závory. Pak došel k nějakým policím za stolem a vzal odtamtud lucernu. Druhý muž nepřestával brousit dýku, dokonce od ní ani nevzhlédl. Místnost byla až na stůl, lavice a police holá, na podlaze ležela sláma a v protější stěně byly další železem obité dveře vedoucí hlouběji do vězení.
"Budete chtít nějaký světlo, co," řekl Čangu, "tam potmě s tím vaším přítelíčkem temným druhem." Zasmál se, drsně a nevesele, a zapálil lampu. "Už na vás čeká." Strčil lucernu Egwain a skoro dychtivě odemkl vnitřní dveře. "Už na vás čeká. Je tam, v temnotě."
Rand se ve tmě za dveřmi nejistě zastavil a Čangu se za ním zazubil, ale Egwain Randa popadla za rukáv a táhla ho za sebou. Dveře se s prásknutím zavřely a skoro mladíka uhodily do zad. Zazvonilo to, jak Čangu vracel závory na místo. Světlo tu pocházelo pouze od lucerny, malé jezírko v temnotě kolem nich.
"Jsi si jistá, že nás nechá odejít?" zeptal se Rand. Uvědomil si, že ten muž jeho meči a luku nevěnoval nejmenší pozornost, dokonce se ani nezeptal, co je v těch rancích. "To nejsou moc dobří strážní. Co se jeho týče, mohli bychom chtít Faina osvobodit."
"Oni mě znají," řekla Egwain, ale znělo to nejistě, a tak dodala: "Pokaždé, když přijdu, chovají se hůř. Všichni strážní. Jsou hrozivější a mrzutější. Když jsem přišla poprvé, Čangu se mnou žertoval, a Nidao teď už ani nepromluví. Ale myslím, že to je tou prací tady, ta určitě člověku náladu nepozvedne. Možná to jsem jenom já. Tohle místo mi taky na náladě nepřidá." Přes svá slova ho s důvěrou vedla do

čenočerné tmy. Rand měl volnou ruku položenou na jílci meče.
Bledé světlo lampy ukazovalo širokou chodbu se stejnými železnými okýnky po obou stranách, vedoucími do kobek s kamennými stěnami. Jak procházeli kolem, jenom ve dvou kobkách byli vězni. Ti seděli na úzkých pryčnách, a když na ně dopadlo světlo, stínili si oči rukama a mračili se mezi prsty. I když měli tváře zakryté, Rand si byl jist, že se mračí. Oči se jim ve světle lucerny leskly.
"Tenhle rád pije a rve se," zamumlala Egwain a ukázala na hřmotného chlapíka s vpadlými klouby. "Tentokrát úplně sám zničil šenk v krčmě ve městě a několik chlapů ošklivě poranil." Druhý vězeň měl honosný zlatem lemovaný plášť se širokými rukávci a nízkými nablýskanými střevíci. "Ten se snažil odjet z města a nezaplatil přitom účet," - tu si Egwain hlasitě odfrkla. Její otec byl v Emondově Roli hostinským stejně jako starostou - "a nezaplatil ani půl tuctu kramářů a kupců, co jim byl dlužný."
Muži jenom prskali, hrubě jim nadávali stejnými výrazy, jaké používaly kupecké stráže.
"Každý den je to s nimi horší," řekla Egwain napjatým hlasem a zrychlila krok.
Už byla dost napřed, když dorazili ke kobce Padana Faina na úplném konci chodby, a Rand se dostal mimo dosah lampy. Zůstal stát ve stínech mimo světlo.
Fain seděl na pryčně a netrpělivě se předkláněl, jako by na něco čekal, přesně jak říkal Čangu. Byl to kostnatý mužík s pronikavýma očima, dlouhými pažemi a velkým nosem. Teď byl dokonce ještě vyzáblejší, než jak si ho Rand pamatoval. To nebyla vyzáblost způsobená vězením - jídlo tu dostávali stejné jako sluhové, a dokonce ani nejhorší zločinec nebyl o nic zkrácen - ale tím, co dělal, než dorazil do Fal Dary.
Pohled na něj přivolal zpátky vzpomínky, bez kterých by se Rand klidně obešel. Fain na kozlíku velkého formanského vozu kočíruje spřežení přes Vozový most, přijíždějící v předvečer Jarnic do Emondovy Role. A o Jarnicích dorazili trolloci, zabíjeli, pálili a lovili. Lovili tři mladé muže, jak říkala Moirain. Lovili mě, jenom kdyby to věděli, a Faina používali jako honícího psa.
Fain při Egwainině příchodu vstal. Oči si před světlem nestínil, dokonce ani nezamrkal. Usmál se na Egwain, ale ten úsměv měl pouze na rtech, pak zvedl oči nad Egwain a podíval se přímo na Randa, skrytého v temnotě za hranicí světla. Ukázal na něj dlouhým prstem. "Cítím, že se tam schováváš, Rande al'Thore," řekl a skoro lkal. "Nemůžeš se schovat, přede mnou ne, a před nimi ta ky ne. Myslel sis, že to skončilo, že? Ale ten boj je nekonečnej," al'Thore. Přicházejí si pro mě a přicházejí si pro tebe a válka pokračuje. Ať budeš žít nebo umřeš, pro tebe to nikdy neskončí. Nikdy." Náhle začal zpívat.

"Brzy přijde den, kdy všichni budou volní.
Dokonce ty a snad i já.
Brzy přijde den, kdy všichni zemřou.
Určitě ty, ale nikdy já."

Nechal ruku klesnout a zvedl oči, takže hleděl do tmy u stropu. Rty se mu zkroutily v pokřiveném úsměvu a on se uchechtl, jako by ho to, co viděl, pobavilo. "Mordeth vi víc než vy všichni. Mordeth ví."
Egwain couvala od jeho kobky, až narazila na Randa, takže na mříže Fainovy cely dopadal jenom krajíček světla. Formana skryla temnota, ale pořád slyšeli jeho pochechtávání. I když ho Rand neviděl, byl si jist, že Fain pořád zírá doprázdna.
Otřásl se a přejel prsty po jílci meče. "Světlo!" zachraptěl. "Tak tomuhle říkáš takový, jaký býval?"
"Občas je to s ním lepší a občas horší." Egwain se chvěl hlas. "Tohle je horší - mnohem horší než obvykle."
"Rád bych věděl, co tam vidí. Je šílený, když tak zírá na ka menný strop ve tmě." Kdyby tam ten kámen vůbec nebyl, díval by se přímo do ženských komnat. Kde je Moirain a amyrlinin stolec. Rand se znovu otřásl. "Je šílený."
"Tohle nebyl dobrý nápad, Rande." Ohlížela se přes rameno na kobku a táhla ho pryč a ztišila hlas, jako by se bála, že by ji mohl Fain zaslechnout. Provázel je Fainův chechtot. "I kdyby tady nehledali, nemůžu tady zůstat, když je takový, a myslím, že ty bys taky neměl. Dneska je na něm něco, co..." Egwain se roztřeseně nadechla. "Existuje ještě jedno místo, který je bezpečný před prohlídkou, dokonce víc než tohle. Předtím jsem se o něm nezmínila, protože bylo snazší dojít sem, ale do ženských komnat se nikdy

dívat nebudou. Nikdy."
"Do ženských...! Egwain, Fain je možná šílený, ale ty jsi ještě šílenější. Před vosami se nemůžeš schovat ve vosím hnízdě."
"Kde jinde by to bylo lepší? Která je ta jediná část pevnosti, kam žádný muž bez pozvání ženy nikdy nevstoupí, dokonce ani urozený pán Agelmar? Který je to jediný místo, kde by nikoho ani nenapadlo hledat muže?"
"Kde je to jediné místo v celé pevnosti, které bude určitě plné Aes Sedai? To je bláhovost, Egwain."
Egwain píchla do jeho ranců, jako by bylo vše rozhodnuto. "Musíš si zabalit meč a luk do pláště a pak to bude vypadat, že mi něco neseš. Nemělo by být těžký najít kabátec a košili, co nejsou tak fajnový. Ale budeš se muset shrbit."
"Už jsem ti říkal, že to neudělám."
"Protože se chováš jako umíněnej mezek, měl by ses chopit práva dělat mi nákladní zvíře. Teda pokud opravdu nechceš radši zůstat tady dole."
Z černého stínu se k nim donesl Fainův tichý smích. "Ten boj nikdy neskončí, al'Thore. Mordeth ví."
"Měl bych větší naději, kdybych skočil z hradeb," zabručel Rand. Ale shodil rance z ramen a začal balit meč, luk a toulec, jak Egwain navrhovala.
V temnotě se smál Fain. "Nikdy to neskončí, al'Thore. Nikdy."

KAPITOLA ČTVRTÁ

Slyšení

Sama ve svých pokojích v ženských komnatách si Moirain na ramenou upravila šátek vyšívaný propletenými břečťanovými a vinnými větévkami a prohlížela si výsledek ve vysokém zarámovaném zrcadle, které stálo v rohu. Když se zlobila, její velké tmavé oči svou pronikavostí připomínaly oči jestřába. Teď jako by pronikaly skrze postříbřené sklo zrcadla. Byla to jenom náhoda, že když dorazila do Fal Dary, měla šátek v sedlové brašně. Na zádech šátku se skvěl plamen Tar Valonu a dlouhé třásně svou barvou prozrazovaly její adžah - Moirain měla třásně modré jako ranní obloha - Aes Sedai zřídka nosívaly tyto šátky mimo Tar Valon, a i tam většinou pouze v Bílé věži. V Tar Valonu pak hlavně při schůzích věžové sněmovny, které formální šátky vyžadovaly. Za Zářícími hradbami pohled na plamen vyvolával pouze zmatek, lidé se buď běželi schovat, nebo možná sehnat děti Světla. Šíp bělokabárníka byl stejně smrtící pro Aes Sedai jako pro kohokoliv jiného, a děti byly mazané, než aby nechaly Aes Sedai zahlédnout lučištníka dřív, než šíp dopadl, když by s tím snad ještě mohla něco udělat. Moirain rozhodně nečekala, že by si šátek ve Fal Daře někdy ob lékla. Ale na přijetí u amyrlin bylo třeba dodržet jisté způsoby.
Moirain byla útlá, vůbec ne vysoká, s hladkými tvářemi bezvěkých Aes Sedai, takže často vypadala mladší, než ve skutečnosti byla, nicméně měla velitelský půvab a svým klidným vystupováním dokázala ovládnout každé shromáždění. Způsoby, které jí vštípili, když vyrůstala v královském paláci v Cairhienu, pobyt mezi Aes Sedai jenom zdůraznil, nijak je neumenšil. Moirain věděla, že dnes to bude všechno

potřebovat. Ale její klid byl jen povrchní. Muselo se stát něco nepříjemného, jinak by sem amyrlin sama nepřišla, přemítala přinejmenším podesáté. Ale jaké potíže a koho si vybrala jako svůj doprovod? Proč sem? Proč teď? Teď se to přece nesmí zvrtnout.

Když se Moirain dotkla zlatého řetízku, který měla připevněný ve zvlněných tmavých vlasech, jež jí splývaly až na ramena, v prstenu s Velkým hadem na její pravé ruce se matně odráželo světlo. Na řetízku měla na čele pověšený malý modrý kamínek. Mnohé z Tar Valonu věděly o tricích, které dokázala, když kamínek použila jako ohnisko. Byl to jenom vyleštěný kousek modrého křišťálu, jenom něco, co jako mladá dívka používala, když se začala učit a neměl ji kdo vést. Ta dívka si vzpomněla na příběhy o angrialu a dokonce o ještě mocnějším sa'angrialu - o oněch bájných pozůstatcích věku pověstí, které umožňují Aes Sedai usměrňovat víc jediné síly, než by dokázala bez pomoci - vzpomněla si na ně a napadlo ji, že nějaké takové ohnisko je nutné k usměrňování vůbec. Její sestry z Bílé věže znaly jen pár jejích triků a některé předpokládaly, včetně takových, které vůbec neexistovaly, a ji pak šokovalo, když se o nich dozvěděla. To, co s kamínkem prováděla, bylo jednoduché a nijak důležité, byť občas užitečné. Dělala takové věci, které by si vymyslelo dítě. Ale pokud amyrlin provázely nevhodné ženy, křišťál by je mohl vyvést z rovnováhy právě kvůli těm báchorkám.

Na dveře komnaty kdosi rychle a naléhavě zaklepal. Žádný Shienarec by takhle na ničí dveře neklepal, a nejméně už na její. Moirain se dál dívala do zrcadla, dokud neviděla, že má klidný výraz a všechny myšlenky ukryty hluboko v duši. Zkontrolovala váček z měkké kůže, který jí visel u pasu. Ať už ji sem z Tar Valonu přivedlo cokoliv, jakmile jí předestřu tyto potíže, na to ostatní zapomene. Než přešla komnatou a s klidným úsměvem otevřela dveře, neznámý zaklepal znovu, ještě zuřivěji. Za dveřmi stály dvě ženy, které pro ni přišly.

Moirain poznala obě. Tmavovlasou Anaiyu se šátkem s modrými třásněmi i plavovlasou Liandrin v červené. Liandrin, která nejenže vypadala mladě, ona mladá byla, a hezká, s tváří jako panenka a malými nedůtklivými ústy, právě znovu zvedala ruku ke dveřím. Tmavé obočí a ještě tmavší oči ostře kontrastovaly se záplavou cůpků světle medové barvy, jež jí spadaly na ramena, ale v Tarabonu to nebylo nic neobvyklého. Obě ženy byly vyšší než Moirain, i když Liandrin jen o necelou dlaň.

Jakmile Moirain otevřela dveře, Anaiya se přestala tvářit odměřeně a usmála se. Ten úsměv byl to jediné, co na ní kdy bylo krásné, ale bohatě to stačilo. Když se Anaiya na člověka usmála, většinou ho to uklidnilo a potěšilo, takže se cítil v bezpečí. "Světlo na tě sviť, Moirain. Ráda tě zase vidím. Jsi v pořádku? Už je to tak dlouho."

"Tvoje přítomnost mi zvedla náladu, Anaiyo." To byla rozhodně pravda. Bylo dobré vědět, že mezi Aes Sedai, jež přibyly do Fal Dary, má alespoň jednu přítelkyni. "Světlo nechť na tebe svítí."

Liandrin stiskla rty a zatahala za šátek. "Amyrlin si žádá tvé přítomnosti, sestro." Hlas měla také nedůtklivý a ozývalo se v něm chladné ostří. To však nebylo kvůli Moirain, aspoň ne jenom kvůli ní. Liandrin pořád mluvila, jako by s něčím nebyla spokojena. Teď se zamračila a snažila se přes Moirainino rameno nahlédnout do místnosti. "Tato komnata je strážena. Nemůžeme vstoupit. Proč stavíš ochrany proti svým sestrám?"

"Stavím je proti všem," opáčila Moirain vyrovnaně. "Mnoho služebných je zvědavých na Aes Sedai, a já nechci, aby se mi, když tu nejsem, hrabaly ve věcech. Doposud nebylo třeba dělat rozdíly." Přitáhla za sebou dveře, takže se všechny tři ocitly v chodbě. "Půjdeme? Nesmíme nechat amyrlin čekat."

Vydala se chodbou a švitořící Anaiya jí kráčela po boku. Liandrin chvíli stála a dívala se na dveře, jako by byla zvědavá, co to tam Moirain schovává, pak si však pospíšila za ostatními. Zařadila se vedle Moirain a kráčela prkenně jako stráž. Anaiya klidně šla dál a držela se Moirain. Protože měly na nohou střevíčky, nebyly na hustě tkaných kobercích s prostým vzorem jejich kroky skoro slyšet.

Jak kráčely kolem, ženy v livrejích se jim hluboce klaněly, mnohem hlouběji, než by se poklonily pánu z Fal Dary samotnému. Aes Sedai, dokonce tři společně, a amyrlinin stolec v pevnosti. To byla větší pocta, než jakou kterákoliv žena v pevnosti kdy čekala. V chodbách bylo jen pár urozených žen a ty se také klaněly, což by před urozeným pánem Agelmarem zcela jistě neučinily. Moirain s Anaiyou se usmívaly a kývaly hlavou, když přijímaly poklony, ať už od služek, či od vznešených paní. Liandrin si nikoho nevšímala.

Byly tu samozřejmě pouze ženy, žádní muži. Žádný shienarský muž nad deset let by bez povolení nebo

pozvání do ženských komnat nikdy nevstoupil, i když kolem pobíhalo pár malých chlapců a hrálo si tu. Když se jejich sestry hluboce klaněly, hoši neohrabaně poklekali. Anaiya se občas usmála, a jak procházela kolem, prohrábla jim vlásky.
"Tentokrát, Moirain," řekla Anaiya, „jsi byla z Tar Valonu pryč až moc dlouho. Moc dlouho. Chyběla jsi tam. Chyběla jsi svým sestrám. A je tě třeba v Bílé věži."
"Některé z nás musí pracovat ve světě," namítla mírně Moirain. "Věžovou sněmovnu přenechám tobě, Anaiyo. Byť jsi v Tar Valonu, doslechneš se víc o tom, co se děje ve světě, než já. Já až příliš často odněkud odejdu v předvečer nějaké velké události. Co je nového?"
"Tři další falešní Draci." Liandrin ta slova přímo odsekávala. "V Saldeii, v Murandy a v Tearu zničili falešní Draci celý kraj. A vy, modré, se zatím usmíváte, mluvíte o ničem a snažíte se držet minulosti."
Anaiya zvedla obočí a Liandrin s ostrým odfrknutím zavřela ústa.
"Tři," přemítala tiše Moirain. Na chvíli se jí zaleskly oči, ale rychle to zakryla. "Tři v posledních dvou letech, a tři další najednou."
"S těmi to vyřídíme stejně jako s těmi ostatními. S těmi mužskými červy a vší tou chátrou, která se vždycky seběhne pod jejich praporce."
Moirain jistota ozývající se v Liandrinině hlase téměř pobavila. Téměř. Až příliš dobře si však byla vědoma skutečnosti a možností. "Copak jsi za těch několik měsíců již úplně zapomněla, sestřičko? Ten poslední falešný Drak téměř rozbil Ghealdan na kusy, než bylo jeho vojsko, ať už to byla chátra nebo ne, poraženo. Ano, Logain je teď v Tar Valonu, určitě bude zkrocený a bezpečný, ale některé naše sestry zahynuly, než jsme ho přemohly. A jediná mrtvá sestra je větší ztráta, než si můžeme dovolit, ale naše ztráty v Ghealdanu byly mnohem větší. Ti dva před Logainem ani nedokázali usměrňovat, a přesto si na ně lidé z Kandoru a Arad Domanu až příliš dobře pamatují. Spálené vesnice a muži zabití v bitvě. Jak vůbec dokáže svět vyřídit tři najednou? Kolik lidí se uteče pod jejich zástavy? Žádný z těch, kdo se prohlašovali za Draka Znovuzrozeného, nikdy neměl nouzi o stoupence. Jak strašlivé války to budou tentokrát?"
"Není to tak zlé," ozvala se Anaiya. "Pokud víme, tak usměrňovat sílu dokáže pouze ten v Saldeii. A ten neměl dost času, aby přilákal větší množství stoupenců, takže by ho naše sestry už měly touto dobou vyřídit. Tairenové toho svého falešného Draka a jeho stoupence ženou přes Haddon Mirk a ten chlapík v Murandy už je v řetězech." Anaiya se pobaveně zasmála. "Představa, že ze všech lidí právě Muranďané se s tím svým vyrovnali tak rychle. Když se jich zeptáš, dokonce si ani neříkají Muranďané, ale Lugarďané nebo Inišlínové, nebo člověk toho nebo onoho urozeného pána nebo paní. A přesto ze strachu, že si to některý ze sousedů vezme jako záminku ke vpádu, Muranďané po tom svém falešném Drakovi skočili skoro hned, jak otevřel ústa, aby se prohlásil."
"Přesto," řekla Moirain, "tři zároveň, to nejde jen tak přejít. Dokázala některá ze sester předpovídat?"
Naděje byla malá - v posledních stoletích toto nadání, dokonce jenom částečné, mělo jen pár Aes Sedai - takže Moirain nepřekvapilo, když Anaiya zavrtěla hlavou. Nebyla překvapená, ale trochu se jí ulevilo.
Na křižovatku chodeb dorazily zároveň s urozenou paní Amalisou. Ta udělala dokonalé pukrle, hluboko se poklonila a světle zelenou suknici roztáhla do šířky. "Čest Tar Valonu," zamumlala. "Čest Aes Sedai."
Sestra pána Fal Dary si žádala víc než jen sklonění hlavy. Moirain uchopila Amalisu za ruku a zvedla ji. "Poctěny jsme my, Amaliso. Povstaň, sestro."
Amalisa se půvabně narovnala a zapýřila se. V Tar Valonu nikdy nebyla, a když ji jedna z Aes Sedai oslovila jako sestru, stouplo to do hlavy dokonce i někomu tak urozenému. Amalisa byla nevysoká, středního věku, tmavá kráska, a zruměnělá líčka její zralý půvab ještě podtrhovala. "To je pro mne až příliš velká pocta, Moirain Sedai."
Moirain se usmála. "Jak je to dlouho, co se my dvě známe, Amaliso? Musím tě snad oslovovat urozená paní Amaliso, jako bychom spolu ještě nikdy neseděly u čaje?"
"Ovšemže ne." Amalisa se také usmála. Síla vyzařující z bratrových rysů byla i u ní zřejmá, a měkká linie tváří a brady tuto sílu o nic neumenšovala. Našli se tací, kdož tvrdili, že byť je Agelmar tvrdý a vyhlášený bojovník, jeho sestra je pro něj více než důstojným protivníkem. "Ale když je tu amyrlinin stolec... Když král Easar navštíví soukromě Fal Daru, říkám mu magami, strýčku, jako když jsem byla dítě a on mě nosil na ramenou, ale na veřejnosti je to něco jiného."

Anaiya se usmála. "Občas je obřadnost na místě, ale muži s tím často nadělají víc, než je nutné. Prosím, říkej mi Anaiyo, a já ti, jestli smím, budu říkat Amaliso."
Moirain zahlédla koutkem oka daleko v chodbě Egwain, která však vzápětí spěšně zmizela za rohem. Těsně za ní se mihla shrbená postava se skloněnou hlavou a náručí plnou ranců. Moirain si povolila pousmání, ale rychle to zakryla. Bude-li ta dívka stejně iniciativní v Tar Valonu, pomyslela si suše, jednoho dne určitě usedne na amyrlinin stolec. Pokud se tu svou iniciativu naučí ovládat. Pokud nějaký amyrlinin stolec zůstane.
Když obrátila pozornost zpátky k ostatním, mluvila právě Liandrin.
"...a já bych přivítala možnost dozvědět se více o tvé zemi." Usmívala se otevřeným, skoro dívčím úsměvem a hlas měla přátelský.
Když je Amalisa zvala, aby se připojily k ní a jejím dvorním dámám v její soukromé zahradě, a Liandrin laskavě přijala, Moirain se zatvářila neutrálně. Liandrin měla jen pár přítelkyň, a ani jednu mimo červené adžah. Rozhodně ne mimo Aes Sedai. To by se dřív spřátelila s mužem nebo dokonce s trollokem. Moirain si nebyla jistá, jestli Liandrin mezi muži a trolloky vůbec vidí nějaký rozdíl. Vlastně si nebyla jistá, jestli ho vidí aspoň jedna z červeného adžah.
Anaiya vysvětlovala, že právě teď musejí jít za amyrlin. "Ovšem," pravila Amalisa. "Světlo nechť ji ozařuje a Stvořitel ji ochraňuje. Takže později." Když odcházely, stála zpříma a jenom kývla hlavou. Moirain si cestou prohlížela Liandrin, aniž se na ni přímo podívala. Aes Sedai s medovými vlasy zírala před sebe a zamyšleně špulila rtíky připomínající růžové poupě. Očividně na Moirain a Anaiyu zapomněla. Co má za lubem?
Anaiya si zřejmě ničeho neobvyklého nevšimla, ale ona vždycky přijímala lidi takové, jací byli i jací chtěli být. Moirain neustále znovu a znovu překvapovalo, že Anaiya si v Bílé věži vede tak dobře, ale ty Aes Sedai, které byly záludné, její otevřenost a poctivost, to, že vždy všechno přijímala, pokládaly za mazanost. Vždycky je dokonale vyvedlo z míry, když se ukázalo, že si skutečně myslela, co říkala, a že říká, co si myslí. Ona také měla schopnost vyhmátnout přímo jádro věci. A to, co zjistila, přijímala. Teď bezstarostně vykládala novinky.
"Zprávy z Andoru jsou jak dobré, tak špatné. Pouliční nepokoje v Caemlynu s nastávajícím jarem skončily, ale lidé pořád vedou řeči, hodně řečí. Z dlouhé zimy viní královnu a taky Tar Valon. Morgasa už na trůně nesedí tak pevně jako vloni, ale pořád na něm sedí, a bude na něm sedět tak dlouho, dokud bude Gareth Bryne hlavním kapitánem královniny gardy. A urozená paní Elain, dědička, a její bratr, urozený pán Gawyn, přibyli bezpečně do Tar Valonu k výuce. Bílá věž se trochu obávala, že tento zvyk bude porušen."
"Ne dokud Morgasa dýchá," podotkla Moirain.
Liandrin sebou trhla, jako by se právě probudila. "Modlete se, aby dýchala dál. Dědičku a její doprovod až k řece Erinin sledovaly děti Světla. Skoro až k hradbám Tar Valonu. Další pořád táboří před Caemlynem a číhají na nějakou neplechu. A v Caemlynu jsou další, kteří jim donášejí."
"Možná nastal čas, aby se Morgasa naučila být trochu opatrná," povzdechla si Anaiya. "Svět se s každým dnem stává nebezpečnějším místem, dokonce i pro královnu. Možná zvlášť pro královnu. Pamatuji se, když jako dívka přijela do Tar Valonu. Neměla schopnosti, aby se stala plnohodnotnou sestrou, a užírala se tím. Občas mám dojem, že kvůli tomu tlačí na svou dceru, ať už si ona přeje cokoliv."
Moirain si opovržlivě odfrkla. "Elain se narodila s jiskrou nadání. Nezáleželo na tom, co si vybere. Morgasa by nedopustila, aby to děvče zemřelo kvůli nedostatku výcviku, i kdyby se před Caemlynem utábořili všichni bělokabátníci z Amadicie. Nařídila by Garethu Bryneovi a královnině gardě, aby skrze ně prosekali cestu do Tar Valonu, a Gareth Bryne by to udělal, i kdyby na to byl úplně sám." Ale přesto musí pořád držet rozsah dívčina nadání v tajnosti. Přijal by lid Andoru Elain na Lvím trůnu po Morgase, kdyby to věděl? Nejen jako královnu cvičenou v Tar Valonu podle zvyklostí, ale jako Aes Sedai? V celých zaznamenaných dějinách byla jen hrstka královen, které se právem mohly nazývat Aes Sedai, a těch pár, které to nechaly vejít ve všeobecnou známost, se všechny dožily toho, že svého rozhodnutí nakonec litovaly. Moirain pocítila závan smutku. Ale dělo se toho tolik, že nebylo možné pomáhat pouze jedné zemi a jednomu trůnu, dokonce ani dělat si o ně starosti. "Co dalšího, Anaiyo?"

"Musíš vědět, že v Illianu vyhlásili velké hledání Valerského rohu, poprvé za čtyři sta let. Illiánci tvrdí, že se blíží Poslední bitva," - Anaiya se trochu otřásla, ale pokračovala bez odmlky - "a Valerský roh musí být nalezen dřív, než vypukne konečná bitva proti Stínu. Muži ze všech zemí se již shromažďují, všichni dychtí stát se součástí pověstí, dychtí najít roh. Murandy a Altara jsou samozřejmě na nohou a myslí si, že je to všechno jenom zástěrka pro útok na jednoho z nich. Proto nejspíš Muranďané toho svého falešného Draka chytili tak rychle. Na každý pád se objeví dost nových příběhů, aby je bardové a kejklíři mohli připojit k cyklu. Světlo dej, aby to byly jenom nové příběhy."
"Možná ne takové, jaké čekají," prohodila Moirain. Liandrin se na ni ostře zadívala a Moirain se tvářila dokonale bezvýrazně.
"Myslím, že ne," prohlásila klidně Anaiya. "Ty příběhy, které čekají nejméně, jsou přesně ty, které budou připojeny k cyklu. Kromě toho mohu poskytnout pouze klepy. Mořský národ je celý vzrušený. Jejich lodi plují z přístavu do přístavu a nikde se pořádně nezastaví. Sestry z ostrovů tvrdí, že přichází Coramoor, jejich vyvolený, ale víc toho neřeknou. Víte, jak si Atha'an Miere dávají před cizinci kvůli Coramoorovi pozor na jazyk, a v tomto naše sestry myslí spíš jako příslušnice Mořského národa, než jako Aes Sedai. Aielové jsou zřejmě taky neklidní, ale nikdo neví proč. S Aiely člověk prostě nikdy neví, na čem je. Přinejmenším, díky Světlu, neexistují důkazy, že by znovu hodlali překročit Páteř světa"
Anaiya si povzdechla a zavrtěla hlavou. "Co bych dala za sestru mezi Aiely. Jednu jedinou. Víme toho o nich tak málo."
Moirain se zasmála. "Občas mám dojem, že patříš spíš k hnědým adžah, Anaiyo."
"Almothská pláň," řekla Liandrin a zatvářila se překvapeně, že vůbec promluvila.
"Tak tohle vskutku je jenom klep, sestro," prohlásila Anaiya. "Když jsme opouštěly Tar Valon, doslechly jsme se jen pár náznaků. Na Almothské pláni se možná bojovalo, a u Tomovy Hlavy také. Říkám možná. Ty náznaky jsou velice neurčité. Řeči z doslechu. Odjely jsme dřív, než jsme se dozvěděly něco víc."
"Musel to být Tarabon a Arad Doman," řekla Moirain a zavrtěla hlavou. "Kvůli Almothské pláni se hašteří už téměř tři tisíce let, ale nikdy nedošlo k otevřenému střetu." Podívala se na Liandrin. O Aes Sedai se předpokládalo, že odhodí všechny staré závazky k zemím a vládcům, ale jen pár jich to udělalo úplně. Je těžké přestat se zajímat o zemi vašeho zrození. "Proč by teď -"
"Dost těch planých řečí," skočila jí plavovláska nahněvaně do řeči. "Kvůli tobě, Moirain, amyrlin čeká." Udělala tři rychlé kroky před druhé dvě Aes Sedai a otevřela jedno křídlo vysokých dveří. "Kvůli tobě amyrlin žádné plané povídání trpět nebude."
Moirain si nepřítomně pohladila váček u pasu a prošla kolem Liandrin do místnosti, přičemž kývla, jako by druhá žena ty dveře držela jí. Když se Liandrin po tváři mihl hněvivý výraz, Moirain se ani neusmála. Co má ta mizerná holka za lubem?
Podlaha předpokoje byla pokryta několika vrstvami koberců jasných barev a vybavená pohodlnými křesly, čalouněnými lavicemi a stolky, vše z jednoduše vyřezávaného nebo pouze leštěného dřeva. Po stranách úzkých střílen visely brokátové závěsy, aby otvory ve zdi více připomínaly okna. V krbech nehořel oheň. Den byl teplý a shienarský chlad přicházíval až s večerem.
Nebyl tu ani půltucet Aes Sedai, které přijely s amyrlin. Verin Mathwin a Serafelle z hnědého adžah při Moirainině příchodu ani nevzhlédly. Serafelle pozorně četla starou knihu v odřených, vybledlých kožených deskách a opatrně obracela polorozpadlé stránky. Kyprá Verin seděla se zkříženýma nohama pod střílnou, držela na světle malý kvítek a pečlivou rukou činila poznámky a nákresy do knihy, kterou měla položenou na kolenou. Na podlaze vedle sebe měla položený otevřený kalamář a na klíně hromádku květin. Hnědé sestry se jen málo zajímaly o něco, co nesouviselo se získáváním vědomostí. Moirain by občas ráda věděla, jestli si vůbec uvědomují, co se děje ve světě, nebo dokonce přímo kolem nich.
Ostatní tři ženy v místnosti se obrátily, ale nesnažily se k Moirain přiblížit, jenom se na ni podívaly. Jednu z nich, štíhlou žínku ze žlutého adžah, Moirain ani neznala, protože v Tar Valonu trávila tak málo času, že všechny Aes Sedai ani znát nemohla, i když jich už nebylo tolik. Druhé dvě však znala. Carlinya byla bledolící žena stejně chladných způsobů, jako byly bílé třásně jejího šátku, přesně opačná než byla tmavá a ohnivá Alanna Mosvani ze zeleného adžah, ale obě ženy stály vedle sebe a beze slova, bezvýrazně se

na Moirain dívaly. Alanna si prudce přitáhla šátek k tělu, ale Carlinya se nepohnula vůbec. Útlá žlutá sestra se s nádechem lítosti odvrátila.
"Světlo na vás sviť, sestry," řekla Moirain. Žádná jí neodpověděla. Moirain si nebyla jistá, že ji Serafelle či Verin vůbec slyšely. Kde jsou ostatní? Nebylo nutné, aby tu byly všechny - většina Aes Sedai bude odpočívat ve svých komnatách a zotavovat se po cestě - ale Moirain teď byla napjatá, a hlavou jí táhly všechny ty otázky, které nemohla položit. Nic z toho se jí však neobjevilo ve tváři.
Otevřely se vnitřní dveře a v nich se objevila Leana, nyní bez své hole s pozlaceným plamenem. Kronikářka byla vysoká jako většina mužů, štíhlá jako proutek a půvabná, stále krásná, s bronzovou pletí a krátkými tmavými vlasy. Místo obvyklého šátku měla modrou štólu, na dlaň širokou, protože zasedala ve věžové sněmovně, i když jako kronikářka a ne jako představitelka svého adžah.
"Tady jsi," řekla krátce Moirain a pokynula jí do dveří za sebou. "Pojď, sestro. Amyrlinin stolec čeká."
Obvykle mluvívala tak, že slova odsekávala, což se nikdy neměnilo, dokonce ani když se hněvala nebo radovala, ani když byla vzrušená. Jak šla Moirain za Leanou dovnitř, uvažovala, co cítí kronikářka teď.
Leana za nimi dveře zavřela. Zadunělo to, jako když se zavírají dveře do kobky.
Amyrlin sama seděla za širokým stolem uprostřed místnosti pokryté kobercem a na stole před ní spočívala zlatá cestovní truhlice ozdobně vykládaná stříbrem. Stůl byl masivní, měl pevné nohy, ale pod váhou truhlice, s níž by měli i dva muži dost práce, jako by podklesával.
Při pohledu na zlatou truhlici měla Moirain potíže podržet si bezvýraznou tvář. Naposledy ji viděla bezpečně uzamčenou v Agelmarově pokladnici. Když se dozvěděla, že přijíždí amyrlin, chtěla ji o tom zpravit sama. To, že amyrlin již truhlici měla, byla maličkost, ale stejně jí to dělalo starosti. Události ji zřejmě předbíhaly.
Hluboce se poklonila a obřadně pravila: "Jak jsi mne povolala, matko, tak také přicházím." Amyrlin natáhla ruku a Moirain jí políbila prsten s Velkým hadem, který se nijak nelišil od prstenů ostatních Aes Sedai. Moirain povstala a promluvila družnějším tónem, nicméně nijak přehnaným. Byla si vědoma toho, že kronikářka stojí za ní vedle dveří. "Doufám, že jsi měla příjemnou cestu, matko."
Amyrlin se narodila v Tearu v rodině obyčejného rybáře, nepocházela z urozeného rodu, a jmenovala se Siuan Sanche, i když od chvíle, kdy byla před deseti lety věžovou sněmovnou zvolena, její jméno používal jen málokdo, většinou lidem ani nepřišlo na mysl. Ona byla amyrlin. To bylo celé. Na široké štóle na ramenou měla třásně v barvách sedmi adžah. Amyrlin patřila ke všem adžah a k žádnému. Byla prostřední výšky a hezká, byť ne krásná, ale její obličej prozrazoval sílu, která tam byla ještě před jejím zvolením na nejvyšší stolec, sílu dívky, která přežila v ulicích Maule, tairenské přístavní čtvrti, a před jejím jasným modrým zrakem sklápěli oči králové i královny, dokonce i velící kapitán dětí Světla. Nyní musela zrak napínat a rty měla sevřené, což předtím nebývalo.
"Povolaly jsme větry, abychom proti proudu Erinin putovaly rychleji, dcero, a dokonce jsme obrátily proudy, aby nám pomohly." Amyrlin měla hluboký, smutný hlas. "Viděla jsem záplavy, které jsme způsobily ve vsích kolem řeky, a jenom Světlo ví, co jsme provedly s počasím. Škody, které jsme napáchaly, a obilí, které jsme snad zničily, nám na oblibě rozhodně nepřidá. A to vše proto, abychom se sem dostaly co nejrychleji." Pohledem zabloudila ke zdobené zlaté truhlici a zvedla ruku, jako by se jí chtěla dotknout, ale když promluvila, řekla: "Elaida je v Tar Valonu, dcero. Přibyla tam s Elain a Gawynem."
Moirain si jasně uvědomovala přítomnost Leany, stojící mlčky stranou, jako vždy v přítomnosti amyrlin. Dívala se však a naslouchala. "To mne překvapilo, matko," řekla Moirain opatrně. "Teď není vhodná doba, aby Morgasa zůstala bez rady Aes Sedai." Morgasa byla jednou z mála vládců, kteří otevřeně připouštěli, že se radí s Aes Sedai. Téměř všichni vladaři rádkyni Aes Sedai u dvora měli, ale bylo jen pár těch, co to netajili.
"Elaida na tom trvala, dcero, a ať je Morgasa královna nebo ne, pochybuji, že v souboji vůlí je pro Elaidu soupeřem. Na každý pád se tentokrát možná ani nechtěla s Elaidou přít. Elain má jisté nadání. Větší, než jaké jsem kdy viděla. Už vykazuje pokroky. Červené sestry se díky tomu nafukují jako mořští ježíci. Myslím, že to děvče nikdy nebude tíhnout k jejich způsobu myšlení, ale je ještě mladá a nedá se to odhadnout. Dokonce i když se jim nepodaří ji zlomit, nebude na tom záležet. Elain se může stát nejmocnější Aes Sedai za posledních tisíc let, a jsou to červené adžah, kdo ji objevil. Ve sněmovně díky

té dívce získají ohromný vliv."
"Mám tu s sebou ve Fal Daře dvě mladé ženy, matko," řekla Moirain. "Obě jsou z Dvouříčí, kde je krev Manetherenu stále silná, i když si tam ani nepamatují, že se jejich kraj někdy jmenoval Manetheren. Stará krev zpívá, matko, a ve Dvouříčí zpívá hlasitě. Egwain, dívka z vesnice, je přinejmenším tak silná jako Elain. Dědičku jsem viděla, takže to vím. A ta druhá, Nyneiva, byla ve své vesnici vědmou, byť je o málo starší než Egwain. Už to o ní něco prozrazuje, když si ji ženy v oné vesnici vyvolily již v tak útlém věku za vědmu. Jakmile se naučí vědomě ovládat sílu, kterou nyní ovládá bezděčně, bude v Tar Valonu nejsilnější. S výcvikem bude vedle svící jako jsou Elain a Egwain zářit jako hranice. A ani jedna z těch dvou si červené adžah nikdy nevybere, to je jisté. Muži je baví a rozčilují, ale mají je rády. Snadno odrazí jakýkoliv vliv, který červené adžah v Bílé věži získají díky nalezení Elain."
Amyrlin kývla, jako by na tom nezáleželo. Moirain překvapeně zvedla obočí, než se vzpamatovala, a opět nasadila neutrální výraz. To byly dvě hlavní starosti věžové sněmovny. To, že se každého roku objevuje stále méně dívek, které by dokázaly usměrňovat jedinou sílu, nebo to tak aspoň vypadalo, a že se nalézá stále méně skutečné moci. Horší než strach těch, kdo dávali Aes Sedai za vinu Rozbití světa, horší než nenávist dětí Světla, horší než činy temných druhů, horší než to vše byly klesající počty a umenšování schopností. Chodby Bílé věže byly řídce zalidněné tam, kde dřív nebylo k hnutí, a to, co bylo dřív s jedinou silou snadné vykonat, bylo nyní velice složité či vůbec nemožné.
"Elaida má ještě jeden důvod k příchodu do Tar Valonu, dcero. Poslala zprávu po šesti holubech, abych ji zcela určitě dostala - a komu ještě v Tar Valonu poslala holuba, to se mohu jenom dohadovat - že přichází osobně. Oznámila věžové sněmovně, že ses zapletla s mladým mužem, který je ta'veren a je nebezpečný. Tvrdila, že byl v Caemlynu, ale když našla hostinec, v němž přebýval, zjistila, žes ho tajně dostala pryč."
"Lidé v tom hostinci nám dobře a věrně sloužili, matko. Jestli někomu z nich ublížila..." Moirain nedokázala zabránit tomu, aby se jí do hlasu nevloudil ostrý tón, a zaslechla, jak Leana přešlápla. Takovým tónem se před amyrlinioným stolcem nemluvilo, dokonce ani král na vlastním trůnu by to neudělal.
"Měla bys vědět, dcero," podotkla amyrlin suše, "že Elaida neublíží nikomu, koho nepovažuje za nebezpečného. Jenom temným druhům a těm ubohým hloupým mužům, kteří se snaží usměrňovat jedinou sílu. Nebo těm, kdo ohrožují Tar Valon. Kdokoliv jiný, kdo není Aes Sedai, by, co se jí týče, mohl klidně být hracími kameny v dámě. Naštěstí pro něj si hostinský, nějaký mistr Gill, pokud se pamatuji, očividně Aes Sedai považuje, takže jí odpověděl k její spokojenosti. Elaida o něm vlastně mluvila docela hezky. Ale víc mluvila o tom mladém muži, kterého jsi odvedla s sebou. Tvrdla, že je nebezpečnější než kterýkoliv muž od dob Artuše Jestřábí křídlo. Víš, že občas dokáže předpovídat, a ve sněmovně si jejích slov velice považují."
Kvůli Leaně Moirain mluvila, jak nejpokorněji dokázala. Nebylo to sice příliš pokorné, ale bylo to to nejlepší, co zvládla. "Mám s sebou tři mladé muže, matko, ale ani jeden z nich není král, a já velice pochybuji, že by některý z nich snil o sjednocení světa pod jedním vládcem. Od stoleté války sen Artuše Jestřábí křídlo nikdo nechoval."
"Ano, dcero. Vesnické mladíky, tak mi to řekl urozený pán Agelmar. Ale jeden z nich je ta'veren." - Amyrlin opět zabloudila pohledem k truhlici. - "Ve sněmovně se rokovalo o tom, že bys měla být poslána do ústraní k rozjímání. To navrhla jedna z přísedících ze zeleného adžah, a druhé dvě souhlasně kývaly."
Leana si opovržlivě odfrkla, nebo to možná udělala z pocitu marnosti. Když amyrlin mluvila, Leana se vždycky držela zpátky, ale Moirain tentokrát to přerušení chápala. Zelené adžah byly spojenci modrých po tisíc let. Od dob Artuše Jestřábí křídlo mluvily jako jedno adžah. "Nijak netoužím okopávat zeleninu v nějaké odlehlé vesnici, matko." Ani to neudělám, ať už si věžová sněmovna říká, co chce.
"Dále bylo navrženo, a to také zelenými, že by péče o tebe ve tvém ústraní měla být svěřena do rukou červených adžah. Červené sestry se snažily tvářit překvapeně, ale vypadaly jako rybaříci, kteří tajně loví v násadovém rybníce." Amyrlin si odfrkla. "Červené předstíraly váhání nad tím, že by měly vzít do opatrování někoho z jiného adžah, ale řekly, že se podřídí rozhodnutí sněmovny."
Moirain se proti své vůli otřásla. "To by bylo... velice nepříjemné, matko." Bylo by to mnohem, mnohem horší. Červené nikdy nebyly jemné. Moirain tuto myšlenku rozhodně odsunula stranou, vypořádá se s ní

později. "Matko, nerozumím tomuto zjevnému spojenectví mezi zelenými a červenými. Jejich víra, jejich přístup k mužům, jejich pohled na samotné cíle Aes Sedai, jsou naprosto opačné. A červené a zelené dokonce ani nedokážou hovořit jedny s druhými, aniž by na sebe nezačaly křičet."
"Věci se mění, dcero. Já jsem pátá v řadě zvolená na amyrlinin stolec z modrého adžah. Možná mají dojem, že je to až příliš, nebo že způsob uvažování modrých už ve světě plném falešných Draků nedostačuje. Za tisíc let se změní mnoho věcí." Amyrlin se ošklíbla a promluvila jakoby k sobě. "Staré zdi slábnou a staré hradby se hroutí." Otřásla se a promluvila pevnějším hlasem. "Je tu ještě jeden návrh, který páchne jako týden stará ryba u přístavní hráze. Protože Leana je z modrého adžah a já jsem také z modrého, bylo nadneseno, že kdyby se mnou na tuto cestu byly vyslány dvě modré sestry, byly by to čtyři modré představitelky. Toto přednesly ve sněmovně, mně rovnou do očí, jako by probíraly opravu okapů. Postavily se mi dvě bílé sestry a dvě zelené. Žluté si cosi brblaly mezi sebou a pak neřekly tak ani tak. Ještě jedno ne a tvoje sestry Anaiya a Maigan by tu nebyly. Dokonce se, podotýkám že zcela otevřeně, hovořilo o tom, že já bych vůbec neměla opouštět Bílou věž."
Když Moirain slyšela tato slova, vyděsilo ji to mnohem víc než to, že ji červené adžah chtějí dostat do spárů. Ať už pocházela kronikářka z kteréhokoliv adžah, hovořila pouze za amyrlin a amyrlin hovořila za všechny Aes Sedai a za všechny adžah. Tak tomu bylo vždy a nikdo nikdy nenavrhl nic jiného, dokonce ani v nejtemnějších chvílích trollockých válek, ani tehdy, když vojska Artuše Jestřábí křídlo uzavřela všechny žijící Aes Sedai v Tar Valonu. Amyrlinin stolec byl nade všemi, byl to amyrlinin stolec. Každá Aes Sedai byla amyrlin povinována poslušností. Nikdo nesměl zpochybňovat, co amyrlin dělá, nebo kdy se rozhodne odejít. Tento návrh odvrhoval tři tisíce let zvyklostí a zákonů.
"Kdo by se opovážil, matko?"
Amyrlin se hořce zasmála. "Skoro každý, dcero. Nepokoje? v Caemlynu. Svolání velkého hledání Valerského rohu, aniž by se nám dostalo dopředu nějakého varování, dokud nebylo veřejně vyhlášeno. Falešní Draci se objevují jako houby po dešti. Státy slábnou a hry rodů se účastní nejvíc urozenců od doby, co jim Artuš Jestřábí křídlo přistřihl křídla. A co je nejhorší, každá z nás ví, že se Temný znovu hýbe. Ukaž mi sestru, která si nemyslí, že Bílá věž ztrácí svou moc, a pokud nebude z hnědého adžah, tak už je mrtvá. Čas se možná krátí nám všem, dcero. Občas mám dojem, že skoro cítím, jak se krátí."
"Jak říkáš, matko, věci se mění. Ale vně Zářících hradeb je stále ještě víc nebezpečí než uvnitř."
Amyrlin se Moirain dlouho dívala do očí a pak pomalu kývla. "Nech nás, Leano. Promluvím s dcerou Moirain o samotě."
Leana zaváhala jenom chviličku, než řekla: "Jak si přeješ, matko." Moirain cítila, jak je kronikářka překvapená. Amyrlin udělovala jen málo audiencí bez přítomnosti kronikářky, zvláště ne sestrám, které měla důvod přísně potrestat.
Dveře se otevřely a za Leanou zase zavřely. Leana v předpokoji neřekne ani slovo o tom, co se dělo uvnitř, ale zpráva o tom, že Moirain zůstala s amyrlin sama, se mezi Aes Sedai ve Fal Daře rozšíří jako stepní požár, a začnou dohady.
Jakmile se dveře zavřely, amyrlin vstala a Moirain cítila chvilkove zasvrbění, jak druhá žena usměrňovala jedinou sílu. Na chvíli to vypadalo, že je amyrlin obklopená jasně modrým světlem.
"Nevím o tom, že by některá ovládala tvůj starý trik," řekla: amyrlin a zlehka se prstem dotkla modrého kamene, který měla Moirain na čele, "ale většina z nás ovládá nějaké triky, které si pamatuje z dětství. V každém případě teď nikdo nemůže vyslechnout, co se tu bude povídat."
Náhle Moirain objala, bylo to hřejivé objetí mezi starými přítelkyněmi. Moirain její objetí opětovala stejně vřele.
"Ty jsi jediná, Moirain, s kým se mohu rozpomenout na to, kdo vlastně jsem. Dokonce i Leana se vždycky chová, jako bych se tou štólou a holí stala, dokonce i když jsme spolu samy, jako bychom se spolu nikdy jako novicky nehihňaly. Občas si přeji, abychom ty a já byly stále ještě novickami. Stále tak nevinné, aby nám všechno připadalo jako oživlý příběh kejklíře, stále tak nevinné, abychom si myslely, že najdeme muže - měli to být princové, pamatuješ? Krásní, silní a něžní - kteří dokážou žít se ženou, jež ovládá sílu Aes Sedai. Stále tak nevinné, abychom snily o šťastném konci toho příběhu a o tom, že budeme žít jako ostatní ženy, jenom s něčím navíc."
"Jsme Aes Sedai, Siuan. Máme povinnosti. Dokonce i kdybychom se ty a já nenarodily se schopností

usměrňovat jedinou sílu, obětovala bys to všechno pro domov a manžela, i kdyby to byl princ? Tomu nevěřím. Tohle je sen vesnické hospodyňky. Ani zelené nezacházejí tak daleko."
Amyrlin ustoupila. "Ne, nevzdala bych se toho. Většinou ne. Ale bývaly doby, kdy jsem těm vesnickým hospodyňkám záviděla. V této chvíli jim skoro závidím. Moirain, pokud někdo, dokonce i Leana, objeví, co máme v plánu, obě nás utiší. A já nemohu tvrdit, že to nebude správné."

KAPITOLA PÁTÁ

Stín v Shienaru

Utiší. To slovo jako by se chvělo ve vzduchu, bylo téměř viditelné. Když to udělaly muži, který mohl usměrňovat sílu, kterého bylo nezbytné zastavit, než ho šílenství dožene k tomu, že zničí vše kolem sebe, říkalo se tomu zkrocení. Ale pro Aes Sedai to bylo utišení. Utišené. Pak už nemohly usměrňovat proudění jediné síly. Dokázaly sice vycítit saidar, ženskou polovici pravého zdroje, ale už neměly schopnost se jej dotknout. Vzpomínaly na to, co navždy zmizelo. Dělávalo se to tak zřídka, že se všechny novicky musely naučit jméno každé Aes Sedai od Rozbití světa, která kdy byla utišena, a taktéž za jaké provinění, ale žádná na to nepomyslela bez toho, aby ji zamrazilo. Ženy utišení nesnášely o nic lépe než muži zkrocení.
Moirain znala riziko od začátku a věděla, že je to nutné. To však neznamenalo, že to bylo příjemné. Oči se jí zúžily a jenom podle toho, jak se jí leskly, se dalo poznat, že se zlobí a že má starosti. "Leana by tě následovala i na úbočí Shayol Ghulu, Siuan, a do samotné Jámy smrti. Snad si nemyslíš, že by tě zradila?"
"Ne. Ale považovala by to za zradu? Je zradou zradit zrádce? To tě nikdy nenapadlo?"
"Nikdy. To, co děláme, Siuan, je třeba udělat. Obě to víme už skoro dvacet let. Kolo tká, jak si kolo přeje, a tebe a mne pro to vybral vzor. Jsme součástí proroctví, a proroctví musí být naplněno. Musí!"
"Proroctví musí být naplněno. Učily nás, že bude a musí být naplněno, a přesto při jeho plnění zrazujeme vše, co nás učily. Některé by řekly, že vše, za čím stojíme." Amyrlin si zamnula ruce a přešla k úzké střílně, kterou vyhlédla dolů do zahrady. Dotkla se závěsu. "Tady v ženských komnatách věšejí závěsy, aby to tu zjemnili, a skvěle pečují o nádherné zahrady, ale každičké místo tady je vytvořeno pro boj, smrt

a zabíjení." Pokračovala stejně zamyšleným tónem. "Pouze dvakrát od Rozbití světa přišla amyrlin o štolu a hůl."
"Tetsuan, která z žárlivosti na Elisandinu moc zradila Manetheren, a Bonwhin, která se pokusila využít Artuše Jestřábí křídlo jako svou loutku k ovládnutí světa a téměř zničila Tar Valon."
Amyrlin stále hleděla do zahrady. "Obě byly z červeného adžah a obě nahradila amyrlin z modrého. To je důvod, proč od Bonwhin nebyla žádná amyrlin zvolena z červeného adžah, a to je taky důvod, proč červené přivítají jakoukoliv záminku, aby svrhly modrou amyrlin, všechno pěkně dohromady. Já nijak netoužím stát se třetí amyrlin, která ztratí štólu a hůl, Moirain. Pro tebe by to samozřejmě znamenalo, že budeš utišena a vysídlena za Zářící hradby."
"Elaida, například, by mě nikdy nenechala vyváznout tak lehce." Moirain přítelkyni napjatě pozorovala. Světlo, co se jí to stalo? Nikdy taková nebývala. Kde je její síla, její oheň? "Ale k tomu nedojde, Siuan."
Druhá žena pokračovala, jako by Moirain vůbec nepromluvila. "Pro mne by to bylo něco jiného. Byť je utišená, svržené amyrlin nelze dovolit jen tak se volně potulovat kolem. Mohli by v ní vidět mučednici, mohla by se stát středem opozice. Tetsuan i Bonwhin držely v Bílé věži jako služebné. Kuchtičky, které je možné ukazovat jako odstrašující případy toho, co se stane těm nejmocnějším. Kolem ženy, která musí celý den drhnout podlahy a hrnce, se nikdo neshromáždí. Můžeš ji litovat, ale nikdy za ní nepůjdeš."
Moirain se s planoucíma očima opřela o stůl. "Podívej se na mě, Siuan. Podívej se na mě! Říkáš, že se chceš vzdát? Po všech těch letech, po všem, co jsme udělaly? Vzdát se a nechat svět být? A to všechno ze strachu, že dostaneš rákoskou, když nebudeš mít dost čisté hrnce!" Moirain do svých slov vložila všechno opovržení, které cítila, a ulevilo se jí, když se k ní její přítelkyně prudce otočila. Ta síla v ní byla stále. Amyrlin byla nesvá, ale stále silná. Ty jasné modré oči plály stejně hněvivě jako její vlastní.
"Vzpomínám si, která z nás dvou kvílela hlasitěji, když jsme jako novicky dostaly rákoskou. V Cairhienu jsi žila pěkně změkčile, Moirain. Vůbec se to nepodobalo práci na rybářské bárce." Siuan náhle udeřila do stolu. "Ne, já nenavrhuji, že to vzdám, ale ani nechci, aby nám všechno proklouzlo mezi prsty, protože nemohu nic udělat! Většina mých potíží se sněmovnou vychází od tebe. Dokonce i zelené se diví, proč jsem tě nepovolala do Věže a nenaučila tě disciplíně. Polovina sester si myslí, že bys měla být vydána červeným, a jestli k tomu dojde, budeš si přát, abys byla zase novickou a nemusela se těšit na nic horšího než na tu rákosku. Světlo! Jestli si některá z nich vzpomene, že jsme jako novicky bývaly přítelkyně, skončím tam vedle tebe.
Měly jsme plán! Plán, Moirain! Najít toho chlapce a přivést ho do Tar Valonu, kde bychom ho mohly ukrýt, držet ho v bezpečí a vést ho. Od chvíle, kdy jsi opustila Tar Valon, dostala jsem od tebe pouze dvě zprávy. Dvě! Mám pocit, jako bych se snažila potmě proplout Dračími Prsty. V jedné tvé zprávě stálo, že se blížíš k Dvouříčí a pojedeš do té vesnice, do Emondovy Role. Myslela jsem, že to bude brzy. Našla ho a brzy ho bude mít u sebe. Pak zpráva z Caemlynu, že jedeš do Shienaru, do Fal Dary, ne do Tar Valonu. Do Fal Dary, kde je Morna skoro na dosah. Do Fal Dary, na niž každou chvíli trolloci pořádají nájezdy a kde se prohánějí myrddraalové. Skoro dvacet let plánování a hledání, a ty všechny naše plány skoro hodíš Temnému do klína. Copak jsi zešílela?"
Teď, když Moirain v druhé ženě probudila život, znovu se sama aspoň navenek uklidnila. Byla klidná, leč také pevná a odhodlaná.
Vzor nevěnuje lidským plánům pozornost, Siuan. Se vším, co jsme chystaly, jsme zapomněly počítat s tím, s čím vlastně máme co do činění. Ta'veren. Elaida se mýlí. Artuš Pendrag Tanreall nikdy nebyl tak silný ta'veren. Kolo utká vzor kolem tohoto mladého muže tak, jak si ono bude přát, ať už my naplánujeme cokoliv."
Amyrlin zmizel z tváře hněv a nahradil ho šok. "To zní, jako bys ty říkala, že bychom se klidně mohly vzdát. Navrhuješ snad, abychom zůstaly stranou a dívaly se, jak svět hoří?"
"Ne, Siuan. Nikdy bych nenavrhla, abychom stály stranou." A přesto bude svět hořet, Siuan, tak nebo tak, ať už my uděláme cokoliv. To ty ale nikdy nepochopíš. "Ale teď musíme přiznat, že naše plány nejsou příliš jisté. Máme ještě menší kontrolu, než jsme si myslely. Možná se jenom tak tak držíme drápkem. Větry osudu vanou, Siuan, a my musíme plout s nimi tam, kam nás zanesou."

Amyrlin se otřásla, jako by cítila, jak ji ty větry studí na zádech. Ruce položila na zlatou truhlici. Měla tupé, schopné prsty a ve složitém vzoru hbitě našla přesná místa. Víko, nápaditě vyvážené, odskočilo a v prostoru pro něj přesně vyrobeném se objevil zakřivený zlatý roh. Amyrlin nástroj zvedla a přejela po stříbrném nápise ve starém jazyce, který obtáčel rozšiřující ústí.
" ‚Hrob není překážkou mému volání,'" přeložila tak tiše, jako by mluvila sama k sobě. "Valerský roh, který povolává mrtvé hrdiny zpět z hrobu. A proroctví praví, že bude nalezen právě včas pro Poslední bitvu." Náhle strčila roh zpátky do jeho lůžka a zavřela víko, jako by pohled na něj už neunesla.
"Agelmar mi ho strčil do rukou hned, jak skončilo přivítání. Řekl, že se bojí chodit do pokladnice, když tam je. Říkal, že je to příliš velké pokušení. Na roh by rád zatroubil sám a pak vedl ty, kdož odpovědí na jeho volání, na sever do Morny, aby srovnal samotný Shayol Ghul se zemí a skoncoval s Temným. Spalovalo ho vzrušení ze slávy, a to bylo to, jak říkal, co mu prozradilo, že on není tím pravým, že to nesmí být on. Už se nemohl dočkat, až se ho zbaví, a přesto po něm pořád toužil."
Moirain kývla. Agelmar proroctví o rohu znal. Většina těch, kdo bojovali s Temným, ho znala. " ‚Nechť ten, kdo na mne zaduje, nemyslí na slávu, leč pouze na spásu.'"
"Spása." Amyrlin se hořce zasmála. "Podle toho, jak se Agelmar tvářil, ani nevěděl, jestli se vzdává spásy, nebo odmítá zavržení vlastní duše. Věděl jenom, že se ho musí zbavit dřív, než ho to úplně zničí. Snažil se to udržet v tajnosti, ale říkal, že pevností už se šíří drby. Já jeho pokušení nesdílím, a přesto mi z toho rohu naskakuje husí kůže. Bude si jej muset vzít zpátky do pokladnice, dokud neodjedu. Neusnula bych, kdyby byl jen vedle v místnosti." Zamnula si kořen nosu a povzdychla si. "A to měl být nalezen až těsně před Poslední bitvou. Copak už je tak blízko? Myslela jsem, doufala jsem, že budeme mít víc času."
„Karaethonský cyklus."
"Ano, Moirain. Nemusíš mi to připomínat. Žiji s Dračími proroctvími stejně dlouho jako ty." Amyrlin zavrtěla hlavou. "Za celá Pokolení od Rozbití světa byl vždycky jenom jeden falešný Drak, a teď po světě volně pobíhají tři zároveň, a tři další se objevili v posledních dvou letech. Vzor si žádá Draka, protože vzor se tká směrem k Tarmon Gai'donu. Občas mě přepadají pochyby, Moirain." Amyrlin to řekla pobaveně, jako by se tomu divila, a stejným tónem pokračovala. "Co jestli byl tím pravým Logain? Mohl usměrňovat, než ho červené přivedly do Tar Valonu a zkrotily jsme ho. Stejně tak Mazrim Taim, ten muž se Saldeie. Co jestli to je on? Sestry už jsou v Saldeii a touto dobou už ho mohly dostat. Co jestli se od začátku mýlíme? Co se stane, jestli Draka Znovuzrozeného zkrotíme dřív, než vůbec dojde k Poslední bitvě? Dokonce ani proroctví nemůže dojít naplnění, když toho, k němuž se váže, zabijeme nebo zkrotíme. A pak budeme Temnému čelit úplně samy."
"Není to ani jeden z nich, Siuan. Vzor si nežádá nějakého Draka, ale toho jediného pravého Draka. Dokud se sám neprohlásí, vzor bude dál chrlit falešné Draky, ale po něm už žádní další nebudou. Kdyby to byl Logain nebo ten druhý, žádní další už by se neobjevili."
,"Protože on přijde jako rozbřesk a svým příchodem otřese světem a znovu jej přetvoří.' Buď budeme odhodlaně čelit této bouři, nebo se budeme držet v závětří, a to nás nakonec zničí. Světlo nám všem pomáhej." Amyrlin se otřásla, jako by chtěla setřást svá vlastní slova. Tvářila se vážně, jako by čelila úderu. "Přede mnou nikdy neskryješ, co si myslíš, jako to skrýváš před ostatními, Moirain. Máš mi ještě co říci, a nic z toho není dobré."
Moirain místo odpovědi sňala z opasku kožený váček, otevřela jej a vysypala jeho obsah na stůl. Vypadalo to jenom jako hromádka keramických střepů, zářivě černých a bílých.
Amyrlin se jednoho kousku zvědavě dotkla a zadržela dech. "Cuendillar."
"Srdečník," souhlasila Moirain. Znalost tvorby cuendillaru byla ztracena během Rozbití světa, ale to, co bylo ze srdečníku stvořeno, pohromu přežilo. Dokonce i ty předměty, které pohltila země nebo se potopily do moře, přežily. Musely. Nikdo neznal sílu, která by cuendillar, jakmile byl jednou dohotoven, dokázala rozbít. Dokonce i jediná síla, přímo na srdečník namířená, jej jenom sílila. Jenže nějaká síla tento rozbila.
Amyrlin spěšně posbírala jednotlivé kousky. Dohromady vytvá řely kotouč o velikosti lidské ruky, jehož jedna polovina byla černější než smůla a druhá bělejší než sníh. Barvy se spojovaly v křivce, kterou ani věky neporušily. Byl to prastarý symbol Aes Sedai z doby předtím, než byl rozbit svět, když ještě muži a

ženy vládli jedinou silou společně. Jedna polovina se nyní nazývala plamen Tar Valonu, tu druhou škrábali lidem na dveře, dračí špičák, jako obvinění z páchání zla. Bylo vytvořeno pouze sedm takových kotoučů. Vše, co kdy bylo ze srdečníku vytvořeno, bylo pečlivě zaznamenáno v Bílé věži, a těch sedm kousků bylo vzpomínáno nade vše. Siuan Sanche hleděla na střepy, jako kdyby pod polštářem našla zmiji.
"Jeden ze zámků na věznici Temného," poznamenala nakonec váhavě. To nad těmito sedmi zámky měl amyrlinin stolec bdít. Tajemstvím pečlivě ukrývaným před světem bylo, tedy pokud by na to svět někdy pomyslel, že již od trollockých válek ani jedna amyrlin netušila, kde je byť jediný z oněch zámků.
"Víme, že se Temný hýbe, Siuan. Víme, že jeho vězení nemůže zůstat uzamčeno navěky. Lidská práce se nikdy nemůže rovnat práci Stvořitele. Víme, že se Temný opět dotkl světa, i když jenom, díky Světlu, nepřímo. Temní druzi se množí, a to, co jsme ani ne před deseti lety nazývaly zlem, se zdá skoro jako pouhý vrtoch ve srovnání s tím, co se dnes děje každou chvíli."
"Jestli se už zámky lámou... Možná nemáme vůbec čas."
"Jenom trošičku. Ale i ta trocha by nám mohla stačit. Bude muset stačit."
Amyrlin se dotkla rozbitého zámku a její hlas zněl napjatě, jako by se do řeči musela nutit. "Viděla jsem toho chlapce, víš, na nádvoří během přivítání. Je to jedno z mých nadání, poznat ta'veren. V dnešní době je to vzácné nadání, dokonce ještě vzácnější než být ta'veren, a zcela určitě je nelze příliš využít. Vysoký chlapec, docela hezký mladý muž. Příliš se neliší od libovolného mládence, kterého potkáš v jakémkoliv městě." Odmlčela se a nabrala dech. "Moirain, on zářil jako slunce. V životě jsem se málokdy bála, ale Pohled na něj mě úplně vyděsil. Chtěla jsem se přikrčit a křičet. Skoro jsem nemohla mluvit. Agelmar si myslel, že se na něho zlobím, moc jsem toho nenamluvila. Ten mladý muž... on je ten, koho jsme těch dvacet let hledaly."
V jejím hlase byl náznak otázky. Moirain na ni odpověděla. "Je to on."
„Jsi si jistá? Může...? Může... usměrňovat jedinou sílu?"
Ta slova jí šla jen těžko z úst a Moirain také cítila napětí, jako by se jí v nitru cosi kroutilo, jako by jí studená ruka sevřela srdce. Ale v jejím výraze se nic z toho neobjevilo. "Může." Muž vládnoucí jedinou silou. To byla věc, o níž žádná Aes Sedai nemohla uvažovat beze strachu. Bylo to něco, čeho se bál celý svět. A já ho vypustím do světa. "Rand al'Thor stane před světem jako Drak Znovuzrozený."
Amyrlin se otřásla. "Rand al'Thor. To nezní jako jméno, které vyvolává strach a díky němuž vzplane celý svět." Znovu se otřásla a zamnula si ruce, ale v očích jí náhle zaplálo odhodlané světlo. "Je-li on tím jediným, tak bychom možná opravdu mohly mít dost času. Ale je tu v bezpečí? Mám tu s sebou dvě červené sestry a za zelené a žluté již nemohu ručit. Světlo mě pohlť. Už nemohu ručit za žádnou z nich. Ne s tímhle. Dokonce i Verin a Serafelle by po něm skočily, jako kdyby to byla šarlatová zmije, kterou našly v dětské ložnici."
"Pro tuto chvíli je v bezpečí."
Amyrlin čekala, až Moirain řekne víc. Ticho se prodlužovalo, dokud nebylo jasné, že Moirain již nic dalšího dodat nehodlá. Nakonec pravila amyrlin: "Říkáš, že naše staré plány nejsou k ničemu. Co tedy navrhuješ?"
"Schválně jsem ho nechala v přesvědčení, že už o něj dál nemám žádný zájem, že co se mne týče, může si jít, kam se mu zlíbí." Když amyrlin otevřela ústa, Moirain zvedla ruce. „Bylo to nezbytné, Siuan. Rand al'Thor vyrostl ve Dvouříčí, kde každému v žilách proudí umíněná krev Manetherenu, a jeho vlastní krev je ve srovnání s manetherenskou jako kámen vedle jílu. Musí se s ním jednat jemně, nebo se vzepře a půjde kamkoliv jinam, jenom ne tam, kam chceme my."
"Tak s ním budeme zacházet jako s novorozenětem. Zabalíme ho do plenek a budeme ho tahat za prstíky, jestli si myslíš, že je to nutné. Ale co náš nejbližší cíl?"
"Má dva přátele, Matrima Cauthona a Perrina Aybaru. Oba zralé na to poznat svět, než zapadnou zpátky do neznámého Dvouříčí. Pokud zapadnou. Oni jsou také ta'veren, i když méně významní než Rand. Přiměji je k tomu, aby odnesli Valerský roh do Illianu." Moirain zaváhala a zamračila se. "S Matem je... menší potíž. Má u sebe dýku z Shadar Logothu."
"Shadar Logoth! Světlo, proč jsi je vůbec k tomu místu pouštěla! Každý kámen je tam pošpiněný. Odtamtud nelze bezpečně odnést ani oblázek. Světlo nám pomáhej, jestli se toho hocha dotkl Mordeth..." Amyrlin mluvila, jako by se dusila. Jestli k tomu došlo, je svět zničen."

"Jenže nedošlo, Siuan. Děláme, co musíme z nutnosti, a to bylo nutné. Udělala jsem všechno, aby Mat nenakazil ostatní, ale měl tu dýku již příliš dlouho, než jsem se o tom dozvěděla. Spojení stále existuje. Myslela jsem, že ho budu muset odvést do Tar Valonu, aby se tam vyléčil, ale když je tu tolik sester, lze to provést i tady. Pokud jich je tu aspoň pár, o nichž si myslíš, že pod každým kamenem nevidí temného druha, i když tam vůbec není. Ty a já a dvě další budeme stačit, když použijeme angrial."
"Leana to udělá a další najdu." Amyrlin se náhle pokřiveně usmála. "Sněmovna chce angrial zpátky, Moirain. Už jich mnoho nezůstalo, a ty jsi nyní považována za... nespolehlivou."
Moirain se usmála, ale úsměvem, který nedostoupil až k očím. "Než skončím, budou mě považovat za něco mnohem horšího. Mat na možnost stát se tak velkou částí pověsti o rohu ochotně skočí a Perrina by nemělo být těžké přesvědčit. Potřebuje něco, co by mu pomohlo odvést myšlenky od jeho vlastních potíží. Rand ví, co je zač - aspoň částečně - a přirozeně se toho obává. Chce někam odejít sám, někam, kde by nikomu neublížil. Říká, že už nikdy jedinou silou nepovládne, ale bojí se, že to nedokáže zastavit."
"To by taky měl. Snazší by bylo přestat pít vodu."
"Přesně. A chce se dostat ze spárů Aes Sedai." Moirain se nevesele pousmála. "Pokud dostane možnost nechat Aes Sedai za zády, a přesto zůstat se svými přáteli o něco déle, měl by být stejně dychtivý jako Mat."
"Jenže jak může nechat Aes Sedai za zády? Ty přece musíš putovat s nimi. Teď ho nesmíme ztratit, Moirain."
"Nemohu s nimi cestovat." Z Fal Dary do Illianu je to dlouhá cesta, ale on už skoro tak dlouhou cestu stejně urazil sám. "Musíme ho na chvíli pustit z ruky. Nedá se tomu odpomoci. Nechala jsem spálit všechny jejich šaty. Existovala příliš velká šance, že nějaký cár z toho, co měli na sobě, padne do nepravých rukou. Než odejdou, očistím je. Ani si neuvědomí, že to dělám. Tak je nikdo nebude moci sledovat a jediná další taková hrozba je zavřená ve zdejším vězení." Amyrlin, jež se právě chystala přikývnout, se na Moirain tázavě zadívala, ale ta bez přestávky mluvila dál. "Budou cestovat nejbezpečněji, jak jen dokážu zařídit, Siuan. A až mě bude Rand v Illianu potřebovat, budu tam a dohlédnu na to, že to bude on, kdo předloží roh radě devíti a shromáždění. Siuan, Illiánci půjdou za Drakem, nebo za samotným Ba'alzamonem, pokud přinese Valerský roh, a stejně tak většina těch, kdo se shromáždili ke hledání rohu. Skutečný Drak Znovuzrozený nebude muset shánět stoupence, než se proti němu národy postaví. On začne s tím národem, který bude mít kolem sebe, a s vojskem za zády."
Amyrlin klesla zpátky do křesla, ale okamžitě se předklonila. "Vypadala napůl vyčerpaně a napůl plná naděje. "Ale prohlásí se? Jestli se bojí... Světlo ví, že by měl, Moirain, ale muži, kteří se prohlásí za Draka, chtějí moc. Jestli ji on nechce..."
"Mám prostředky, jak zařídit, aby byl prohlášen Drakem, ať už chce nebo ne. A i kdyby nějak neuspěl, sám vzor dohlédne na to, aby byl prohlášen Drakem, ať chce nebo ne. Pamatuj, Siuan, on je ta'veren. Nemůže ovládat svůj osud o nic víc než knot svíce plamen."
Amyrlin si povzdechla. "Je to riskantní, Moirain. Riskantní. Ale můj táta říkával: ‚Holka, jestli nepopadneš příležitost za pačesy, nevyhraješ ani suchý z nosu.' Musíme plánovat. Sedni si, tohle se nesmí uspěchat. Pošlu pro víno a sýr."
Moirain zavrtěla hlavou. "Už jsme tu zavřené o samotě příliš dlouho. Pokud se někdo pokusil poslouchat a našel tvé ochrany, už bude mít řeči. Nestojí to za to riziko. Můžeme se sejít zase zítra." Kromě toho, má nejdražší přítelkyně, ti nemohu prozradit všechno a nemohu si dovolit, abys zjistila, že ti něco zatajuji.
"Myslím, že máš pravdu. Ale hned ráno. Musím se toho tolik dozvědět."
"Ráno," souhlasila Moirain. Amyrlin povstala a přítelkyně se opět objaly. "Ráno ti povím všechno, co potřebuješ vědět."
Když Moirain vešla do předpokoje, Leana se na ni ostře podívala a pak se vrhla do komnaty amyrlin. Moirain se snažila nasadit pokorný výraz, jako by se jí právě dostalo amyrlinina nechvalně známého pokárání - většina žen, bez ohledu na to, jak byly silné, z něj odcházela s rozšířenýma očima a podlamujícími se koleny - ale ten výraz jí byl cizí. Vypadala spíš rozzlobeně než cokoliv jiného, což posloužilo stejnému účelu. Ostatní ženy v předpokoji si uvědomovala jen matně. Měla pocit, že za tu dobu, co byla u amyrlin, některé odešly a jiné přišly, ale skoro se na ně nepodívala. Připozdívalo se a

ona toho do rána musela mnoho stihnout. Velmi mnoho, než bude znovu mluvit s amyrlin.
Zrychlila krok a vydala se dál do pevnosti.
* * *
Kdyby tu byli nějací diváci, byl by pohled na zástup, pohybující se za cinkání postrojů pod dorůstajícím měsícem nočním Tarabonem, vskutku působivý. Plné dva tisíce dětí Světla, všechny na koních, v bílých tabardech a pláštích a leštěném brnění, s trénem nákladních vozů, podkovářů a štolbů s náhradními koňmi. V řídce zalesněné krajině stály vesnice, ale oni opustili silnice a drželi se daleko mimo záhumenky. Měli se... s kýmsi... setkat u nějaké zahnojené vísky nedaleko severní hranice Tarabonu na okraji Almothské pláně.
Geofram Bornhald, jedoucí v čele svých mužů, byl zvědav, co to má všechno znamenat. Velice dobře se pamatoval na svůj rozhovor s Pedronem Niallem, velícím kapitánem dětí Světla, v Amadoru, ale mnoho se tam nedozvěděl.
"Jsme tu sami, Geoframe," řekl tehdy bělovlasý muž. Hlas měl slabý a křehký stářím. "Pamatuji se, když jsi skládal přísahu... no... musí to být už šestatřicet let. "
Bornhald se narovnal. "Velící kapitáne, smím se zeptat, proč jsem byl odvolán z Caemlynu s takovou naléhavostí? Stačilo ještě trochu zatlačit, a Morgasa mohla být svržena. Některé rody v Andoru mají na jednání Tar Valonu stejný názor jako my, a jsou připraveny vznést nárok na trůn. Nechal jsem ve velení Eamona Valdu, ale on měl zřejmě v úmyslu sledovat dědičku do Tar Valonu. Nijak by mne nepřekvapilo, kdybych zjistil, že to děvče unesl, nebo dokonce zaútočil na Tar Valon." A Dain, Bornhaldův syn, dorazil těsně předtím, než byl Bornhald odvolán. Dain byl pln náboženského zanícení. Občas až příliš. Dost na to, aby slepě provedl to, co Valda navrhne.
"Valda krášť ve Světle, Geoframe. Ale ty jsi mezi dětmi nejlepší vojevůdce. Dostaneš celou legii, nejlepší muže, jaké si najdeš, a odvedeš je do Tarabonu. Cestou se vyhnete všem, kdo by mohli mluvit. A pokud vás někdo zahlédne, musíte ho umlčet."
Bornhald zaváhal. Padesát dětí, dokonce i stovka, mohlo vstoupit do kterékoliv země bez toho, aby to vzbudilo pozornost, přinejmenším otevřenou pozornost, ale celá legie... "Je snad válka, velící kapitáne? Lidé v ulicích vedou řeči. Většinou to jsou jenom divoké povídačky o tom, že se vracejí vojska Artuše Jestřábí křídlo. " Stařec neřekl nic. "Král..."
"Nevelí dětem Světla, kapitáne Bornhalde." V hlase velícího kapitána se poprvé ozval ostrý tón. "Já ano. Ať si král sedí v paláci a dělá, co umí. Totiž nic. Ty se s někým sejdeš u vesnice jménem Alkruna a tam dostaneš konečné rozkazy. Čekám, že tam tvoje legie dorazí do tří dnů. Teď jdi, Geoframe. Máš práci."
Bornhald se zamračil. " Odpusť, velící kapitáne, ale s kým se mám setkat? Proč mám riskovat válku s Tarabonem?"
"Bylo ti řečeno vše, co musíš vědět, až dorazíš do Alkruny." Velící kapitán náhle vypadal mnohem starší. Nepřítomně si potahoval bílou halenu se zlatým slunečním kotoučem dětí Světla na prsou. "Pracují tu síly, o nichž nemáš ani tušení, Geoframe. O nichž ani nemůžeš vědět. Rychle si vyber muže. Teď jdi. A už se mě na nic neptej. A Světlo tě provázej."
Teď se Bornhald narovnal v sedle a mnul si zauzlené svaly na zádech. Stárnu, pomyslel si. Den a noc v sedle se dvěma přestávkami k napojení koní a cítil každičký šedý vlas na hlavě. Před pár lety by si toho ani nevšiml. Aspoň jsem nezabil nikoho nevinného. Na temné druhy mohl být stejně tvrdý jako kdokoliv, kdo přísahal Světlu - temné druhy je nutné zničit, než zatáhnou celý svět do Stínu - ale chtěl si být nejdřív jist, že to jsou temní druzi. S tolika muži bylo těžké vyhnout se očím Tarabonských, dokonce i na venkově, ale podařilo se mu to. Nebylo třeba nikoho umlčovat.
Zvědové, které vyslal dopředu, se vraceli a za nimi se objevili další muži v bílých pláštích. Několik jich neslo pochodně, čímž dokonale zničili noční vidění každému v čele kolony. Bornhald zamumlal nadávku a nařídil zastavit. Zatím si prohlížel ty, kteří k němu přijížděli.
Na pláštích měli stejný zlatý sluneční kotouč jako on, stejný jako všechny děti Světla, a jejich vůdce pod ním měl dokonce i zlaté uzly hodnosti stejné, jakou měl Bornhald. Ale za svými slunci měli červené pastýřské hole. Tazatelé. Rozpáleným železem a kapající vodou tazatelé vytahovali z temných druhů přiznání a lítost, ale existovali tací, kteří tvrdili, že se tazatelé o vině rozhodují ještě předtím, než začnou s výslechem. K nim patřil i Geofram Bornhald.

Poslali mě sem, abych se setkal s tazateli?
"Už tu na tebe čekáme, kapitáne Bornhalde," řekl jejich vůdce chraplavým hlasem. Byl vysoký, s orlím nosem, a oči se mu leskly jistotou, kterou oplýval každý z tazatelů. "Mohl jsi to zvládnout rychleji. Já jsem Einor Saren, pobočník Jaichima Carridina, který v Tarabonu velí ruce Světla." Ruka Světla - ruka, která vyhrabává pravdu, tak si říkali. Název tazatelé se jim nelíbil. "Ve vesnici je most. Nechej své muže přejít na druhou stranu. Promluvíme si v hostinci. Je překvapivě pohodlný."
"Sám velící kapitán mi nařídil, abych se vyhnul všem nepovolaným očím."
"Vesnice byla... uklidněna. Já ti teď přikazuji, abys vydal svému mužstvu rozkazy. Pokud máš nějaké pochybnosti, mám rozkazy s pečetí velícího kapitána."
Bornhald potlačil zavrčení, které mu stouplo do hrdla. Uklidněna... Napadlo ho, zda těla naházeli za vesnici, nebo je hodili do řeky. To se tazatelům podobalo. Klidně by chladnokrevně vyvraždili celou vesnici a pak by těla hloupě naházeli do řeky, aby odplula s proudem a oznámila jejich čin od Alkruny po Tanchiko. "Já jen pochybuji, proč jsem musel přijet z Tarabonu se dvěma tisíci muži, tazateli."
Sarenovi ztuhly rysy, ale hlas měl stále chraplavý a přísný. "Je to prosté, kapitáne. Na Almothské pláni jsou města a vesnice, kde je nejvyšší zákonnou mocí pouze starosta nebo městská rada. Už nadešla chvíle, kdy musejí být přivedeni ke Světlu. Na takových místech bude mnoho temných druhů."
Bornhaldův kůň klopýtl. "Chceš tím říci, Sarene, že jsem přes většinu Tarabonu v tajnosti převedl celou legii proto, aby z pár špinavých dědin bylo vykořeněno pár temných druhů?"
"Jsi tady, abys udělal, co ti přikážeme, Bornhalde. Abys konal Práci pro Světlo! Nebo snad nejsi ve Světle tak jistý?" Sarenův úsměv připomínal úšklebek. "Jestli hledáš boj, může se ti ho dostat. U Tomovy Hlavy je velká síla cizinců, víc než dokážou Tarabon a Arad Doman společně zadržet, i kdyby se přestali hašteřit na tak dlouho, aby něco udělali společně. Pokud cizinci prorazí, budeš mít bojování až nad hlavu. Tarabonští tvrdí, že ti cizinci jsou obludy, stvoření Temného. Někteří říkají, že v jejich řadách bojují Aes Sedai. Pokud tihle cizinci jsou temní druzi, je třeba je vyřídit také. Až přijdou na řadu."
Bornhald na chvíli přestal dýchat. "Takže ty pověsti nelhaly. Vojska Artuše Jestřábí křídlo se vrátila."
"Cizinci," prohlásil bezvýrazně Saren. Znělo to, jako by litoval, že se o nich vůbec zmiňoval. "Cizinci a nejspíš temní druzi, podle toho, odkud přišli. To je vše, co víme. Vše, co potřebuješ vědět. Teď nás nezajímají. Maříme tu čas. Nechej své muže přejít přes řeku, Bornhalde. Ve vesnici ti předám rozkazy."
Otočil koně a odcválal zpátky cestou, kterou přijel. Nosiči pochodní mu jeli v patách.
Bornhald zavřel oči, aby se mu dříve vrátilo noční vidění. Používají nás jako kameny v dámě. "Byare!"
Když se jeho pobočník objevil vedle něj a ztuha se před kapitánem napřímil v sedle, Bornhald otevřel oči. Byar byl muž s vyzáblou tváří a téměř tazatelsky zaníceným světlem v očích, ale přesto to byl dobrý voják. "Před námi je most. Nechej legii překročit řeku a postavit tábor. Připojím se k vám, jakmile to půjde."
Zvedl otěže a odjel směrem, kterým mířil tazatel. Kameny v dámě. Ale kdo námi pohybuje? A proč?
* * *
Když Liandrin procházela ženskými komnatami, odpolední stíny již ustoupily smrákání. Za střílnami houstla temnota a zatlačovala světlo z luceren v chodbě zpátky. Soumrak Liandrin v poslední době dělal starosti, soumrak a svítání. Za svítání se rodil den, právě tak jako se ze soumraku rodila temnota, ale za úsvitu umírala noc a za soumraku den. Temného síla byla zakořeněna ve smrti, a v této době měla Liandrin dojem, že cítí, jak se jeho síla hýbe. Přinejmenším v polotmě se něco hýbalo. Něco, čeho by se Liandrin skoro mohla dotknout, pokud by se dost rychle otočila, něco, o čem si byla jistá, že by to uviděla, kdyby se pořádně podívala.
Jak procházela kolem, služebné v černozlaté se klaněly, ale Liandrin neodpovídala. Pohled upírala přímo před sebe a ani je neviděla.
U dveří, které hledala, se zastavila a rychle se ohlédla do chodby. Jediné ženy v dohledu byly služky. Samozřejmě tu nebyli žádní muži. Liandrin strčila do dveří a bez zaklepání vstoupila.
Předpokoj komnat urozené paní Amalisy byl jasně osvětlen a v krbu plápolal oheň, který zaháněl chlad shienarské noci. Amalisa a její dvorní dámy seděly v pokoji v křeslech postavených na několika vrstvách koberců a naslouchaly, zatímco jedna z dam stála a nahlas jim předčítala. Byl to Tanec jestřába a kolibříka od Tevena Aerwina, který měl vést muže ke správnému chování k ženám a ženy k mužům.

Liandrin stiskla rty. Ona to rozhodně nečetla, ale slyšela o tom až dost. Amalisa a její dvorní dámy vítaly každé prohlášení výbuchem smíchu, padaly si do náručí a dupaly jako holčičky.
Předčitatelka si Liandrininu přítomnost uvědomila první. Překvapeně rozevřela oči a odmlčela se. Ostatní dámy se obrátily, aby se podívaly, nač tak zírá, a smích nahradilo mlčení. Všechny kromě Amalisy spěšně povstaly a chvatně si uhlazovaly vlasy a suknice.
Urozená paní Amalisa se půvabně zvedla a usmála se. "Tvoje přítomnost je nám ctí, Liandrin. Toto je velice příjemné překvapení. Čekala jsem tě až zítra. Myslela jsem, že si budeš chtít odpočinout po dlouhé cestě -"
Liandrin ji ostře přerušila, když k nikomu určitému pronesla: "Chci mluvit s urozenou paní Amalisou o samotě. Všechny odejděte. Hned."
Po chvilce šokovaného ticha se ostatní ženy s Amalisou rozloučily. Jedna po druhé se poklonily Liandrin, ale ona si jich nevšímala. Pořád se dívala přímo před sebe, ale viděla je, i slyšela. Zdvořilostní formule pronášené kvůli náladě Aes Sedai nejistým hlasem. Sklopené zraky, když si jich nevšímala. Protáhly se kolem ní ke dveřím a neohrabaně couvaly, aby se jejich suknice nedotkly její.
Když se za poslední z dvorních dam zavřely dveře, Amalisa řekla: "Liandrin, nechá -"
"Kráčíš ve Světle, dcero?" Těch hloupostí oslovovat Amalisu sestro už bylo dost. Druhá žena byla o něco starší, ale bylo třeba dodržovat starobylé způsoby. Byť byly zapomenuty, jak dlouho chtěly, nastal čas, aby je někdo připomněl.
Jakmile však otázku vyslovila, Liandrin si uvědomila, že udělala velkou chybu. Ta otázka měla vyvolat pochyby a nejistotu, když ji pronesla Aes Sedai, ale Amalisa ztuhla, napřímila se a rysy jí ztvrdly.
"To je urážka, Liandrin Sedai. Já pocházím ze Shienaru, ze vznešeného rodu a z krve vojáků. Moji předkové bojují se Stínem od dob, kdy ještě Shienar ani neexistoval, tři tisíce let bez zaváhání či slabosti."
Liandrin změnila způsob útoku, ale nestáhla se. Přešla pokojem, z krbové římsy vzala v kůži vázanou kopii Tance jestřába a kolibříka a potěžkala ji, aniž by se na ni podívala. "V Shienaru, ze všech zemí, dcero, musí lidé ctít Světlo a obávat se Stínu." Ledabyle knihu hodila do ohně. Plameny vyskočily, jako by to bylo smolné polínko, a zaburácely, jak vyrazily komínem. V té chvíli se zasyčením vzplály všechny lampy v komnatě a hořely tak jasně, že zaplavily pokoj světlem jako ve dne. "Tady hlavně. Tady, tak blízko prokleté Morny, kde číhá nákaza. Tady, kde dokonce i ten, kdo si myslí, že kráčí ve Světle, je nakažen Stínem."
Amalise se na čele objevily krůpěje potu. Ruka, kterou zvedla na protest, když Liandrin hodila knihu do plamenů, jí pomalu klesla. Rysy měla stále pevné, ale Liandrin neušlo, že polkla a zašoupala nohama.
"Nechápu, Liandrin Sedai. Je to ta kniha? To je přece jenom taková hloupost."
Hlas se jí nepatrně zachvěl. Dobře. Sklo v lucernách popraskalo, jak plameny vyskočily ještě výš, takže v pokoji bylo světlo jako v pravé poledne. Amalisa stála nehybně jako sloup a snažila se nemhouřit oči.
"Jsi to ty, kdo se chová hloupě, dcero. Mne knihy nezajímají. Tady muži vstupují do Morny a brodí se její špínou. Samotným Stínem. Proč se divíš, že do nich ta špína může prosáknout? Byť proti své vůli, ale pořád se mohou nakazit. Proč si myslíš, že sem přibyl sám amyrlinin stolec?"
"Ne." Bylo to vydechnutí.
"Já z červeného adžah jsem, dcero," pokračovala neúnavně Liandrin. "A lovím všechny nakažené muže."
"Tomu nerozumím."
"Nejen ty hlupáky, kteří si zahrávají s jedinou silou. Všechny nakažené muže. Urozené i prosté, lovím všechny."
"Já ne..." Amalisa si neklidně olízla rty a viditelně se snažila sebrat. "Nerozumím, Liandrin Sedai. Prosím..."
"Urozené dokonce před prostými."
"Ne!" Jako by zmizela nějaká neviditelná opora, Amalisa klesla na kolena a sklonila hlavu. "Prosím, Liandrin Sedai, řekni, že nemyslíš Agelmara. On to být nemůže."
V této chvíli pochybností a zmatku Liandrin udeřila. Nepohnula se, ale vypustila jedinou sílu. Amalisa zalapala po dechu a trhla sebou, jako by ji něco bodlo, a Liandrininy mrzuté rty se zvlnily v úsměvu. Tohle byl její vlastní trik z dětství, první, co se o svých schopnostech naučila. Jakmile to správkyně

novicek zjistila, okamžitě jí to zakázala, ale pro Liandrin to znamenalo pouze to, že musí před těmi, kdo jí závidí, skrývat další věc.
Přikročila k Amalise a zvedla jí bradu. Kov, který v ní byl, tu byl pořád, ale teď byl měkčí, a při správném tlaku jej bylo možné kout. Amalise vytryskly slzy a zaleskly se jí na lících. Liandrin nechala ohně pohasnout. Už jich nebylo zapotřebí. Dál hovořila laskavěji, ale hlas měla nepoddajný jako ocel.
"Dcero, nikdo se nechce dívat na to, jak tě s Agelmarem předhazují s lidem jako temné druhy. Já ti pomohu, ale ty musíš také pomoci."
"P-pomáhat tobě?" Amalisa si položila ruce na spánky. Vypadala zmateně. "Prosím, Liandrin Sedai, ne... nerozumím. Je to všechno tak... Je to všechno..."
Nebyla to dokonalá schopnost. Liandrin nemohla nikoho přinutit, aby udělal, co po něm chce - i když se snažila. Ó, jak se snažila. Ale mohla lidi přinutit, aby přijali její důvody, aby jí uvěřili, aby se víc než cokoliv jiného chtěli přesvědčit o správnosti jejích slov.
"Poslechni, dcero. Poslechni a pravdivě odpověz na mé otázky a já ti slibuji, že o tobě a o Agelmarovi nikdo nebude mluvit jako o temných druzích. Nepotáhnou tě nahou ulicemi, aby tě vymrskali z města, tedy pokud by tě lidé nejdřív neroztrhali na kusy. Nedovolím, aby k tomu došlo. Rozumíš?"
„Ano, Liandrin Sedai, ano. Udělám, co říkáš, a odpovím ti po pravdě."
Liandrin se narovnala a shlédla na druhou ženu. Urozená paní Amalisa zůstala, kde byla, na kolenou, s tváří otevřenou jako tvář dítěte čekajícího na to, až ho někdo moudřejší a silnější ukonejší a pomůže mu. Pro Liandrin v tom byla spravedlnost. Ona nikdy nechápala, jak může být prostá úklona nebo pukrle dost pro Aes Sedai, když muži a ženy poklekali před králi a královnami. Která královna má v sobě moji sílu? Rty se jí hněvivě zkřivily a Amalisa se zachvěla.
"Jen klid, dcero. Přišla jsem ti pomoci, ne tě potrestat. Potrestáni budou pouze ti, kdo si to zaslouží. Pověz mi pravdu a nic než pravdu."
"To učiním, Liandrin Sedai. To učiním. Přísahám na svůj rod a čest."
"Moirain přibyla do Fal Dary s temným druhem."
Amalisa byla příliš vyděšená, aby se zatvářila překvapeně. "Ó ne, Liandrin Sedai. To ne. Ten muž přišel později. Je teď ve vězení.
"Později, říkáš. Je však pravda, že s ním často hovořívá? Je často v jeho společnosti? Sama?"
"O-občas, Liandrin Sedai. Jenom málokdy. Chce zjistit, proč sem přišel. Moirain Sedai je -" Liandrin prudce zvedla ruku a Amalisa polkla to, co chtěla říci.
"Moirain provázeli tři mladí muži. To vím. Kde jsou? Byla jsem v jejich pokoji a ani jeden z nich tam není."
"To-to nevím, Liandrin Sedai. Připadali mi jako milí chlapci. Určitě si o nich nemůžeš myslet, že to jsou temní druzi."
"Temní druzi ne. Něco horšího. Mnohem nebezpečnějšího než, temní druzi, dcero. Od nich hrozí nebezpečí celému světu. Musí být nalezeni. Přikaž svým sluhům, ať prohledají tvrz, tvé dámy a ty budete hledat taky. Prohledáte každou škvírku a puklinku. Na to dohlédneš osobně. Osobně! A nikomu o tom neřekneš ani slova, kromě těch, o nichž ti povím. Nikdo se to nesmí dozvědět. Nikdo. Ty mladé muže je třeba v tajnosti dopravit z Fal Dary a odvést je do Tar Valonu. V naprosté tajnosti."
"Jak přikazuješ, Liandrin Sedai. Ale nerozumím tomu, proč to musí být v tajnosti. Tady nikdo Aes Sedai nepřekáží."
"Slyšela jsi někdy o černých adžah?"
Amalise málem vypadly oči z důlků. Zaklonila se od Liandrin a zvedla ruce, jako by se chtěla chránit před úderem. "O-ohavná pomluva, Liandrin Sedai. O-ohavná. Ž-žádné Aes Sedai by Temnému n-nesloužily. Tomu nevěřím. Musíš mi věřit! Pod Světlem p-přísahám, že tomu nevěřím. Na mou čest a na můj rod, přísahám..."
Liandrin ji klidně nechala pokračovat a dívala se, jak díky jejímu mlčení druhá žena ztrácí poslední zbytečky síly. Bylo známo, že Aes Sedai se na ty, kdo se o černých adžah jenom zmíní, velice rozzlobí, převelice rozzlobí, a což teprve na ty, kdo by tvrdili, že v jejich skrytou existenci věří. Poté, co její vůli již oslabil ten malý trik z dětství, bude Amalisa v rukou Liandrin tvárná jako jíl. Stačila ještě jediná rána.
"Černé adžah jsou skutečné, dcero. Skutečné a přímo tady uvnitř faldarských hradeb." Amalisa tu

klečela s otevřenými ústy. Černé adžah. Aes Sedai, které byly zároveň temnými družkami. Bylo to skoro tak strašné jako zjistit, že Temný sám kráčí faldarskou pevností. Ale Liandrin teď již nemohla couvnout.
"Každá Aes Sedai, kterou potkáš na chodbě, by mohla být černou sestrou. To ti přísahám. Nemohu ti prozradit, které to jsou, ale moji ochranu mít můžeš. Pokud budeš kráčet ve Světle a budeš mě poslouchat."
"To budu," zašeptala Amalisa ochraptěle. "To budu. Prosím, Liandrin Sedai, prosím, řekni, že budeš chránit mého bratra a mé dámy..."
"Ty, kdo si ochranu zaslouží, chránit budu. Starej se o sebe, dcero. A mysli na to, co jsem ti nařídila. Pouze na to. Závisí na tom osud světa, dcero. Všechno ostatní musíš zapomenout."
"Ano, Liandrin Sedai. Ano. Ano."
Liandrin se otočila a bez ohlédnutí přešla přes pokoj ke dveřím. Amalisa pořád klečela a nervózně ji sledovala. "Povstaň, má paní Amaliso." Liandrin schválně použila příjemný hlas jenom s náznakem pobavení, které cítila. Sestro, to jisté! Jako novicka by nevydržela jediný den. S mocí nařizovat, kterou má ona. "Povstaň." Amalisa se pomalu, trhaně narovnala, jako by byla celé hodiny spoutána na rukou a na nohou. Když se nakonec postavila, Liandrin promluvila opět tím ocelovým hlasem: "A jestli zklameš svět, jestli zklameš mne, tomu ubohému temnému druhovi ve vězení budeš závidět."
Z výrazu Amalisiny tváře si Liandrin nemyslela, že by k neúspěchu mohlo dojít díky nedostatku Amalisina úsilí.
Přitáhla za sebou dveře a náhle cítila, jak ji svrbí kůže. Zadržela dech a prudce se otočila, aby se rozhlédla nejasně osvětlenou chodbou. Nikde nikdo. Za střílnami již byla tma. Chodba byla prázdná, a přesto si byla Liandrin jista, že ji někdo pozoruje. Pustá chodba a stíny mezi lucernami na stěnách se jí vysmívaly. Liandrin nejistě pokrčila rameny a odhodlaně se vydala chodbou. To jsou jenom moje představy. Nic víc.
Už byla noc a do úsvitu bylo třeba tolik vykonat. Její rozkazy byly naprosto přesné.
* * *
Ve vězení byla v každou denní či noční dobu tma jako v pytli, pokud někdo nepřinesl lucernu, ale Padan Fain seděl na okraji pryčny a zíral do tmy s úsměvem na tváři. Slyšel, jak si druzí dva vězni mumlají ze spánku, mumlají z nočních můr. Padan Fain na něco čekal. Čekal na to už velice dlouho. Příliš dlouho. Ale už to nebude dlouho trvat.
Dveře do strážnice se otevřely a podlahu zalilo světlo lemující postavu ve vchodu.
Fain vstal. "Ty! Ne ten, koho jsem čekal." Nedbale se protáhl, byť se příliš jistě necítil. V žilách se mu rozproudila krev. Měl pocit, že kdyby to zkusil, přeskočil by celou tvrz. "Překvapení pro každýho, co? No, pojď dál. Noc se krátí a já se chci trochu prospat."
Jak se lucerna přiblížila k jeho kobce, Fain zvedl hlavu a zazubil se na něco, co neviděl, co jenom cítil i přes kamenný strop věznice. "Ještě to neskončilo," zašeptal. "Ta bitva nikdy neskončí."

KAPITOLA ŠESTÁ

Temné proroctví

Dveře do statku se otřásaly pod zuřivými údery zvenčí. Těžké závory nadskakovaly v závěsech. Za oknem vedle dveří se mihla postava trolloka se zvířecím čenichem. Okna byla všude a venku bylo vidět víc stínových postav. Ale ne dost stínových. Rand je pořád rozeznával.

Ta okna, přemýšlel zoufale. Couvl ode dveří a oběma rukama před sebou držel meč. I kdyby dveře vydržely, pořád sem mohou vrazit oknem. Proč se nepokusí projít oknem?
Jeden závěs se s ohlušujícím kovovým zaskřípěním částečně vysunul ze dřeva a zůstal viset na šířku prstu z rozštípnuté desky. Závora se otřásla pod další ranou a hřebíky opět zaskřípaly.
"Musíme je zastavit!" křičel Rand. Jenomže nemůžeme. Nemůžeme je zastavit. Rozhlédl se kolem sebe, zda by se někudy nedalo utéci, ale byly zde jenom jedny dveře. Pokoj byl jako krabice. Jenom jedny dveře a tolik oken. "Něco musíme udělat. Cokoliv!"
"Už je moc pozdě," řekl Mat. "Copak to nechápeš?" Na bledé, bezkrevné tváři jeho úšklebek vypadal podivně a z prsou mu trčel jílec dýky a rubín na hlavici zářil, jako by hořel. V tom klenotu bylo víc života než v Matově obličeji. "Už je moc pozdě, abychom něco změnili."
"Konečně jsem se jich zbavil," zasmál se Perrin. Po lících mu z prázdných očních důlků stékala krev jako slzy. Zvedl zakrvácené ruce a snažil se Randovi ukázat, co v nich drží. "Už jsem volný. Je to pryč."
"Nikdy to neskončí, Rande al'Thore," křičel Padan Fain a ztřeštěně poskakoval po místnosti. "Ta bitva nebude nikdy dobojována."
Dveře se rozlétly ve sprše třísek a Rand uskočil před létajícími kousky dřeva. Dovnitř vstoupily dvě červeně oděné Aes Sedai a pokynuly svému pánovi, aby vstoupil. Ba'alzamon měl obličej zakrytý škraboškou v barvě zaschlé krve, ale Rand štěrbinami v ní viděl plameny jeho očí. Slyšel burácení plamenů z Ba'alzamonových úst.
"Ještě to mezi námi neskončilo, al'Thore," prohlásil Ba'alzamon a spolu s Fainem promluvili jako jeden: "Pro tebe ta bitva nebude nikdy dobojována."
Rand se s přiškrceným zachrčením posadil na podlaze a snažil se probrat. Připadalo mu, že slyší Fainův hlas stejně jasně, jako kdyby stál forman vedle něj. Nikdy to neskončí. Ta bitva nebude nikdy dobojována.
Se zarudlýma očima se rozhlížel kolem sebe, aby se ujistil, že je pořád schován tam, kde ho zanechala Egwain. Uložila ho na slamník do rohu svého pokoje. Místnost zalévala nejasným světlem jediná lucerna a Randa překvapilo, když uviděl Nyneivu, jak plete v houpacím křesle na opačné straně lůžka, které bylo stále neodestlané. Venku byla tma.
Nyneiva, tmavooká a štíhlá, měla vlasy spletené do silného copu, který jí, když jej, jako právě teď, měla přehozený přes rameno, visel skoro až k pasu. Ona se domova zcela nevzdala. Tvářila se klidně, houpala se v křesle a zřejmě si kromě svého pletení ničeho jiného nevšímala. Pravidelné cvakání jehlic bylo jediným zvukem v pokoji. Křeslo bylo podložené rohoží, takže ani nezavrzalo.
V posledních nocích si Rand přával, aby byl koberec i na studené kamenné podlaze v jeho pokoji, ale v Shienaru byly mužské pokoje holé a strohé. Tady na stěnách visely dva goblény s vyobrazenými horskými krajinami s vodopády a po stranách střílen visely závěsy s vyšitými květinami. Řezané květiny, byly to bílé kopretiny, stály v prosté oblé váze na stole u lůžka a další se skláněly v bílých glazovaných nástěnných vázách. V rohu stálo vysoké zrcadlo a další viselo nad stolkem s umyvadlem, džbánkem a miskou s modrými proužky. Rand by byl rád věděl, nač Egwain potřebuje dvě zrcadla. V jeho pokoji nebylo ani jedno a jemu to nijak nevadilo. Zapálena byla pouze jedna lampa, ale po místnosti, jež byla skoro tak velká jako ta, kterou Rand sdílel s Matem a Perrinem, byla rozmístěna další čtyři svítidla. Egwain měla tento pokoj jenom pro sebe.
Nyneiva, aniž vzhlédla, podotkla: "Když vyspáváš odpoledne, nemůžeš čekat, že usneš v noci."
Rand se zamračil, i když ho ona nemohla vidět. Přinejmenším Rand doufal, že ho nevidí. Byla jen o pár let starší než on, ale to, že byla vědmou, jí přidávalo padesát let. "Potřeboval jsem se někde schovat a byl jsem unavený," řekl Rand a rychle dodal: "Nepřišel jsem sem jenom tak. Egwain mě do ženských komnat pozvala."
Nyneiva odložila pletení a pobaveně se na něj usmála. Byla to hezká žena. To bylo něco, čeho si Rand doma nikdy nevšiml. Člověk prostě o vědmě takovýmto způsobem neuvažoval. "Světlo mi pomoz, Rande, ale každý den se z tebe víc a víc stává Shienarec. Pozvání do ženských komnat, to se podívejme." Nyneiva si odfrkla. "Každou chvíli začneš mluvit o cti a žádat mír, aby ti požehnal meč."
Rand se zapýřil a zadoufal, že si toho v matném světle nevšimla. Nyneiva se podívala na jeho meč, jehož jílec vyčníval z podlouhlého rance, který ležel vedle něj na podlaze. Rand věděl, že Nyneiva jeho meč

neschvaluje, že neschvaluje jakýkoliv meč, ale projednou k tomu nic neřekla. "Egwain mi prozradila, proč se potřebuješ schovat. Nedělej si starosti. Schováme tě před amyrlin i přede všemi Aes Sedai, jestli chceš."
Podívala se mu do očí a uhnula pohledem, ale Rand si stačil všimnout jejího neklidu. Jejích pochybností. To je v pořádku, já mohu usměrňovat sílu. Muž vládnoucí jedinou silou! Měla bys pomáhat Aes Sedai, aby mě chytily a zkrotily.
Rand se zakabonil a narovnal si kožený kabátec, který pro něj našla Egwain. Pak se otočil, aby se mohl opřít o zeď. "Jak to jenom půjde, schovám se v nějakém voze, nebo nějak vyklouznu. Nebudete mě muset schovávat dlouho." Nyneiva neříkala nic. Upírala pohled na pletení, a když jí ujelo očko, rozzlobeně zavrčela. „Kde je Egwain?"
Nyneiva složila pletení do klína. "Nevím, proč se dnes v noci snažím. Z jakéhosi důvodu nedokážu sledovat očka. Odešla se podívat na Padana Faina. Myslí si, že když uvidí známý obličej, mohlo by mu to pomoct."
"Můj obličej mu teda určitě nepomohl. Měla by se od něj držet zpátky. Je nebezpečný."
"Chce mu pomoct," řekla klidně Nyneiva. "Pamatuj, ona se učila jako moje pomocnice, a být vědmou není jenom předpovídat počasí. Částí toho je i léčení. Egwain touží uzdravovat, potřebuje to. A kdyby byl Padan Fain tak nebezpečný, Moirain by byla něco řekla."
Rand se uchechtl. "Neptaly jste se jí. Egwain to přiznala a já už vidím, jak ty někoho žádáš o svolení."
Nyneiva zvedla obočí a jeho hned přešel smích. Nicméně se odmítl omluvit. Byli daleko od domova a Randovi nebylo jasné, jak by mohla být vědmou z Emondovy Role, když chce jet do Tar Valonu. "Už mě začali hledat? Egwain si nebyla jistá, jestli to udělají, ale Lan říká, že amyrlinin stolec tu je kvůli mně, a já v tomhle věřím jeho názorům víc než jejím."
Nyneiva chvíli nic neříkala. Místo toho si pohrávala s klubíčkem příze. Nakonec řekla: "Nejsem si jistá. Před chvílí přišla jedna ze služebných. Tvrdila, že chce rozestlat. Jako by už Egwain chtěla jít spát, když dneska pro amyrlin pořádají hostinu. Poslala jsem ji pryč. Neviděla tě."
"V mužských komnatách ti nikdo neodestele." Nyneiva se na něj odměřeně podívala pohledem, po němž by se ještě před rokem zakoktal. Nyní Rand jen zavrtěl hlavou. "Nepoužily by komorné k tomu, aby mě hledaly, Nyneivo."
"Když jsem si tuhle šla do spíže pro hrnek mlíka, bylo v chodbách až moc žen. Ty, který jdou na slavnost, už by měly být oblečený, a ty ostatní by jim buď měly pomáhat, nebo by se měly připravovat k posluze, nebo k..." Ustaraně se zamračila. "Když je tu amyrlin, je tu pro každýho práce až až. A nebyly jenom tady, v ženských komnatách. Viděla jsem samotnou urozenou paní Amalisu, když vycházela ze skladu vedle spíže s tváří celou od prachu."
"To je směšné. Proč by mě hledala ona? Nebo kterákoliv jiná žena, když už jsme u toho. Použily by vojáky urozeného pána Agelmara a strážce. A Aes Sedai. Musejí jenom dělat něco pro hostinu. Ať shořím, jestli vím, co obnáší taková shienarská slavnost."
"Občas jsi pěkně zabedněný, Rande. Muži, které jsem viděla, taky nevěděli, co ty ženské provádějí. Zaslechla jsem, jak si někteří stěžují, že musejí všechnu práci udělat sami. Vím, že to, že tě hledají, nedává smysl. Žádná Aes Sedai se o tebe zřejmě nezajímala. Ale Amalisa by se rozhodně nepřipravovala na slavnost tak, že by si šla protáhnout šaty tím prachem ve skladišti. Něco hledaly, něco důležitýho. Dokonce i jestli Amalisa začala s přípravou hned potom, co jsem ji viděla, nebude mít dost času na to, aby se vykoupala a převlíkla. Když už o tom mluvíme, jestli se Egwain nevrátí brzy, bude se muset rozhodnout mezi tím, jestli se převlíkne, nebo jestli přijde pozdě."
Rand si poprvé uvědomil, že Nyneiva na sobě nemá vlněné dvouřičské šaty, na jaké byl zvyklý. Měla róbu ze světle modrého hedvábí s vyšitými květy sněženek kolem krku a na rukávech. Uprostřed každého kvítku byla perla a pás měla vyveden ve stříbře, se stříbrnou sponou vykládanou perlami. Rand ji ještě nikdy v ničem podobném neviděl. Dokonce i slavnostní oděv u nich doma by se tomuto nevyrovnal.
"Jdeš na hostinu?"
"Jistě. Dokonce i kdyby Moirain neřekla, že bych měla, nenechala bych ji, aby si myslela, že se..." V očích jí na chvilku divoce zaplálo a Rand věděl, co měla na mysli. Nyneiva by nikdy nedovolila, aby si

někdo myslel, že se bojí. Rozhodně ne Moirain a zcela určitě ne Lan. Rand jenom doufal, že Nyneiva nemá tušení, že o jejích citech k Lanovi ví.
Po chvíli se Nyneiva zadívala na rukáv svých šatů a uklidnila se. "Tohle mi dala urozená paní Amalisa," řekla tak tiše, až měl Rand dojem, že mluví spíš k sobě. Pohladila jemné hedvábí a prstem přejela kolem vyšitých květů. Usmívala se, ztracená v myšlenkách.
"Moc ti to sluší, Nyneivo. Dneska jsi velice hezká." Jakmile to vyslovil, trhl sebou. Všechny vědmy byly velice háklivé na svou autoritu, a Nyneiva byla háklivější než většina ostatních. Ženský kroužek u nich doma se jí vždycky díval přes rameno, protože byla tak mladá, a možná taky proto, že byla hezká, a její hádky se starostou a vesnickou radou už vydaly na celé příběhy.
Nyneiva prudce odtáhla ruku od výšivky a zamračila se na něj. Rand rychle promluvil, aby ji předešel. "Nemůžou nechat brány zavřené věčně. Jakmile je otevřou, odejdu a Aes Sedai mě nikdy nenajdou. Perrin říká, že v Černých horách a na Carallainských pastvištích jsou pořád místa, kde můžeš jít celé dny a nepotkat živou duši. Možná - možná vymyslím, co dělat s..." Rand nervózně pokrčil rameny. Nebylo třeba to říkat nahlas, ne jí. "A jestli ne, tam aspoň nikomu neublížím."
Nyneiva chvíli mlčela a pak pomalu prohlásila: "Nejsem si jistá, Rande. Neříkám, že mi připadáš jako něco víc než vesnický kluk, ale Moirain trvá na tom, že jsi ta'veren, a já nemám dojem, že ona věří, že s tebou kolo již skončilo. Temný zjevně -"
"Šei'tan je mrtvý," zachraptěl Rand a pokoj náhle jako by poskočil. Rand se chytil za hlavu, jak ho zaplavily vlny závratě.
"Ty hlupáku! Ty zatracenej nemožnej troubo! Pojmenovat Temného, přitáhnout na sebe jeho pozornost! Copak už tak nemáš dost potíží?"
"Je mrtvý," zamumlal Rand a třel si čelo. Polkl. Závrať ustupovala. "Dobrá, dobrá. Ba'alzamon, jestli teda chceš. Ale je mrtvý. Viděl jsem ho umírat. Viděl jsem ho hořet."
"A já jsem se asi nedívala, když se na tebe Temný před chviličkou podíval, co? Nevykládej mi, žes nic necítil, nebo ti dám za uši. Viděla jsem, jak se tváříš."
"Je mrtvý," trval na svém Rand. Hlavou mu prolétl onen neviděný pozorovatel a vítr na věži. Otřásl se. "Takhle blízko Morny se dějí divné věci."
"Ty jsi trouba, Rande al'Thore." Nyneiva mu pohrozila pěstí. "Vážně bych ti dala jednu za uši, kdybych si myslela, že do tebe natluču trochu zdravého rozumu -"
Zbytek věty pohltilo zvonění zvonů, které se rozezněly po celé tvrzi.
Rand vyskočil. "To je poplach! Hledají...!" Pojmenuj Temného, a rovnou se ti stane něco zlého.
Nyneiva se postavila pomaleji a neklidně zavrtěla hlavou. "Ne, to si nemyslím. Kdyby hledali tebe, zvony by tě jenom varovaly. Ne, jestli je to poplach, není to kvůli tobě."
"Tak proč?" Rand spěchal k nejbližší střílně a vyhlédl ven.
Nocí zahalenou pevností se míhala světla jako světlušky. Všude zmateně pobíhali lidé nesoucí lucerny a pochodně. Některá světla se pohybovala po vnějších hradbách a věžích, ale většina těch, které viděl, se motala po zahradě a nádvoří, z něhož Rand zahlédl pouze koutek. Ať už ten poplach vyvolalo cokoliv, bylo to v pevnosti. Zvonění umlklo, takže byl slyšet křik lidí, ale Rand nepoznal, co křičí.
Jestli to není kvůli mně... "Egwain," vyhrkl náhle. Jestli je pořád ještě naživu, jestli je kolem nějaké zlo, mělo by si to přece přijít pro mě.
Nyneiva se odvrátila od druhé střílny. "Cože?"
"Egwain." Rand rychlými kroky přešel pokoj a z rance vytáhl meč v pochvě. Světlo, mělo to přece ublížit mně, ne jí. "Je ve vězení s Fainem. Co jestli se dostal ven?"
Nyneiva ho dostihla u dveří a popadla ho za ruku. Nesahala mu ani k rameni, ale stisk měla železný. "Nechovej se zase jako ten umíněnej trouba, Rande al'Thore. I když tohle třeba nemá nic společnýho s tebou, ty ženy něco hledají! Světlo, chlape, tohle jsou ženské komnaty. Chodby budou nejspíš plný Aes Sedai. Egwain bude v pořádku. Chtěla s sebou vzít Mata s Perrinem. I kdyby se dostala do potíží, oni na ni dají pozor."
"A co jestli je nenašla, Nyneivo? Egwain by se tím nikdy nenechala odradit, a ty to víš. Světlo, říkal jsem jí, že je Fain nebezpečný! Ať shořím, říkal jsem jí to!" Rand se Nyneivě vytrhl, otevřel dveře a vyběhl ven. Světlo mě spal, to přece mělo ublížit mně!

Jakási žena zaječela, když ho zahlédla v hrubé košili nádeníka a v kabátci, s mečem v ruce. I když byli muži do ženských komnat pozváni, přicházeli sem beze zbraní, pokud nebyla pevnost napadena. Chodby byly plné žen, služebných v černozlaté, urozených paní z pevnosti v hedvábí a krajkách, žen ve vyšívaných šátcích s dlouhými třásněmi. Všechny mluvily zároveň a všechny chtěly vědět, co se děje. Všude se plačící děti držely širokých sukní. Rand se mezi nimi prodíral, kde mohl, uhýbal a omlouval se těm, které odstrčil stranou, přičemž se snažil nevšímat si jejich poplašených výrazů.
Jedna z žen se šátkem se obrátila, aby se vrátila zpátky do svého pokoje, a Rand na jejích zádech zahlédl zářící bílou slzu uprostřed šátku. Náhle poznal tváře, které předtím viděl na vnějším nádvoří. Aes Sedai, zírající na něj teď poplašeně.
"Kdo jsi? Co tu děláš?"
"Je pevnost napadena? Odpověz mi, muži!"
"On není voják. Kdo je to? Co se děje?"
"Je to ten mladý pán z jihu!"
"Zastavte ho někdo!"
Rand ve strachu ohrnul rty, ale šel dál a snažil se zrychlit krok.
Pak do chodby vstoupila další žena a postavila se před něj, takže se Rand proti své vůli zastavil. Tuhle tvář Rand poznal s naprostou určitostí. Tu si bude určitě pamatovat, co bude živ. Amyrlin. Při pohledu na něj se jí rozšířily oči a ona trochu couvla. Pak se mezi něj a Amyrlin vsunula jiná Aes Sedai, vysoká žena, kterou předtím viděl s holí, a křičela na něj něco, čemu přes rostoucí vřavu nerozuměl.
Ona to ví. Světlo mi pomoz, ona to ví. Moirain jí to řekla. Rand zavrčel a rozběhl se dál. Světlo, jenom ať mě nechají, abych se ujistil, že je Egwain v pořádku, než... Zaslechl za sebou pokřik, ale neposlouchal.
Kolem něj bylo v pevnosti dost zmatku. Muži s meči v rukou vybíhali na nádvoří a ani se na něj nepodívali. Nad vším tím hlomozem zvonů bijících na poplach začal Rand konečně rozeznávat i jiné zvuky. Křik. Jekot. Zvonění kovu o kov. Měl právě tak čas si uvědomit, že to jsou zvuky bitvy - Boj? Uvnitř Fal Dary? - když proti němu zpoza rohu vyběhli tři trolloci.
Jinak lidské vzezření jim kazily chlupaté čenichy a jeden z nich měl beraní rohy. Zuby měli vyceněné, a jak se na něj hnali, mávali svými kosinami.
Chodba, která byla ještě před chvílí plná utíkajících mužů, byla nyní prázdná, tedy až na ty tři trolloky. Randa to překvapilo. Neohrabaně vytáhl meč a pokusil se o výpad zvaný Kolibřík líbá medovou růži. To, že v srdci Fal Dary našel trolloky, jím tak otřáslo, že výpad provedl velice neobratně. Kdyby to byl viděl Lan, byl by znechuceně odkráčel. Trollok s medvědím čumákem se mu snadno vyhnul, přičemž vrazil do těch druhých dvou a na okamžik je vyvedl z rovnováhy.
Náhle se kolem Randa prohnalo na tucet Shienarců. Muži byli sice napůl ve slavnostním oděvu na hostinu, ale meče měli pohotově. Trollok s medvědí tlamou prskal, když umíral, a jeho druhové utekli pronásledováni muži máchajícími ocelí. Všude se ozýval křik a jekot.
Egwain!
Rand zamířil hlouběji do tvrze a hnal se prázdnými chodbami, kde jen občas na podlaze narazil na ležícího mrtvého trolloka. Nebo mrtvého muže.
Pak dorazil na křižovatku a po jeho levici se právě dobojovalo. Šest krvácejících mužů s vyholenými hlavami leželo nehybně na zemi a sedmý umíral. Myrddraal ještě otočil mečem v ráně, než jej vytáhl umírajícímu z břicha, a voják zaječel, upustil meč a zhroutil se. Mizelec se pohyboval s hadím půvabem. Iluzi hada ještě zdůrazňovalo černé brnění, neboť měl hruď pokrytou překrývajícími se pláty. Teď myrddraal otočil svůj bledý, bezoký obličej směrem k Randovi. Vydal se k němu, usmíval se tím svým bezkrevným úsměvem a nijak nepospíchal.
Rand jako by na místě vrostl do země. Jazyk se mu přilepil na patro. Pohled bezokého je strach. Tohle se říkalo v pohraničí. Když Rand zvedal meč, ruce se mu třásly. Světlo, právě zabil sedm ozbrojených vojáků. Světlo, co mám dělat. Světlo!
Náhle se myrddraal zastavil a úsměv mu zmizel ze rtů.
"Tenhle je můj, Rande." Rand sebou trhl, když kolem něj prošel Ingtar, s tmavou pletí, rozložitý, ve žlutém slavnostním kabátci, a oběma rukama svíral meč. Ingtar ani na okamžik nespustil tmavé oči z

mizelcovy tváře. Pokud Shienarec cítil z pohledu bezokého strach, nedával to nijak najevo. "Zkus si nejdřív nějakého trolloka nebo dva," řekl mu tiše Ingtar, "než se postavíš některému z těchhle."
"Právě jsem se šel podívat, jestli je Egwain v bezpečí. Chtěla jít do vězení navštívit Faina a -"
"Tak se po ní běž podívat."
Rand polkl. "Zvládneme to společně, Ingtare."
"Ty na tohle nejsi připravený. Běž se podívat po té dívce. Běž! Chceš, aby ji trolloci našli samotnou?"
Rand tam chvíli nerozhodně postával. Pak mizelec zvedl meč proti Ingtarovi. Ingtar zkřivil rty, ale Rand věděl, že to není strachem. A Egwain mohla být samotná ve vězení s Fainem, nebo s někým ještě horším. Přesto se cítil zahanben, když se rozběhl ke schodům do podzemí. Věděl, že mizelcův pohled už vyděsil nejednoho muže, ale Ingtar tu hrůzu ovládl. Rand měl stále sevřené útroby.
Chodby pod tvrzí byly tiché a matně osvětlené mihotavým světlem řídce rozmístěných nástěnných lamp. Když se Rand přiblížil k žaláři, zpomalil a co nejtišeji našlapoval. Skřípání bot na holém kameni mu znělo nesmírně hlasitě. Dveře do vězení byly maličko pootevřené. Měly být zavřené na závoru.
Rand upřeně zíral na dveře a snažil se polknout, což mu vůbec nešlo. Otevřel ústa, aby zavolal, a zase je rychle zavřel. Byla-li Egwain uvnitř a měla-li potíže, kdyby zakřičel, jenom by varoval toho, kdo ji ohrožuje. Nebo to. Rand se zhluboka nadechl a uklidnil se.
Jediným plynulým pohybem otevřel dveře pochvou v levé ruce a vrhl se do vězení. Na slámou pokryté podlaze se stočil do kotoulu, narovnal se a bleskově se otočil napravo a nalevo, aby získal přehled o místnosti, přičemž se zoufale rozhlížel, zda ho někdo nechce napadnout, a hledal Egwain. Nikdo tam nebyl.
Oči mu padly na stůl a Rand zadržel dech, přestal dýchat a dokonce přestal i myslet. Na jedné straně stále ještě hořící lucerny, která jako by tvořila středobod celé scény, ležely hlavy dvou strážných v kalužích krve. Jejich oči, rozšířené strachem, zíraly na Randa a ústa měli otevřená v posledním výkřiku, který nikdo neuslyší. Rand se předklonil a začal zvracet. Žaludek se mu zvedal pořád dokola a on vrhl do slámy. Nakonec se přece jen narovnal a rukávem si otřel ústa. Hrdlo měl celé odřené.
Pomalu si začínal uvědomovat zbytek místnosti, byla nejasně osvětlená a při první rychlé prohlídce, kdy hledal možné útočníky, si ji pořádně neprohlédl. Na slámě byly roztroušené zakrvácené kusy masa. Kromě těch dvou hlav tu nebylo nic, v čem by Rand poznal lidské pozůstatky. Některé kusy byly ohryzané. Tak to se stalo se zbytkem jejich těl. Randa překvapilo, že uvažuje tak klidně, skoro jako by dosáhl prázdnoty, aniž by se snažil. Nejasně si uvědomoval, že to musí být tím úlekem.
Ani jednu hlavu nepoznal. Od té doby, co tu byl, se stráže vyměnily. Rand tomu byl rád. Kdyby věděl, kdo to byl, byť by to byl třeba Čangu, bylo by to mnohem horší. Také stěny byly pokryté krví, byla jí napsána roztažená písmena. Všude kolem se roztékala jednotlivá slova i celé věty. Některá slova byla drsná a hranatá, v jazyce, který Rand neznal, i když rozpoznal písmo trolloků. Jiné přečíst dokázal a přál si, aby to neuměl. Bylo to rouhání a oplzlosti takového rázu, že by nad nimi zbledl i podomek nebo kupecká stráž.
"Egwain." Klid zmizel. Rand si zastrčil pochvu za opasek a sebral ze stolu lucernu, přičemž si ani nevšiml, že shodil obě hlavy. "Egwain! Kde jsi?"
Vydal se k vnitřním dveřím, udělal dva kroky a s vytřeštěným zrakem zůstal stát. Slova na dveřích byla tmavá a ve světle lucerny se vlhce leskla. Byla zcela jasná.

SETKÁME SE ZNOVA NA TOMOVĚ HLAVĚ.
NIKDY TO NESKONČÍ, AL'THORE.

Randovi vypadl meč z náhle ochablé ruky. Aniž by odtrhl zrak ode dveří, sehnul se, aby zbraň zvedl. Místo toho však sebral hrst slámy a začal zuřivě drhnout slova ze dveří. Lapaje po dechu nápis odrhl, až zůstala jenom krvavá šmouha, ale ani pak nedokázal přestat.
"Co to děláš?"
Za zády se mu ozval přísný hlas. Rand se obrátil a sklonil se, aby zvedl meč.
Ve vnějších dveřích stála jakási žena celá ztuhlá pobouřením. Vlasy barvy světlého zlata měla spletené do asi tuctu cůpků, ale oči měla tmavé a upírala mu je do tváře. Nevypadala o mnoho starší než Rand a

určitým zachmuřeným způsobem byla i hezká, ale rty měla stisknuté způsobem, který se mu vůbec nelíbil. Pak si všiml šátku, který měla těsně ovinutý kolem ramen, šátku s dlouhými červenými třásněmi.
Aes Sedai. A Světlo mi pomoz, je z červeného adžah. "Já... jenom jsem... Je to hnus. Ohavnost."
"Všechno musí zůstat v takovém stavu, jako to bylo, abychom to mohly prozkoumat. Ničeho se nedotýkej." Popošla k němu a upřeně ho pozorovala. Rand ustoupil. "Ano. Ano, jak jsem si myslela. Jeden z těch s Moirain. Co s tím máš společného?" Gestem zahrnula hlavy na stole a krvavé škrábanice po stěnách.
Rand na ni dlouho jenom zíral. "Já? Nic! Přišel jsem sem dolů, abych našel... Egwain!"
Otočil se k otevřeným vnitřním dveřím a Aes Sedai zaječela: "Ne! Odpověz mi!"
Náhle měl Rand co dělat, aby dokázal zůstat stát a udržet lucernu a meč. Ze všech strach ho tiskl ledový chlad. Měl pocit, jako by měl hlavu ve zmrzlém svěráku. Hruď měl stlačenou, až skoro nemohl dýchat.
"Odpověz mi, chlapče. Řekni mi své jméno."
Rand nechtěně zavrčel. Snažil se odpovědět přes mráz, který jako by mu tiskl obličej k týlu a svíral mu hruď jako zmrzlé železné obruče. Rand zaťal zuby, aby nic neřekl. S bolestí stočil oči, aby se skrze slzy zadíval do jejích. Světlo tě spal, Aes Sedai! Neřeknu ani slovo, Stín tě vem!
"Odpověz mi, chlapče. Hned!"
Mozkem mu projely mrazivé jehličky a zarazily se mu až do kostí. V mysli se mu vytvořila prázdnota dřív, než si uvědomil, že si na ni vzpomněl, ale bolest nedokázal zadržet. Matně vnímal kdesi v dálce světlo a teplo. Ošklivě se mihotalo, ale světlo znamenalo teplo a jemu byla zima. V nepostižitelné dálce, a přesto jaksi právě na dosah. Světlo, je tu taková zima. Musím dosáhnout... na co? Ona mě zabíjí. Musím na to dosáhnout, nebo mě zabije. Zoufale se natáhl ke světlu.
"Co se to tu děje?"
Zima, tlak a jehličky náhle zmizely. Randovi se podlomila kolena, ale přinutil se zůstat stát. Rozhodně nehodlal padnout na kole na. To zadostiučinění jí neposkytne. Prázdnota byla také pryč, stejně náhle, jako přišla. Ona se mě snažila zabít. Lapaje po dechu, Rand zvedl hlavu. Ve dveřích stála Moirain.
"Ptala jsem se, co se tu děje, Liandrin," zopakovala.
"Našla jsem tu toho kluka," odtušila červená adžah klidně. "Strážní byli zavražděni a on je tady. Jeden z těch tvých. A co tu děláš ty, Moirain? Bojuje se nahoře, ne tady."
"Mohla bych se tě zeptat na totéž, Liandrin." Moirain se po místnosti rozhlédla a nad těmi jatkami jenom trochu pevněji stiskla rty. "Co tu děláš?"
Rand se od nich odvrátil, neohrabaně odsunul závory z vnitřních dveří a dveře otevřel. "Egwain šla sem dolů," oznámil každému, kdo byl ochoten poslouchat. Zvedl vysoko lucernu a pokračoval. Kolena měl stále slabá a nebyl si jist, jak se mu podařilo zůstat stát, věděl jen, že musí najít Egwain. "Egwain!"
Po jeho pravici se náhle ozvalo duté zabublání a tlučení a on tím směrem zvedl lampu. Na železnou mřížku se hroutil onen zajatec v drahém kabátě. Opasek měl ovázaný kolem mříží a smyčku kolem krku. Jak se na něj Rand podíval, ještě jednou kopl nohama, takže to ve slámě na podlaze zašustilo, a znehybněl. Jazyk a oči, které mu vylézaly z důlků, měl téměř černé. Koleny se skoro dotýkal podlahy. Kdyby chtěl, kdykoliv se mohl postavit.
Rand se otřásl a nahlédl do vedlejší kobky. Velký muž se zapadlými klouby se choulil v zadní části kobky a oči měl otevřené, až už to víc nešlo. Při pohledu na Randa zaječel, obrátil se a začal horečnatě drásat kamennou stěnu.
"Já ti neublížím," zavolal Rand. Muž dál vřískal a bušil do stěny. Ruce měl celé od krve, a jak drápal stěnu, přidával další tmavé, zasychající šmouhy. Tohle zjevně nebyl jeho první pokus prokopat se holýma rukama skrz zeď.
Rand se odvrátil a byl rád, že už má prázdný žaludek. Jenže ani pro jednoho nemohl nic udělat.
"Egwain!"
Světlo jeho lucerny konečně dopadlo na poslední kobku. Dveře do Fainovy kobky byly otevřené a cela byla prázdná, ale na kamenné dlažbě před kobkou ležely dvě postavy. Rand k nim přiskočil a klesl mezi nimi na kolena.
Egwain a Mat tu leželi roztažení na zemi a byli v bezvědomí... nebo mrtví. Když si Rand všiml, že se jim zvedají hrudníky, zaplavila ho úleva. Zdálo se, že ani jeden není zraněný.

"Egwain? Mate?" Rand odložil meč a jemně Egwain zatřásl. "Egwain?" Neotevřela oči. "Moirain! Egwain je zraněná! A Mat taky!" Mat dýchal namáhavě a tvář měl smrtelně bledou. Rand se málem rozbrečel. To mělo ublížit mně. Já pojmenoval Temného. Já!
"Nehýbej s nimi." Moirainin hlas nezněl nešťastně, dokonce ani překvapeně ne.
Když obě Aes Sedai vstoupily, místnost náhle zaplavilo světlo. Oběma ženám se na dlaních vznášely koule studeného světla.
Liandrin se nesla přímo prostředkem široké chodby a suknici si volnou rukou přidržovala zdviženou, aby si ji neušpinila od slámy. Moirain se však zastavila, aby se podívala na oba vězně, než došla až dozadu.
"Pro tohohle se už nedá nic udělat," řekla, "a ten druhý může počkat."
Liandrin k Randovi došla první a začala se sklánět nad Egwain, ale Moirain se vrhla dopředu a volnou ruku položila Egwain na čelo. Liandrin se zamračeně narovnala.
"Nic jí není," řekla Moirain po chvíli. "Udeřili ji sem." Přejela rukou Egwain na spánek zakrytý vlasy. Rand tam nic zvláštního neviděl. "Tohle je jediné zranění. Bude v pořádku."
Rand se díval z jedné Aes Sedai na druhou. "A co Mat?" Liandrin zvedla obočí a s pokřiveným úsměvem se zadívala na Moirain.
"Buď zticha," vyjela Moirain. Prsty položila na místo, kde říkala, že udeřili Egwain, a zavřela oči. Egwain tiše zasténala a zavrtěla se, pak už ležela nehybně.
"Je...?"
"Spí, Rande. Bude v pořádku, ale musí se prospat." Moirain se přesunula k Matovi, ale jenom se ho dotkla a ruku odtáhla. "Tohle je vážnější," pravila tiše. Zatahala Mata za opasek a odhrnula mu kabát. Rozzlobeně vyjekla. "Ta dýka je pryč."
"Jaká dýka?" zeptala se Liandrin.
Ze strážnice se náhle ozvaly další hlasy. Znechuceně a rozzlobeně tam křičeli muži.
"Tady jsme," zavolala Moirain. "Přineste sem dvoje nosítka. Rychle." Někdo venku začal volat nosítka.
"Fain je pryč," poznamenal Rand.
Obě Aes Sedai se na něj podívaly. Rand z jejich tváří nic nevyčetl. Oči se jim ve světle třpytily.
"To vidím," podotkla lhostejně Moirain.
"Říkal jsem jí, že sem nemá chodit. Říkal jsem jí, že je nebezpečný."
"Když jsem přišla," ozvala se studeným hlasem Liandrin, "ničil nápis ve vnější komnatě."
Rand se vkleče neklidně posunul. Aes Sedai náhle měly stejné oči. Měřily si ho pohledem a zvažovaly ho, chladné a strašlivé.
"Byla - byla to ohavnost," řekl. "Jenom hrozně sprostý nápis." Ony se na něj pořád mlčky dívaly.
"Nemyslíš si... Moirain, to si nemůžeš myslet. Nemám s tím - s tím, co se tam stalo, nic společného." Světlo, opravdu nemám? Pojmenoval jsem Temného.
Moirain neodpovídala a Rand cítil mrazení, které nijak neumenšili muži, kteří přiběhli s pochodněmi a lucernami. Moirain a Liandrin nechaly své koule zhasnout. Lampy a pochodně nevydávaly tolik světla, takže v hlubinách kobek vyskočily stíny. K postavám na podlaze se přihnali muži s nosítky. Vedl je Ingtar. Kadeř na temeni se mu téměř třásla hněvem a na první pohled bylo zřejmé, že dychtí po něčem, na co by mohl použít meč.
"Takže ten temný druh taky zmizel," zavrčel. "No, to není to nejhorší, co se dneska v noci stalo."
"Není to nijak zvlášť důležité," prohlásila Moirain ostře. Dohlížela na muže, kteří nakládali Egwain s Matem na nosítka. "Tu dívku odneste do jejího pokoje. Potřebuje, aby na ni nějaká žena dohlédla, kdyby se v noci probudila. Mohla by být vyděšená, ale nejvíc ze všeho si potřebuje odpočinout. Ten chlapec..." Jak dva muži zvedali nosítka s Matem, dotkla se jeho čela. "Vezměte ho do komnat amyrlin. Najděte amyrlin, ať je kde je, a řekněte jí, že je u ní. Vyřiďte jí, že se jmenuje Matrim Cauthon. Připojím se k ní, jak jen to půjde."
"Amyrlin!" vzkřikla Liandrin. "Myslíš, že použiješ amyrlin jako léčitelku pro svého - svého domácího mazlíčka? Ty jsi šílená, Moirain."
"Amyrlin," odtušila klidně Moirain, "nesdílí předsudky vás, červených adžah, Liandrin. Takže vyléčí i takového muže, kterého k ničemu zvláštnímu nepotřebuje. Jděte," nařídila nosičům.
Liandrin se dívala, jak odcházejí, Moirain a muži nesoucí Mata a Egwain, a pak se obrátila zpátky k

Randovi. Ten si jí snažil nevšímat. Soustředil se na to, aby se mečem trefil do pochvy, a smetal si slámu, která mu ulpěla na košili a spodcích. Když ale zvedl hlavu, Liandrin si ho stále ještě měřila pohledem a tvář měla nehybnou jako kus ledu. Neřekla nic, otočila se a začala uvažovat o ostatních mužích. Jeden držel tělo oběšence, zatímco druhý odepínal jeho opasek. Ingtar a ostatní uctivě vyčkávali. Ještě jednou se Liandrin ohlédla na Randa a odešla. Hlavu držela jako královna.
"Tvrdá žena," zamumlal Ingtar a zjevně ho překvapilo, že promluvil. "Co se tu stalo, Rande al'Thore?"
Rand zavrtěl hlavou. "Nemám tušení, vím jenom, že Fain nějak unikl. A poranil přitom Egwain a Mata. Viděl jsem tu strážnici," -Rand se otřásl - "ale tady... Ať to bylo, co chtělo, Ingtare, vyděsilo to toho chlapíka tak, že se oběsil. Myslím, že ten druhý se z toho zbláznil."
"Dneska v noci se ještě zblázníme všichni."
"Ten mizelec... zabil jsi ho?"
"Ne!" Ingtar zarazil meč do pochvy, takže mu jílec vyčníval nad pravým ramenem. Vypadal rozzlobeně a zahanbeně zároveň. "Teď už je venku z pevnosti, společně s ostatními, které se nám nepodařilo zabít."
"Aspoň jsi naživu, Ingtare. Ten mizelec zabil sedm mužů!"
"Naživu? Je to tak důležité?" Ingtar se najednou přestal tvářit rozhněvaně, místo toho vypadal unaveně a nešťastně. "Měli jsme ho v rukou. V rukou! A ztratili jsme ho, Rande. Ztratili!" Mluvil jako by nevěřil tomu, co říká.
"Ztratili jste co?" zeptal se Rand.
"Přece roh! Valerský roh. Je pryč, truhlice a všechno."
"Ale byl v pokladnici."
"Pokladnici vyloupili," vysvětloval Ingtar unaveně. "Moc toho nevzali. Kromě rohu. Jenom to, co si mohli nacpat do kapes. Přál bych si, aby si byli vzali všechno ostatní a roh nám nechali. Ronan je mrtvý, i hlídači, kteří pokladnici hlídali." Ztišil hlas. "Když jsem byl ještě chlapec, Ronan udržel Jehaanovu věž jenom s dvaceti muži proti tisícovce trolloků. Ale nepadl jen tak. Ten stařec měl na dýce krev. Víc nemůže nikdo žádat." Na chvíli se odmlčel. "Přišli Psí brankou a stejně odešli. Tak padesát jsme jich vyřídili, ale hodně jich uniklo. Trolloci! V tvrzi jsme ještě nikdy neměli trolloka. Nikdy!"
"Jak se dostali skrz Psí branku, Ingtare? Tam by jeden muž dokázal zadržet stovku nepřátel. A všechny brány byly zavřené." Rand neklidně zašoupal nohama, když si vzpomněl, proč tomu tak bylo. "Strážní by nikomu neotevřeli."
"Měli podříznutá hrdla," řekl Ingtar. "Oba to byli dobří chlapi, a přesto je povraždili jako prasata. Udělali to zevnitř. Někdo je zabil a pak otevřel bránu. Někdo, kdo se k nim dokázal dostat dost blízko, aniž by pojali podezření. Někdo, koho znali."
Rand se zadíval na prázdnou celu, kde býval Padan Fain. "Ale to znamená..."
"Ano. Temní druzi jsou uvnitř Fal Dary. Nebo byli. Brzy to zjistíme. Kajin právě zjišťuje, jestli někdo nechybí. Mír! Zrada ve faldarské pevnosti!" Ingtar se zamračeně rozhlédl po vězení a na muže, kteří na něj čekali. Všichni měli meče a slavnostní oděv, někteří měli dokonce přilbice. "Tady nejsme k ničemu. Ven! Všichni!" Rand se k nim cestou ven připojil. Ingtar ho zatahal za kazajku. "Co je to? Rozhodl ses, že se dáš ke stájníkům?"
"Je to dlouhý příběh," řekl Rand. "Moc dlouhý, abych ho vykládal tady. Snad někdy jindy." Jestli budu mít štěstí, tak snad nikdy. Snad se mi ve všem tom zmatku podaří uniknout. Ne, to nemohu. Ne dokud se nepřesvědčím, že je Egwain v pořádku. A Mat. Světlo, co se s ním stane bez té dýky? "Hádám, že urozený pán Agelmar zdvojnásobil stráže u bran."
"Ztrojnásobil," opáčil Ingtar spokojeně. "Přes brány nikdo neprojde, dovnitř, ani ven. Jakmile se urozený pán Agelmar doslechl, co se stalo, nařídil, že nikdo nesmí opustit pevnost bez jeho osobního povolení."
Jakmile se doslechl...? "Ingtare, a co předtím? Co ten dřívější rozkaz, že nikdo nesmí ven?"
"Dřívější rozkaz? Jaký dřívější rozkaz? Rande, pevnost nebyla zavřená, dokud se urozený pán Agelmar nedoslechl o tomhle. Někdo ti zalhal."
Rand pomalu zavrtěl hlavou. Ani Ragan, ani Tema by si něco takového nevymysleli. A i kdyby takový rozkaz vydala amyrlin, Ingtar by o něm věděl. Tak kdo? A jak? Koutkem oka se zadíval na Ingtara a napadlo ho, zda Shienarec nelže. Jestli podezíráš Ingtara, tak to opravdu začínáš bláznit.
Zatím se ocitli ve vězeňské strážnici. Uťaté hlavy a kusy těl strážných už byly odstraněny, i když červené

šmouhy na stole a vlhké skvrny na slámě prozrazovaly, kde ležely. Byly tu dvě Aes Sedai, mírně vypadající ženy se šátky s hnědými třásněmi, a studovaly slova načmáraná na zdech, přičemž jim zřejmě bylo lhostejné, že vláčejí suknice slámou. Obě měly kalamáře a u pasu jim visely psací podložky. Obě si perem činily poznámky. Na muže trousící se kolem se ani nepodívaly.
"Podívej na tohle, Verin," řekla jedna z nich a ukázala na část kamene pokrytého řádky trolločího písma. "Tohle vypadá zajímavě."
Ta druhá přispěchala a cestou si ušpinila suknici od krve. "Ano, vidím. Tohle psala mnohem obratnější ruka, než to ostatní. To nebyl trollok. Velice zajímavé." Začala si psát a každou chvíli vzhlížela, aby si přečetla hranatá písmeny na stěně.
Rand odběhl. I kdyby to nebyly Aes Sedai, nechtěl zůstávat v jedné místnosti s někým, kdo si myslí, že čtení trolločích poznámek napsaných lidskou krví je "zajímavé".
Ingtar a jeho muži už byli vepředu a rozcházeli se za svými povinnostmi. Rand zpomalil, protože nevěděl, kam by měl jít. Kdyby se chtěl bez Egwaininy pomoci vrátit do ženských komnat, nebylo by to snadné. Světlo, ať je v pořádku. Moirain řekla, že bude v pořádku.
Než dorazil ke schodům nahoru, našel ho Lan. "Můžeš se vrátit do pokoje, jestli chceš, ovčáku. Moirain ti nechala odnést věci z Egwanina pokoje do tvého."
"Jak věděla...?"
"Moirain ví spoustu věcí, ovčáku. To bys už měl chápat. Raději bys na sebe měl dávat pozor. Ty ženské všechny vykládají o tom, jak jsi utíkal po chodbách a mával jsi mečem. Říkaly, že ses dokonce díval svrchu na samotnou amyrlin."
"Světlo! Mrzí mě, že se zlobí, Lane, ale byl jsem pozvaný. A když jsem uslyšel ten poplach... ať shořím, Egwain byla tady dole!"
Lan zamyšleně našpulil rty. Byla to jediná změna výrazu na jeho tváři. "Oh, ony se nezlobí, ne tak docela. I když většina z nich si myslí, že potřebuješ silnou ruku, aby ses trochu uklidnil. Spíš je to zaujalo. Dokonce urozená paní Amalisa se na tebe nepřestává vyptávat. Některé z nich dokonce začínají věřit povídačkám sloužících. Myslí si, že jsi převlečený princ, ovčáku. To není špatné. V Hraničních státech mají pořekadlo: ‚Lepší mít po boku jednu ženu než deset mužů.' Podle toho, jak se baví, se nemůžou rozhodnout, čí dcera je dost silná, aby tě zvládla. Jestli si, ovčáku, nebudeš dávat pozor, kam šlapeš, zjistíš, že ses přiženil do shienarského urozeného rodu dřív, než ti dojde, co se vlastně děje." Náhle Lan vybuchl smíchy. Vypadalo to podivně, jako by se smála skála. "Hnát se chodbami ženských komnat uprostřed noci, mít na sobě pracovní kazajku a mávat přitom mečem. Jestli tě nenechají zmrskat, přinejmenším si o tobě budou celá léta povídat. Ještě nikdy neviděly tak zvláštního muže. Ať už pro tebe vyberou jakoukoliv manželku, nejspíš zařídí, že se do deseti let staneš hlavou jejího rodu, a ty si přitom budeš myslet, že je to celé tvoje práce. Je velká škoda, že musíš odejít."
Rand na strážce zpočátku jen beze slova zíral, ale teď zavrčel: "Snažil jsem se. Brány jsou hlídané a nikdo nesmí odejít. Pokoušel jsem se o to ještě ve dne. Nemohl jsem ani vyvést Rudocha ze stáje."
"Teď na tom nezáleží. Moirain mě poslala, abych ti to vyřídil. Můžeš odejít, kdy se ti zachce. Klidně hned teď. Moirain zařídila, že ti Agelmar udělil výjimku."
"Proč teď, proč ne dřív? Proč jsem nemohl odejít předtím? Takže to ona nechala zavřít brány? Ingtar říkal, že o žádném rozkazu, že nikdo nesmí opustit pevnost, do večera nevěděl."
Rand měl pocit, že se strážce tváří ustaraně, ale řekl jen: "Když ti někdo dá koně, ovčáku, nestěžuj si, že není tak rychlý, jak by sis přál."
"A co Egwain? A co Mat? Jsou skutečně v pořádku? Nemůžu odejít, dokud nebudu vědět, že jsou v pořádku."
"To děvče je. Ráno se probudí a nejspíš si ani nebude pamatovat, co se stalo. Rány do hlavy bývají takové."
"A co Mat?"
"Je to na tobě, ovčáku. Můžeš odejít teď hned nebo zítra nebo příští týden. Je to na tobě." Lan odešel a nechal Randa stát v chodbě hluboko pod faldarskou tvrzí.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA SEDMÁ

Volání krve

Když nosítka s Matem odnesli z amyrlinin ých komnat, Moirain zase pečlivě zavinula angrial - malou, věkem ztmavlou, vyřezávanou slonovinovou sošku ženy v rozevlátém rouše - do kusu hedvábí a vrátila jej zpátky do váčku. Práce s ostatními Aes Sedai, kdy spojovaly své schopnosti a usměrňovaly tok jediné síly k jedinému cíli, byla únavná i za nejlepších podmínek, dokonce i s pomocí angrialu, a práce celou noc beze spánku neposkytovala ty nejlepší podmínky. A práce, kterou na tom chlapci vykonaly, nebyla vůbec snadná.

Leana vyprovodila nosiče z místnosti ráznými gesty a několika odměřenými slovy. Oba muži se neustále ukláněli, protože je tolik Aes Sedai pohromadě zneklidňovalo, zvlášť když jednou z nich byla sama amyrlin, takže jim už skoro nevadilo, že Aes Sedai používají jedinou sílu. Čekali v chodbě, dokud nebude práce dokonána, a opírali se o stěnu. Těšili se, až budou moci opustit ženské komnaty. Mat ležel se zavřenýma očima a tvář měl bledou, ale hruď se mu pravidelně zdvihala jako v hlubokém spánku.

Jak tohle ovlivní události? přemítala Moirain. Není to nutné, když je roh pryč, ale přesto...

Dveře se za Leanou zavřely a amyrlin se nejistě nadechla. "Tohle je odporná záležitost. Odporná." Sice se nemračila, ale mnula si ruce, jako by si je chtěla omýt.

"Ale docela zajímavá," ozvala se Verin. Byla čtvrtou Aes Sedai, kterou si amyrlin pro tuto práci vybrala. "Je opravdu zlé, že nemáme tu dýku, takže léčení nemůžeme dokončit. Přes všechno to, co jsme dnes v noci udělaly, nebude žít dlouho. Přinejlepším několik měsíců." Tři Aes Sedai byly v amyrlinin ých komnatách samy. Střílnami začínalo pronikat perleťové světlo svítání.

"Teď bude mít alespoň ty měsíce," prohlásila ostře Moirain. "A jestli dýku získáme zpátky, budeme moci to spojení zrušit." Jestli ji získáme zpátky. Ano, určitě.

"To pouto bude pořád možné zlomit," souhlasila Verin. Byla to kyprá žena s hranatým obličejem, a i přesto, že Aes Sedai měly dar bezvěkosti, objevovaly se jí v hnědých vlasech šediny. To byla jediná známka jejího věku, ale pro Aes Sedai to znamenalo, že je vskutku velice stará. Hlas však měla pevný, odpovídal jejím hladkým lícím. "Byl však s tou dýkou spojen příliš dlouho, na což nesmíme zapomínat. A bude s ní spojen ještě déle, ať už ji najdeme nebo ne. Už by mohl být změněn tak, že ho naše léčení neovlivní, i když už dál nemůže nikoho nakazit. Taková maličkost, ta dýka," přemítala, "ale zničí každého, kdo ji nosí dost dlouho. A ten, kdo ji nosí, pak nakazí ty, kdo se s ním dostanou do styku, a ti zase nakazí další, a nenávist a podezřívavost, které zničily Shadar Logoth, kdy se všichni muži i ženy obrátili proti sobě, budou opět vypuštěny do světa. Ráda bych věděla, kolik lidí dokáže pošpinit řekněme tak do roka. Mělo by se to dát vypočítat docela přesně."

Moirain se na hnědou sestru trpce podívala. Stojíme tváří v tvář dalšímu opravdovému nebezpečí, a ona mluví, jako by to byla hádanka v knize. Světlo, copak hnědé okolní svět opravdu vůbec nevnímají? "Tak

musíme tu dýku najít, sestro. Agelmar posílá muže, aby našli ty, kdo vzali roh a zabili jeho leníky, což jsou ti samí, kdo vzali dýku. Bude-li nalezeno jedno, bude nalezeno i to druhé."
Verin kývla, ale zároveň se zamračila. "Přesto, i když bude dýka nalezena, kdo ji bezpečně navrátí? Kdožkoliv se jí dotkne, riskuje, že se pošpiní, pokud ji bude mít u sebe příliš dlouho. Možná kdyby ji dali do truhlice, dobře ji zabalili a utěsnili. Ale stejně bude pro ty, kdo jí budou delší dobu nablízku, nebezpečná. A jelikož tu dýku nemůžeme prozkoumat, nemůžeme si být jisty, jak moc je třeba ji odstínit. Ale to ty víš, Moirain, ba víc. Zařídila jsi dost, aby ten mladý muž přežil, i když ji měl u sebe, a přestal šířit nákazu na ostatní. Musíš dost přesně vědět, jak silný je její vliv."
"Je tu jeden člověk," řekla Moirain, "který může dýku získat zpátky, aniž by mu ublížila. Někdo, koho jsme proti té nákaze odstínily tak, jak jen je to možné. Mat Cauthon."
Amyrlin kývla. "Ano, ovšem. On to může udělat. Pokud bude žít dost dlouho. Jenom Světlo ví, jak daleko ji odnesou, než ji Agelmarovi muži najdou. Pokud ji vůbec najdou. A jestli ten hoch zemře dříve... no, jestli ta dýka bude ve světě tak dlouho, budeme mít další starosti." Amyrlin si unaveně promnula oči. "Myslím, že musíme najít i toho Padana Faina. Proč je ten temný druh tak důležitý, aby tolik riskovali a zachraňovali ho? Mnohem snazší by pro ně bylo, kdyby jenom ukradli roh. Již tak pro ně byl příchod až do tvrze, jako je tahle, nebezpečný jako zimní vichřice na Bouřlivém moři, ale oni to riziko podstoupili, aby tohoto temného druha osvobodili. Jestli si číhači myslí, že je tak důležitý -" Amyrlin se odmlčela a Moirain věděla, že uvažuje, zda to jsou skutečně pouze myrddraalové, kdo tu rozkazuje - "tak my musíme taky."
"Musíme ho najít," souhlasila Moirain a doufala, že si nikdo nevšiml naléhavosti v jejím hlase, "ale je docela pravděpodobné, že ho najdeme spolu s rohem."
"Jak říkáš, dcero." Amyrlin si přitiskla ruku na ústa, aby potlačila zívnutí. "A teď, Verin, pokud nás omluvíš, jenom ještě něco rychle vyřídím s Moirain, a pak se trochu prospím. Předpokládám, že Agelmar bude trvat na oslavě dnes večer, když už se ta včerejší tolik pokazila. Tvoje pomoc byla velice cenná, dcero. Prosím, pamatuj si, že nesmíš nikomu vyjevit nic o příčině chlapcova zranění. Některé z našich sester by v něm viděly dílo Stínu, namísto toho, co vytvořili sami lidé."
Nebylo třeba červené adžah ani jmenovat. A možná, napadlo Moirain, červené už nejsou jediné, před kým si bylo třeba dávat pozor.
"Já ovšem nic neprozradím, matko." Verin se uklonila, ale ke dveřím nijak nespěchala. "Říkala jsem si, že by ses měla podívat na tohle, matko." Vytáhla od pasu malý poznámkový sešit vázaný v měkké hnědé kůži. "Tohle bylo napsáno na stěnách vězení. Většinou tam nebylo nic neobvyklého - rouhání a vychloubání se, trolloci zřejmě nic jiného neumí - ale jednu část napsala zkušenější ruka. Ruka vzdělaného temného druha, možná dokonce myrddraala. Mohl by to být jen výsměch, a přesto to vypadá jako poezie, nebo snad píseň, a zní to jako proroctví. O proroctvích Stínu toho mnoho nevíme, matko."
Amyrlin váhala jenom chvíli, pak kývla. Proroctví Stínu, temná proroctví, měla ten nešťastný zvyk, že byla plněna stejně jako proroctví Světla. "Přečti mi to."
Verin otočila několik stránek, odkašlala si a klidným, vyrovnaným hlasem začala.

"Dcera noci tu poznovu kráčí.
V prastaré válce znovu válčí.
Nového milce sobě hledá, kdo sloužit jí bude a zemře,
leč sloužit bude dál.
Kdo příchod její zastavit stačí?
Zářící hradby pokleknout ráčí.
Krev sytí krev.
Krev volá krev.
Krev je, krev byla, krev vždy bude též.

Muž, jenž usměrňuje, stojí sám.
Své přátele on obětuje temnotám.

Dvé cest před ním jest, jedna k strašné smrti bez umření,
druhá k žití bez umření.
Kterou on vybere? Kterou on vybere sobě sám?
Co ruka skrývá? Čí život béře?
Krev sytí krev.
Krev volá krev.
Krev je, krev byla,
krev vždy bude též.

Luc do Dhúmských přibyl hor.
Isam naň čekal v průsmycích hor.
Lov již začal. Stínu psi teď honící stopu
mají a kořist.
Jednomu žíti bylo, jednomu umříti, leč oba jsou.
Čas změny nastal již.
Krev sytí krev.
Krev volá krev.
Krev je, krev byla, krev vždy bude též.

Hlídači u Tomovy čekají Hlavy.
Sémě Kladiva sžehne strom prastarý.
Smrt bude sít a slunce pálit, než Veliký
pán přijde.
Smrt bude žnout a těla padat, než Veliký
pán přijde.
A znovu sémě prastaré zlo zničí, než Veliký
pán přijde.
Teď Veliký pán přichází.
Teď Veliký pán přichází.
Krev sytí krev.
Krev volá krev.
Krev je, krev byla, krev vždy bude též.
Teď Veliký pán přichází."

Když Verin domluvila, zavládlo dlouhé ticho.
Nakonec promluvila amyrlin. "Kdo to ještě viděl, dcero? Kdo o tom ví?"
"Jenom Serafelle, matko. Jakmile jsme to opsaly, muži stěny odrhli. Na nic se neptali, chtěli se toho honem honem zbavit."
Amyrlin kývla. "Dobrá. V Hraničních státech je až příliš mnoho lidí, kteří dokážou rozluštit trollocké písmo. Není třeba, aby si dělali další starosti. Už tak jich mají až dost."
"Co si o tom myslíš?" zeptala se hnědé sestry opatrně Moirain. "Je to proroctví, co myslíš?"
Verin naklonila hlavu na stranu a zamyšleně se zadívala do svých poznámek. "Možná. Vypadá to jako některá temná proroctví, která známe. A některé části jsou dost jasné. Přesto by to ale mohl být jenom výsměch." Položila prst na řádku. ,"Dcera noci tu poznovu kráčí.' To může znamenat jenom to, že Lanfear je zase volná. Nebo někdo chce, abychom si to mysleli."
"Kdyby to byla pravda," řekla amyrlin, "to by nám tedy dělalo starosti, dcero. Ale Zaprodanci jsou stále ještě vázáni." Pohlédla na Moirain a chvíli vypadala velice ustaraně, než se zase zatvářila neurčitě. "I kdyby zámky povolovaly, Zaprodanci jsou stále ještě vázáni."
Lanfear. Ve starém jazyce Dcera noci. Její skutečné jméno nebylo nikde zaznamenáno, ale toto bylo jméno, které si ona sama vybrala, na rozdíl od většiny Zaprodanců, které pojmenovali ti, jež zradili. Někteří říkali, že Lanfear byla ve skutečnosti nejmocnější ze Zaprodanců, ještě před Izmaelem, Zrádcem

naděje, ale svou moc skrývala. Z oněch časů zůstalo tak málo záznamů, že to žádný učenec nedokázal s určitostí říci.
"Se všemi těmi falešnými Draky, co se objevují, není překvapením, že se do toho někdo pokouší zatáhnout Lanfear." Moirain měla stejně klidný hlas jako výraz ve tváři, ale v jejím nitru to vřelo. O Lanfear byla kromě jejího jména s určitostí známa jedna věc: že než přešla na stranu Stínu, než se Luis Therin Telamon setkal s Ilienou, Lanfear byla jeho milenkou. To je komplikace, kterou skutečně nepotřebujeme.
Amyrlin se zamračila, jako by ji napadlo to stejné, ale Verin kývla, jako by to byla jenom slova. "Ta ostatní jména jsou také jasná, matko. Vznešený pán Luc je, samozřejmě, bratrem Tigrain, tehdejší dědičky Andoru, který zmizel v Morně. Nicméně kdo je Isam, nebo co má společného s Lukem, to vskutku nevím."
"To, co potřebujeme vědět, včas zjistíme," podotkla ledabyle Moirain. "Zatím nemáme důkaz, že se skutečně jedná o proroctví." Ona to jméno znala. Isam byl synem Breyan, manželky Laina Mandragorana, jejíž pokus získat trůn Malkieru pro svého manžela přivedl na jih hordy trolloků. Breyan a její nedospělý syn zmizeli, když trolloci přemohli Malkier. A Isam byl Lanovým pokrevním příbuzným. Nebo je jeho pokrevním příbuzným? Tohle před ním musím utajit, dokud se nedozvím, co udělá. Dokud nebudeme dál od Morny. Kdyby si myslel, že je Isam naživu...
,"Hlídači u Tomovy čekají Hlavy,'" pokračovala Verin. "Někteří lidé se pořád ještě drží té staré víry, že vojska, která Artuš Jestřábí křídlo vyslal před Arythský oceán, se jednoho dne vrátí, i když po takové době..." Opovržlivě si odfrkla. "Do Miere A'vron, hlídači vln, mají pořád... obec je, myslím, to nejlepší slovo... na Tomově Hlavě ve Falme. A jedno ze starých jmen Artuše Jestřábí křídlo je Kladivo Světla."
"Naznačuješ snad, dcero," ozvala se amyrlin, "že vojáci Artuše Jestřábí křídlo, nebo spíš jejich potomci, by se skutečně mohli po tisíci letech vrátit?"
"Povídá se o válce na Almothské pláni a na Tomově Hlavě," poznamenala pomalu Moirain. "A Jestřábí křídlo poslal s vojsky i dva ze svých synů. Jestli našli nějakou zemi a přežili, mohlo by existovat hodně jeho potomků. Nebo žádný."
Amyrlin se na Moirain ostražitě zadívala. Očividně si přála, aby byly samy, takže by se mohla zeptat, co má Moirain na mysli. Moirain jenom kývla, aby ji uklidnila, a stará přítelkyně se na ni usmála.
Verin, s nosem pořád ještě zabořeným ve svých poznámkách, si ničeho nevšimla. "Nevím, matko. Ale pochybuji o tom. O těch zemích, kam Artuš Jestřábí křídlo poslal dobyvatele, vůbec nic nevíme. A Mořský národ odmítá přeplout Arythský oceán. Říkají, že na opačné straně oceánu leží Ostrovy mrtvých. Přála bych si, abych věděla, co tím myslí, ale ta prokletá uzavřenost Mořského národa..." Povzdechla si, aniž zvedla hlavu. "Jediné, co máme, je jedna zmínka o ‚zemi ve Stínu za zapadajícím sluncem, za Arythským oceánem, kde vládnou vojska noci'. Z toho se nedá poznat, jestli vojáci, které Jestřábí křídlo vyslal, stačili na to, aby ta ‚vojska noci' porazili, nebo jestli vůbec přežili Artušovu smrt. Jakmile začala stoletá válka, všichni měli plné ruce práce, aby si urvali vlastní díl z Artušovy říše, takže neměli čas myslet na to, co dělá jeho vojsko za mořem. Řekla bych, matko, že jestli jsou jejich potomci pořád ještě naživu, a pokud se vůbec kdy hodlali vrátit, nečekali by tak dlouho."
"Takže ty nevěříš, že to je proroctví, dcero?"
"Teď ten ‚prastarý strom'," pokračovala Verin ponořená do vlastních myšlenek. "Vždycky kolovaly povídačky - nic víc než to - že dokud lid Almothu ještě žil, měli větévku avendesory, možná dokonce živý odrostek. A almothská korouhev byla ‚modrá jako obloha nad hlavou, černá jako zem pod nohama, s košatým stromem života, který je spojoval'. Ovšem Tarabonští se nazývají Stromem člověka a tvrdí, že jsou potomky vládců a šlechticů z věku pověstí. A Domanští prohlašují, že pocházejí z těch, kteří ve věku pověstí strom života vytvořili. Existují i další možnosti, ale povšimni si, matko, že nejméně tři se soustřeďují kolem Almothské pláně a Tomovy Hlavy."
Amyrlin náhle mluvila klamně mírným hlasem. "Nemohla by ses rozhodnout, dcero? Jestli se sémě Artuše Jestřábí křídlo nevrací, tak to není proroctví a ani za shnilou rybí hlavu nezáleží na tom, co znamená ten prastarý strom."
"Mohu ti jenom říci, co vím, matko," řekla Verin a vzhlédla od svých poznámek, "a rozhodnutí nechat ve tvých rukou. Věřím, že poslední z vojáků Artuše Jestřábí křídlo dávno zahynuli v cizině, ale protože tomu

věřím, tak to ještě nemusí být pravda. Čas změny, samozřejmě, naznačuje konec věku, a Veliký pán -"
Amyrlin udeřila do stolu, až to zadunělo. "Já velice dobře vím, kdo je ten Veliký pán, dcero. Myslím, že bys už měla jít." Zhluboka se nadechla a viditelně se musela uklidňovat. "Běž, Verin. Nechci se na tebe hněvat. Nechci zapomenout, kdo mi v noci pekl medové koláčky, když jsem ještě byla novickou."
"Matko," ozvala se Moirain, "není tu nic, co by naznačovalo, že jde o proroctví. Něco takového by mohl poskládat každý s trochou rozumu a vědomostí, a nikdo nikdy neřekl, že myrddraalové nemají rozum, byť jsou tak zlotřilí."
"A ovšem," dodala klidně Verin, "ten muž, který usměrňuje, musí být jeden z těch tří mladých mužů, kteří putují s tebou, Moirain."
Moirain šokované vytřeštila oči. Ze nevnímají svět? Já jsem ale hloupá. Než si uvědomila, co vlastně dělá, sáhla po pulzující záři, kterou vždy cítila čekat opodál, sáhla po pravém zdroji. Vzápětí jí proudila žilami jediná síla a naplnila ji energií, přičemž ztlumila svit síly vycházející z amyrlin, která učinila to stejné. Moirain ještě nikdy nenapadlo, že by mohla použít sílu proti jiné Aes Sedai. Žijeme v nebezpečné době a svět visí na vážkách, a co je třeba udělat, musí být uděláno. Musí. O, Verin, proč jsi musela strkat nos tam, kam nemáš?
Verin zavřela knihu a vrátila si ji za opasek. Pak se podívala z jedné ženy na druhou. Nemohla si nevšimnout záře, která obě obklopovala, světla pocházejícího ze styku s pravým zdrojem. Pouze někdo sám cvičený v usměrňování mohl tu záři vidět, ale naděje, že by to nějaká Aes Sedai přehlédla u jiné ženy, byla nulová.
Verin se po obličeji mihl záblesk uspokojení, ale jinak nijak nedávala najevo, že si uvědomuje, co vlastně způsobila. Pouze se tvářila, jako by našla další kousek, který zapadá do skládačky. Ano, myslela jsem si to. Moirain by to nemohla udělat sama, a kdo by jí mohl být lepším pomocníkem než přítelkyně z dětství, se kterou se plížily krást koláčky." Zamrkala. "Odpusť, matko. To jsem neměla říkat."
"Verin. Verin." Amyrlin užasle vrtěla hlavou. "Tys obvinila svoji sestru - a mě? - z... ani to neřeknu. A teď si děláš starosti, žes mluvila příliš důvěrně s amyrlin? Máš díru ve člunu a děláš si starosti, že prší. Pomysli na to, co naznačuješ, dcero."
Na to už je pozdě, Siuan, pomyslela si Moirain. Kdybychom nezpanikařily a nevsáhly do pravého zdroje, možná pak... Ale teď si je jistá. "Proč nám to vykládáš, Verin?" řekla nahlas. "Jestli věříš tomu, co říkáš, měla bys to povědět ostatním sestrám, zvlášť červeným."
Verin se překvapením rozšířily oči. "Ano. Ano, asi bych měla. To mě nenapadlo. Jenže kdybych to udělala, tebe by, Moirain, i tebe, matko, utišily a toho muže zkrotily. Nikdo ještě nezaznamenal postup u muže, který vládne silou. Kdy přesně na něj přijde šílenství a jak ho zachvátí? Jak rychle to postupuje? Funguje mu ještě tělo, když už uhnívá? Jak dlouho? Pokud nebude zkrocen, co se stane tomu mladému muži, ať už je to kterýkoliv z nich, stane se mu, ať už tam budu nebo nebudu, abych mu mohla klást otázky. Bude-li však pod dohledem, mohly bychom aspoň po nějakou dobu získávat poměrně bezpečně záznamy. A je tu také Karaethonský cyklus." Klidně opětovala jejich poplašené pohledy.
"Předpokládám, matko, že to je Drak Znovuzrozený? Nevěřím, že bys tohle udělala - klidně nechala volně běhat muže, který může usměrňovat - kdyby to nebyl Drak."
Ona myslí jenom na znalosti, přemítala užasle Moirain. Jedná se o vyvrcholení nejstrašnějšího proroctví, možná dokonce o konec světa, a ji zajímá pouze získávání vědomosti. Ale i přesto je nebezpečná.
"Kdo ještě to ví?" Amyrlin mluvila slabým hlasem, nicméně ostře. "Řekla bych, že Serafelle. Kdo ještě, Verin?"
"Nikdo, matko. Serafelle ve skutečnosti nezajímá nic, co už nebylo zapsáno do knih, a pokud možno velice dávno. Myslí si, že je kolem roztroušeno dost starých knih, rukopisů a útržků, ztracených nebo zapomenutých, aby to desetkrát vyvážilo to, co jsme shromáždily v Tar Valonu. S určitostí cítí, že je kolem k nalezení stále ještě dost starých znalostí, aby -"
"Dost, sestro," řekla Moirain. Uvolnila spojení s pravým zdrojem a po chvíli udělala to samé i amyrlin. Byla to vždycky ztráta cítit, jak se síla uvolňuje, jako když krev a život prýští z otevřené rány. Jedna její část se chtěla držet dál, ale na rozdíl od některých sester, Moirain si z toho udělala otázku sebeovládání, nezamilovat se příliš do toho pocitu. "Posaď se, Verin, a pověz nám, co víš a jak jsi to zjistila. Nic nevynechávej."

Když si Verin sedala do křesla - samozřejmě se nejdřív podívala na amyrlin, zda se může posadit v její přítomnosti - Moirain ji smutně pozorovala.
"Je dost nepravděpodobné," začala Verin, "že by si kdokoliv, kdo pečlivě nestudoval staré záznamy, všiml něčeho zvláštního, tedy kromě toho, že se vy dvě chováte podivně. Odpusť, matko. Bylo to skoro před dvaceti lety, když byl Tar Valon v obležení, když jsem získala první stopu, a to bylo jenom..."
Světlo mi pomoz, Verin, jak jsem tě pro ty tvé medové koláčky a náruč, v níž jsem se mohla vyplakat, milovala. Ale udělám, co budu muset. Udělám. Musím.
* * *
Perrin se zpoza rohu díval za odcházející Aes Sedai. Byla cítit levandulovým mýdlem, i když většina lidí by to neucítila ani zblízka. Jakmile se ztratila z dohledu, Perrin odspěchal do pokoje pro nemocné. Už se jednou snažil Mata navštívit a ta Aes Sedai - zaslechl, jak ji kdosi oslovuje Leano - mu málem utrhla hlavu, aniž se vůbec podívala, kdo to je. Ve společnosti Aes Sedai se necítil dobře, zvlášť když mu začaly prohlížet oči.
Zastavil se u dveří a zaposlouchal se - v chodbě neslyšel kroky a na opačné straně dveří taky nic - vešel tedy a tiše za sebou zavřel dveře.
Pokoj pro nemocné byla dlouhá místnost s obílenými stěnami, a protože na obou stranách byly východy na cimbuří, bylo tu i dost světla. Mat ležel na jednom z úzkých lůžek, která stála podél stěn. Po poslední noci Perrin čekal, že většina lůžek bude obsazená, ale po chvíli si uvědomil, že je tvrz plná Aes Sedai. Jediná věc, kterou Aes Sedai nedokázaly vyléčit, byla smrt. Jemu však pokoj stejně páchl nemocí.
Perrin se ošklíbl, když si to uvědomil. Mat ležel nehybně se zavřenýma očima a rukama položenýma na pokrývce. Vypadal vyčerpaně. Ne jako by byl nemocný, spíš jako by tři dny dřel na poli a teprve před chvílí si lehl, aby si odpočinul. Byl ale cítit... divně. Perrin to nedokázal pojmenovat. Prostě to nebylo správné.
Perrin se opatrně posadil na lůžko stojící vedle Matova. Všechno vždycky dělal opatrně. Byl větší než většina lidí, a pokud se pamatoval, vždycky byl větší než ostatní chlapci. Musel prostě být opatrný, aby nikomu nechtě neublížil. Rád si taky všechno nejdřív pořádně promyslel a občas si o nějakém problému i s někým pohovořil. Když si teď Rand myslí, že je pán, tak s ním se o tom mluvit nedá, a Mat toho určitě nebude mít mnoho co říci.
Perrin večer vyrazil do zahrady, aby si všechno promyslel. Při té vzpomínce se pořád cítil poněkud zahanbeně. Protože kdyby byl nešel, byl by ve svém pokoji, takže by šel s Egwain a Matem a možná by mohl zabránit tomu, aby jim ublížili. Věděl však, že by spíš skončil na jednom z lůžek, jako Mat, nebo by byl mrtev, ale to nic neměnilo na tom, jak se cítil. Prostě šel do zahrady, a to nemělo nic společného s útokem trolloků, který mu teď dělal starosti.
Tam ho našly služebné a jedna dvorní dáma z doprovodu urozené paní Amalisy, urozená paní Timora, jak sedí potmě. Timora okamžitě, jakmile ho objevily, poslala jednu z ostatních pryč a Perrin ji zaslechl, jak říká: "Najdi Liandrin Sedai! Rychle!"
Stály tam a pozorovaly ho, jako by si myslely, že by mohl zmizet v oblaku kouře jako kejklíř. Tehdy se rozezněl poplašný zvon a každý v pevnosti se rozběhl.
"Liandrin," mumlal si teď pro sebe Perrin. "Červené adžah. Ty dělají jediný, honí muže, kteří dokážou usměrňovat sílu. Nemyslíš si, že věří, že jsem jeden z nich, že ne?" Mat samozřejmě neodpověděl. Perrin si lítostivě zamnul nos. "A teď mluvím sám se sebou. To už je teda vrchol."
Matovi se zachvěla víčka. "Kdo...? Perrine? Co se stalo?" Oči však neotevřel úplně a mluvil, jako by napůl spal.
"Ty si nevzpomínáš, Mate?"
"A na co?" Mat ospale zvedl ruku k obličeji a pak ji s povzdechem nechal padnout. Oči se mu už zase zavíraly. "Pamatuju se na Egwain. Prosila mě... abych s ní šel dolů... podíval se na Faina." Mat se zasmál a zívl. "Nemusela mě prosit. Říkala... Nevím, co se stalo potom..." Mat si olízl rty a začal pravidelně, zhluboka dýchat. Usnul.
Perrin zachytil zvuk blížících se kroků a vyskočil, ale neměl, kam by se ztratil. Pořád ještě stál vedle Matova lůžka, když se otevřely dveře a vstoupila Leana. Zastavila se, dala ruce v bok a pomalu si ho prohlédla od hlavy k patě. Byla skoro stejně vysoká jako on.

"Tak poslyš," začala tichým, leč ostrým hlasem, „jsi docela hezký mládenec, skoro bych si přála, abych patřila k zeleným. Skoro. Ale jestli budeš rušit mého pacienta... no, vypořádala jsem se s bratříčky skoro tak velkými, jako jsi ty, než jsem odešla do Věže, takže si nemysli, že ti ta ramena k něčemu budou."
Perrin si odkašlal. Půlku času nechápal, co vlastně ženy míní tím, co říkají. Ne jako Rand. On vždycky ví, co má dívkám vykládat. Perrin si uvědomil, že se mračí, tak toho honem nechal. Nechtěl přemýšlet o Randovi, ale hlavně nechtěl rozhněvat Aes Sedai, zvlášť takovou, která začíná netrpělivě poklepávat nohou. "Ehm... nerušil jsem ho. Pořád ještě spí. Vidíš?"
"To je pravda. A dobře pro tebe. A co tu vůbec děláš? Vzpomínám si, že jsem tě odsud už jednou vyhodila. Jen si nemysli, že jsem na to zapomněla."
"Jenom jsem chtěl vědět, jak mu je."
Leana zaváhala. "Spí, tak mu je. A za pár hodin vyleze z postele a tobě to bude připadat, že mu nic nebylo."
Při tom, jak se odmlčela, Perrinovi naskočila husí kůže. Lhala, aspoň v něčem. Aes Sedai nikdy nelhaly, ale na druhou stranu ne vždycky říkaly celou pravdu. Perrin si nebyl jist tím, co se tu děje - Liandrin ho hledá, Leana mu lže - ale nabyl dojmu, že nadešla chvíle, kdy by se měl dostat z dosahu Aes Sedai. Pro Mata stejně nemohl nic udělat.
"Děkuju," řekl. "Raději ho teda nechám spát. Promiň."
Pokusil se kolem Leany proklouznout ke dveřím, ale ona ho náhle popadla za hlavu a naklonila mu ji, aby se mu mohla podívat do očí. Něco jako by jím projelo, hřejivé zachvění, které začalo na temeni hlavy a pokračovalo ke špičkám prstů na nohou a pak se zase vrátilo. Perrin se vyprostil z jejího sevření.
"Jsi zdravý, jako mladé zvíře," prohlásila Leana a našpulila rty. "Ale jestli ty ses narodil s takovýma očima, tak já jsem bělokabátník."
"Takový oči jsem měl vždycky," zavrčel Perrin. Trochu ho uvedlo do rozpaků, že s Aes Sedai mluví takovým tónem, ale byl stejně překvapen jako ona, když ji jemně uchopil za lokty, zvedl ji ze země a postavil ji stranou, aby mu nestála v cestě. Jak se tak dívali jeden na druhého, Perrina napadlo, jestli má oči stejně rozšířené úlekem jako ona. "Promiň," zopakoval a skoro utekl.
Moje oči. Moje Světlem prokleté oči! Jeho oči zachytily ranní slunce a zaleskly se jako leštěné zlato.
* * *
Rand sebou házel na lůžku a snažil se na tenkém slamníku najít pohodlnou polohu. Úzkými střílnami proudilo sluneční světlo a zabarvovalo holé kamenné stěny. Rand už po zbytek noci neusnul, i když byl velice unavený, a byl si jist, že teď neusne taky. Kožený kabátec měl položený na podlaze mezi lůžkem a stěnou, ale kromě toho byl zcela oblečen, měl dokonce i nové boty. Meč měl opřený vedle postele a luk a toulec ležely v rohu na stočených pláštích.
Rand se nedokázal zbavit pocitu, že by se měl chopit šance, kterou mu poskytla Moirain, a okamžitě odejít. Celou noc ho to vědomí hryzalo. Třikrát se zvedl, že již půjde. Dvakrát došel až ke dveřím. Chodby byly až na pár sloužících, vykonávajících pozdní práce, prázdné. Cesta byla volná. Ale Rand se to musel dozvědět.
Se sklopenou hlavou vstoupil Perrin a zazíval. Rand se posadil. "Jak se má Egwain? A Mat?"
"Egwain spí, aspoň mi to říkali. Nechtěli mě pustit do ženských komnat, abych se na ni mohl podívat. Mat je -" Náhle se Perrin zamračil do země. "Když tě to tak zajímá, proč se na něj nejdeš podívat sám? Myslel jsem, že už tě vůbec nezajímáme. Aspoň jsi to říkal." Perrin otevřel dveře od šatníku a začal se v něm hrabat, aby našel čistou košili.
"Šel jsem za ním, Perrine. Byla tam Aes Sedai, ta vysoká, co je vždycky s amyrlin. Tvrdila, že Mat spí, že zavazím a že můžu přijít někdy jindy. Mluvila, jako když pan otec Thane prohánět chlapy po mlýnici. Víš, jaký je pan otec, pořád štěká, musí se to udělat správně hned napoprvé a musí se to udělat hned."
Perrin neodpovídal. Shodil ze sebe plášť a přetáhl si košili přes hlavu.
Rand si chvíli prohlížel kamarádova záda a potom se zasmál. "Chceš něco slyšet? Víš, co mi řekla? Tedy ta Aes Sedai u Mata.
Víš, jak je vysoká. Je stejně vysoká jako většina mužů. Kdyby byla o dlaň vyšší, mohla by se mi dívat rovnou do očí. No, prohlídla si mě od hlavy k patě a pak zamumlala: ‚Ale že jsi vysoký. Kde jsi byl, když mi bylo šestnáct? Nebo aspoň třicet?' Pak se zasmála, jako kdyby to byl nějaký vtip. Co si o tom

myslíš?"
Perrin si konečně natáhl čistou košili a úkosem se na Randa zadíval. S těmi svými mohutnými rameny a kudrnatými vlasy Randovi připomínal raněného medvěda. Medvěda, který nechápe, proč byl zraněn.
"Perrine, já -"
"Jestli chceš žertovat s Aes Sedai," přerušil ho Perrin, "to je na tobě. Můj pane." Začal si zastrkávat košili do spodků. "Já netrávím moc času duchaplnou zábavou - duchaplnou, řekne se to tak? - s Aes Sedai. Jenomže já jsem jenom neobratnej kovář a mohl bych někomu zavazet. Můj pane." Sebral ze země plášť a vyrazil ke dveřím.
"Ať shořím, Perrine, mrzí mě to. Bál jsem se a myslel jsem, že mám potíže - možná jsem je měl, možná je mám pořád, ani nevím - a nechtěl jsem, abyste v tom byli s Matem se mnou. Světlo, od včerejšího večera mě hledají všechny ženské. Myslím, že to patří k těm potížím, co mám. Myslím, že patří. A Liandrin... Ona..." Rand rozhodil rukama. "Perrine, věř mi, nechci, aby ses do toho namočil."
Perrin se zastavil, ale stál dál u dveří a jenom pootočil hlavu, takže Rand viděl jedno zlaté oko. "Že hledají tebe? Možná nás hledají všechny."
"Ne, hledají mě. Přál bych si, aby to bylo jinak, ale vím, jak to je."
Perrin zavrtěl hlavou. "Liandrin mě stejně chce, to vím. Slyšel jsem to."
Rand se zamračil. "Proč by...? Stejně to na věci nic nemění. Koukni, pustil jsem si pusu na špacír a řekl jsem, co jsem neměl. Nemyslel jsem to tak, Perrine. Prosím tě, řekl bys mi teď, co je s Matem?"
"Spí. Leana - to je Aes Sedai - říkala, že bude za pár hodin na nohou." Perrin nejistě pokrčil rameny. "Myslím, že lhala. Vím, že Aes Sedai nikdy nelžou, aspoň ne tak, abys je při tom mohl chytit, ale lhala, nebo si něco nechávala pro sebe." Perrin se odmlčel a úkosem si Randa prohlížel. "Tys nic z toho nemyslel vážně? Takže dneska spolu odejdeme? Ty, já a Mat?"
"Já nemůžu, Perrine. Nemůžu ti říct proč, ale opravdu musím jít sá - Perrine, počkej!"
Dveře se za jeho přítelem zabouchly.
Rand se svezl zpátky na postel. "Nemůžu ti to vysvětlit," zamumlal a uhodil pěstí do postranice lůžka. "Nemůžu." Ale teď už můžeš jít, ozval se mu v hlavě hlas. Egwain bude v pořádku a Mat za hodinu za dvě vstane. Teď už můžeš jít. Než Moirain změní názor.
Právě se chtěl posadit, když kdosi zabušil na dveře a Rand vyskočil na nohy. Kdyby se totiž vracel Perrin, tak by neklepal. Bušení se ozvalo znovu.
"Kdo je to?"
Dovnitř vešel Lan a nohou za sebou zavřel dveře. Jako obvykle měl přes prostý zelený kabátec, který byl v lese téměř neviditelný, opasek s mečem. Tentokrát však měl kolem levé paže ovázánu širokou zlatou šňůru a třásně mu visely skoro k lokti. K uzlu měl připíchnutého zlatého jeřába v letu, znak Malkieru.
"Amyrlinin stolec si tě žádá, ovčáku. Takhle ale jít nemůžeš. Dolů s tou košilí a učeš se. Vypadá to jako vrabčí hnízdo." Lan prudce otevřel šatník a začal se prohrabovat šatstvem, které chtěl Rand nechat tady.
Rand stál nehybně a cítil se, jako by dostal ránu kladivem do hlavy. Ovšemže to očekával, ale byl si jist, že než povolání přijde, bude už dávno pryč. Ona to ví. Světlo, jsem si jistý. "Co tím myslíš, že mě chce vidět? Já odcházím, Lane. Měl jsi pravdu. Právě teď jdu do stáje, beru si koně a odjíždím."
"To jsi měl udělat už včera v noci." Strážce hodil na postel bílou hedvábnou košili. "Přijetí u amyrlinina stolce nikdo neodmítne, ovčáku. Ani samotný velící kapitán bělokabátníků. Pedron Niall by sice nejspíš strávil cestu tím, že by plánoval, jak ji zabít, pokud by to dokázal a dostal se potom pryč, ale přišel by."
Lan se obrátil s jedním z těch kabátů s vysokým límcem v rukou a podržel si ho před očima. "Tenhle ujde." Po obou červených rukávcích se plazily propletené trnité plané růže vyšité silnou zlatou nití, a táhly se i kolem manžet. Na zlatem lemovaném límci byly navíc zlaté volavky. "Barva je taky v pořádku."
Zdálo se, že ho něco pobavilo nebo uspokojilo. "No tak, ovčáku. Převlékni si košili. Honem."
Rand si váhavě stáhl přes hlavu obyčejnou košili z hrubé vlny. "Budu se cítit jako hlupák," bručel. "Hedvábná košile! V životě jsem neměl hedvábnou košili. A takový maškarní kabát taky ne, ani na slavnost." Světlo, kdyby mě tak viděl Perrin... Ať shořím, po všech těch hloupých řečech o urozených pánech, kdyby mě viděl v tomhle, ani by mě nevyslechl.
"Před amyrlinin stolec se nemůžeš dostavit jako štolba, kterého právě pustili ze stáje, ovčáku. Podívám

se ti ještě na boty. Ty půjdou. No, pospěš si s tím, pospěš si. Amyrlin nemůžeš nechat čekat. Vezmi si meč."
"Můj meč!" Hedvábná košile, kterou si právě přetahoval přes hlavu, Randův výkřik ztlumila. Škubnutím si košili stáhl dolů. "V ženských komnatách? Lane, jestli půjdu ke slyšení k amyrlin - k amyrlin! - s mečem, pozná -"
"Nic nedělej," uťal ho Lan suše. "Pokud se tě amyrlin bude bát - a ty by sis měl raději myslet, že nebojí, protože nevím o ničem, co by tu ženu mohlo vyděsit - nebude to kvůli meči. A pamatuj si, když před ni dojdeš, poklekni. Jenom na jedno koleno, nezapomeň," dodával Lan přísně. "Nejsi nějaký kupčík, kterého chytili, jak podvádí při vážení. Možná by sis to měl vyzkoušet."
"Myslím, že vím, jak na to. Viděl jsem, jak před královnou Morgasou poklekala královnina garda." Strážcovy rty lehounce zvlnil spíše tušený úsměv. "Ano, udělej to tak, jak to dělali oni. To jim poskytne látku k přemýšlení."
Rand se zamračil. "Proč mi to říkáš, Lane? Ty jsi strážce. A chováš se, jako kdybys byl na mé straně."
"Já jsem na tvé straně, ovčáku. Trošku. Dost na to, abych ti trochu pomohl." Strážce měl obličej jako z kamene a pronášená jeho drsným hlasem zněla soucitná slova jaksi nepatřičně. "To, co ses naučil, jsem tě naučil já, a já rozhodně nechci, aby ses někde plazil a fňukal. Kolo nás všechny vetká do vzoru, jak si samo přeje. Ty máš míň volnosti než většina ostatních, ale pro Světlo, pořád se tomu můžeš postavit se vztyčenou hlavou. Pamatuj si, ovčáku, kdo je amyrlin, a prokazuj jí příslušnou úctu, ale udělej, co ti říkám, a dívej se jí do očí. No, nestůj tady s otevřenou pusou. Uprav si tu košili."
Rand zavřel ústa a zastrkal si košili do spodků. Pamatuj si, kdo je? Ať shořím, co bych dal za to, kdybych na to mohl zapomenout!
Zatímco si Rand navlékal červený kabátec a připínal si meč, Lan mu neustále dával nějaké pokyny. Co má říkat a komu, a co zase říkat nemá. Co má dělat a co ne. Dokonce i jak chodit. Rand si nebyl jist, jestli si to všechno dokáže zapamatovat - většina věcí mu připadala divná, snadno zapomenutelná - a byl si jist, že to, co zapomene, bude právě to, co Aes Sedai rozzlobí. Jestli se nezlobí už teď. Jestli to Moirain amyrlin prozradila, komu to ještě řekla?
"Lane, proč prostě nemůžu odejít, jak jsem chtěl? Než se dozví, že nepřijdu, budu aspoň legui za hradbami a na cválajícím koni."
"A ona za tebou pošle stopaře, než urazíš dvě. To, co amyrlin chce, ovčáku, to taky dostane." Upravil Randovi opasek s mečem, takže těžká přezka byla uprostřed. "Co dělám, je to nejlepší, co pro tebe můžu udělat. Věř mi."
"Ale proč to všechno? Co to znamená? Proč si mám dát ruku na srdce, až amyrlin vstane? Proč mám kromě vody všechno odmítnout - ne že by se mi s ní chtělo jíst - a pak ukápnout na podlahu a říct: ‚Země žízní?' A až se mě zeptá, jak jsem starý, proč jí mám říct, jak je to dlouho, co jsem dostal meč? Ani půlce z toho, cos mi vykládal, nerozumím."
"Tři kapky, ovčáku, nesmíš to lít proudem. Jenom ukápneš tři kapky. Později pochopíš, pokud si to teď zapamatuješ. Ber to jako zvyk. Amyrlin se s tebou vyrovná, jak bude muset. Pokud si myslíš, že se tomu můžeš vyhnout, tak taky musíš věřit, že dokážeš doletět na měsíc jako Lenn. Nemůžeš uniknout, ale možná to ještě chvíli zvládneš a možná si dokážeš aspoň na chvíli podržet svou pýchu. Světlo mě spal, nejspíš marním čas, ale stejně nemám nic lepšího na práci. Drž." Strážce z kapsy vytáhl širokou zlatou šňůru s třásněmi a zavázal ji Randovi kolem levé paže na složitý uzel. Na uzel připevnil špendlík s červeným smaltem. Byl na něm orel s rozepjatými křídly. "Nechal jsem ho pro tebe udělat, a teď je vhodná chvíle, abych ti jej dal. To je přinutí zamyslet se." Teď o tom nebylo pochyb. Strážce se opravdu usmíval.
Rand si špendlík ustaraně prohlížel. Caldazar. Červený orel Manetherenu. "Trn v Temného patě," zamumlal, "a žahavka v jeho dlani." Podíval se na strážce. "Manetheren je dávno mrtvý a zapomenutý, Lane. Teď je to jenom jméno v knížkách. Existuje jenom Dvouříčí. Ať už jsem cokoliv, jsem pořád ovčák a sedlák. To je všechno."
"No, meč, který nelze zlomit, byl nakonec roztříštěn, ovčáku, ale bojoval proti Stínu až do konce. Jedno pravidlo je nade všechna pravidla, pokud chceš být mužem. Ať přijde cokoliv, postav se tomu zpříma. Tak co, jsi připravený? Amyrlinin stolec čeká."

Rand, se sevřeným žaludkem, následoval strážce do chodby.

KAPITOLA OSMÁ

Drak Znovuzrozený

Rand zprvu vedle strážce kráčel trochu ztuhle a byl nervózní. Postav se tomu zpříma. Lanovi se to snadno řeklo. Jeho si ale amyrlin nezavolala. On si nemusel lámat hlavu, jestli ho, ještě než skončí den, nezkrotl, nebo něco horšího. Rand měl pocit, jako by mu cosi uvízlo v krku. Nedokázal polknout, i když se mu strašně chtělo.
V chodbách se hemžili lidé, sloužící spěchající za svými ranními povinnostmi, válečníci ve všedních oděvech přepásaných meči. Několik mladších chlapců s cvičnými meči se drželo dospělých a napodobovalo jejich způsob chůze. Po boji nezůstalo ani stopy, ale dokonce i děti vypadaly ostražitě. Dospělí se tvářili jako kočky číhající na hordu krys.
Ingtar se na Randa s Lanem, když procházeli kolem, divně, skoro ustaraně, podíval a otevřel ústa, ale nic neřekl. Kajin, vysoký, hubený a nenápadný, zamával nad hlavou zaťatými pěstmi a zakřičel: "Tai'šar Malkier! Tai'šar Manetheren!" Pravá krev Malkieru. Pravá krev Manetherenu.
Rand nadskočil. Světlo, proč to řekl? Nebuď hlupák, vynadal si. Tady všichni o Manetherenu vědí. Znají každý starý příběh, pokud se v něm bojuje. Ať shořím, měl jsem zmizet.
Lan zvedl pěsti v odpověď. "Tai'šar Shienar!"
Dokázal by uniknout, mohl by se ztratit v davu na dost dlouho, aby se dostal ke koni? Jestli za mnou pošle stopaře... S každým krokem byl Rand napjatější.
Když se přiblížili k ženským komnatám, Lan náhle vyštěkl: "Kočka kráčí přes nádvoří!"
Rand se překvapeně srovnal tak, jak ho to Lan učil, narovnal záda, ale svaly měl povolené, jako by visel

na drátku, který měl upevněný na temeni hlavy. Byla to uvolněná, téměř pyšná chůze. Na pohled byl sice uvolněný, ale rozhodně ne uvnitř. Neměl čas přemýšlet nad tím, co dělá. Vedle sebe oba muži zabočili za poslední roh.

Když se dvojice mužů přiblížila, ženy u vstupu do ženských komnat klidně vzhlédly. Některé posedávaly za stolky a kontrolovaly velké účetní knihy, do nichž občas cosi zapsaly. Jiné pletly nebo pracovaly s jehlou a vyšívacím rámem. Hlídaly tu urozené dámy v hedvábí i ženy v livrejích. Obloukové dveře byly otevřené a až na přítomné ženy je nikdo nehlídal. Nic víc nebylo potřeba. Žádný shienarský muž by nevstoupil bez vyzvání, ale každý shienarský muž byl připraven ty dveře v případě potřeby bránit, nicméně by ho to, pokud by k tomu opravdu došlo, vylekalo.

Randovi se sevřel žaludek a žluč mu vystoupila až do hrdla. Jednou se podívají na tvůj meč a zaženou nás. No, to jsi přece chtěl, ne? Jestli nás zaženou, tak se třeba ještě dostanu pryč. Pokud na nás nezavolají stráže. Rand se držel postoje, který mu přikázal Lan, jako se tonoucí chytá stébla. Držel se ho, jako by to byla jediná věc, která mu brání stáhnout ocas mezi nohy a uprchnout.

Když vešli a zastavili se, Nisura, jedna z dvorních dam urozené paní Amalisy, žena s kulatou tváří, odložila vyšívání a zvedla se. Očima přelétla jejich meče a stiskla rty, ale nic neříkala. Všechny ženy přerušily to, co právě dělaly, a mlčky, napjatě přihlížely.

"Čest vám oběma," pravila Nisura a lehce se uklonila. Hodila očima po Randovi, ale tak rychle, že si nebyl jist, jestli to opravdu viděl. Připomnělo mu to, co říkal Perrin. "Amyrlinin stolec vás očekává." Pokynula rukou a přistoupily dvě urozené paní - nikoliv služky, byla jim totiž prokazována čest - aby je doprovodily. Ženy se poklonily, o chloupek níž než Nisura, a pokynuly jim, aby šli dál. Obě se úkosem podívaly na Randa, načež si ho přestaly všímat úplně.

Hledaly nás všechny, nebo jenom mě? A proč nás všechny?

Uvnitř se na ně dívaly tak, jak Rand čekal - dva muži v ženských komnatách tam, kde byli muži vzácní - a jejich meče vyvolaly nejedno pozvednuté obočí, ale nikdo nic neřekl. Jak procházeli chodbou, vytvářely se za nimi hloučky rozmlouvajících urozených paní, které však šeptaly tak tiše, že jim Rand nerozuměl. Lan šel, jako by si toho ani nevšiml. Rand držel krok s jejich průvodkyněmi a přál si, aby slyšel, co si tu vykládají.

A pak dorazili do komnat amyrlin, kde v chodbě přede dveřmi byly tři Aes Sedai. Vysoká Aes Sedai, Leana, držela hůl se zlatým plamenem. Ty druhé dvě Rand neznal, jedna byla podle třásní od bílých adžah a druhá od žlutých. Vzpomněl si však, že je už viděl, jak na něj zírají, když se předtím hnal těmi stejnými chodbami. Hladké tváře Aes Sedai a vědoucí výraz. Prohlížely si ho s pozdviženým obočím a našpulenými rty. Ženy, které ho s Lanem přivedly, udělaly pukrle a předaly muže Aes Sedai.

Leana se na Randa slabě usmála, nicméně hlas měla ostrý. "Co jsi to dnes přivedl před amyrlin, Lane Gaidine? Mladého lva? Neměl bys ho ale ukazovat žádné ze zelených, nebo se s ním některá bude chtít spojit dřív, než se nadechne. Zelené se s muži rády spojují, když jsou ještě mladí."

Randa napadlo, zda je vskutku možné potit se pod vlastní kůží. Měl pocit, že má zpocené i vnitřnosti. Chtěl se podívat na Lana, ale vzpomněl si, co mu strážce přikazoval. "Jsem Rand al'Thor, syn Tama al'Thora, z Dvouříčí, které kdysi bývalo Manetherenem. Jelikož si mne amyrlinin stolec povolal, Leano Sedai, tak přicházím. Jsem připraven." Překvapilo ho, že se mu ani jednou nezachvěl hlas.

Leana zamrkala a její úsměv vystřídal zamyšlený pohled. "Tohle že má být ovčák, Lane Gaidine? Dnes ráno nebyl tak sebejistý."

"Je to muž, Leano Sedai," odvětil Lan pevně, "nic víc, nic míň. Jsme to, co jsme."

Aes Sedai zavrtěla hlavou. "Svět je s každým dnem podivnější. Kovář nejspíš bude nosit korunu a mluvit vznešenou řečí. Počkejte tu." Zmizela uvnitř, aby je ohlásila.

Byla pryč jenom chvilku, ale Rand si uvědomoval nepříjemné pohledy zbývajících Aes Sedai. Snažil se jim jejich pohledy vracet stejně, jak mu Lan řekl, a ony daly hlavy dohromady a začaly si cosi špitat. Co si to vykládají? Co vědí? Světlo, budou mě chtít zkrotit? Co myslel Lan tím, že se musím srovnat se vším, co přijde?

Vrátila se Leana a kývla na Randa, aby vstoupil. Když Lan vykročil za ním, opřela mu hůl o prsa a zastavila ho. "Ty ne, Lane Gaidine. Moirain Sedai pro tebe má úkol. Tvoje lvíče bude uvnitř v bezpečí i samo."

Dveře se za ním prudce zavřely, ale Rand ještě stihl zaslechnout Lana. Strážce promluvil ohnivě a pevně, ale tak tiše, aby to slyšel jenom Rand. "Tai'šar Manetheren!"
Moirain seděla na jedné straně a jedna z hnědých Aes Sedai, kterou Rand předtím zahlédl v žaláři, na druhé, ale byla to žena sedící na vysoké židli za širokým stolem, kdo přitáhl jeho pohled. Závěsy před střílnami byly částečně roztažené, ale mezerami pronikalo tak málo světla, že jí nebylo pořádně vidět do obličeje. Nicméně ji Rand poznal. Amyrlin.
Rychle poklekl, s levou rukou položenou na jílci meče a pravou pěstí přitisknutou na vzorovaný kobereček, a sklonil hlavu. "Jak jsi mne povolala, matko, tak přicházím. Jsem připraven." Zvedl hlavu právě včas, aby viděl, jak amyrlin nadzvedla obočí.
"Opravdu jsi, chlapče?" V jejím hlas znělo pobavení. A ještě něco, ale Rand nemohl přijít na to, co. Pobaveně rozhodně nevypadala. "Vstaň, chlapče, ať si tě mohu prohlédnout."
Rand se narovnal a snažil se udržet uvolněný výraz. Velkou práci mu dalo už to, aby nezatínal pěsti. Tři Aes Sedai. Kolik jich je potřeba ke zkrocení jednoho muže? Za Logainem jich poslaly asi tucet. Udělala by mi to Moirain? Rand se amyrlin podíval do očí. Aes Sedai ani nemrkla.
"Posaď se, chlapče," řekla nakonec a ukázala na židli s dřevěným opěradlem, která stála na opačné straně stolu přesně proti její židli. "Obávám se, že to bude trvat poněkud déle."
"Děkuji, matko." Rand se poklonil, jak mu Lan řekl, podíval se na židli a dotkl se svého meče. "S tvým dovolením, matko, postojím. Hlídkování ještě neskončilo."
Amyrlin si vyčerpaně vzdychla a podívala se na Moirain. "Tys k němu pustila Lana, dcero? Bude s ním dost těžké pořízení, i když nebude přebírat strážcovské manýry."
"Lan učil všechny chlapce, matko," odvětila klidně Moirain. "S tímto strávil o něco víc času, protože má meč."
Hnědá Aes Sedai se zavrtěla na židli. "Gaidinové jsou škrobení a pyšní, matko, nicméně jsou užiteční. Nevzdala bych se Tomase, jako ty by ses nevzdala Alrika. Dokonce jsem zaslechla i některé červené, jak si občas postesknou, že by jim strážce nevadil. A zelené, samozřejmě..."
Teď si ho ani jedna Aes Sedai nevšímala. "Ten meč," ozvala se opět amyrlin. "Vypadá to jako čepel s volavkou. Jak se k němu dostal, Moirain?"
"Tam al'Thor opustil Dvouříčí jako chlapec, matko. Připojil se k vojsku v Illianu a sloužil ve válce s bělokabátníky a v posledních dvou válkách s Tearem. Časem to dotáhl až na mistra šermíře a zástupce kapitána u rytířů. Po aielské válce se Tam al'Thor vrátil do Dvouříčí s manželkou z Caemlynu a malým chlapečkem. Bylo by mi hodně pomohlo, kdybych to byla věděla dřív, ale dozvěděla jsem se to až teď."
Rand na Moirain ohromeně zíral. Věděl, že Tam opustil Dvouříčí a vrátil se s manželkou cizinkou a mečem, ale ten zbytek... Kde jsi to zjistila? V Emondově Roli ne, leda by ti Nyneiva prozradila víc než mně. Malým chlapečkem. Neřekla svým synem. Ale to já jsem.
"Proti Tearu." Amyrlin se lehce zamračila. "No, v oněch válkách byla vina na obou stranách. Poznáš, Verin, jestli je ten meč pravý?"
"Mohu provést zkoušku, matko."
"Tak si ho vezmi a vyzkoušej ho, dcero."
Ani teď se na něj žádná z trojice žen nepodívala. Rand o krok ustoupil a sevřel jílec. "Ten meč mi dal můj otec," prohlásil rozzlobeně. "Nikdo mi ho nevezme." Teprve tehdy si uvědomil, že se Verin ani nepohnula. Zmateně se na ženy podíval a snažil se opět získat rovnováhu.
"Takže," poznamenala amyrlin, "máš v sobě oheň i přesto, co ti do hlavy natloukl Lan. To je dobře. Budeš to potřebovat."
"Jsem, co jsem, matko," podařilo se Randovi ze sebe vypravit poměrně klidně. "Jsem připraven na to, co přijde."
Amyrlin se ušklíbla. "Opravdu se k tobě dostal Lan. Teď mě poslouchej, chlapče. Za pár hodin odjede Ingtar hledat ztracený roh. Tvůj přítel Mat půjde s ním. Předpokládám, že tvůj druhý přítel -Perrin? - půjde také. Chtěl by ses k nim připojit?"
"Mat s Perrinem odcházejí? Proč?" Opožděně si vzpomněl a uctivě dodal: "Matko."
"Víš o té dýce, co nosil tvůj přítel?" To, jak se jí zkřivily rty, ukázalo, co si o dýce myslí. "Tu sebrali také. Dokud ji nenajde, spojení mezi ním a čepelí nelze úplně zlomit a on zemře. Jestli chceš, můžeš jít s nimi.

Nebo můžeš zůstat tady. Urozený pán Agelmar tě tu bezpochyby nechá, jak dlouho budeš chtít. Já dnes také odjíždím. Moirain Sedai mě bude doprovázet, taktéž Egwain s Nyneivou, takže pokud zůstaneš, budeš tu sám. Můžeš si vybrat."
Rand na ni zíral. Ona říká, že můžu jít, kam se mi zachce. Tak proto si mě sem pozvala? Mat umírá! Rand se podíval na Moirain, která naprosto nevzrušeně seděla s rukama v klíně. Vypadala, jako by ji nic na světě nezajímalo méně než to, kam půjde. Kterým směrem se mě snažíš popohnat, Aes Sedai? Ať shořím, ale já půjdu někam jinam. Jenže jestli Mat umírá... Nemohu ho opustit. Světlo, jak jenom tu dýku najdeme?
"Nemusíš se rozhodnout hned," dodala amyrlin. Ona také vypadala, že jí na Randově rozhodnutí nezáleží. "Ale musíš se rozhodnout, než odjede Ingtar."
"Pojedu s Ingtarem, matko."
Amyrlin nepřítomně kývla. "To je tedy vyřízeno. Vím, že můžeš usměrňovat sílu, chlapče. Co o tom víš?"
Randovi poklesla brada. Právě přemýšlel o Matovi a její nedbalá slova ho zasáhla jako létací dveře od stáje. Všechny Lanovy rady a nařízení se mu popletly. Zíral na amyrlin a olizoval si rty. Jedna věc bylo myslet si, že to ví, ale něco zcela jiného bylo zjistit, že to skutečně ví. Nakonec mu na čele vyrazil pot. Amyrlin se na sedadle předklonila a čekala na jeho odpověď, ale Rand měl pocit, že se chce zase opřít. Vzpomněl si na to, co říkal Lan. Ona se tě bojí... Náhle mu bylo do smíchu. Pokud se ona bojí jeho.
"Ne, nemohu. Chci říct... neudělal jsem to schválně. Prostě se to stalo. Nestojím o - o usměrňování síly. Už to nikdy neudělám. To přísahám."
"Tak ty o to nestojíš," řekla amyrlin. "No, to je moudré. A také hloupé. Některé muže lze usměrňování naučit, většinu však ne. Ale několik málo má v sobě zárodek už od narození. Dříve nebo později jedinou silou začnou vládnout, ať už chtějí či nikoliv, jako že z jikry vyroste ryba. Ty budeš usměrňovat dál, chlapče. Nemůžeš tomu odpomoci. A raději by ses měl usměrňování naučit, naučit se sílu ovládat, jinak nebudeš žít ani tak dlouho, abys stačil zešílet. Jediná síla zabíjí ty, kteří nedokážou řídit její tok."
"Jak se to ale mám naučit?" chtěl vědět Rand. Moirain s Verin tam prostě jenom nevzrušeně seděly a pozorovaly ho. Jako pavouci. "Jak? Moirain tvrdí, že mě nemůže nic naučit, a já nevím, jak se to naučit, vlastně ani co se učit. A stejně to nechci. Chci, aby to přestalo. Copak tomu nerozumíte? Chci to zastavit!"
"Řekla jsem ti pravdu, Rande," ozvala se tentokrát Moirain. Mluvila, jako by si jen tak nezávazně povídali. "Ti, kdo by tě to mohli naučit, muži Aes Sedai, jsou tři tisíce let po smrti. Žádná žijící Aes Sedai tě nemůže naučit, jak se dotknout saidínu, o nic víc, než ty bys nás mohl naučit, jak se dotknout saidaru. Pták nemůže naučit rybu létat a ryba zase nemůže naučit ptáka plavat."
"Vždycky jsem tohle považovala za špatné úsloví," poznamenala Verin náhle. "Existují ptáci, kteří se umějí potápět a plavat. A v Bouřlivém moři žijí také ryby, které létají, mají dlouhé ploutve, a když je natáhnou, mají rozpětí jako člověk a zobáky jako meče, dokážou prorazit..." Postupně znejistěla a odmlčela se. Moirain s amyrlin seděly a s dokonale kamenným výrazem ji pozorovaly.
Rand využil přerušení k tomu, aby znovu nabyl ztracenou rovnováhu. Jak ho tomu kdysi dávno naučil Tam, utvořil si v mysli jediný plamen a nakrmil ho svým strachem. Hledal prázdnotu a její klid. Plamen jako by rostl, až všechno pohltil, až byl tak velký, že ho Rand nedokázal pojmout, ani si ho dál představovat. A pak zmizel a na svém místě zanechal pocit klidu. Na okrajích se sice stále míhaly emoce, strach a hněv, jako černé tečky, ale prázdnota držela, i když se její povrch občas rozvlnil jako hladina jezera, na niž dopadne oblázek. Aes Sedai mu pozornost nevěnovaly jenom chviličku, ale když se obrátily zpátky, Rand měl tvář dokonale vyrovnanou.
"Proč mi to vykládáš, matko?" zeptal se. "Měla bys mě zkrotit."
Amyrlin se zamračila a otočila se k Moirain. "To ho taky naučil Lan?"
"Ne, matko. To má od Tama al'Thora."
"Proč?" zeptal se Rand znovu.
Amyrlin se mu zpříma zadívala do očí a pravila: "Protože ty jsi Drak Znovuzrozený."
Prázdnota se otřásla. Svět se otřásl. Všechno kolem Randa zavířilo. Rand se soustředil na nicotu a prázdnota se vrátila, svět se ustálil. "Ne, matko. Mohu usměrňovat, Světlo mi pomoz, ale nejsem Raolin Zhoubce Temného, ani Guair Amalasan, ani Jurian Kamenný luk. Můžeš mě zkrotit, zabít nebo mě

nechat jít, ale rozhodně ze mě nebude ochočený falešný Drak na tarvalonském vodítku."
Zaslechl, jak Verin zalapala po dechu. Amyrlin se rozšířily oči, pohled měla tvrdý jako modrá skála. Na Randa to však nemělo vliv, vklouzlo to prostě do prázdnoty v jeho mysli.
"Kdes slyšel ta jména?" dožadovala se amyrlin. "Kdo ti řekl, že Tar Valon tahá za nitky kteréhokoliv falešného Draka?"
"Přítel, matko," opáčil Rand. "Jeden kejklíř. Jmenoval se Tom Merrilin. Teď už je mrtvý." Moirain vyjekla a Rand se na ni podíval. Tvrdila, že Tom není mrtvý, ale nikdy mu nepodala jediný důkaz a Rand nechápal, jak by mohl nějaký člověk přežít zápas muže proti mizelci. To pomyšlení bylo nepatřičné a hned se ztratilo. Zůstala jenom prázdnota a jednota.
"Ty nejsi falešný Drak," prohlásila pevně amyrlin. "Ty jsi skutečný Drak Znovuzrozený."
"Jsem jenom ovčák z Dvouříčí, matko."
"Dcero, pověz mu ten příběh. Ten skutečný příběh. Poslouchej dobře, chlapče."
Moirain začala mluvit. Rand upíral oči do tváře amyrlin, ale slyšel ji.
"Asi před dvaceti lety přešli Aielové Páteř světa, Dračí stěnu. Udělali to pouze jednou jedinkrát. Zpustošili Cairhien, zničili každé vojsko, které proti nim poslali, a vypálili i samotné město Cairhien. Probojovali se až k Tar Valonu. Byla zima a sněžilo, ale pro Aiely neznamenají zima ani vedro nic. Konečná bitva, ta poslední, která vše rozhodla, se odehrála před Zářícími hradbami, ve stínu Dračí hory. Po třech dnech a třech nocích bojů se Aielové obrátili a stáhli se, jako by dokončili, co přišli udělat, což znamenalo zabití krále Lamana z Cairhienu pro jeho zločiny proti stromu života. Tehdy začíná můj příběh. A tvůj."
Převalili se přes Dračí stěnu jako záplava. Celou cestu až k Zářícím hradbám. Rand čekal, dokud vzpomínky nevyblednou, ale byl to Tamův hlas, co slyšel, jak tenkrát Tam blábolil v horečce a vytahoval tajemství z jeho minulosti. Ten hlas lnul k prázdnotě a snažil se proniknout dovnitř.
"Tehdy jsem již patřila mezi přijaté novicky," vykládala Moirain dál, Jako byla i naše matka, amyrlin. Brzy jsme měly být přijaty do sesterstva a té noci jsme měly službu u tehdejší amyrlin. Byla tam také její kronikářka, Gitara Moroso. Všechny hotové sestry byly venku a léčily, kolik zraněných jenom zvládly, dokonce i červené. Svítalo. Oheň v krbu nedokázal zahnat chlad. Konečně přestalo sněžit a i v komnatách amyrlin v Bílé věži jsme cítily kouř z okolních vesnic, které shořely při bojích."
V bitvě je vždycky horko, i když se bojuje ve sněhu. Musel jsem se dostat od toho zápachu smrti. Do prázdného klidu v Randově mysli se zakousl Tamův blouznící hlas. Prázdnota se zachvěla a srazila se, vyrovnala se a opět se zakymácela. Amyrlin do něho zabodávala pohled. Rand cítil, že se opět potí.
"Bylo to všechno jenom blouznění v horečce," řekl. "Byl nemocný." Zvedl hlas. "Jmenuji se Rand al'Thor. Jsem obyčejný ovčák. Můj otec je Tam al'Thor a moje matka byla -"
Moirain se kvůli němu na chvíli odmlčela, ale nyní ho přerušila tichým, vytrvalým hlasem. „Karaethonský cyklus, Dračí proroctví, říkají, že Drak se zrodí na úbočí Dračí hory, kde zahynul při Rozbití světa. Gitara Sedai občas dokázala předpovídat budoucnost. Byla stará a vlasy měla bílé jako padlý sníh, ale když na ni přišlo předpovídání, bylo to silné. Okny proudilo ranní světlo, a když jsem jí podávala šálek čaje, sílilo. Amyrlin se mě zeptala, jaké jsou novinky z bitvy. A Gitara Sedai vstala z křesla, údy měla strnulé, třásla se a tvářila se, jako by nahlédla do samotné Jámy smrti v Shayol Ghulu, a vykřikla: ‚On se zrodil znovu! Cítím ho! Drak se právě poprvé nadechl na svahu Dračí hory! Přichází! On přichází! Světlo nám pomoz! Světlo pomoz světu! Leží na sněhu a jeho hlas zní jako polnice! Plane jako slunce!' - A mrtvá mi padla do náručí."
Úbočí hory. Zaslechl jsem dětský pláč. Porodila ho tam sama, než zemřela. Dítě promodralé zimou. Rand se snažil Tama zahnat. Prázdnota byla stále menší a menší. "Blouznil v horečce," zachrčel. Nemohl jsem tam to dítě nechat. "Narodil jsem se ve Dvouříčí." Vždycky jsem věděl, žes chtěla děti, Kari. Odtrhl zrak od amyrlin. Snažil se udržet prázdnotu. Věděl, že tak se to nedělá, ale ona se mu hroutila. Ano, holka. Rand je dobré jméno. "Já-jsem-Rand-al'Thor!" Třásly se mu nohy.
"A tak jsme poznaly, že se Drak znovu zrodil," pokračovala Moirain. "Amyrlin nás přiměla přísahat, že toto tajemství zachováme, my dvě, protože věděla, že ne všechny sestry pohlížejí na znovuzrození tak, jak je potřeba. A poslala nás, abychom Draka našly. Po té bitvě však zůstalo mnoho sirotků. Příliš mnoho. Doslechly jsme se, že jakýsi muž našel na hoře dítě. To bylo všechno. Muž a malý chlapeček.

Tak jsme hledaly dál. Hledaly jsme celé roky, nalézaly jsme další stopy a probíraly se proroctvími. ‚Bude pocházet ze staré krve a budou ho vychovávat lidé ze staré krve.' To bylo jedno. Byla i další. Jenomže míst, kde stará krev, pocházející z věku pověstí, zůstala silná, bylo příliš mnoho. A pak, ve Dvouříčí, kde stará krev Manetherenu stále kypí jako řeka při povodni, v Emondově Roli, jsem našla tři chlapce, kteří se narodili v údobí několika týdnů kolem bitvy u Dračí hory. A jeden z nich mohl usměrňovat. Vážně si myslíš, že za tebou trolloci přišli jenom proto, že jsi ta'veren? Ty jsi Drak Znovuzrozený."
Randovi se podlomila kolena. Sesul se do dřepu a jenom díky tomu, že se rukama opřel o předložku, neupadl na obličej. Prázdnota byla pryč, klid byl roztříštěn. Rand zvedl hlavu a ony ho pozorovaly, tři Aes Sedai. Tváře měly klidné, hladké jako neporušená hladina jezírka, a ani nemrkly. "Můj otec je Tam al'Thor a já jsem se narodil..." Nehybně ho pozorovaly. Ony lžou. Já nejsem... co tvrdí! Nějakým způsobem, nějak, mi lžou, snaží se mě využít. "Nenechám se vámi využívat."
"Kotva není zneužita tím, že přidrží člun," poznamenala amyrlin. "Ty jsi byl stvořen z jednoho určitého důvodu, Rande al'Thore. ‚Až větry Tarmon Gai'donu pohladí zemi, on se postaví Stínu a opět přivede do světa Světlo.' Proroctví musejí být naplněna, jinak se Temný osvobodí a přetvoří svět podle svého. Nadchází Poslední bitva, a ty jsi byl zrozen, abys sjednotil lidstvo a vedl ho proti Temnému."
"Ba'alzamon je mrtvý," zachraptěl Rand a amyrlin si odfrkla jako poslední stájník.
"Jestli tomu věříš, tak jsi stejný hlupák jako Domani. Mnozí věří, že je mrtvý, nebo to aspoň tvrdí, ale já bych stejně neriskovala tím, že bych ho pojmenovala. Temný žije a osvobozuje se. Ty se Temnému postavíš. Je to tvůj osud."
Je to tvůj osud. Tohle už Rand slyšel, ve snu, který možná nebyl tak docela snem. Napadlo ho, co by amyrlin řekla, kdyby věděla, že k němu Ba'alzamon mluví ve snech. Je to skončeno. Ba'alzamon je mrtvý. Viděl jsem ho umírat.
Náhle mu došlo, že tu dřepí jako žába a krčí se před nimi. Pokusil se znovu vytvořit prázdnotu, ale hlavou mu vířily hlasy a mařily veškeré jeho úsilí. Je to tvůj osud. Dítě ležící ve sněhu. Ty jsi Drak Znovuzrozený. Ba'alzamon je mrtvý. Rand je hezké jméno, Kari. Nenechám se využít! Díky své přirozené tvrdohlavosti se znovu postavil zpříma. Postav se tomu zpříma. Aspoň si můžeš uchovat svou hrdost. Tři Aes Sedai ho bezvýrazně pozorovaly.
"Co..." S námahou uklidnil hlas. "Co se mnou uděláte?"
"Nic," řekla amyrlin a zamrkala. To nebyla odpověď, jakou čekal, odpověď, které se bál. "Říkáš, že chceš provázet svého přítele s Ingtarem. Udělej to. Já jsem tě nijak neoznačila. Některé sestry snad vědí, že jsi ta'veren, ale to je všechno. Jenom my tři víme, kdo ve skutečnosti jsi. Přivedou mi i tvého přítele Perrina, jako přivedli tebe, a navštívím i tvého třetího přítele na ošetřovně. Můžeš jít, kam se ti zlíbí, a nemusíš se bát, že za tebou pošlu červené sestry."
Kdo ve skutečnosti jsi. Vzplál v něm hněv, horký a sžíravý. Přinutil se ho nedat najevo. "Proč?"
"Proroctví musejí být naplněna. Necháme tě jít, i když víme, kdo jsi, protože jinak svět, jaký známe, zahyne a Temný sežehne zemi ohněm a smrtí. Ale nezapomínej, že ne všechny Aes Sedai mají stejný názor. I některé tady, na Fal Daře, by tě zabily, kdyby věděly jen desetinu toho, co jsi zač, a cítily by asi stejnou lítost, jako kdyby vykuchaly rybu. Jsou tu však také muži, kteří se s tebou určitě smáli, co by udělali to stejné, kdyby věděli. Buď opatrný, Rande al'Thore, Draku Znovuzrozený."
Rand si je všechny tři postupně prohlédl. Vaše proroctví se mnou nemají nic společného. Ony mu pohled oplácely tak klidně, až skoro nemohl uvěřit, že se ho snaží přesvědčit, že je tím nejvíce nenáviděným a nejvíce obávaným mužem v dějinách světa. Rand prošel skrze svůj strach a na druhé straně vyšel na jakémsi chladném místě. Hněv bylo to jediné, co ho ještě hřálo. Mohly ho klidně zkrotit nebo ho na místě spálit na škvarek, jemu už na tom nezáleželo.
Vrátila se mu jedna část Lanovým rad. S levou rukou na jílci pootočil meč za sebe, pravou ruku položil na pochvu a s nataženými pažemi se uklonil. "S dovolením, matko, smím odsud odejít?"
"Dávám ti svolení k odchodu, synu."
Rand se narovnal a ještě chviličku zůstal stát. "Nenechám se využít," oznámil jim. Když se obrátil a odešel, následovalo dlouhé ticho.
* * *
Ticho v místnosti trvalo ještě dlouho poté, co Rand odešel, až se nakonec amyrlin dlouze nadechla.

"Rozhodně se mi nelíbí, co jsme právě udělaly," řekla. "Bylo to nutné, ale... Bude to fungovat, dcero?"
Moirain potřásla hlavou, slabounce. "Nevím. Ale bylo to nutné, pořád ještě je."
"Nutné," souhlasila Verin. Dotkla se čela a podívala se na zvlhlé prsty. "Je silný. A umíněný, jak jsi říkala, Moirain. Mnohem silnější, než jsem čekala. Možná ho nakonec budeme muset zkrotit, než..." Oči se jí rozšířily. "Ale to nemůžeme, že? Ta proroctví. Světlo nám odpusť za to, co vypouštíme do světa."
Ticho se vrátilo.
* * *
Blížila se bouře. Nyneiva to cítila. Silná bouře, nejhorší bouře, jakou kdy zažila. Uměla se zaposlouchat do větru a zjistit, jaké bude počasí. Všechny vědmy tvrdily, že to dokážou, i když mnohé to neuměly. Nyneivě tato schopnost připadala daleko lepší, dokud se nedozvěděla, že je to projev síly. Každá žena, která uměla naslouchat větru, mohla usměrňovat, i když většinou si, jako ona, ani neuvědomovala, co vlastně dělá, chápala pouze útržky.
Jenomže tentokrát nebylo něco v pořádku. Venku zářilo ranní slunce jako zlatá koule na čisté modré obloze a ptáci v zahradách zpívali, ale tím to nebylo. Naslouchání větru by přece nebylo k ničemu, kdyby nedokázala předpovědět počasí dřív, než se objevily známky změn. Tentokrát však bylo cosi v nepořádku s jejím cítěním, něco bylo tentokrát jiné než obvykle. Bouři cítila kdesi v dálce, příliš daleko, aby ji vůbec mohla vycítit. A přesto měla dojem, jako by se z oblohy nad její hlavou měly řinout proudy deště a zároveň měl padat sníh a kroupy, všechno najednou, a vyjící vítr by měl otřásat kameny tvrze. A také cítila hezké počasí, které mělo trvat ještě několik dní, ale již bylo utlumeno tou bouří.
Na střílně se usadila modřinka, jakoby na výsměch jejímu smyslu pro počasí, a nahlédla do chodby. Když spatřila Nyneivu, zmizela jako blesk z modrého a bílého peří.
Nyneiva hleděla na místo, kde předtím ptáček seděl. Je tu bouře a není. Něco to znamená. Ale co?
Dál v chodbě plné žen a malých dětí si všimla Randa. Kráčel pryč a ženy, které ho provázely, musely málem běžet, aby s ním udržely krok. Nyneiva vážně kývla. Je-li tu bouře, která není bouří, tak Rand bude jejím středem. Zvedla sukně a spěchala za ním.
Ženy, s nimiž se od svého příchodu do Fal Dary spřátelila, se s ní snažily promluvit. Věděly, že Rand přišel s ní a že jsou oba z Dvouříčí, a chtěly vědět, proč si ho amyrlinin stolec povolal. Amyrlinin stolec! Nyneiva, jíž jako by ledová ruka svírala žaludek, se rozběhla, ale než se dostala z ženských komnat, ztratila ho z dohledu za příliš mnoha rohy a lidmi.
"Kudy šel?" zeptala se Nisury. Nebylo nutné říkat kdo. Randovo jméno slyšela v rozhovoru žen, které se shlukly v obloukových dveřích.
"Nevím, Nyneivo. Vyšel tak rychle, jako by měl za patami samotnou Zhoubu duší. A to klidně mohl, když sem přišel s mečem za pasem. S Temným si teď nemusí lámat hlavu. Kam ten svět spěje? A jeho přivedli do komnat amyrlin, opravdu. Pověz mi, Nyneivo, opravdu je ve vaší zemi princem?" Ostatní ženy zmlkly a naklonily se blíž, aby lépe slyšely.
Nyneiva si nebyla jistá, co vlastně odpověděla. Něco, co je přimělo, že ji nechaly jít dál. Se zaťatými pěstmi vyběhla z ženských komnat a pak nahlížela do každé chodby, aby se podívala, zda tam Rand není. Světlo, co mu udělaly? Měla jsem ho nějak dostat pryč od Moirain, Světlo ji oslep. Jsem jeho vědma.
To tedy jsi, pošklebovalo se jí tichý hlásek. Opustila jsi Emondovu Roli a oni se tam teď musejí starat sami o sebe. Můžeš si vůbec ještě říkat jejich vědma?
Neopustila jsem je, odpovídala si Nyneiva ohnivě. Přivedla jsem z Devenského Průseku Mavru Mallenovou, aby se o ně postarala, dokud se nevrátím. Se starostou a vesnickou radou to zvládá a vychází i s ženským kroužkem.
Mavra se bude muset vrátit do své vlastní vesnice. Žádná ves se neobejde bez vědmy na delší dobu.
Nyneiva se v nitru přikrčila. Z Emondovy Role odešla už před několika měsíci.
"Jsem vědma z Emondovy Role!" pronesla nahlas.
Zamrkal na ni olivrejovaný sloužící s náručí plnou štůčků látky a pak se jí hluboko poklonil a odchvátal pryč. Podle toho, jak se tvářil, dychtil být kdekoliv jinde.
Nyneiva, celá červená, se rozhlédla kolem sebe, jestli si toho snad nevšiml ještě někdo. V chodbě bylo jen několik mužů zabraných do hovoru a pár žen v černozlatém odění se věnovalo svým povinnostem, a

jak Nyneiva procházela kolem, muži se jí klaněli a ženy dělaly pukrlata. Takto se sama se sebou hádala už stokrát, ale tentokrát to poprvé došlo až tak daleko, že k sobě mluvila nahlas. Nyneiva si cosi tiše zamumlala a hned pevně stiskla rty, když si uvědomila, co to vlastně dělá.
Konečně si začala uvědomovat, že její pátrání je marné, když tu narazila na Lana, který stál zády k ní a střílnou vyhlížel dolů na vnější nádvoří. Zdola bylo slyšet řehtání koní a křik mužů. Lan scénu sledoval tak napjatě, že ji, pro jednou, zřejmě ani nezaslechl. Nyneiva nenáviděla pomyšlení, že se k němu nikdy nedokáže přikrást nepozorovaně bez ohledu na to, jak tiše bude našlapovat. V Emondově Roli ji považovali za zběhlou v lesní moudrosti, i když to nebyla schopnost, která by zajímala mnoho žen.
Nyneiva se zarazila a přitiskla si ruce na břicho, jak se jí zvedl žaludek. Měla jsem si vzít trýzel a kořen ostropysku, pomyslela si kysele. Byla to směs, kterou dávala každému, kdo se tvářil sklíčeně a tvrdil, že mu není dobře, nebo se choval hloupě. Trýzel a kořen ostropysku člověka trochu probraly a neuškodily, hlavně však měly hroznou chuť a ta pachuť přetrvávala celý den. Na hloupé chování to byla dokonalá léčba.
V bezpečí, kdy ji Lan neviděl, si ho Nyneiva celého prohlédla, jak se tam opíral o kamennou stěnu s ukazováčkem položeným na bradě, když studoval dění dole. Například je moc vysoký a navíc dost starý, aby mohl být mým otcem. Muž s takovou tváří musí být krutý. Ne, to on není. Nikdy není krutý. A je král. Jeho zemi zničili, když byl ještě dítě, a on se o korunu hlásit nebude, ale stejně je král. Který král by chtěl vesnickou ženu? A taky je strážce. Spojený s Moirain. Ona má jeho věrnost až do smrti, je s ni svázán pevněji než milenec a patří jí. Jí patří všechno, co chci, Světlo ji spal!
Lan se odvrátil od střílny a Nyneiva se prudce otočila k odchodu.
"Nyneivo." Jeho hlas ji zachytil a držel jako smyčka. "Chtěl jsem s tebou mluvit o samotě. Ale ty jsi vždycky buď v ženských komnatách, nebo máš společnost."
Vyžadovalo to sílu, aby se k němu postavila čelem, ale Nyneiva si byla jistá, že když k němu vzhlédla, měla tvář klidnou. "Hledám Randa." Nehodlala připustit, že se mu vyhýbá. "Všechno, co jsme si potřebovali říct, jsme si řekli už dávno, ty a já. Já jsem se ponížila - což už nikdy neudělám - a tys mi řekl, abych odešla."
"Nikdy jsem neřekl -" Lan se zhluboka nadechl. "Řekl jsem ti, že kromě vdovského šatu ti nemůžu nabídnout jiný svatební dar. A to není dar, jaký by muž měl ženě dát. Ne pokud si říká muž."
"Chápu," odtušila Nyneiva chladně. "Na každý pád, král nedává dary vesnickým ženám. A tahle vesnická žena by stejně nic nepřijala. Neviděls Randa? Musím s ním mluvit. Byl navštívit amyrlin. Nevíš, co mu chtěla?"
Lanovi se oči leskly jako modrý led na slunci. Nyneiva se přinutila necouvnout a odhodlaně čelila jeho pohledu.
"Temný vem Randa al'Thora i amyrlinin stolec," zavrčel a cosi jí vtiskl do ruky. "Já ti dám dar a ty ho přijmeš, kdybych ti ho měl řetězem přivázat na krk."
Nyneiva odtrhla oči od jeho. Když se Lan hněval, vypadal jako modrooký jestřáb. V ruce měla Nyneiva pečetní prsten z těžkého zlata, věkem ohlazený a dost velký, aby kroužkem prostrčila oba palce. Na něm se nad kopím a korunou vznášel jeřáb. Vše bylo pečlivě vyryto do nejmenších podrobností. Nyneivě se zadrhl dech v hrdle. Prsten malkierských králů. Nyneiva se úplně zapomněla mračit a vzhlédla. "Tohle si nemůžu vzít, Lane."
Lan to zahnal mávnutím ruky. "Nic to není. Je starý a teď není k ničemu. Ale někteří lidé ho poznají, když ho uvidí. Ukaž jim ho a budeš mít právo hosta, a pokud budeš potřebovat, dostane se ti pomoci od každého urozeného pána v celých Hraničních státech. Ukaž ho strážci a on ti pomůže nebo mi doručí zprávu. Pošli ho mně, nebo zprávu s pečetí, a já za tebou okamžitě přijdu bez ohledu na cokoliv. To přísahám."
Nyneiva začala vidět rozmazaně. Jestli se teď rozbrečím, zabiju se. "Nemůžu... Nechci od tebe žádný dary, al'Lane Mandragorane. Na, vem si to."
Lanovi se podařilo zarazit veškeré Nyneiviny pokusy, jak mu prsten vrátit. Vzal její ruce do své, jemné, ale pevné jako ocelové pouto. "Tak si ho vezmi kvůli mně, prokážeš mí tím laskavost. Nebo ho zahoď, jestli se ti nelíbí. Mně už není k ničemu." Prstem ji pohladil po líci a Nyneiva sebou trhla. "Už musím jít, Nyneivo mašiara. Amyrlin si přeje odejít ještě před polednem a je třeba udělat ještě spoustu věcí. Třeba

budeme mít čas promluvit si cestou do Tar Valonu." Obrátil se a dlouhými kroky rázoval chodbou pryč.
Nyneiva se dotkla tváře. Pořád ještě cítila, kde se jí dotkl. Mašiara. To znamenalo milovaná srdcem i duší, ale také ztracenou lásku. Ztracenou lásku, kterou už není možné získat zpět. Hlupačko! Přestaň se chovat jako malá holka, která si ještě nezaplétá vlasy. Nemá smysl, aby ses kvůli němu cítila...
Pevně stiskla prsten, otočila se a nadskočila, když zjistila, že se ocitla tváří v tvář Moirain. "Jak dlouho tu jsi?" chtěla vědět.
"Ne dost dlouho, abych zaslechla něco, co jsem neměla," opáčila hladce Aes Sedai. "Opravdu brzy odjíždíme. To jsem zaslechla. Musíš si jít zabalit."
Odjedeme. Když to Lan říkal, Nyneivě to nedošlo. "Musím se rozloučit s hochy," zamumlala a náhle na Moirain vrhla ostrý pohled. "Co jste to udělali s Randem? Vzali ho k amyrlin. Proč? Řekla jsi jí o - o...?"
Nyneiva to nedokázala vyslovit. Byl z její vlastní vesnice a ona byla právě o tolik starší než on, aby na něj párkrát dohlédla, když byl ještě malý, ale nedokázala se přimět k tomu, aby přemýšlela o tom, čím se stal, aniž by se jí z toho pomyšlení neobrátil žaludek.
"Amyrlin se setká se všemi třemi, Nyneivo. Ta'veren nejsou tak běžní, aby amyrlin nevyužila šanci vidět je všechny tři společně na jednom místě. Možná je pár slovy povzbudí, protože pojedou s Ingtarem, aby pronásledovali ty, kdo ukradli roh. Odjedou zároveň s námi, takže by sis s loučením měla pospíšit."
Nyneiva se vrhla k nejbližší střílně a nahlédla dolů na nádvoří. Všude byli koně, nákladní zvířata i osedlaní koně, a kolem nich pobíhali lidé a pokřikovali jeden na druhého. Jediné volné místo bylo tam, kde stála amyrlinina nosítka a pár koní trpělivě čekal i bez toho, aby na ně někdo dával pozor. Byli tam i někteří strážci, dohlíželi na své oře, a na druhé straně nádvoří stál Ingtar s hloučkem Shienarců. Občas někteří ze strážců nebo Ingtarových mužů přešli po dláždění, aby si vyměnili několik slov.
"Měla jsem ty chlapce od tebe dostat pryč," řekla Nyneiva s pohledem stále upřeným na nádvoří. Egwain také, kdybych to dokázala, aniž by ji to zabilo. Světlo, proč se jenom musela narodit s tou prokletou schopností? "Měla jsem je odvést zpátky domů."
"Jsou dost staří na to, aby se obešli bez maminčiny zástěry," podotkla Moirain suše. "A víš dobře, proč jsi to nemohla udělat. Přinejmenším jednoho z nich. Kromě toho by to znamenalo, že by Egwain musela jet do Tar Valonu sama. Nebo ses rozhodla, že do Tar Valonu nepojedeš? Pokud se ty sama nenaučíš, jak sílu používat, nikdy ji nedokážeš použít proti mně."
Nyneiva se otočila k Aes Sedai s otevřenými ústy. Nemohla si pomoci. "Nevím, o čem to mluvíš."
"Copak si myslíš, že jsem to nepoznala, dítě? No, jak si přeješ. Mám za to, že jedeš do Tar Valonu? Ano, myslela jsem si to."
Nyneiva ji chtěla uhodit, zarazit ten krátký úsměv, který se Aes Sedai mihl po tváři. Aes Sedai nemohly otevřeně vládnout od Rozbití světa, natož otevřeně vládnout jedinou silou, ale kuly pikle a manipulovaly s lidmi, tahaly za nitky jako loutkářky a trůny i národy pohybovaly jako kameny na šachovnici. Mne chce taky nějak využít. Když nějakého krále či královnu, proč ne vědmu? Přesně tak, jako využívá Randa. Já nejsem dítě, Aes Sedai.
"Co uděláš s Randem teď? Copak jsi ho už nevyužila? Nevím, proč jsi ho ještě nezkrotila, když tu je amyrlinin stolec se všemi těmi dalšími Aes Sedai, ale musíš k tomu mít důvod. Musíš s ním mít něco v plánu. Jestli amyrlin ví, co máš za lubem, sázím se, že -"
Moirain ji uťala. "Jaký zájem by mohla mít amyrlin na nějakém ovčákovi? Jistě, kdyby jí ho někdo nějakým nevhodným způsobem připomněl, mohly by ho zkrotit, možná dokonce zabít. Koneckonců je tím, čím je. A kvůli včerejší noci je tu hodně zloby. Každý hledá, komu za to dát vinu." Aes Sedai se odmlčela a ticho se táhlo. Nyneiva na ni hleděla a skřípala zuby.
"Ano," řekla Moirain nakonec, „je mnohem lepší nechat spícího lva spát. Nejlepší bude, když si teď půjdeš zabalit." A vydala se směrem, kterým odešel Lan, a zdálo se, že se vznáší.
Nyneiva se ošklíbla a uhodila pěstí do zdi. Do dlaně se jí zaryl prsten. Nyneiva otevřela ruku a zadívala se na šperk. Zdálo se, že ho její hněv rozžhavil, že zaostřil její nenávist. Já se budu učit. Myslíš si, že když to víš, tak mi můžeš uniknout. Ale já se naučím víc, než si myslíš, a za to, cos udělala, tě svrhnu. Za to, cos udělala Matovi a Perrinovi. Za Randa, Světlo mu pomáhej a Stvořitel ho ochraňuj. Zvláště za Randa.
Sevřela pěst kolem těžkého zlatého kroužku. A za sebe.
* * *

Egwain se dívala, jak komorná v livreji ukládá její šaty do kůží potažené cestovní truhlice, stále ještě trochu nejistá, dokonce i po měsíční zkušenosti, když někdo jiný dělal to, co klidně mohla udělat sama. Byly to překrásné šaty, všechno dary urozené paní Amalisy, právě tak jako šedé hedvábné jezdecké šaty, které měla na sobě, i když tento oděv byl zcela prostý, až na bílé květy bělozářek, které měla vyšité na prsou. Mnoho šatů bylo mnohem umněji vypracovaných. Ve všech by o Letnicích či o Bel Tinu vynikla nad ostatní. Egwain si povzdychla, protože si vzpomněla, že o příštích Letnicích bude v Tar Valonu, ne v Emondově Roli. Z toho mála, co jí Moirain prozradila o výcviku novicek - ve skutečnosti téměř nic - čekala, že se domů nevrátí ani na Bel Tin na jaře, ani na následující Letnice.
Do komnaty strčila hlavu Nyneiva. "Jsi připravená?" Pak vstoupila. "Brzo už budeme muset jít dolů na nádvoří." Také Nyneiva na sobě měla jezdecké šaty, tyto byly z modrého hedvábí s červenými květy laskavce kolem pasu. Další dar od Amalisy.
"Hned, hned, Nyneivo. Skoro mě mrzí, že odcházím. Hádám, že v Tar Valonu moc šancí na to, oblíknout si ty hezké šaty, které nám dala Amalisa, mít nebudeme." Náhle se zasmála. "Stejně, vědmo, nebude mi chybět koupání, když se musím celou dobu ohlížet přes rameno."
"Mnohem lepší je koupat se sama," pravila živě Nyneiva. Její výraz se nezměnil, ale po chvíli jí zrudly líce.
Egwain se usmála. Myslí na Lana. Bylo to zvláštní přemýšlet o Nyneivě, vědmě, jak sní o muži. Egwain sice tušila, že by nebylo moudré to Nyneivě podat zrovna takto, ale poslední dobou se Nyneiva chovala stejně divně jako kterákoliv dívka, která věnovala srdce jistému muži. A navíc muži, který nemá dost rozumu, aby jí byl hoden. Nyneiva ho miluje a já vidím, že on miluje ji, takže proč nemá dost rozumu, aby se vyjádřil?
"Myslím, že už bys mi neměla říkat vědmo," řekla náhle Nyneiva.
Egwain zamrkala. Ten titul se vlastně nevyžadoval a Nyneiva na něm nikdy netrvala, pokud nebyla rozzlobená nebo při formálních příležitostech, ale tohle... "Proč už ne?"
"Teď už jsi žena." Nyneiva se zadívala na Egwaininy rozpuštěné vlasy a Egwain tak tak odolala nutkání spěšně si vlasy stočit, aby cop aspoň připomínaly. Aes Sedai nosily vlasy tak, jak se jim líbilo, ale pro Egwain znamenaly její rozpuštěné kadeře začátek nového života. "Jsi žena," zopakovala Nyneiva pevně. "Jsme obě ženy a daleko od Emondovy Role a ještě dlouho potrvá, než zase uvidíme domov. Bude lepší, když mi budeš prostě říkat Nyneivo."
"Zase se vrátíme domů, Nyneivo. Vrátíme se."
"Nesnaž se uklidňovat vědmu, děvče," řekla Nyneiva drsně, ale usmála se.
Kdosi zaklepal na dveře, ale než mohla Egwain otevřít, vstoupila Nisura a tvářila se podrážděně. "Egwain, ten váš mládenec se snaží dostat do ženských komnat." Mluvila pohoršeně. "A má meč. Jenom proto, že ho tak nechala amyrlin... Urozený pán Rand by se měl umět chovat. Vyvolává pozdvižení. Egwain, musíš s ním promluvit."
"Urozený pán Rand," odfrkla si Nyneiva. "Ten mladík už pomalu vyrůstá z kaťat. Až ho dostanu do rukou, já mu ukážu urozenýho pána."
Egwain položila ruku Nyneivě na paži. "Nech mě s ním promluvit, Nyneivo. Samotnou."
"Ohó, no dobře. I ti nejlepší muži jsou přinejlepším jenom ochočení." Nyneiva se odmlčela a napůl pro sebe dodala: "Ale ti nejlepší z nich stojí za ty potíže při ochočování."
Egwain potřásla hlavou a následovala Nisuru do chodby. Ještě před půl rokem by Nyneiva nic takového nevypustila z úst. Jenže Lana si nikdy neochočí. V duchu se vrátila k Randovi. Že vyvolává pozdvižení? "Ochočit ho?" zamumlala. "Jestli se ještě nenaučil slušně chovat, stáhnu z něj kůži."
"Občas to chce přesně tohle," poznamenala Nisura, kráčející rychle vedle Egwain. "Muži jsou přinejlepším napůl civilizovaní, dokud se neožení." Úkosem se podívala na Egwain. "Hodláš se za urozeného pána Randa provdat? Nechci se do toho vměšovat, ale jedete přece do Bílé věže, a Aes Sedai se vdávají jen zřídkakdy - jenom některé ze zeleného adžah, co jsem kdy slyšela, a ani ty ne moc často - a..."
Egwain si zbytek snadno domyslela. Slyšela v ženských komnatách ty řeči o vhodné nevěstě pro Randa. Nejdřív to v ní vyvolávalo žárlivost a hněv. Od dětství si byli skoro zaslíbeni. Ale ona se stane Aes Sedai a on byl tím, čím byl. Mužem, který může usměrňovat jedinou sílu. Mohla by si ho vzít. A dívat se, jak

blázní, dívat se, jak umírá. Jediný způsob, jak to zastavit, byl nechat ho zkrotit. A to bych mu přece nemohla udělat. Prostě nemohla! "Nevím," řekla smutně.
Nisura kývla. "Nikdo nebude lovit tam, kde to patří tobě, ale ty jedeš do Věže a z něho bude dobrý manžel. Jakmile se trochu vycvičí. Támhle je."
Kolem vchodu do ženských komnat se shromáždily ženy, venku i uvnitř, a všechny pozorovaly trojici mužů v chodbě venku. Proti Randovi, s mečem připjatým přes červený kabátec, stáli Agelmar a Kajin. Ani jeden z nich neměl meč, ani po tom, co se stalo v noci, protože toto byly ženské komnaty. Egwain se zastavila za natlačenými ženami.
"Víš přece, proč tě nemohu pustit dál," říkal právě Agelmar. "Vím, že v Andoru je to jiné, ale chápeš to, ne?"
"Nesnažil jsem se dostat dovnitř." Rand mluvil, jako by to nevysvětloval poprvé. "Řekl jsem urozené paní Nisuře, že chci mluvit s Egwain, a ona řekla, že Egwain má práci a že musím počkat. Já jsem na ni jenom křičel ode dveří. Nesnažil jsem se vstoupit. Podle toho, jak se na mne všechny vrhly, by sis mohl myslet, že jsem pojmenoval Temného."
"Ženy mají vždycky svoje způsoby," poznamenal Kajin. Na Shienarce byl vysoký, skoro tak vysoký jako Rand, a byl hubený a bledý. Kadeř na temeni měl černou jako smola. "Ony zavedly pravidla pro ženské komnaty a my je uznáváme, i když jsou hloupá." Na to mnohé z žen zvedly obočí a Kajin si spěšně odkašlal. "Pokud si přeješ promluvit s některou z žen, musíš poslat zprávu, ale ony ji předají, až se k tomu rozhodnou, a do té doby musíš čekat. Takový je náš zvyk."
"Musím ji vidět," prohlásil Rand umíněně. "Brzy odjíždíme. Ne dost brzo pro mě, ale přesto Egwain musím vidět. Dostanu Valerský roh i dýku zpátky a tím to skončí. Všechno tím skončí. Ale než odejdu, chci ji ještě vidět." Egwain se zamračila. Mluvil divně.
"Není nutné být tak prudký," řekl Kajin. "S Ingtarem ten roh najdete, nebo taky ne. Pak ho zpátky získá někdo jiný. Kolo tká, jak si kolo přeje, a my jsme jenom vlákna ve vzoru."
"Nedopusť, aby tě ten roh posedl, Rande," ozval se Agelmar. "Může člověka posednout - já vím, že může - a to není správné. Muž musí hledat povinnost, ne slávu. Co se stane, stane se. Má-li se Valerský roh rozeznít pro Světlo, tedy tomu tak bude."
"Tady máš svou Egwain," řekl Kajin, když si jí všiml.
Agelmar se rozhlédl kolem sebe, a když spatřil Egwain s Nisurou, kývl. "Nechám tě v jejích rukou, Rande al'Thore. Ale pamatuj, tady jsou zákonem její slova, ne tvoje. Urozená paní Nisuro, nebuď na něj příliš tvrdá. Jenom chtěl vidět svou mladou dámu a nezná naše způsoby."
Shienarská žena se protáhla mezi čekajícími paními a Egwain ji následovala. Nisura krátce kývla hlavou Agelmarovi s Kajinem a schválně opomněla Randa. Hlas měla napjatý. "Urozený pane Agelmare, urozený pane Kajine. Teď už by měl znát naše způsoby dostatečně, ale na pohlavek je příliš velký, takže nechám Egwain, aby to s ním vyřídila."
Agelmar Randa otcovsky poplácal po rameni. "Vidíš. Promluvíš si s ní, i když ne tak, jak by sis přál. Pojď, Kajine. Musíme ještě dohlédnout na spoustu věcí. Amyrlin stále trvá na..." Agelmarův hlas se vytrácel, jak spolu s Kajinem odcházeli. Rand tam zůstal stát s pohledem upřeným na Egwain.
Egwain si uvědomila, že ženy stále přihlížejí. Dívaly se na ni stejně jako na Randa. Čekaly, aby viděly, co se bude dít. Takže to s ním mám vyřídit, co? A přesto cítila, jak mu její srdce vychází vstříc. Potřeboval učesat. Ve tváři se mu zračil hněv, vzdor a únava. "Pojď se mnou," vyzvala ho. Když Rand vykročil chodbou po jejím boku, dál od ženských komnat, ozvalo se za nimi mumlání. Rand zřejmě bojoval nějaký vnitřní boj a hledal slova.
"Doslechla jsem se o tvých... hrdinských činech," řekla Egwain nakonec. "Včera v noci jsi běhal po ženských komnatách s mečem. Taky jsi měl meč při slyšení u amyrlin." Rand pořád nic neříkal, jenom vedle ní šel a mračil se do podlahy. "Ne... neublížila ti, že ne?" Nedokázala se přimět, aby se ho zeptala, jestli ho zkrotily. Rand vypadal všelijak, jen ne zkroceně, ale Egwain neměla ponětí, jak takový zkrocený muž vlastně vypadá.
Rand sebou trhl. "Ne. Neudělala.... Egwain, amyrlin..." Zavrtěl hlavou. "Neublížila mi."
Egwain měla pocit, že chtěl říci něco jiného. Obvykle z něj dokázala vytáhnout všechno, co se před ní snažil skrýt, ale když se opravdu rozhodl a zapřel se, snadněji by vyryla cihlu ze zdi nehty. Podle toho,

jak zatínal zuby, byl právě teď ve velice umíněné náladě.
"Co ti chtěla, Rande?"
"Nic důležitého. Ta'veren. Chtěla vidět ta'veren." Když se na ni Rand podíval, jeho výraz změkl. "A co ty, Egwain? Jsi v pořádku? Moirain říkala, že jsi, ale vůbec ses nehýbala. Nejdřív jsem si myslel, že jsi mrtvá."
"No, nejsem." Egwain se zasmála. Na nic, co se stalo poté, kdy požádala Mata, aby s ní sešel do žaláře, si nevzpomínala. Teprve na to, jak se ráno vzbudila ve vlastní posteli. Podle toho, co o té noci zaslechla, byla skoro ráda, že si nic nepamatuje. "Moirain říkala, že by mi za to, jak jsem byla hloupá, nechala bolení hlavy, kdyby dokázala vyléčit to ostatní, ale nemohla."
"Říkal jsem ti, že je Fain nebezpečný," zabručel Rand. "Říkal jsem ti to, ale tys mě neposlouchala."
"Jestli se chceš bavit o tomhle," prohlásila Egwain pevně, "vrátím tě zpátky Nisuře. Ona se s tebou nebude bavit tak jako já. Poslední mužský, který se pokusil dostat do ženských komnat, strávil další měsíc po lokty v mydlinkách, když pomáhal v ženské prádelně, a to se jenom snažil najít svou snoubenku a vyjasnit si nějaký nedorozumění. Aspoň byl dost chytrý, aby si s sebou nevzal meč. Světlo ví, co by udělaly s tebou."
"Každý se mnou chce něco provádět," zavrčel Rand.„Každý mě chce k něčemu využít. No, já se využívat nenechám. Jakmile najdeme roh a Matovu dýku, už se nikdy nenechám využít."
Egwain ho s vyčerpaným povzdechem uchopila za ramena a přiměla ho, aby se k ní otočil. Pak se na něj zamračila. "Jestli nezačneš mluvit rozumně, Rande al'Thore, tak přísahám, že tě vytahám za uši."
"Teď mluvíš jako Nyneiva." Rand se zasmál. Jak se však podíval dolů na Egwain, smích mu odumřel na rtech. "Hádám - hádám, že tě už nikdy neuvidím. Vím, že musíš jet do Tar Valonu. To vím. A staneš se Aes Sedai. Já jsem s Aes Sedai skončil, Egwain. Nebudu jejich loutkou, ne pro Moirain, ani pro žádnou z nich."
Vypadal tak ztracený, až se Egwain chtělo položit si jeho hlavu na rameno, a tak umíněně, že ho opravdu chtěla vytahat za uši. "Poslouchej mě, ty velkej moulo. Já se stanu Aes Sedai a najdu způsob, jak ti pomoct. To udělám."
"Až se příště uvidíme, nejspíš mě budeš chtít zkrotit."
Egwain se spěšně rozhlédla kolem sebe. Byli v chodbě sami. "Jestli si nebudeš dávat pozor na jazyk, nebudu ti moct pomáhat. To chceš, aby se to všichni dověděli?"
"Už to stejně ví až moc lidí," opáčil Rand. "Egwain, přál bych si, aby to všechno bylo jiné, ale není. Přál bych si... Dávej na sebe pozor. A slib mi, že se nerozhodneš pro červené adžah."
Když se mu Egwain vrhla do náručí, oči se jí zalily slzami. "Ty na sebe dávej pozor," mumlala mu ohnivě do prsou. "Jestli ne, tak já - já..." Měla dojem, že ho zaslechla zašeptat: "Miluju tě," a pak jí odhodlaně stáhl ruce ze svých ramen a jemně ji od sebe odstrčil. Obrátil se a odešel od ní. Skoro utíkal.
Egwain nadskočila, když jí Nisura položila ruku na rameno. "Vypadá, jako bys ho poslala splnit úkol, který se mu nebude líbit. Ale nesmíš dopustit, aby tě kvůli tomu viděl plakat. To ničí účel. Pojď. Chce tě vidět Nyneiva."
Egwain si otírala líce a následovala Nisura. Dávej na sebe pozor, ty zabedněnej ňoumo. Světlo, dávej na něho pozor.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Loučení

Když Rand se sedlovými brašnami a rancem s harfou a flétnou konečně dorazil na vnější nádvoří, to se zmítalo v organizovaném nepořádku. Muži pobíhali kolem koní, dotahovali sedlové řemeny, přivazovali náklad a pokřikovali. Ostatní na poslední chvíli přibíhali s věcmi, které ještě bylo třeba přibalit do sedlových brašen, nosili pracujícím mužům vodu, či mizeli pro něco, nač si právě vzpomněli. Nicméně všichni vypadali, že přesně vědí, co dělají a kam jdou. Ochozy na hradbách i střílny byly opět plné lidí a ranním vzduchem se vznášelo vzrušení. Na dlažebních kamenech cvakaly podkovy. Jeden z nákladních koní začal kopat a okamžitě se k němu rozběhli stájníci, aby ho uklidnili. Ve vzduchu visel silný pach koní. Randovi se vítr, který rozechvíval praporce s letícími jestřáby na věžích, snažil zvednout plášť, ale luk, který měl na zádech, mu jej přidržoval.
Zvenčí za otevřenými branami se ozývali amyrlinini pikynýři a lučištníci, kteří se řadili na náměstí. Nakonec vypochodovali boční brankou. Jeden z trubačů zkoušel svůj roh.
Někteří ze strážců si pozorně Randa prohlíželi, když kolem nich procházel, a pár jich zvedlo obočí, když si všimli volavky na jeho meči, ale žádný z nich nepromluvil. Polovina jich měla proměnlivé pláště, na které bylo nesmírně těžké se podívat, aniž se člověku po chvíli neudělalo nevolno. Mandarb, Lanův hřebec, tam byl také, vysoký, černý, s ohnivým pohledem, ale Lan sám tu ještě nebyl, a po žádné z Aes Sedai ani žádné z žen také nebylo ani stopy. Vedle hřebce ladně přešlapovala Moirainina bílá klisna Aldíb.
Randův kaštanový hřebec stál s ostatními koňmi na protější straně nádvoří, kde byl rovněž Ingtar a praporečník, jenž držel Ingtarovu zástavu s šedou sovou, a dvacítka dalších ozbrojenců s kopími zakončenými dvě píde dlouhou ocelovou hlavicí, a ti všichni už seděli na koních. Hledí měli sklopená a zlaté wamsy s černým jestřábem na prsou zakrývaly plátovou a kroužkovou zbroj. Pouze Ingtar měl na přilbici klenot, půlměsíc na čele s hroty obrácenými vzhůru. Rand některé z mužů poznal. Una s drsnou mluvou, dlouhou jizvou na líci a jenom jedním okem. Ragana a Masemu. I další, s nimiž tu a tam prohodil pár slov či si s nimi zahrál dámu. Ragan na něj zamával a Uno kývl, ale Masema nebyl sám, kdo mu

věnoval jen chladný pohled a odvrátil se. Nákladní koně tu stáli klidně a mávali ocasy.
Velký hřebec tančil, když si Rand přivazoval sedlové brašny a ranec za sedlo s vysokou zadní rozsochou. Rand vložil nohu do třmene, a když se vyhoupl do sedla, zamumlal: "Jen klid, Rudochu," nicméně nechal koně, aby se po době strávené ve stáji trochu vydováděl.
K Randovu překvapení se od stájí vynořil Loial a připojil se k nim. Ogierův huňatý kůň s rousy byl velký a těžký jako nejlepší z dhurranských hřebců. Vedle něj všichni ostatní koně vypadali velcí jako Bela, ale s Loialem v sedle zvíře vypadalo jako poník.
Pokud Rand viděl, Loial neměl žádnou zbraň. Rand nikdy neslyšel, že by ogierové nosili zbraně. Jejich državy je chránily dostatečně. A Loial měl navíc vlastní představy o tom, co je potřeba na cesty. Kapsy dlouhého kabátu měl výmluvně nadité a také v sedlových brašnách byly vidět vytlačené hrany knih.
Ogier zastavil koně o kousek dál a podíval se na Randa. Štětičky na uších se mu nejistě chvěly.
"Nevěděl jsem, že jedeš s námi," řekl Rand. "Myslel jsem, že už máš cestování s námi dost. Tentokrát se nedá říct, jak dlouho to potrvá, ani kde skončíme."
Loial trochu zvedl uši. "To se nedalo říci, ani když jsem vás potkal poprvé. Kromě toho, co platilo tenkrát, platí i nyní. Nemohu si nechat ujít šanci vidět, jak se kolem ta'veren skutečně tkají dějiny. A to, že bych vám mohl pomoci najít roh..."
Za Loialem dojeli Mat s Perrinem a zastavili se. Mat vypadal trochu unavený, ale jinak jenom kvetl zdravím.
"Mate," řekl Rand, "mrzí mě, co jsem řekl. Perrine, nemyslel jsem to tak. Choval jsem se jako pitomec."
Mat se na něj jenom podíval, zavrtěl hlavou a pošeptal Perrinovi něco, co Rand nezaslechl. Mat měl jenom luk a toulec, Perrin však mě u pasu svoji sekeru, jejíž velkou čepel ve tvaru půlměsíce vyvažoval silný hrot.
"Mate? Perrine? Opravdu, nechtěl -" Hoši popojeli k Ingtarovi.
"To není cestovní kabát, Rande," ozval se Loial.
Rand se podíval dolů na zlaté šípky, které se mu šplhaly po karmínovém rukávci, a zašklebil se. Není divu, že si Mat s Perrinem pořád myslí, že se vytahuje. Když se vrátil do svého pokoje, zjistil, že všechno už bylo zabaleno a odesláno. Všechny obyčejné šaty, které dostal, už byly na nákladních koních, tak to aspoň tvrdili sloužící. A všechny kabátce, které zůstaly v šatníku, byly přinejmenším stejně honosné jako ten, který měl na sobě. V sedlových brašnách neměl kromě několika košil, páru vlněných ponožek a náhradních spodků žádné oblečení. Aspoň si tedy stáhl zlatou šňůru z rukávu, i když špendlík s červeným orlem si strčil do kapsy. Lan to koneckonců mínil jako dar.
"Až se v noci zastavíme, převlíknu se," zabručel si Rand pro sebe. Zhluboka se nadechl. "Loiale, řekl jsem ti věci, které jsem neměl říkat, a doufám, že mi odpustíš. Máš úplné právo mi to vyčítat, ale doufám, že to neuděláš."
Loial se zazubil a uši se mu postavily. Pobídl koně blíž k Randovi. "Já říkám věci, které bych neměl, pořád. Starší vždycky tvrdili, že promluvím o hodinu dřív, než si to promyslím."
Náhle byl vedle Randa Lan ve své šedozelené šupinové zbroji, která ho činila v lese či za šera téměř neviditelným. "Musíme si promluvit, ovčáku." Podíval se na Loiala. "O samotě, pokud dovolíš, Staviteli."
Loial kývl a odvedl svého velkého oře stranou.
"Nevím, jestli bych tě měl poslouchat," řekl strážci Rand. "Tyhle fajnové šaty a všechno to, cos mi vykládal, mi moc nepomohlo."
"Když už nemůžeš vyhrát velkou bitvu, ovčáku, nauč se spokojit s menším vítězstvím. Jestli tě teď pokládají za něco víc než jenom za kluka ze statku, kterého snadno zvládnou, tak jsi takového menšího vítězství dosáhl. Teď mlč a poslouchej. Mám čas už jenom na poslední lekci, tu nejtěžší. Schovat meč."
"Každé ráno jsi mě hodinu nenechal dělat nic jiného, než že jsem musel tasit ten zatracený meč a dát ho zpátky do pochvy. Ve stoje, v sedě, v leže. Myslím, že ho dokážu schovat, aniž bych se pořezal."
"Řekl jsem poslouchej, ovčáku," zavrčel strážce. "Přijde chvíle, kdy budeš něčeho muset dosáhnout za každou cenu. Může to přijít při útoku či při obraně. A jediné místo, kam budeš moci svůj meč schovat, bude tvé vlastní tělo."
"To je šílené," vyhrkl Rand. "Proč bych někdy -?"
Strážce ho uťal. "Poznáš to, až ta chvíle nadejde, ovčáku, až bude cena stát za to, co tím získáš, a

nebudeš mít na vybranou. Tomu se říká Schovat meč. Zapamatuj si to."
Objevila se amyrlin a s Leanou a její holí a urozeným pánem Agelmarem po boku přešla přelidněné nádvoří. Dokonce ani v zeleném sametovém plášti nevypadal pán Fal Dary mezi tolika ozbrojenci nepatřičně. Po dalších Aes Sedai pořád nebylo ani stopy. Jak amyrlin s doprovodem procházela kolem, Rand zachytil útržek rozhovoru.
"Ale matko," namítal Agelmar, "neměla jsi vůbec čas si tu po cestě odpočinout. Zůstaň ještě aspoň několik dní. Slibuji, že dnes v noci uspořádám hostinu, jaké by ses v Tar Valonu těžko zúčastnila."
Amyrlin zavrtěla hlavou, aniž by zpomalila krok. "Nemohu, Agelmare. Víš, že bych to udělala, kdybych mohla. Nikdy jsem tu nechtěla zůstat dlouho, a události si vyžadují moji přítomnost v Bílé věži. Už bych tam měla být."
"Matko, zahanbuje mne, že jsi jeden den přijela a druhý den odjíždíš. Přísahám ti, že včerejší noc se už nebude opakovat. Ztrojnásobil jsem stráže v městských branách i v pevnosti. Z města tu mám akrobaty a z Mos Shirare sem přibude bard. Z Fal Moranu sem jede král Easar. Poslal jsem mu zprávu, jakmile..."
Dostali se dál a jejich hlasy utichaly, pohltila je vřava příprav. Amyrlin se Randovým směrem ani jednou nepodívala.
Když se Rand podíval dolů, strážce byl pryč a nebylo ho nikde vidět. K Randovi se opět připojil Loial.
"Toho muže je těžké sehnat a zadržet, není-liž pravda, Rande? Jednu chvíli tu není, vzápětí se objeví, a hned je zase pryč, a ty ho nevidíš přicházet ani odcházet."
Schovat meč. Rand se zachvěl. Strážcové musejí být šílení.
Strážce, s nímž hovořila amyrlin, náhle vyskočil do sedla. Ještě než dorazil k doširoka otevřené bráně, už se řítil plným tryskem. Amyrlin se za ním dívala a podle držení těla bylo jasné, že ho pobízí, aby jel co nejrychleji.
"Kam tak spěchá?" podivil se Rand nahlas.
"Slyšel jsem," poznamenal Loial, "že dneska někoho posílá až do Arad Domanu. Objevily se zprávy o nějakých potížích na Almothské pláni a amyrlinin stolec si přeje vědět, co se přesně událo. Čemu však nerozumím, je proč teď? Podle toho, co jsem slyšel, sem zprávy o té události dorazily s Aes Sedai z Tar Valonu."
Randa zamrazilo. Egwainin otec měl doma velkou mapu, mapu, nad kterou Rand nejednou hloubal a snil, než zjistil, jaké jsou sny, když se stanou skutečností. Byla to stará mapa a byly na ní vyznačeny země a státy, o kterých kupci z ciziny tvrdili, že už dávno neexistují, ale Almothská pláň tam vyznačená byla, na hranici s Tomovou Hlavou. Setkáme se znovu na Tomově Hlavě. Pokud Rand věděl, bylo to přes celý kontinent, až u Arythského oceánu. "S námi to nemá nic společného," zašeptal Rand. "Se mnou to nemá nic společného."
Loial se tvářil, že nic nezaslechl. Prstem dlouhým jako párek si mnul nos a hleděl k bráně, v níž zmizel strážce. "Jestli chce vědět, co je nového, proč neposlala někoho předtím, než odjela z Tar Valonu? Ale vy lidé jste vždycky tak unáhlení a popudliví, pořád poskakujete kolem a hulákáte." Uši se mu rozpačitě napřímily. "Mrzí mě to, Rande. Teď už chápeš, co jsem myslel tím, že mluvím dřív, než si to promyslím. Jak sám dobře víš, jsem sám občas ukvapený a popudlivý."
Rand se zasmál. Byl to tichý smích, ale měl dobrý pocit z toho, že se má čemu smát. "Možná kdybychom žili tak dlouho jako vy ogierové, byli bychom klidnější." Loialovi bylo devadesát. Podle ogierských měřítek nebude ještě tak deset let dost starý na to, aby se sám mohl vydat mimo državu. To, že stejně odešel, dokazovalo, jak tvrdil, jeho ukvapenost. Pokud byl Loial popudlivý ogier, tak podle Randova názoru museli být ostatní jako z kamene.
"Možná je to tím," přemítal Loial, "že vy lidé toho v životě tolik uděláte. My neděláme nic, jenom sedíme ve své državě. Háje byly vysázeny a dokonce i stavby byly dokončeny dřív, než skončilo Dlouhé vyhnanství." Byly to háje, co bylo Loialovi drahé, ne města, díky jejichž výstavbě si lidé ogiery připomínali. Byly to háje zasazené proto, aby ogierským Stavitelům připomínaly jejich državy, kvůli nimž Loial opustil domov. Chtěl je prostě vidět. "Od chvíle, kdy jsme našli cestu zpátky do držav, tak jsme..."
Slova mu odumřela na rtech, protože se přiblížila amyrlin.
Ingtar i ostatní muži se naklonili v sedlech, byvše připraveni sesednout a pokleknout, ale amyrlin jim pokynula, aby zůstali, kde jsou. Leana stála vedle ní, Agelmar o krok pozadu. Z jeho ponurého výrazu

vyplývalo, že se zřejmě vzdal dalších pokusů, jak amyrlin přesvědčit, aby zůstala o něco déle.
Amyrlin si nejdřív jednoho po druhém prohlédla, než konečně promluvila. Na Randa se nedívala o nic déle než na kohokoliv z ostatních.
"Mír provázej tvůj meč, urozený pane Ingtare," pravila nakonec. "Sláva Stavitelům, Loiale Kiserane."
"Poctěni jsme my, matko. Nechť mír doprovází Tar Valon." Ingtar se v sedle poklonil, stejně jako ostatní Shienarci.
"Všechna čest Tar Valonu," řekl s úklonou Loial.
Pouze Rand a jeho dva přátelé na druhé straně oddílu seděli vzpřímeně. Rand by byl rád věděl, co jim amyrlin říkala. Leana se na všechny tři zamračila a Agelmarovi se rozšířily oči, ale amyrlin si toho nevšímala.
"Jedete nalézt Valerský roh," mluvila dál amyrlin, "a naděje světa jede s vámi. Roh nelze ponechat v nesprávných rukou, zvláště ne v rukou temných druhů. Ti, kteří přijdou v odpověď na jeho volání, přijdou, ať už na něj zaduje kdokoliv, a jsou vázáni k rohu, ne ke Světlu."
Řadami naslouchajících mužů projelo vzrušení. Všichni věřili, že hrdinové, kteří přijdou, až je roh povolá zpátky z hrobů, budou bojovat za Světlo. Pokud budou místo toho bojovat za Stín...
Amyrlin mluvila dál, ale Rand ji už neposlouchal. Ty číhající oči byly zpátky. Vlasy na hlavě se mu zježily. Zadíval se na nacpané střílny přehlížející nádvoří a na řady lidí natlačených na ochozech na hradbách. Někde mezi nimi byl pár očí, které ho, neviděny, sledovaly. Ten pohled k němu lnul jako špinavý olej. Nemůže to být mizelec, ne tady. Tak kdo? Nebo co? Otočil se v sedle, obrátil i Rudocha, a pozorně hledal. Hřebec se znovu roztančil.
Náhle se Randovi cosi mihlo před obličejem. Muž procházející za amyrlin vykřikl a upadl. Z boku mu trčel šíp s černým opeřením. Amyrlin stála klidně a dívala se na trhlinu na svém rukávci. Šedým hedvábím pomalu prosakovala krev.
Jakási žena zaječela a nádvoří se náhle rozezvučelo voláním a křikem lidí. Lidé na hradbách se divoce tlačili a každý muž na nádvoří tasil meč. Dokonce i Rand, jak si vzápětí překvapeně uvědomil.
Agelmar zvedl meč k obloze. "Najděte ho!" burácel. "Přiveďte mi ho!" Když však zahlédl krev na amyrhnině rukávci, obličej mu z nachové barvy přešel do purpurové. Agelmar padl na kolena a sklonil hlavu. "Odpusť, matko. Nedokázal jsem ti zaručit bezpečí. Jsem zahanben."
"To je nesmysl, Agelmare," prohlásila amyrlin. "Leano, přestaň obskakovat mě a dohlédni na toho muže. Když jsem čistívala ryby, sama jsem se pořezala hůř, a on teď potřebuje pomoc. Agelmare, vstaň. Vstaň, pane Fal Dary. Ty jsi mne nezklamal a nemáš důvod cítit se zahanbený. Loni v Bílé věži, kdy u každé brány stály stráže a všude kolem mne byli strážci, se na pět kroků ode mě dostal chlap s nožem. Bezpochyby to byl bělokabátník, i když jsme neměli důkazy. Prosím tě, vstaň, nebo se budu stydět já."
Když se Agelmar pomalu zvedal, amyrlin osahala trhlinu v látce. "Na lučištníka bělokabátníků to byla mizerná trefa, dokonce i na temného druha." Zvedla oči k Randovi. "Pokud tedy vůbec střílel na mě."
Dřív než jí Rand dokázal cokoliv vyčíst z tváře, už se dívala jinam, ale Rand náhle velice zatoužil sesednout a někam se schovat.
Ta střela nepatřila jí a ona to ví.
Leana se zvedla od raněného. Někdo muži, jehož šíp zasáhl, přetáhl přes obličej plášť. "Je mrtev, matko." Mluvila vyčerpaně. "Byl mrtev, ještě než dopadl na zem. I kdybych mu byla po boku..."
"Udělala jsi, co se dalo, dcero. Smrt vyléčit nelze."
Přistoupil k nim Agelmar. "Matko, jestli tu jsou kolem vrazi bělokabátníků nebo temní druzi, musíš mi dovolit, abych s tebou poslal své muže. Aspoň k řece. Nedokázal bych žít s vědomím, že se ti v Shienaru něco přihodilo. Prosím, vrať se do ženských komnat. Zařídím, aby byly dokonale hlídány, dokud nebudeš připravena vyrazit na cestu."
"Uklidni se," zarazila ho amyrlin. "Tohle škrábnutí mě nezdrží ani chviličku. Ano, ano, ráda přijmu doprovod tvých mužů až k řece, když na tom trváš. Ale urozený pán Ingtar se kvůli tomu nesmí opozdit. Dokud nebude roh znovu nalezen, záleží na každém úderu srdce. Dovolíš, urozený pane Agelmare, abych přikazovala tvým leníkům?"
Agelmar na souhlas sklonil hlavu. V té chvíli by jí dal celou Fal Daru, kdyby o ni požádala.
Amyrlin se obrátila zpátky k Ingtarovi a mužům shromážděným za ním. Na Randa už se znovu

nepodívala. Jeho však překvapilo, když si všiml, jak se náhle usmála.
"Sázím se, že Illiánci u svého velkého hledání Valerského rohu tak vzrušující začátek nemívají," poznamenala. "Ale vaše hledání je vskutku velké. Je vás málo, abyste mohli cestovat rychle, a přesto je vás dost, abyste udělali, co je třeba. Ukládám ti, urozený pane Ingtare z rodu Shinowa, ukládám vám všem, najděte Valerský roh a nenechte se ničím odradit."
Ingtar vytáhl meč z pochvy na zádech a políbil čepel. "Na můj život i duši, na můj rod a čest to přísahám, matko."
"Tedy jeďte."
Ingtar obrátil koně k bráně.
Rand pobídl Rudocha a odcválal za jezdci, kteří už mizeli v bráně.
Amyrlinini pikynýři a lučištníci, kteří netušili, co se událo uvnitř, lemovali cestu od brány do města a na prsou měli plamen Tar Valonu. Bubeníci a trubači čekali u brány připraveni začít vyhrávat, až se amyrlin objeví. Za řadami ozbrojenců se na náměstí před pevností tlačili lidé. Někteří radostně zdravili Ingtarovu korouhev, jiní si bezpochyby mysleli, že je to začátek průvodu amyrlin. Randa tudíž přes náměstí provázel sílící řev.
Dojel Ingtara v místě, kde po obou stranách ulice stály domy a krámky s nízko sahajícími převislými střechami a lidé hustě lemovali kamennými kostkami dlážděnou ulici. Mat s Perrinem jeli v čele zástupu s Ingtarem a Loialem, ale když se k nim Rand připojil, přibrzdili. Jak se jim mám vůbec omluvit, když u mě nezůstanou ani tak dlouho, abych něco řekl? Ať shořím, on ani nevypadá, že umírá.
"Čangu a Nidao jsou pryč," ozval se náhle Ingtar. Mluvil chladným, rozzlobeným hlasem, ale také to znělo dost otřeseně. "Včera v noci jsme spočítali všechny lidi v pevnosti, živé i mrtvé, a dnes ráno znovu. Oni jsou jediní, kdo chybí."
"Čangu byl včera večer na stráži ve vězení," poznamenal pomalu Rand.
"Nidao taky. Měli druhou hlídku. Vždycky zůstávali spolu, i když kvůli tomu dostali službu navíc. Když se to stalo, nebyli na stráži, ale... Bojovali u Tarwinova sedla, ani ne před měsícem, a zachránili urozeného pána Agelmara, když pod ním padl kůň a všude kolem něj byli trolloci. A teď tohle. Temní druzi." Ingtar se zhluboka nadechl. "Všechno se kazí."
Davem lemujícím ulici se protlačil jakýsi muž na koni a připojil se k jezdcům za Ingtarem. Podle šatů byl z města, štíhlý, s vrásčitou tváří a dlouhými, prošedivělými vlasy. Za sedlem měl připevněný ranec a měchy na vodu a u pasu mu visel krátký meč a lamač mečů spolu s kyjem.
Ingtar si všiml, jak se Rand ohlédl. "Tohle je Hurin, náš slídič. Nebylo nutné o něm vykládat Aes Sedai. Chápej, ne že by to, co dělá, nebylo v pořádku. Král má ve Fal Moranu taky jednoho slídiče, a další je v Ankor Dailu. To jenom že Aes Sedai se jen málokdy líbí to, čemu nerozumějí, a když je to navíc muž... Samozřejmě to nemá nic společného s jedinou silou. Ááááh! Vysvětli mu to, Hurine."
"Ano, urozený pane Ingtare," řekl ten chlapík. Hluboko se Randovi v sedle poklonil. "Je pro mne ctí sloužit, můj pane."
"Říkej mi Rand." Rand natáhl ruku a Hurin ji po chvíli s úsměvem přijal.
"Jak si přeješ, můj pane Rande. Urozenému pánu Ingtarovi a urozenému pánu Kajinovi obyčejný způsoby nevadí - a urozenému pánu Agelmarovi ovšem taky ne - ale ve městě se povídá, že jsi nějaký cizí princ z jihu a někteří cizí urození pánové si velice potrpí na to, aby každý zaujímal místo, které mu náleží."
"Já nejsem urozený pán." Aspoň tohohle se teď zbavím. "Jenom Rand."
Hurin zamrkal. "Jak si přeješ, můj pa- ehm - Rande. Já jsem slídič, víš. Tyhle Letnice to bude už čtyři roky. Předtím jsem nikdy o něčem takovým neslyšel, ale pak jsem se dozvěděl, že takových, jako jsem já, je ještě pár. Začalo to pomalu, začal jsem cítit smrad tam, kde ostatní nic necítili, a bylo to čím dál tím silnější. Trvalo mi celej rok, než jsem si uvědomil, co to je. Vyčmuchám násilí, zabíjení a surovosti. Vyčmuchám, kde se to stalo. Vyčmuchám stopu toho, kdo to udělal. Každá stopa je jiná, takže se to nedá splíst. Urozený pán Ingtar se o tom doslechl a vzal mě k sobě do služby, abych sloužil králově spravedlnosti."
"Ty dokážeš vyčuchat násilí?" podivil se Rand. Nemohl si pomoci, musel se tomu muži podívat na nos. Byl to obyčejný nos, ani velký, ani malý. "Chceš tím říct, že opravdu dokážeš vyčmuchat někoho, kdo,

řekněme, zabil jiného člověka? Podle pachu?"
"To umím, můj pa- ehm - Rande. S časem stopa slábne, ale čím horší je násilí, kterýho se ten člověk dopustil, tím dýl stopa vydrží. Jo, dokážu vyčmuchat bitevní pole starý deset let, i když stopy mužů, kteří tam bojovali, jsou už pryč. Nahoře u Morny stopy trolloků skoro nikdy neslábnou. Nejde ani tak o trolloka, ale o to zabíjení a páchání násilí. Ale třeba taková rvačka v taverně, dejme tomu se zlomenou rukou... taková stopa zmizí za pár hodin."
"Chápu, proč bys nechtěl, aby na to přišly Aes Sedai."
"Ehm, urozený pán Ingtar měl s Aes Sedai pravdu, Světlo na ně sviť - ehm - Rande. V Cairhienu byla jednou jedna - byla z hnědého adžah, ale přísahám, že jsem si myslel, že je z červeného adžah, než mě nechala jít - a ta mě držela celej měsíc a snažila se zjistit, jak to dělám. Nelíbilo se jí, že to neví. Pořád si mumlala: ‚Vrací se snad staré, nebo je to nové?' a zírala na mě, až by sis myslel, že používám jedinou sílu. Skoro jsem o sobě začal pochybovat sám. Ale nezešílel jsem a nic nedělám. Jenom to cítím."
Rand si nemohl pomoci, musel si připomenout Moirain. Staré zdi slábnou. V našem čase je jakýsi rozklad a změna. Staré věci opět chodí po světě a nové se rodí. Mohli bychom se dožít i konce věku.
Rand se zachvěl. "Takže vystopujeme ty, co nám sebrali roh přímo pod nosem."
Ingtar kývl. Hurin se hrdě zazubil a pravil: "To uděláme - ehm - Rande. Jednou jsem sledoval jednoho vraha až do Cairhienu a dalšího až do Maradonu a přivedl jsem je zpátky před královu spravedlnost."
Úsměv se vytratil a Hurin se zatvářil pochybovačně. "Ale tohle je ze všeho nejhorší. Vražda ošklivě smrdí a stopa vraha je tím cítit, ale tohle..." Nakrčil nos. "Včera v noci do toho byli zapleteni lidé. Museli to být temní druzi, ale já temného druha podle pachu nepoznám. Co budu sledovat, jsou stopy trolloků a půllidí. A něčeho ještě horšího." Odmlčel se, zamračil se a zabručel si pro sebe, ale Rand to zaslechl. "Něčeho ještě horšího, Světlo mi pomáhej."
Dorazili k městské bráně a Hurin hned za hradbami pozvedl tvář k větru. Chřípí se mu chvělo. Po chvíli si znechuceně odfřkl. "Tudy, můj pane Ingtare." A ukázal k jihu.
Ingtar se zatvářil překvapeně. "Ne k Morně?"
"Ne, urozený pane Ingtare. Fuj!" Hurin si otřel ústa rukávem. "Skoro cítím tu pachuť. Na jih, tam šli."
"Takže amyrlin měla pravdu," poznamenal pomalu Ingtar. "Je to velká a moudrá žena, která si zaslouží něco lepšího, než abych jí sloužil já. Ukaž nám cestu, Hurine."
Rand se obrátil a zadíval se bránou do ulice vedoucí k pevnosti. Doufal, že je Egwain v pořádku. Nyneiva na ni dá pozor. Možná na tom takhle bude lépe, je to jako čistý řez, příliš rychlý, aby bolel, dokud to není hotovo.
Jel dál za Ingtarem a praporcem se šedou sovou k jihu. Zvedal se vítr a studil ho do zad i přesto, že svítilo slunce. Rand měl dojem, že ve větru zaslechl smích, tichý a zlomyslný.
* * *
Světlo dorůstajícího měsíce ozařovalo vlhké, temnotou zahalené ulice Illianu, jimiž se stále ještě nesl ryk oslav, které pokračovaly hluboko do noci. Již za několik dní bude s velkou slávou a obřadností, o nichž tradice tvrdila, že přetrvaly až z věku pověstí, zahájeno velké hledání Valerského rohu. Hostiny pro hledače se spojily s Tevenovým svátkem s jeho proslavenými soutěžemi a cenami pro kejklíře. Největší cena bude, jako obvykle, patřit tomu, kdo nejlépe povypráví Velké hledání Valerského rohu.
Dnes v noci kejklíři bavili obyvatele paláců a zámků ve městě, kde se předváděli mocní a kam přibyli hledači ze všech zemí, aby se vydali na cestu a našli pokud ne samotný roh, tedy alespoň nesmrtelnost v písních a příbězích. Tam se hrálo k tanci, a vějíře a led zaháněly první skutečné letošní vedro, karneval však probíhal i v ulicích v měsícem prozářené dusné noci. Karneval byl každý den, a dokud hledači neodjedou, i každou noc.
Kolem Baylea Domona pobíhali lidé ve zvláštních a fantastických maskách a kostýmech a někteří předváděli až příliš velké kusy nahé kůže. Při běhu pokřikovali a zpívali, půl tuctu utíkalo společně, potom se rozdělili do hihňajících se párů, tiskli se jeden k druhému a vzápětí vytvořili hlouček dvaceti lidí. Na obloze praskaly ohňostroje, zlaté a stříbrné světlice se jasně rýsovaly proti černému nebi. Ve městě bylo skoro tolik ohňostrůjců jako kejklířů.
Domon ohňostrojům ani hledání nevěnoval příliš pozornosti. Byl na cestě za lidmi, o nichž si myslel, že se ho snažili zabít.

Přešel Květinový most vedoucí přes jeden z mnoha městských kanálů a dostal se tak do Voňavé čtvrti, přístavního okrsku Illianu. Kanál páchl příliš mnoha nočníky a nikde nebylo ani stopy po tom, že by kdy u mostu byly květiny. Čtvrť byla cítit konopím a dehtem z přístavních mol a doků a nakyslým přístavním bahnem, a to všechno ještě zesiloval přehřátý vzduch, v němž bylo dost vlhkosti, aby se dal téměř pít. Domon ztěžka dýchal. Pokaždé, když se vrátil ze severu, vedro časného léta v Illianu ho překvapilo, přestože se tu narodil.
V jedné ruce měl silnou sukovici a druhou měl položenou na jílci krátkého meče, který často používal při obraně na palubě svého říčního obchodního člunu před bandity. Za těchto hlučných nočních radovánek se nocí plížil nejeden poberta, protože lup býval bohatý a většina lidí se utápěla ve víně.
Domon však byl rozložitý, svalnatý muž, a protože měl prostě střižený kabát, nikdo z těch, kdo tu byli kvůli zlatu, ho nepovažoval za dost bohatého, aby riskoval s někým tak velkým a jeho sukovicí. Těch pár zlodějíčků, kteří ho zahlédli jasněji, když procházel kolem oken, z nichž se linulo světlo, se vtisklo hlouběji do stínu, dokud nezašel dál. Kulatý obličej měl Domon lemovaný tmavými vlasy, které mu visely na ramena, a dlouhým vousem, i když horní ret si holil, ale ten obličej nebyl změkčilý, a nyní se Domon navíc tvářil zachmuřeně, jako by se hodlal probít přes jakoukoli překážku. Měl schůzku s nějakými muži a neměl z toho pražádnou radost.
Další flamendři se propili až k falešnému zpěvu a víno jim kazilo slova. "Valerský roh," moje stará babičko! přemítal Domon nevesele. Já si chci jenom udržet svoji loď. A svůj život, ať se picnu.
Protáhl se do krčmy se znamením, na němž byl vyobrazen velký jezevec tančící na zadních nohou a muž nesoucí stříbrnou lopatu. U jezevčího kopání se to tu jmenovalo, i když dokonce ani Nieda Sidoro, hostinská, nevěděla, co to jméno znamená. V Illianu prostě vždycky býval hostinec takového jména.
Šenk, s pilinami pokrytou podlahou a hudebníkem, který na dvanáctistrunnou citaru tiše drnkal jednu ze smutných písní Mořského národa, byl dobře osvětlený a klidný. Nieda ve svém hostinci nestrpěla žádné výtržnosti a její synovec Bili byl dost velký, aby v každé ruce unesl chlapa. Námořníci a dělníci z doků a skladišť přicházeli k Jezevci na skleničku a trochu si popovídat, zahrát si dámu nebo šipky. Místnost nyní byla zpola zaplněná, karneval ven vylákal dokonce i lidi, kteří měli rádi klid. Všichni mluvili tlumenými hlasy, nicméně Domon zachytil zmínky o hledání rohu a o falešném Drakovi, kterého chytili Muranďané, a o tom, kterého Tairenští štvali přes Haddon Mirk. Zdálo se, že se nemohou dohodnout, zda by bylo lepší, kdyby zemřel falešný Drak nebo Tairenové.
Domon se ušklíbl. Falešní Draci! Ať se picnu, dneska už není nikde bezpečno. Falešní Draci ho však příliš nezajímali, rozhodně ne víc než hledání rohu.
Rázná majitelka, s vlasy na temeni hlavy stočenými do uzlu, otírala pohárek a přísným zrakem pozorovala své zařízení. Když Domon vešel, nepřestala, dokonce se na něj ani pořádně nepodívala, ale mrkla levým okem a ukázala očima na tři muže u stolu v rohu. Dokonce i na Jezevce byli dost tiší, téměř ponuří, jejich zvonové sametové čapky a tmavé kabátce s vyšitými stříbrnými, šarlatovými a zlatými pruhy na prsou bily mezi prostými oděvy ostatních hostů do očí.
Domon si povzdechl a sedl si k volnému stolu v rohu. Tentokrát Cairhieňané. Přijal od služebné korbel tmavého piva a zhluboka se napil. Když korbel položil, ti tři muži v pruhovaných kabátcích již stáli u jeho stolu. Domon mávl rukou, aby Nieda poznala, že zatím nepotřebuje Biliho.
"Kapitán Domon?" Všichni tři vypadali nenápadně, ale mluvčí vypadal tak, že ho Domon považoval za vůdce. Zdálo se, že nejsou ozbrojení, a přes své honosné šaty vypadali, že to ani nepotřebují. V těch velice obyčejných tvářích měli velice tvrdé oči. "Kapitán Bayle Domon ze Sprška!"
Domon krátce kývl a trojice se bez vyzvání posadila. Hovor obstarával pořád ten stejný muž. Ostatní dva se jenom dívali, dokonce ani nemrkali. Strážní, pomyslel si Domon, přes všechny ty honosné šaty. Kdo to může být, že s sebou má párek strážných, aby na něj dávali pozor?
"Kapitáne Domone, máme důležitou osobu, kterou je třeba dopravit z Mayene do Illianu."
"Sprška je říční plavidlo," zarazil ho Domon. "Má nízký ponor a nemá kýl pro hlubokou vodu." Nebyla to tak docela pravda, ale pro suchozemce to stačilo. Přinejmenším to bude změna proti Tearu. Začínají být chytřejší.
Muže se přerušení zřejmě nedotklo. "Slyšeli jsme, že se chceš obchodování na řece vzdát."
"Možná chci, možná nechci. Ještě jsem se nerozhodl." Ale rozhodl. Zpátky proti proudu, zpátky do

Hraničních států se ani za všechno hedvábí převážené Taireny nevrátí. Saldejské kožešiny a ledové papričky za to nestály, a nemělo to nic společného s falešným Drakem, o kterém se tam doslechl. Znovu ho však napadlo, jak se to vůbec někdo dozvěděl. Ještě o tom s nikým nemluvil, a přesto to ostatní věděli.
"Do Mayene se můžeš snadno dostat podél pobřeží. Určitě budeš, kapitáne, ochoten plavit se podél břehu za tisíc zlatých marek."
Domon, byť proti své vůli, zalapal po dechu. Tato nabídka byla čtyřikrát vyšší než ta předešlá a stačila, aby člověku spadla brada. "Koho chcete, abych za to vyzvedl? Samotnou první z Mayene? Copak ji už Tear vypudil úplně?"
"Žádná jména nebudeš potřebovat, kapitáne." Muž položil na stůl velký kožený měšec a zapečetěný pergamen. Posunul měšec přes stůl a ten zacinkal. Na velkém červeném voskovém kruhu, který přidržoval stočený pergamen, bylo vycházející slunce Cairhienu s mnoha paprsky. "Dvě stě dopředu. Za tisíc marek si myslím, že žádná jména nepotřebuješ. Tohle předáš, s neporušenou pečetí, veliteli přístavu v Mayene, a on ti předá další tři stovky a cestujícího. Zbytek ti dodám, až sem v pořádku dopravíš toho cestujícího. Pokud se nebudeš snažit zjistit jeho totožnost."
Domon se zhluboka nadechl. Ať se picnu, ta cesta by stála za to, i kdybych už nedostal jediný další troník kromě toho, co je v tom měšci. A tisíc marek bylo víc peněz, než by si vydělal za tři roky. Měl podezření, že kdyby trochu zapátral, objevil by další náznaky, jenom náznaky, že se ta plavba týká tajného jednání illianské rady devíti s první z Mayene. Městský stát Mayene už byl vlastně až na jméno tearskou provincií a první by bezpochyby uvítala pomoc Illianu. A v Illianu bylo mnoho takových, kteří říkali, že nastal čas na další válku, že Tear si přisvojuje víc než slušný díl obchodu s Bouřlivým mořem. Domon tušil, že je to síť, do které by se byl snadno mohl zaplést, kdyby se jen za minulý měsíc nesetkal se třemi takovými.
Natáhl ruku po měšci a muž, který mluvil, ho popadl za zápěstí. Domon se na něj zamračil, ale muž se na něho nevzrušeně podíval.
"Musíš vyplout, jak nejdříve to půjde, kapitáne."
"Za úsvitu," zavrčel Domon a muž kývl a pustil ho.
"Takže za úsvitu, kapitáne Domone. A pamatuj si velice dobře, že pouze uvážlivost udrží člověka naživu, aby mohl utrácet své peníze."
Domon se díval, jak všichni tři odcházejí, a pak se kysele zahleděl na měšec a pergamen na stole před sebou. Někdo chtěl, aby se vydal na východ. Tear nebo Mayene, na tom nezáleželo, pokud pojede na východ. Myslel si, že ví, kdo to chce. A pak, nemám žádnou stopu, která by k nim vedla. Kdo mohl vědět, kdo je temný druh? Ale věděl, že temní druzi po něm šli ještě dřív, než opustil Maradon a vydal se dolů po řece. Temní druzi a trolloci. Tím si byl jist. Skutečný problém byl ten, že neměl nejmenší ponětí, proč to dělají.
"Potíže, Bayle?" zeptala se Nieda. "Vypadáš, jako bys uviděl trolloka." Zahihňala se, od ženy jejích rozměrů to znělo poněkud nepatřičně. Jako většina lidí, kteří nikdy nebyli v Hraničních státech, Nieda na trolloky nevěřila. Domon se jí snažil povědět o trollocích pravdu. Jí se jeho příběhy líbily a všechny je pokládala za výmysly. Nevěřila ani na sníh.
"Žádný potíže, Niedo." Rozvázal měšec, bez dívání z něj vylovil minci a tu jí hodil. "Pití pro všechny, dokud to bude stačit. Pak ti dám další."
Nieda se na peníz překvapeně podívala. "Tarvalonská marka! To teď budeš obchodovat s čarodějnicema, Bayle?"
"Ne," zachraptěl Domon. "To neudělám!"
Nieda do mince kousla a rychle ji schovala do širokého opasku. "No, rozhodně je to zlato. A hádám, že ty čarodějnice stejně nejsou tak špatný, jak to o nich někteří lidi tvrdí. Znám jednoho peněžoměnce, který mi to vymění. Další mi už dávat nemusíš, dneska je tu jenom pár lidí. Další pivo, Bayle?"
Domon otupěle kývl, i když měl korbel stále ještě skoro plný, a Nieda se odloudala pryč. Byli přátelé, takže o tom, co viděla, mluvit nebude. Domon tu seděl a zíral na kožený měšec. Než se dokázal přimět, aby měšec otevřel aspoň tak, aby do něj mohl nahlédnout, přinesli mu další pivo. Domon mince v měšci prohrábl mozolnatým prstem. Ve světle luceren se mu do očí blýskaly zlaté marky a každá měla na líci

vyražený ten zatracený plamen Tar Valonu. Domon váček spěšně zavázal. Nebezpečné mince. Jedna nebo dvě by mu snad prošly, ale kdyby jich většina lidí uviděla tolik pohromadě, nejspíš by si pomyslela to, co Nieda. Ve městě byly děti Světla, a i když v Illianu neexistoval zákon zapovídající styky s Aes Sedai, Domon by se nikdy nedostal k soudci, kdyby se o tom bělokabátníci doslechli. Ti muži si zajistili, že prostě nevezme zlato a nezůstane dál v Illianu.

Zatímco tu tak seděl a lámal si hlavu, přišel k Jezevci Yarin Maeldan, Domonův starostlivý zástupce na Sprše, který připomínal čápa. Maeldan měl obočí stažené až k dlouhému nosu a zastavil se u kapitánova stolu. "Carn je mrtvý, kapitáne."

Domon se na něho zachmuřeně podíval. Už zabili další tři z jeho mužů, vždy jednoho pokaždé, když odmítl cestu, která by ho zavedla na východ. Soudci s tím nic neudělali. Spokojili se s prohlášením, že ulice jsou za noci nebezpečné a námořníci jsou drsná, svárlivá cháska. Soudci se málokdy obtěžovali se záležitostmi, které se odehrávaly ve Voňavé čtvrti, pokud nebyli zraněni vážení občané.

"Ale tentokrát jsem přece přijal," zamumlal.

"To nejni všecko, kapitáne," dodával Yarin. "Carna zpracovali nožema, jako by chtěli, aby jim něco řekl. A pár dalších chlapů se ani ne před hodinou pokusilo proklouznout na palubu Spršky. Hlídači v docích je zahnali. To je potřetí za deset dní, a já nikdy nepotkal přístavní krysy takhle vytrvalý. Teďka snad počkají, dokud se to neutiší, než to zkusí zase. A někdo mi včera v noci rozházel pokoj u Stříbrnýho delfína. Vzali nějaký stříbro, abych si myslel, že to byli zloději, ale nechali na pokoji můj opasek s přezkou, tou, co je vyložená granátama a měsíčníma kamenama, a to jim ležela rovnou na očích. Co se to děje, kapitáne? Chlapi mají strach a já jsem taky kapku nervózní."

Domon se zvedl. "Sežeň posádku, Yarine. Najdi je a vyřiď jim, že Sprška vypluje hned, jak bude na palubě dost chlapů, aby ji zvládli." Nacpal si pergamen do kapsy kabátu, sebral ze stolu váček zlata a vystrkal svého zástupce před sebou ze dveří. "Sežeň je Yarine, protože každýho, kdo to nestihne, nechám tady stát na nábřeží."

Domon do Yarina strčil, aby ho pobídl k běhu, a pak se vydal zpátky k dokům. Dokonce i berkové, kteří zaslechli cinkání v měšci, který měl s sebou, se mu vyhnuli širokým obloukem, protože nyní se nesl jako člověk odhodlaný k vraždě.

Když dorazil na Spršku, po její palubě už pobíhali muži a další přibíhali bosí po kamenném nábřeží. Ani nevěděli, čeho se Domon bojí, že ho to pronásleduje, dokonce ani jestli ho něco vůbec pronásleduje, ale věděli, že slušně vydělává, a podle illianského zvyku se dělil s posádkou o zisk.

Sprška byla dvacet sáhů dlouhá, měla dva stěžně, široký trup a dost místa pro náklad na palubě i v podpalubí. Přesto, co Domon řekl těm Cairhieňanům - pokud to vůbec byli Cairhieňané - byl přesvědčen, že na otevřeném moři vydrží. Bouřlivé moře bylo v létě klidnější.

"Bude muset vydržet," zamumlal si Domon pro sebe a sešel dolů do své kajuty.

Váček zlata hodil na lůžko, které bylo úhledně připevněné k lodní stěně, jako ostatně všechno ostatní v kajutě na zádi, a vytáhl pergamen. Rozsvítil lucernu, která mu na otočném čepu visela nad hlavou, a prohlížel si zapečetěný dokument. Obracel ho v rukou, jako by dokázal přečíst to, co bylo uvnitř, aniž by pergamen otevřel. Kdosi zaťukal na dveře a Domon se zamračil.

"Dál."

Dovnitř strčil hlavu Yarin. "Všichni až na tři, který jsem nenašel, jsou na palubě. Ale vzkázal jsem jim, měli by se to doslechnout v každý taverně, putyce a nevěstinci v celý čtvrti. Než se rozední, aby bylo vidět na cestu po řece, budou tady."

"Sprška vypluje hned. Na moře." Domon uťal Yarinovy námitky o světle a odlivu a že Sprška není stavěná na otevřené moře. "Hned! Sprška může i při nejnižším odlivu proplout přes závory. Copak jsi už zapomněl, jak plout podle hvězd, co? Vyplouváme, Yarine. Vyplouváme hned teď. - Vrať se, až budeme za vlnolamem."

Domonův zástupce zaváhal - Domon si nikdy nenechal ujít obtížnější plavbu, aniž by sám nestál na palubě a nevydával rozkazy, a vyplout se Sprškou na moře za noci bude obtížné, ať už má člun nízký ponor nebo ne - pak kývl a zmizel. Ve chvíli se do Domonovy kajuty shora donesl Yarinův křik a dusot bosých nohou na palubě. Domon si toho nevšímal, i když sebou loď trhla, jak ji zachytil odliv.

Nakonec Domon zvedl punčošku lampy a strčil do plamene nůž. Když na čepeli vzplál olej, vyvalil se z

lampy kouř, ale než se kov rozpálil dočervena, Domon odstrčil mapy stranou a přitiskl na stůl pergamen. Horkou ocelí pomalu zajel pod pečetní vosk. Vrchní strana listu se zvedla.
Byl to prostý dokument, bez úvodu nebo pozdravu, a Domonovi při četbě vyvstal na čele pot.

Nositel tohoto dopisu je temný druh hledaný v Cairhienu pro několik vražd a další ohavné zločiny, z nichž nejmenší je okradení Naší Osoby. Žádáme vás, abyste tohoto muže jali a zabavili všechny věci, které najdete v jeho vlastnictví, až po tu nejmenší. Náš zástupce si přijde pro to, co Nám uloupil. Nechť všechno, co mu patří, kromě toho, co je Naše, přejde na vás jako odměna za to, že jste ho chytili. Nechť je tento zlotřilý bídák okamžitě oběšen, takže jeho Stínem zplozená ničemnost již nebude déle špinit Světlo.

zapečetěno Naší Rukou
Galldrian su Riatin Rie
král Cairhienu
obránce Dračí stěny

V tenké vrstvě červeného vosku pod podpisem byla otištěna pečeť s vycházejícím sluncem Cairhienu a pět hvězd rodu Riatinů.
"Obránce Dračí stěny, moje stará babičko," zachraptěl Domon. "Ten tedy má určitě právo říkat si tak dál."
Podrobně si prohlédl pečetě a podpis, přidržuje si dokument u lampy a téměř se otíraje nosem o pergamen, ale na pečetích nedokázal najít chybu, a co se týkalo podpisu, stejně neměl ponětí, jak vypadá Galldrianův rukopis. Pokud to však nepodepsal sám král, tak to byl podle Domona někdo, kdo udělal dobrou napodobeninu Galldrianovy škrábanice. Na každý pád v tom nebyl žádný skutečný rozdíl. V Tearu by takový dopis v rukou Illiánce okamžitě znamenal pro dotyčného konec. Nebo v Mayene, kde měl Tear také silný vliv. Žádná válka nyní nebyla a muži ze všech přístavů připlouvali a odplouvali volně, ale v Tearu Illiánce milovali jen málo, což platilo i obráceně. Zvláště s takovouto záminkou.
Na chvíli ho napadlo, že pergamen prostě strčí do lampy - bylo nebezpečné mít ho u sebe, v Tearu, v Illianu i kdekoliv jinde - ale nakonec ho pečlivě zastrčil do tajné přihrádky za stolem, která byla zakrytá panelem, jejž dokázal otevřít jenom on.
"Co mi patří, jo?"
Sbíral staré věci, pokud je mohl mít na palubě. Co si nemohl koupit, protože to bylo příliš drahé nebo příliš velké, sbíral tak, že si to prohlédl a zapamatoval. Všechny ty pozůstatky na minulé časy, divy, které byly roztroušené po světě a poprvé ho přitáhly na loď, když byl ještě malý chlapec. V Maradonu na své poslední plavbě přidal ke své sbírce další čtyři kousky, a tehdy ho právě začali pronásledovat temní druzi. A také trolloci, aspoň na čas. Doslechl se, že Bílý Most lehl popelem právě ve chvíli, kdy odtamtud odplouval, a vykládalo se nejen o trollocich, ale i o myrddraalech. To všechno, dáno dohromady, ho poprvé přesvědčilo, že si nic nenamlouvá, a to vyvolalo jeho ostražitost - když mu nabídli tu první podivnou cestu, příliš mnoho peněz za prostou plavbu do Tearu, a důvod k plavbě byl také příliš chabý.
Zalovil v truhlici a vyložil na stůl to, co koupil v Maradonu. Světelná tyč, pozůstatek z věku pověstí, aspoň se to říkalo. Rozhodně už nikdo nevěděl, jak se vyrábějí. Tato byla drahá a vzácnější než poctivý soudce. Vypadala jako obyčejná skleněná tyčka, silnější než palec a o něco kratší než loket, ale když ji člověk držel v dlani, zářila jasněji než lucerna. Světelné tyče byly křehké jako sklo. Málem přišel o Sprška v plamenech, které způsobila první světelná tyč, co měl. V Maradonu dále koupil malou, věkem ztmavlou slonovinovou sošku muže držícího meč. Ten chlapík, co ji prodával, tvrdil, že pokud ji držíte dost dlouho, tak zteplá. Domon to nikdy nezkusil a ani na ni nenechal sáhnout nikoho z posádky, ale byla stará, a to Domonovi stačilo. Lebka kočky velká jako lví a tak stará, že se změnila v kámen. Ale žádný lev nikdy neměl tesáky, skoro kly, dlouhé čtvrt sáhu. A poslední věc, kterou koupil, silný kotouč o velikosti lidské ruky, zpolovice bílý a zpolovice černý, kterézto barvy oddělovala vlnovka. Kramář v Maradonu říkal, že je to z věku pověstí, a myslel si, že lže, ale Domon smlouval jen málo, než kruh

koupil, protože poznal to, co nepoznal kramář. Starobylý znak Aes Sedai, který pocházel ještě z doby před Rozbitím světa. Nebylo právě bezpečné ho mít, ale ani to nebyla věc, jakou si člověk, kterého přitahují staré časy, mohl odpustit.
Byl to srdečník. Kramář se to ani neodvažoval připojit k tomu, co pokládal za lži. Žádný nábřežní kramář z Maradonu by si nemohl dovolit vlastnit ani kousíček cuendillaru.
Kotouč byl na pohmat tvrdý a hladký a kromě svého stáří neměl žádnou cenu, ale Domon se obával, že jeho pronásledovatelé jdou právě po něm. Světelné tyče, slonovinové řezby, dokonce i kosti změněné v kámen už viděl dřív na jiných místech. A přestože věděl, co chtějí - pokud tomu bylo skutečně tak - neměl pořád tušení, proč to chtějí, a už si ani nebyl jist, kdo ho vlastně pronásleduje. Tarvalonské marky a prastarý znak Aes Sedai. Domon si rukou přejel rty. Na jazyku měl hořkou pachuť strachu.
Ozvalo se zaklepání na dveře. Domon odložil kotouč a přes to, co leželo na stole, přetáhl rozvinutou mapu. "Dál."
Vstoupil Yarin. "Už jsme za vlnolamem, kapitáne."
Domona to překvapilo a pak se rozzlobil sám na sebe. Neměl se nechat tak zaujmout, aby si nevšiml, že se Sprška ocitla na vyšších vlnách. "Zamíříme na západ, Yarine. Dohlídni na to."
"Do Ebú Daru, kapitáne?"
To není dost daleko. Ještě dalších pět set leguí. "Poplujeme tak dlouho, dokud nezískám mapy a nenaplníme sudy vodou. Pak vyrazíme na západ."
"Na západ, kapitáne? Do Tremalkingu? Mořský národ je na štíru s každými jinými kupci."
"Na Arytský oceán, Yarine. Mezi Tarabonem a Arad Domanem se hodně obchoduje a ani s Tarabonci, ani s Domany si hlavu lámat nemusíme. Slyšel jsem, že nemají moře rádi. Ani všechny ty malý osady na Tomově Hlavě, kdy se všechny udělaly pro sebe a s nikým jiným se nespojují. Můžeme dokonce vzít nějaký saldejský kožešiny a ledový papričky dolů do Bandar Ebanu."
Yarin pomalu zavrtěl hlavou. Vždycky ve všem hledal to nejhorší, ale byl to dobrý námořník. "Kožešiny a papričky tam budou stát víc, než kdybychom pro ně dopluli po řece, kapitáne. A taky jsem se doslechl o nějaký válce. Jestli jsou Tarabon a Arad Doman ve válce, žádnej obchod tam nebude. A pochybuju, že jenom ve městech na Tomově Hlavě toho pro nás bude dost, i kdyby byly v bezpečí. Falme je z nich největší a taky není moc velký."
"Tarabonští a Domanští se vždycky hádali kvůli Almothský pláni a Tomově Hlavě. I kdyby tentokrát došlo na rány, opatrnej člověk si nějakej obchod vždycky najde. Na západ, Yarine."
Když Yarin odešel nahoru, Domon rychle přidal černobílý kotouč do tajné přihrádky a zbytek nacpal na dno truhlice. Temní druzi nebo Aes Sedai, já už nebudu utíkat tam, kde mě chtějí mít. Ať se picnu, už nebudu.
Poprvé v několika měsících se cítil bezpečně. Vyšel na palubu a Sprška se otočila, aby chytila vítr, a zamířila přídí k západu na temné noční moře.

KAPITOLA DESÁTÁ

Hledání začíná

Ingtar hned na začátku dlouhé cesty určil tempo, které bylo dost rychlé, takže si Rand trochu dělal

starosti s koňmi. Zvířata mohla klusat celé hodiny, ale den ještě zdaleka nekončil a s největší pravděpodobností měly další takové dny následovat. Nicméně podle toho, jak se Ingtar tvářil odhodlaně, Rand usoudil, že snad hodlá dopadnout ty, kdož ukradli roh, hned prvního dne, první hodinu. Když si Rand vzpomněl na to, jakým hlasem Ingtar skládal přísahu amyrlin, ani ho to nepřekvapilo. Přesto však neřekl nic. Tady velel urozený pán Ingtar, a byť se k Randovi choval přátelsky, určitě by neuvítal, kdyby mu radil ovčák.

Hurin jel o krok za Ingtarem, ale byl to slídič, kdo je vedl k jihu a ukazoval Ingtarovi cestu. Krajina tu byla zvlněná, zalesněné kopce byly hustě porostlé jedlemi, cesmínami a duby, ale Hurin je vedl rovně jako když střelí, nikdy neuhnul ze směru, pouze občas obešel některý z vyšších pahorků, když bylo zřejmé, že cesta kolem bude rychlejší než přes kopec. Korouhev se šedou sovou se třepotala ve větru. Rand se snažil jet vedle Mata s Perrinem, ale když přitáhl koni otěže, aby se k nim připojil, Mat dloubl do Perrina a Perrin váhavě odcválal do čela kolony s Matem. Rand si řekl, že nemá smysl, aby jel vzadu sám, a dojel dopředu. Mat pobídl Perrina a oba opět zpomalili, až zůstali vzadu.

Ať shoří. Chci se jenom omluvit. Rand se cítil sám. A nijak mu nepomáhalo vědomí, že to byla jeho vlastní chyba.

Na vršku jednoho kopce Uno sesedl, aby prozkoumal půdu rozrytou kopyty. Dloubl do koňských koblížků a zabručel. "Putují zatraceně rychle, můj pane." Mluvil, jako by křičel, i když hovořil normálním hlasem. "Nezískali jsme na ně ani hodinu. Ať shořím, my jsme na ně jednu proklatou hodinu ztratili. Takhle ty svý zatracený koně zabijí." Ukázal na stopu kopyt. "Tohle ale nebyl kůň. Zatracenej trollok. Jsou tady nějaký proklatý kozí nohy."

"Doženeme je," prohlásil Ingtar temně.

"Naši koně to nevydrží, můj pane. Nijak nám neprospěje, když je zatraceně schvátíme, než je doženeme, můj pane. I když ty svý koně zabijí, ty zatracený trolloci vydrží dýl než koně."

"Doženeme je. Nasedej, Uno."

Uno se jedním očkem podíval na Randa, pak pokrčil rameny a vyšplhal se do sedla. Ingtar je rychle vedl dolů z kopce, přičemž celou cestu dolů napůl klouzal, načež vycválal na další pahorek.

Proč se na mě tak podíval, přemítal Rand. Uno byl jedním z těch lidí, kteří mu nikdy neukázali přátelskou tvář. Nebyla to Masemova otevřená nelibost. Uno se prostě nechoval přátelsky k nikomu, tedy až na pár ostřílených válečníků, kteří byli stejně prošedivělí jako on. Přece by on nevěřil těm povídačkám, že jsem urozený pán.

Uno se většinou věnoval zkoumání krajiny před nimi, ale když si všiml, že ho Rand pozoruje, upřený pohled mu oplatil a nikdy neřekl ani slovo. Nic to neznamenalo. Ingtarovi by se také podíval do očí. Tohle prostě byly Unovy způsoby.

Stezka, kterou si vybrali temní druzi - a kdo ještě, uvažoval Rand, protože si Hurin pro sebe neustále mumlal "něco horšího" - kteří ukradli Valerský roh, se nikdy nepřiblížila k žádné vesnici. Rand pár dědin zahlédl, byly umístěny na vrcholcích kopců a mezi nimi se táhly míle zvlněné krajiny, ale nikdy se nedostal dost blízko, aby rozeznal lidi v uličkách. Nebo dost blízko na to, aby si ti lidé všimli skupinky jezdců mířící na jih. Občas se na dohled objevil nějaký ten statek, na vršcích, na stráních i v údolích mezi kopci, ale žádné ze stavení s nízko sahajícími okapy a kouřícími komíny a vysokou stodolou vzadu nebylo dost blízko, aby některý sedlák mohl zahlédnout jejich kořist.

Nakonec si dokonce i Ingtar musel uvědomit, že koně nemohou udržet tempo, jímž putovali. Rand ho zaslechl, jak tiše kleje, a pak se okovanou pěstí udeřil do stehna, ale nakonec nechal všechny sesednout. Běželi dál vedouce své koně, nahoru a dolů, asi míli, pak opět nasedli a jeli dál. Pak znovu dolů a běžet. Běžet míli, jet míli. Běžet míli, pak jet.

Rand si s překvapením všiml, že se Loial zubí, když byli na zemi a dřeli se do kopce. Při jejich prvním setkání měl ogier z jízdy a koní nepříjemný pocit, dával přednost svým vlastním nohám, ale Rand si myslel, že se přes to už dávno přenesl.

"Běháš rád, Rande?" smál se Loial. "Já ano. V Državě Šangtaj jsem byl nejrychlejší. Jednou jsem předběhl i koně."

Rand jenom zavrtěl hlavou. Nechtěl plýtvat dechem na mluvení. Hledal Mata s Perrinem, ale ti byli pořád vzadu a mezi nimi bylo příliš mnoho mužů, aby je Rand rozpoznal. Napadlo ho, jak tohle Shienarci

zvládají v tom svém brnění. Ani jeden z nich nezpomalil, ani si nestěžoval. Uno snad dokonce ani nebyl zpocený a ratiště korouhve se korouhevníkovi v rukou ani nezachvělo.
Kráčeli rychle, ale už se začalo stmívat, aniž by zahlédli z těch, které pronásledovali, něco jiného než stopy. Nakonec Ingtar nechal váhavě zastavit a na noc se utábořili v lese. Shienarci se úspornými pohyby, zrozenými z dlouhé praxe, jali připravovat ohniště a kolíky na přivázání koní. Ingtar na první hlídku postavil šest dvojic.
Rand šel ze všeho nejdřív najít v proutěných koších na nákladních koních svůj ranec. Nebylo to těžké - mezi zásobami bylo jen pár osobních ranců - ale když ho otevřel, vykřikl tak, že všichni muži v táboře vyskočili s tasenými meči.
K Randovi přispěchal Ingtar. "Co se děje? Mír, dostal se někdo skrz? Neslyšel jsem hlídky."
"To tyhle kabáty," zavrčel Rand s pohledem upřeným na to, co vybalil. Jeden kabátec byl černý, vyšívaný stříbrnou nití, a ten druhý byl vyšitý zlatem. Oba měly na límcích volavky a oba byly přinejmenším stejně zdobné jako ten šarlatový, který měl právě na sobě. "Služebná mi řekla, že tu mám dva slušné, použitelné kabáty. A podívej se na to!"
Ingtar vrátil meč do pochvy na zádech. Ostatní muži se začali zase usazovat. "No, jsou použitelné."
"Tohle si nemůžu oblíknout. Nemůžu chodit pořád takhle oblečený."
"Můžeš si je obléknout. Kabát je kabát. Pokud jsem tomu dobře rozuměl, tak na balení tvých věcí osobně dohlížela Moirain Sedai. Možná Aes Sedai nevědí přesně, co si muž obléká do pole." Ingtar se zazubil. „Až chytíme ty trolloky, třeba uspořádáme oslavu. Aspoň ty na to budeš vhodně oblečený, když už my ostatní nebudeme." Odkráčel zpátky k místu, kde už hořely ohně na vaření.
Rand se nepohnul od chvíle, kdy se Ingtar zmínil o Moirain. Zíral na kabátce. Co to dělá? Ať je to cokoliv, nenechám se využít. Všechno znovu zabalil a ranec nacpal zpátky do koše. Vždycky můžu chodit nahatý, pomyslel si trpce.
Shienarci se, pokud byli v poli, střídali při vaření, a když se Rand vrátil k ohňům, jídlem v kotlíku právě míchal Masema. Táborem se nesla vůně pokrmu z tuřínů, cibule a sušeného masa. Ingtar dostal jako první, pak Uno, ale všichni ostatní se postavili do řady tak, jak přišli. Masema Randovi na talíř naložil velkou naběračku dušeného masa. Rand rychle ustoupil, aby mu jídlo nepřeteklo na kabát a aby udělal místo dalšímu muži, zatímco si cucal spálený palec. Masema na něj upíral pohled a zubil se, ale jeho úsměv nikdy nedostoupil až k očím. Nakonec přistoupil Uno a jednu mu vrazil.
"Zatraceně, nemáme s sebou dost na to, abys to tu rozlíval po tý prokletý zemi." Jednooký muž se podíval na Randa a odešel. Masema si mnul ucho a mračil se na Randa.
Rand se připojil k Ingtarovi a Loialovi, sedícím na zemi pod košatým dubem. Ingtar měl sejmutou přílbu, teď ležela na zemi vedle něj, ale jinak byl v plné zbroji. Už tu byli Mat s Perrinem a hltali jídlo. Mat si nad Randovým kabátcem hlasitě Odfrkl, ale Perrin jenom vzhlédl, a než zase sklopil zrak k talíři, jeho zlaté oči se ve slabém světle ohňů zaleskly.
Aspoň že tentokrát neodešli.
Se zkříženýma nohama se posadil vedle Ingtara naproti chlapcům. "Moc rád bych věděl, proč se na mě Uno pořád dívá. To bude tím zatraceným kabátem."
Ingtar se s plnými ústy zamyslel a přestal žvýkat. Nakonec prohlásil: "Uno se bezpochyby diví, zda jsi hoden čepele s volavkou." Mat si hlasitě odfrkl, ale Ingtar klidně pokračoval dál. "Nenechej se Unem rozčílit. I k urozenému pánu Agelmarovi by se choval jako k právě narukovavšímu zelenáči, kdyby mohl. No, k Agelmarovi možná ne, ale ke všem ostatním ano. Má jazyk jako břitvu, ale udílí dobré rady. Měl by. Vojákuje už od chvíle, kdy se narodil. Naslouchej jeho radám a nevšímej si jeho jazyka a budeš s Unem vycházet bez problémů."
"Myslel jsem, že je stejný jako Masema." Rand si do úst strčil plnou lžíci. Jídlo bylo horké, ale spolkl ho. Nejedli od chvíle, kdy vyjeli z Fal Dary, a Rand měl ráno příliš mnoho starostí, aby si vzpomněl na jídlo. Zakručelo mu v žaludku, takže si uvědomil, že celý den nejedl. Napadlo ho, zda by mu pomohlo, kdyby Masemovi řekl, že mu jídlo chutnalo. "Masema se chová, jako by mě nenáviděl, a já tomu nerozumím."
"Masema sloužil tři roky na Východním Pomezí," vysvětloval Ingtar. "V Ankor Dailu bojoval proti Aielům." Lžící si zamíchal jídlo na talíři a zamračil se. "Pochop, já se na nic neptám. Pokud si Lan Dai Šan a Moirain Sedai přejí, abych tvrdil, že jste z andorského Dvouříčí, tak jste odtamtud. Ale Masema

nedokáže vyhnat z hlavy Aiely, a když tě vidí..." Ingtar pokrčil rameny. "Já se na nic neptám."
Rand s povzdechem pustil lžíci. "Všichni si myslí, že jsem někdo, kdo nejsem. Já jsem z Dvouříčí, Ingtare. Pěstoval jsem tabák se - se svým otcem a pásl jsem jeho ovce. Tohle jsem. Sedlák a ovčák z Dvouříčí."
"On je z Dvouříčí," poznamenal Mat opovržlivě. "Vyrostl jsem s ním, i když bys to teď nepoznal. A teď jsi mu do hlavy ještě nasadil ty nesmysly s Aiely, navrch k tomu všemu, co už tam má, a Světlo ví, co z toho bude. Nejspíš aielský urozený pán."
"Ne," vložil se do hovoru Loial, "on tak opravdu vypadá. Pamatuješ se, Rande, jednou jsem to sám řekl, i když jsem si myslel, že to je proto, že vás lidi neznám dost dobře. Pamatuješ? ‚Až zmizí stíny, až zmizí voda, do Stínu s vyceněnými zuby, vzdorně ječíce z posledních sil, plivnout Oslepiteli do očí o Posledním dnu.' Pamatuješ, že, Rande?"
Rand zíral do svého talíře. Omotej si kolem hlavy šufu a budeš vypadat jako Aielan. To byl Gawyn, bratr Elain, dědičky Andoru. Všichni si myslí, že jsem někdo, kdo nejsem.
"Co to bylo?" chtěl vědět Mat. "To o plivání Temnému do očí?"
"Aielové prohlašují, že budou tak dlouho bojovat," řekl Ingtar, "a to taky nepochybně budou. S výjimkou formanů a kejklířů Aielové dělí svět na dvě části. Na Aiely a na nepřátele. Z nějakého důvodu, kterému rozumí jenom Aielové, změnili před pěti sty lety názor ještě na Cairhien, ale já si nemyslím, že to ještě někdy udělají."
"To asi ne," povzdechl si Loial. "Ale nechávají Tuatha'any, Kočovný lid, procházet Pustinou. A ogiery taky za nepřátele nepokládají, i když pochybuji, že by se někdo z nás chtěl do Pustin vydat. Aielové občas přicházejí do Državy Šangtaj a nakupují výzpěvné dřevo. Ale jsou to tvrdí lidé."
Ingtar kývl. "Rád bych měl pár stejně tvrdých. Aspoň zpoloviny tak tvrdých."
"To je vtip?" zasmál se Mat. "Kdybych já uběhl míli se vším tím železem, co máte na sobě vy, padl bych a spal celej týden. A vy jste to míli po míli zvládali celičkej den."
"Aielové jsou tvrdí," řekl Ingtar. "Muži i ženy. Já s nimi bojoval, tak to vím. Uběhnou padesát mil a pak vybojují bitvu. Roznášejí smrt, ať už se zbraní, a to kteroukoliv, tak bez ní. Tedy kromě meče. Meče se z nějakého důvodu odmítají dotknout. Nebo jezdit na koni. Ne že by to potřebovali. Pokud bys měl ty meč a Aielan holé ruce, byl by to vyrovnaný boj. Pokud bys byl dobrý. Chovají dobytek a kozy tam, kde bys ty do večera zemřel žízní. Zakopávají své vesnice do velkých skalnatých věží tam v Pustině. Jsou tam už asi tak od Rozbití. Artuš Jestřábí křídlo se je snažil dostat ven a dopadl špatně. Byla to jeho jediná větší porážka. Ve dne se vzduch v Aielské pustině chvěje žárem a za noci tam mrzne. A pak se na tebe Aiel podívá těma modrýma očima a řekne ti, že na světě není místo, kde by byl raději. A nebude lhát. Kdyby se někdy rozhodli z Pustiny vyjít, měli bychom plné ruce práce, abychom je zastavili. Aielská válka trvala tři roky, a to bojovaly jenom čtyři ze třinácti klanů."
"Šedé oči po matce z něj ještě nedělají Aiela," prohlásil Mat.
Ingtar pokrčil rameny. "Jak jsem říkal, já se na nic neptám."
Když se Rand konečně uložil ke spánku, hlavou se mu honily nevítané myšlenky. Budeš vypadat jako Aielan. Moirain Sedai chce, abych říkal, že jste z Dvouříčí. Aielové pustošili zemi celou cestu až k Tar Valonu. Narozen na svazích Dračí hory. Drak Znovuzrozený.
"Nenechám se využít," zamumlal, ale spánek ještě dlouho nepřicházel.
Ingtar ráno zrušil tábor dlouho před svítáním. Posnídali a na jih vyrazili, když mraky na východě stále stále ještě měly červenou barvu vycházejícího slunce a na listech a na trávě byla rosa. Tentokrát Ingtar vyslal dopředu zvědy, a i když jeli rychle, už to nebylo tempo, které by ničilo koně. Ingtar si zřejmě uvědomil, že to za jeden den nestihnou. Hurin říkal, že stezka pořád vede na jih. Dvě hodiny po východu slunce se cvalem vrátil jeden ze zvědů.
"Opuštěný tábor před námi, můj pane. Hned na támhletom vršku. Včera v noci jich tam muselo být aspoň třicet nebo čtyřicet, můj pane."
Ingtar pobídl koně ostruhami, jako by mu oznámili, že tam temní druzi stále ještě jsou, a Rand s ním musel držet krok, jinak by ho udupali Shienarci, kteří cválali do kopce za ním.
K vidění tu toho mnoho nebylo. Studený popel táborových ohňů, dobře ukrytých mezi stromy, a něco, co vypadalo, jako zbytky odhozeného jídla. Hromada odpadků příliš blízko ohňů, která se již hemžila

bzučícími mouchami.
Ingtar nechal ostatní zastavit o kousek dál a sesedl, aby si s Unem tábor prohlédli a prozkoumali půdu. Hurin objížděl tábořiště a čenichal. Rand svého hřebce zastavil spolu s ostatními muži. Nijak netoužil po bližším pohledu na místo, kde tábořili trolloci a temní druzi. A mizelec. A něco ještě horšího.
Mat se na vrcholek kopce vyškrábal po svých a teď se procházel po tábořišti. "Tak takhle vypadá tábor temných druhů? Trochu to tu smrdí, ale nemůžu říct, že by to tu vypadalo jinak než jakejkoliv jinej tábor." Kopl do hromady popela, až se vyvalila ohořelá kost, a sehnul se, aby ji zvedl. "Co ti temní druzi jedí? Nevypadá to jako kost z ovce nebo z krávy."
"Tady někoho zabili," poznamenal Hurin zachmuřeně. Utíral si nos kapesníkem. "Bylo to horší než obyčejná vražda."
"Byli tu trolloci," dodal Ingtar a upřeně se podíval na Mata. "Hádám, že dostali hlad, a temní druzi byli po ruce." Mat zčernalou kost upustil. Vypadal, že se mu udělalo špatně.
"A už nejedou na jih, můj pane," řekl Hurin. Tím si získal všeobecnou pozornost. Hurin ukázal zpátky směrem k severovýchodu. "Možná se rozhodli přece jenom vyrazit k Morně. Obcházejí nás. Možná se nás jenom tím, že mířili na jih, snažili setřást." Ale neznělo to, jako by tomu věřil. Mluvil dost udiveně.
"Ať už se snaží udělat cokoliv," prskl Ingtar, "chci je hned. Nasedat!"
Ale asi o hodinu později Hurin přitáhl otěže. "Zase změnili směr, můj pane. Už zas míří na jih. A zabili tady někoho dalšího."
V úžlabině mezi dvěma kopci nebyl žádný popel, ale po pár minutách hledání našli tělo. Zkroucené tělo muže nacpané mezi jakási křoviska. Temeno měl roztříštěné a oči mu pořád ještě vylézaly z důlků, jak byl úder silný. Nikdo ho nepoznal, i když na sobě měl shienarské šaty.
"Nebudeme marnit čas pohřbíváním temných druhů," prohlásil Ingtar. "Jedeme na jih." Podle svých slov se zařídil málem ještě dřív, než domluvil.
Den však jinak ubíhal stejně jako den předchozí. Uno prostudoval stopy a koblížky a prohlásil, že na svou kořist trochu získali. Soumrak padl, aniž by trolloky nebo temné druhy aspoň zahlédli, a příštího rána nalezli další opuštěný tábor - v němž se podle Hurina udála další vražda - a pronásledovaní opět změnili směr, tentokrát na severozápad. Ani ne za dvě hodiny pak na cestě našli další tělo, muže s lebkou rozseknutou sekerou, a následovala další změna směru. Znovu na jih. Podle toho, co Uno vyčetl ze stop, opět trochu získali. Ale do příchodu noci nespatřili kromě vzdálených statků nic. Další den se to opakovalo, změny směru, vraždy a to všechno. A následující den opět.
Každý den se dostávali blíže ke své kořisti, ale Ingtar soptil. Navrhoval, že se vydají rovnou, když onoho rána stezka opět změnila směr - určitě znovu narazí na stopu vedoucí zase na jih a získají tak víc času - a než mohl někdo promluvit, prohlásil, že to nebyl dobrý nápad, pro případ, že by se muži, které pronásledovali, tentokrát na jih neobrátili. Všechny pobízel k většímu spěchu, chtěl, aby vyrazili ráno dříve a jeli, dokud se úplně nesetmí. Připomínal jim úkol, kterým je pověřil amyrlinin stolec. Mají získat zpět Valerský roh a nenechat se ničím od cesty odradit. Hovořil o slávě, kterou tím získají, o tom, že jejich jména budou připomínat příběhy a dějiny, ocitnou se ve vyprávění kejklířů i v písních bardů jako muži, kteří nalezli roh. Mluvil, jako by nemohl přestat, a zrak upíral na stopu, již sledovali, jako by doufal, že tomu Světlo učiní konec. Dokonce i Uno se na něj začal dívat úkosem.
A tak dorazili k řece Erinin.
* * *
Podle Randa se té osadě vlastně ani vesnice říkat nedalo. Seděl na koni mezi stromy a vyhlížel na půl tuctu domků se šindelovými střechami, které sahaly skoro až k zemi, stojících v ranním slunci na pahorku nad řekou. Prošlo tudy jen málo lidí. Na cestu vyrazili teprve před pár hodinami, ale již minula doba, kdy by podle všeho měli najít pozůstatky po táboře temných druhů. Zatím však nic takového nenašli.
Řeka sama příliš mohutnou Erinin z příběhů nepřipomínala, byť od svého pramene v Páteři světa urazila již dost dlouhou cestu. K protějšímu břehu lemovanému stromy to bylo tak šedesát kroků rychle proudící vodou, a tuto vzdálenost překonávala převozní bárka zavěšená na silných lanech. Přívoz teď seděl upevněný na protějším břehu.
Projednou vedla stopa rovnou k lidskému obydlí. Přímo k domkům na kopci. Na jediné špinavé ulici, kolem níž se domy tlačily, nebyla ani noha.

"Léčka, můj pane?" poznamenal Uno tiše.
Ingtar vydal nezbytné rozkazy a Shienarci uvolnili kopí a rozestoupili se do kruhu kolem domků. Ingtar mávl rukou a jezdci vyrazili cvalem ze všech stran. Vřítili se do dědiny s připravenými kopími, od kopyt jejich koní se zvedal prach a jezdci ostražitě propátrávali ulici i okolní stavení. Kromě nich se nic nehýbalo. Shienarci přitáhli otěže a zvířený prach se začal pomalu usazovat.
Rand vrátil do toulce šíp, který měl předtím nasazený na tětivě, a luk si opět přehodil na záda. Mat s Perrinem ho následovali. Loial s Hurinem prostě čekali tam, kde je Ingtar nechal, a nejistě je pozorovali. Ingtar kývl a Rand s ostatními se připojili k Shienarcům.
"Nelíbí se mi, jak je to tu cítit," zamumlal Perrin, když dorazili mezi domky. Hurin se na něj podíval a Perrin jeho pohled opětoval, dokud Hurin nesklopil zrak. "Je to cítit divně."
"Zatracení temní druzi a trolloci prošli rovnou skrz, můj pane," řekl Uno a ukázal na pár stop, které Shienarci nezadupali do prachu. "Rovnou k tomu mizernýmu přívozu, kterej zatraceně nechali na druhý straně. Krev a zatracenej popel! Máme proklatý štěstí, že ho neodsekli od lan."
"Kde jsou lidé?" zeptal se Loial.
Dveře do domů byly otevřené, záclony v otevřených oknech povlávaly ve větru, ale i přes všechen dusot kopyt nikdo nevyšel.
"Prohledejte domy," nařídil Ingtar. Muži sesedli a rozběhli se splnit jeho příkaz, ale vrátili se a vrtěli hlavami.
"Jsou prostě pryč, můj pane," řekl Uno. "Prostě jsou zatraceně pryč, ať shořím. Jako kdyby se sebrali a rozhodli se proklatě odejít uprostřed zatracenýho dne." Náhle se zarazil a naléhavě ukázal k domu za Ingtarem. "V tom okně je ženská. Jak jsem si jí zatraceně mohl nevšimnout..." Rozběhl se k domu dřív, než se mohl někdo jiný pohnout.
"Ať ji nevyděsíš!" volal za ním Ingtar. "Uno, potřebujeme informace. Světlo tě oslep, Uno, nevyděs ji!"
Jednooký muž zmizel v otevřených dveřích. Ingtar opět zvedl hlas. "On ti neublíží, vzácná paní. My jsme leníci urozeného pána Agelmara z Fal Dary. Neboj se! Neublížíme ti."
Okno v horní části domu se rozlétlo. Z okna vystrčil hlavu Uno a poplašeně se rozhlížel kolem sebe. Pak zaklel a otočil se do domu. Provázelo ho dunění a rachocení, jako by cestou do všeho kopal. Nakonec se znovu vynořil ze dveří.
"Je pryč, můj pane. Ale byla tady. Žena v bílých šatech, byla v okně. Viděl jsem ji. Dokonce jsem si chvíli myslel, že jsem ji viděl i vevnitř, jenom na chviličku, ale pak zmizela a..." Zhluboka se nadechl. "Ten dům je prázdný, můj pane." Byl tak podrážděný, že ani neklel.
"Záclony," zamumlal Mat. "Skočil na zatracenou záclonu." Uno se na něj ostře zadíval, ale pak se mlčky vrátil ke svému koni.
"Kam asi odešli?" zeptal se Rand Loiala. "Myslíš, že utekli, když přišli temní druzi?" A trolloci a myrddraal. A to Hurinovo něco ještě horšího. Jestli utíkali, jak nejrychleji dovedli, tak byli chytří.
"Bojím se, že je temní druzi dostali, Rande," odpovídal pomalu Loial. Zachmuřil se, a při tom, jak měl široký nos, skoro jako čenich, vypadal rozzlobeně. "Pro trolloky." Rand polkl a přál si, aby se byl neptal. Pomyšlení na to, čím se živí trolloci, nebylo právě příjemné.
"Ať už se tu stalo cokoliv," ozval se Ingtar, "udělali to naši temní druzi. Hurine, došlo tu k nějakému násilí? Zabíjení? Hurine?"
Slídič sebou v sedle trhl a divoce se kolem sebe rozhlédl. Předtím se díval přes řeku. "Násilí, můj pane? Ano. Zabíjení, ne. Aspoň ne tak docela." Koutkem oka se zadíval na Perrina. "Ještě nikdy jsem nic takového necítil, můj pane. Ale některým lidem ublížili."
"Jsou nějaké pochyby o tom, že přešli řeku? Nebo se zase vrátili?"
"Přešli řeku, můj pane." Hurin se nejistě ohlédl na druhý břeh. "Přešli řeku. Co ale udělali na druhý straně..." Pokrčil rameny.
Ingtar kývl. "Uno, chci mít přívoz na tomto břehu. A chci, aby zvědové prohlédli oba břehy, než se přepravíme. Jenom to, že tady žádná léčka nebyla, neznamená, že až nás rozdělí řeka, tak na nás nezaútočí ze zálohy. Ten přívoz není dost velký, abychom se mohli přepravit všichni najednou. Dohlédni na to."
Uno se poklonil a ve chvíli Ragan s Masemou pomáhali jeden druhému z brnění. Když byli vysvlečeni až

do spodků, s dýkou posunutou na záda, rozběhli se na křivých nohou jezdců k řece. Chvíli se brodili, pak se zachytili vodicích lan, po nichž se pohyboval přívoz. Lana se uprostřed prověsila natolik, že se v řece namočili až do pasu a silný proud je tahal dolů. Nicméně za mnohem kratší dobu, než Rand čekal, se oba muži už vytahovali přes zkosené boky přívozní lávky. Tasili dýky a zmizeli v lese.
Po době, která všem připadala jako celá věčnost, se oba muži opět vynořili z lesa a pomalu přetáhli přívoz přes řeku. Bárka narazila do břehu pod vesnicí a Masema ji přivazoval, zatímco Ragan vyběhl nahoru, kde čekal Ingtar. Tvář měl bledou a jizva po šípu se mu na tváři jasně rýsovala. Mluvil otřeseně. "Na protějším břehu... Není tam žádná past, můj pane, ale..." Hluboce se Ingtarovi poklonil, stále ještě mokrý, a třásl se vyčerpáním. "Můj pane, musíš se na to podívat sám. Velký kamenný dub, padesát kroků od přístaviště. Nemůžu to vyslovit. Musíš se podívat sám."
Ingtar se zamračil a podíval se z Ragana na protější břeh. Nakonec pravil: "Zvládl jsi to dobře, Ragane. Oba jste to provedli dobře." Hlas měl náhle úsečnější. "Najdi těm mužům v domech něco, do čeho by se mohli utřít, Uno. A podívej se, jestli tu někdo nenechal vodu na čaj. Dostaň do nich něco horkého, jestli to půjde. Pak převezeš druhý sled a nákladní zvířata." Obrátil se k Randovi. "No, jsi připraven podívat se na jižní břeh Erinin?" Na odpověď nečekal, hned vyjel s Hurinem a polovinou kopiníků dolů k přívozu.
Rand váhal jen chvilku, než se vydal za nimi. Loial jel s ním. K Randovu překvapení vyjel Perrin se zachmuřeným výrazem dolů před nimi. Někteří kopiníci sesedli a za drsných žertů popadli lano a jali se pohánět přívoz.
Mat počkal do poslední chvíle, když už jeden ze Shienarců odvazoval poutací lana přívozu, než pobídl koně a vtlačil se na palubu. "Musel bych sem dřív nebo později, ne?" vyhrkl bez dechu, aniž se obracel na někoho zvlášť. "Musím ji najít."
Rand zavrtěl hlavou. Mat vypadal naprosto zdravě, až Rand skoro zapomněl, proč tu je. Aby našel tu dýku. Ať si Ingtar nechá roh. Já chci jenom tu dýku pro Mata. "Najdeme ji, Mate."
Mat se na něj zamračil - stejně jako se ošklíbal nad Randovým červeným kabátcem - a odvrátil se. Rand si povzdechl.
"Všechno bude v pořádku, Rande," řekl tiše Loial. "Nějak se to určitě spraví."
Přívoz odrazil od břehu a okamžitě jej strhl proud, až lano zaskřípělo. Z kopiníků byli podivní převozníci, chodili po palubě v přilbicích a plné zbroji, s meči na zádech, ale přívoz přes řeku dostali poměrně rychle.
"Takhle jsme přece opustili domov," ozval se náhle Perrin. "V Tarenském Přívozu. Boty převozníků vrzaly po palubě a kolem přívozu šplouchala voda. Takhle jsme odjížděli. A tentokrát to bude ještě horší."
"Jak by to mohlo být ještě horší?" zeptal se Rand. Perrin neodpověděl. Prohlížel protější břeh a jeho zlaté oči skoro zářily, ale nebylo to dychtivostí.
Po chvíli se zeptal Mat: "Jak by to mohlo být ještě horší?"
"Bude. Cítím to," bylo všechno, co byl Perrin ochoten říci. Hurin si ho nervózně prohlížel, ale Hurin si zřejmě prohlížel nervózně každého a všechno od chvíle, kdy opustili Fal Daru.
Přívoz narazil na jižní břeh, zastíněný převislými stromy, s dutým zaduněním pevných planěk o ztvrdlý jíl, a Shienarci, kteří tahali za provaz, nasedli na koně, kromě dvou, kterým Ingtar nařídil, aby převezli přívoz zpátky pro ostatní. Ostatní následovali Ingtara vzhůru po břehu.
"Padesát kroků k velkému kamennému dubu," řekl Ingtar, když vjeli pod stromy. Znělo to až příliš věcně. Kdyby o tom nemluvil Ragan... Někteří vojáci si uvolnili meče na zádech a kopí drželi připravená.
Nejdřív si Rand myslel, že postavy visící za ruce ze silných šedých větví kamenného dubu jsou strašáci. Karmínoví strašáci. Pak poznal dvě tváře. Čangua a toho druhého muže, který s ním byl na stráži. Nidaa. Oči měly vytřeštěné a zuby vyceněné v bolestné křeči. Žili ještě dlouhou dobu poté, co to začalo.
Perrin vydal zvuk, který zněl skoro jako zavrčení.
"Tohle je horší, než co jsem kdy viděl, můj pane," poznamenal slabým hlasem Hurin. "Je to horší, než co jsem kdy cítil, kromě toho, jak bylo tý noci cítit vězení ve Fal Daře."
Rand zoufale hledal prázdnotu. Ale do cesty se mu pořád pletl plamen, neklidné světlo mihotající se

zároveň s tím, jak se mu zvedal žaludek, ale on ho odsunul, až se zahalil do prázdna. Ale prázdnota pulzovala spolu s ním. Pro jednou nikoliv venku, ale uvnitř. Žádný div, když se dívám na tohle. Ta myšlenka zasyčela v prázdnotě jako kapka vody na rozpálené plotně. Co se jim to jenom stalo?
"Zaživa je stáhli z kůže," zaslechl poznámku kohosi za sebou, a vzápětí začal někdo zvracet. Rand si pomyslel, že je to Mat, ale všechno od něj bylo tak daleko, protože on byl uvnitř prázdnoty. Jenže to nevolnost vzbuzující mihotání tam bylo také. Rand měl dojem, že bude každou chvíli zvracet sám.
"Odřízněte je," nařídil Ingtar chraplavě. Chvíli zaváhal a pak dodal: "Pohřběte je. Nejsme si jistí, že to byli temní druzi. Mohli je jenom zajmout. Mohli. Ať aspoň ucítí poslední objetí matky." Muži neochotně popojeli s noži. Dokonce ani pro bitvami zocelené Shienarce nebyl snadný úkol odříznout z kůže stažené mrtvoly mužů, které znali.
"Jsi v pořádku, Rande?" zeptal se Ingtar. "Já na tohle taky nejsem zvyklý."
"Jsem... jsem v pořádku, Ingtare." Rand nechal prázdnotu zmizet. Bez ní mu bylo méně špatně. Žaludek se mu sice svíral, ale bylo to lepší. Ingtar kývl a obrátil koně, aby se mohl podívat, jak muži pokračují v práci.
Pohřeb byl prostý. Do země byly vykopány dvě jámy a do nich byla uložena těla, zatímco ostatek Shienarců mlčky přihlížel. Ti, kteří vykopali hroby, je hned začali zasypávat hlínou, protože se nic jiného už udělat nedalo.
Randa to šokovalo, ale Loial mu to tichounce vysvětlil. "Shienarci věří, že my všichni pocházíme ze země a musíme se do země vrátit. Nikdy nepoužívají rakve ani rubáše a těla nikdy neoblékají. Země musí podržet tělo. Poslední objetí matky, tak to nazývají. A nikdy nad hrobem nic neříkají, jenom ‚Světlo nechť na tebe svítí a Stvořitel nechť ti poskytne útočiště. Poslední objetí matky tě vítá domů.'" Loial si povzdechl a zavrtěl velkou hlavou. "Nemyslím, že to ale tentokrát někdo řekne. Bez ohledu na to, co říká Ingtar, nelze, Rande, příliš pochybovat, že Čangu a Nidao pobili strážné u Psí branky a vpustili temné druhy do pevnosti. Musejí to být oni, kdo je za to všechno zodpovědný."
"Tak kdo vystřelil ten šíp na - na amyrlin?" Rand polkl. Kdo střelil po mně? Loial neříkal nic.
Když na rovy nasypali poslední zeminu, dorazil Uno se zbytkem mužů a nákladními koňmi. Někdo mu řekl, co tu našli, a jednooký muž si odplivl. "Ti mizerní všiví trolloci tohle občas dělávají podél celý Morny. Když váma chtějí zatraceně otřást nebo vás proklatě varovat, abyste za nima nechodili. Ať shořím, jestli to ale platí tady."
Než odjeli, Ingtar se zastavil vedle neoznačených hrobů, dvě hromádky hlíny, které vypadaly příliš malé, aby mohly zakrývat lidi. Po chvíli pravil: "Světlo nechť na vás svítí a Stvořitel nechť vám poskytne útočiště." Když zvedl hlavu, prohlédl si jednoho po druhém své muže. Všichni se tvářili naprosto vyrovnaně, nejvíc ze všech Ingtar. "Zachránili urozeného pána Agelmara u Tarwinova sedla," řekl.
Několik kopiníků kývlo. Ingtar obrátil koně. "Kudy, Hurine?"
"Na jih, můj pane."
"Tak najdi stopu! Jsme na lovu!"
Les brzy ustoupil mírně zvlněné pláni, kterou občas protínal mělký potůček, který, protože tu již dlouho odplavoval půdu, míval vysoké břehy, a tu a tam se objevovala nízká návrší či nevysoké pahorky, jež si jen tak tak zasloužily toto pojmenování. Dokonalá krajina pro koně. Ingtar toho také využíval, udával pravidelné, vzdálenost polykající tempo. Rand občas v dálce zahlédl něco, co snad mohl být statek, a jednou si myslel, že pár mil stranou zahlédl vesnici, kde z komínů stoupal kouř a cosi se bíle zalesklo na slunci, ale krajina kolem nich zůstávala bez lidí, rozlehlé travnaté palouky poseté keři, někdy se objevil i strom a tu a tam menší mlází, které nikdy nemívalo víc než sto kroků napříč.
Ingtar vyslal zvědy, dva muži jeli vpředu a na dohled se objevili pouze tehdy, když vyjeli na návrší. Ingtar měl kolem krku pověšenou stříbrnou píšťalku, aby je odvolal, kdyby Hurin řekl, že se stopa stáčí, ale ta vedla pořád rovně. Na jih. Pořád na jih.
"Tímhle tempem dojedeme tak za tři čtyři dny na Talidarské pole," poznamenal cestou Ingtar. "Tam Artuš Jestřábí křídlo slavně zvítězil, když proti němu půllidé vyvedli z Morny trolloky. Šest dní a šest nocí ta bitva trvala, a když skončila, trolloci prchli zpátky do Morny a nikdy se mu už neodvážili postavit. Postavil tam tenkrát na znamení svého vítězství sochu, sloup vysoký sto sáhů. Nedovolil, aby na něj napsali jeho jméno, raději tam nechal napsat jméno každého muže, který tam tehdy padl, a nahoru dali

zlaté slunce, symbol toho, že Světlo porazilo Stín."
"Rád bych to viděl," prohlásil Loial. "O tomhle pomníku jsem nikdy neslyšel."
Ingtar chvíli mlčel, a když promluvil, měl velice tichý hlas. "Už tam není, Staviteli. Když Jestřábí křídlo zemřel, ti, kteří se rvali o jeho říši, neunesli pomyšlení, že tu zůstane památka na jeho vítězství, i když na ní není jeho jméno. Nezůstalo tam nic, jenom pahrbek, kde sloup stál." Jeho tón nepřipouštěl další hovor.
Když jim zlaté slunce viselo nad hlavou, projeli kolem čtverhrané stavby z omítnutých cihel, která nestála ani mili od jejich stezky. Nebyla zvlášť vysoká, měla pouze dvě poschodí, jak si Rand všiml, ale byla dost rozlehlá. Vypadala, že je dlouho opuštěná, střechy byly pryč, pouze pár pruhů tmavých tašek viselo na zbytcích krokví a většina kdysi bílé omítky teď byla dole a pod ní se objevily tmavé, větrem ošlehané cihly. Pobořené zdi odhalovaly pohled na nádvoří a rozpadající se komnaty uvnitř. V puklinách toho, co kdysi bývalo nádvořím, rostlo křoví a místy i stromy.
"Panské sídlo," vysvětloval Ingtar. Když se na stavbu podíval, i ten poslední zbyteček dobré nálady, který měl, zmizel. "Když ještě stával Harad Dakar, tak myslím, že šlechtic, kterému to tady patřilo, obdělával zemi na celou legui kolem. Možná tu byly sady. Hardanové milovali své sady."
"Harad Dakar?" ozval se Rand a Ingtar si odfrkl.
"Copak už se nevyučují dějiny? Harad Dakar, hlavní město Hardanu. Hardanům kdysi patřilo území, kterým nyní projíždíme."
"Viděl jsem jednou starou mapu," opáčil Rand napjatým hlasem. "Znám státy, které už neexistují. Maredo a Goaban a Carallain. Ale žádný Hardan na ní nebyl."
"Existovaly další státy, které už zmizely," dodával Loial. "Mar Haddon, z něhož je nyní Haddon Mirk, a Almoth. Kintara. Stoletá válka rozdělila říši Artuše Jestřábí křídlo na mnoho států, malých i velkých. Ty velké pohltily ty malé, pokud se ty nesjednotily, jako třeba Altara a Murandy. Myslím, že nucené spojenectví je lepší slovo než sjednocení."
"A co se s nima stalo?" chtěl vědět Mat. Rand si nevšiml, že Perrin s Matem se k nim zatím připojili. Když je viděl naposledy, byli vzadu, co nejdál od Randa al'Thora, jak jen bylo možné.
"Nedokázaly se udržet," odpověděl ogier. "Byla špatná úroda, byl špatný obchod. Nebo špatní lidé. Něco však bylo v každém případě špatné a státy se zmenšovaly. Půdu často zabraly okolní země, když stát zmizel, ale ty anexe nikdy netrvaly dlouho. Po čase zůstala půda skutečně opuštěná. Tu a tam se udržela nějaká vesnice, ale většinou je teď všude divočina. Je tomu skoro tři sta let, co byl konečně opuštěn Harad Dakar, ale dávno předtím to byla jenom skořápka s králem, který nezvládal ani to, co se dělo uvnitř městských hradeb. Teď je, jak jsem pochopil, Harad Dakar úplně pryč, kámen si rozebrali sedláci a vesničané pro své vlastní potřeby. Většina statků a vesnic, které z něj postavili, je však už také pryč. To jsem aspoň četl a neviděl jsem nic jiného."
"Harad Dakar byl hotový kamenolom po dobu skoro sto let," poznamenal hořce Ingtar. "Když nakonec lidé odešli, město pak odtahali kámen po kameni. Všechno je pryč, a to, co ještě zbylo, se ztrácí. Všechno, všechno se ztrácí. Těžko existuje nějaký stát, který kontroluje území, jež si přisvojuje na mapě, a těžko existuje země, která je na mapě stejně velká, jako byla dokonce ještě před sto lety. Když skončila stoletá válka, člověk jel z jednoho státu do druhého bez přestávky od Morny k Bouřlivému moři. Teď projíždíme divočinou, na kterou si nedělá nároky žádný stát. Nás v Hraničních státech naše boje s Mornou udržují při síle a celé. Oni možná neměli to, co je potřeba k tomu, aby se lidé udrželi při síle. Ty říkáš, že to nezvládli, Staviteli? Ano, nezvládli, a který stát, jenž nyní stojí celý, to nezvládne zítra? Všechny nás to smetá, celé lidstvo. Smetá nás to jako povodeň stébla. Jak dlouho to bude trvat, než z Hraničních států také nic nezbude, a trolloci a myrddraalové dosáhnou až k Bouřlivému moři?"
Následovalo šokované ticho. Dokonce ani Mat je nějak neporušil. Ingtar jel dál ztracen ve svých vlastních neveselých myšlenkách.
Po chvíli se zvědové cvalem vrátili. Seděli vzpřímeně v sedlech, kopí vztyčená k obloze. "Před námi je vesnice, můj pane. Neviděli nás, ale leží nám přímo v cestě."
Ingtar se s trhnutím probral ze zamyšlení, ale nepromluvil, dokud nedorazili na vrcholek nízkého hřebene shlížejícího na vesnici, i pak jenom přikázal zastavit, zatímco ze sedlové brašny lovil dalekohled a prohlížel si osadu.

Rand si vesnici prohlížel se zájmem. Byla velká jako Emondova Role, i když nebyla nijak zvlášť velká ve srovnání s některými městečky, které viděli od chvíle, kdy opustili Dvouříčí, natož s městy. Domy byly všechny nízké a omítnuté bílou hlinkou a zdálo se, že jim na šikmých střechách roste tráva. Po vesnici bylo roztroušeno na tucet větrných mlýnů, jejich dlouhé lopatky se líně otáčely ve větru a bíle se blýskaly ve slunci. Celou ves obtáčela nízká hradba porostlá trávou, sahající člověku do pasu, a před ní byl široký příkop, do jehož dna byly zaraženy přiostřené kůly. V jediném otvoru, který Rand v hradbě viděl, nebyla brána, ale Rand nicméně předpokládal, že se průchod dá snadno zatarasit vozem nebo žebřiňákem. Neviděl však žádné lidi.
"Na dohled není dokonce ani pes," poznamenal Ingtar, vraceje dalekohled do sedlové brašny. "Jste si jistí, že vás nezahlédli?" zeptal se zvědů.
"Ne pokud nemají Temného štěstí, můj pane," odpověděl jeden z vojáků. "Ani jsme nevyjeli na ten hřeben. Taky jsme neviděli nikoho na ulici, můj pane."
Ingtar kývl. "A stopa, Hurine?"
Hurin se zhluboka nadechl. "Vede do vesnice, můj pane. Přímo do ní, pokud to můžu odsaď říct."
"Dávejte pozor," nařídil Ingtar a zvedl otěže. "A nemyslete si, že jsou přátelští, jenom proto, že se usmívají. Pokud tam vůbec někdo je." Pomalým krokem odvedl jezdce dolů k vesnici a zvedl ruku, aby si uvolnil meč v pochvě.
Rand zaslechl, jak ostatní za ním dělají totéž. Po chvíli si také uvolnil meč. Snažit se zůstat naživu není stejné jako být hrdinou, usoudil.
"Myslíš, že ti lidé by pomáhali temným druhům?" zeptal se Ingtara Perrin. Shienarec pomalu kývl na souhlas.
"Oni Shienarce zrovna nemilují," řekl nakonec. "Myslí si, že bychom je měli ochraňovat. My nebo Cairhieňané. Cairhien toto území kdysi prohlásil za své, když tehdy zemřel poslední hardanský král. Zabrali to až k Erinin. Ale nedokázali to udržet. Územního nároku se vzdali už asi před sto lety. Těch pár lidí, kteří tu pořád ještě žijí, si nemusí s trolloky tak daleko na jihu dělat starosti, ale je tady dost lidské zběře. Proto taky mají tu hradbu a příkop. Všechny vesnice je mají. Pole budou mít schovaná v dolinách kolem, ale vně hradeb nikdo nežije. Přísahali by věrnost jakémukoliv králi, který by jim zaručil svou ochranu, ale my máme dost co dělat s trolloky. Proto nás příliš nemilují." Jak dorazili k otvoru v hradbě, znovu dodal: "Dávejte pozor!"
Všechny ulice vedly na náves, ale v ulicích nikdo nebyl, ani nikdo nevyhlížel z okna. Nebyli tu dokonce ani psi, natož slepice. Ani živá duše. Ve větru se zhouply dveře a zaskřípaly, byl to protiklad k rytmickému vrzání větrných mlýnů. Zvuk koňských kopyt byl na udusané hlíně velice hlasitý.
"Jako u přívozu," zamumlal Hurin, "ale jiný." Jel přikrčený v sedle s hlavou skloněnou, jako by se ji snažil zatáhnout mezi ramena. "Spáchaný násilí, ale... nevím. Bylo to tu zlý. Je to tu zle cítit."
"Uno," řekl Ingtar, "vezmi si dva vojáky a prohledejte domy. Pokud někoho najdete, přiveďte mi ho na náves. A tentokrát je nevyděste. Chci odpovědi, ne lidi prchající jako o život." Když Uno sesedal, Ingtar odvedl ostatní vojáky doprostřed vesnice.
Rand zaváhal a rozhlédl se kolem sebe. Skřípající dveře, vrzající větrné mlýny, kopyta koní, to všechno vytvářelo příliš velký hluk, jako by na světě už nebyly žádné jiné zvuky. Rand si prohlížel domy. Záclony v otevřeném okně tloukly do vnější strany domu. Všechny domy vypadaly jako bez života. Rand s povzdechem sesedl a vydal se k nejbližšímu stavení, pak se zastavil a zahleděl se na dveře.
Jsou to jenom dveře. Proč se jich tolik bojíš? Přál si, aby neměl ten pocit, že na něho za dveřmi cosi číhá. Strčil do dveří a otevřel je.
Uvnitř byla úhledně poklizená místnost. Nebo aspoň bývala. Stůl byl prostřený, židle s opěradly z příčlí přistavené ke stolu a na některých talířích už bylo dokonce naloženo jídlo. Nad miskami s turíny a hráškem bzučely mouchy a další lezly po studené pečeni ležící ve vlastním ztuhlém tuku. Z pečené byl napůl odkrojený plátek, vidlička byla stále ještě zapíchnutá v mase a nůž na krájení ležel vedle podnosu, jako by ho někdo upustil. Rand vstoupil dovnitř.
Blik.
Usmívající se holohlavý muž v hrubých šatech nandával plátek masa na talíř, který držela žena se sedřenou tváří. Ta se však také usmívala. Přidala na talíř tuřín a podala ho jednomu z dětí rozesazených

kolem stolu. Bylo jich tu na půl tuctu, hoši i děvčata, od téměř dospělých až po ty, které skoro neviděly nad stůl. Žena cosi řekla a jedna z dívek si od ní se smíchem talíř vzala. Muž začal odkrajovat další plátek.
Náhle jedna dívenka zavřískla a ukazovala na dveře do ulice. Muž pustil nůž a otočil se, zaječel také, tvář zkřivenou strachem, a zvedl jedno z dětí do náruče. Žena popadla další a zoufale mávala na ostatní, přičemž rychle pohybovala rty, ač nebylo nic slyšet. Všichni se škrábali ke dveřím do zadní místnosti.
Dveře se rozletěly a –
Blik.
Rand se nedokázal pohnout. Bzučení much nad stolem zesílilo. Randovi se před ústy objevila pára.
Blik.
Usmívající se holohlavý muž v hrubých šatech nandával plátek masa na talíř, který držela žena se sedřenou tváří. Ta se však také usmívala. Přidala na talíř tuřín a podala ho jednomu z dětí rozesazených kolem stolu. Bylo jich tu na půl tuctu, hoši i děvčata, od téměř dospělých až po ty, které skoro neviděly nad stůl. Žena cosi řekla a jedna z dívek si od ní se smíchem talíř vzala. Muž začal odkrajovat další plátek.
Náhle jedna dívenka zavřískla a ukazovala na dveře do ulice. Muž pustil nůž a otočil se, zaječel také, tvář zkřivenou strachem, a zvedl jedno z dětí do náruče. Žena popadla další a zoufale mávala na ostatní, přičemž rychle pohybovala rty, ač nebylo nic slyšet. Všichni se škrábali ke dveřím do zadní místnosti.
Dveře se rozletěly a –
Blik.
Rand se snažil pohnout, ale jako by mu zamrzly svaly. V místnosti se ochladilo. Rand by se byl roztřásl, ale nemohl se pohnout ani tak málo. Mouchy lezly po celém stole. Rand se snažil dosáhnout prázdnoty. Bylo tu nevlídné světlo, ale jemu na tom nezáleželo. Musel –
Blik.
Usmívající se holohlavý muž v hrubých šatech nandával plátek masa na talíř, který držela žena se sedřenou tváří. Ta se však také usmívala. Přidala na talíř tuřín a podala ho jednomu z dětí rozesazených kolem stolu. Bylo jich tu na půl tuctu, hoši i děvčata, od téměř dospělých až po ty, které skoro neviděly nad stůl. Žena cosi řekla a jedna z dívek si od ní se smíchem talíř vzala. Muž začal odkrajovat další plátek.
Náhle jedna dívenka zavřískla a ukazovala na dveře do ulice. Muž pustil nůž a otočil se, zaječel také, tvář zkřivenou strachem, a zvedl jedno z dětí do náruče. Žena popadla další a zoufale mávala na ostatní, přičemž rychle pohybovala rty, ač nebylo nic slyšet. Všichni se škrábali ke dveřím do zadní místnosti.
Dveře se rozletěly a –
Blik.
V místnosti mrzlo. Taková zima. Stůl byl celý černý, kolik na něm bylo much, stejně jako podlaha i strop, všechno bylo úplně černé. Mouchy lezly i po Randovi, celého jej pokryly, lezly mu po obličeji, do očí, do nosu, do úst. Světlo, pomoz mi. Zima. Mouchy bzučely tak hlasitě, že to připomínalo hřmění. Zima. Pronikala do prázdnoty, posmívala se prázdnu a zasadila ho do ledu. Rand se zoufale snažil dosáhnout na mihotavé světlo. Obracel se mu žaludek, ale světlo bylo teplé. Teplo. Horko. Bylo mu horko.
Náhle trhal... cosi. Nevěděl co, ani jak. Pavučiny z oceli. Měsíční paprsky vytesané z kamene. Když se jich dotkl, rozpadly se, ale Rand věděl, že se ničeho nedotkl. Scvrkly se a roztekly se žárem, který z něj vycházel, žárem jako z kovářské výhně, žárem jako z hořícího světa, žárem jako –
Bylo to pryč. Rand, lapaje po dechu, se kolem sebe rozhlížel s rozšířenýma očima. Na napůl rozkrájené pečeni leželo několik much. Mrtvých. Šest much. Jenom šest. V miskách byly další, půl tuctu malých černých teček mezi studenou zeleninou. Všechny mrtvé. Rand vyklopýtal na ulici.
Mat právě vycházel z domu naproti přes ulici a vrtěl hlavou. "Nikdo tam není," oznámil Perrinovi, který stále ještě seděl na koni. "Vypadá to, jako by se prostě zvedli uprostřed večeře a odešli pryč."
Z návsi k nim dolehl výkřik.
"Něco tam našli," řekl Perrin a pobídl koně do kroku. Mat vyšplhal do sedla svého koně a odcválal za ním.
Rand na Rudocha nasedal pomaleji. Hřebec ustupoval, jako by ho něco zneklidnilo. Jak pomalu

projížděl kolem domů směrem k návsi, prohlížel si je, ale nemohl se přimět, aby se na ně díval delší dobu. Mat do jednoho vešel a nic se mu nestalo. Rozhodl se, že už do dalšího domu v této vesnici nevkročí, děj se co děj. Pobídl Rudocha k rychlejší chůzi.
Na náměstí všichni stáli jako sochy před velkým stavením s širokými dvoukřídlými dveřmi. Podle Randa to tentokrát nejspíš nebyl hostinec. Například tu neviselo znamení. Možná to bylo místo, kde se vesničané scházívali. Připojil se k mlčenlivému kruhu a podíval se tam, kam se dívali ostatní.
Na dveřích byl s rozpaženými pažemi přibit jakýsi muž, velkými hřeby mu probili zápěstí a ramena. Další hřeby mu zarazili do očí, aby mu udrželi hlavu vzpřímenou. Zaschlá tmavá krev mu na lících vytvářela vějíře. Škrábance ve dřevě pod jeho botami ukazovaly, že když se to dálo, byl ještě naživu. Přinejmenším když to začalo.
Rand zadržel dech. Nebyl to člověk. Ty černé šaty, černější než noc, nikdy žádný člověk nenosil. Vítr zamával růžkem pláště zachyceným za tělem - což, jak Rand až příliš dobře věděl, nebylo právě obvyklé, protože těchto šatů se vítr nikdy nedotkl - ale v tom bledém, bezkrevném obličeji nikdy žádné oči nebyly.
"Myrddraal," vydechl, a bylo to, jako kdyby jeho slovo uvolnilo ostatní. Muži se opět začali hýbat, opět dýchali.
"Kdo," začal Mat, ale musel přestat, aby polkl. "Kdo mohl tohle udělat mizelci?" Na konci mu hlas skřípal.
"To nevím," řekl Ingtar. "To opravdu nevím." Rozhlédl se kolem sebe po tvářích svých mužů, nebo je možná počítal, aby se ujistil, že tu jsou všichni. "A myslím, že tady už nic dalšího nezjistíme. Jedeme dál. Nasedat! Hurine, najdi stopu, která vede z tohohle místa."
"Ano, můj pane. Ano. S potěšením. Tudy, můj pane. Pořád míří k jihu."
Jeli dál, nechavše mrtvého myrddraala, kde visel a vítr mu povlával černým pláštěm. Hurin byl první za hradbou a pro změnu ani nečekal na Ingtara, ale Rand byl těsně za ním.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Záblesky vzoru

Projednou Ingtar nechal zastavit na noc, když bylo zlaté slunce stále ještě nad obzorem. Dokonce i otužilými Shienarci to, co spatřili ve vesnici, dost otřáslo. Ingtar dříve nikdy nezastavil tak brzy, a místo k táboření, které vybral, vypadalo jako místo, které se dá dobře bránit. Byla to hluboká úžlabina, téměř kulatá, a dost velká, aby se tam všichni muži a koně pohodlně vešli. Svahy pokrýval řídký porost zakrslých dubů a cesmín. Údolíčko bylo dost hluboké, aby skrylo každého v táboře, i když na okrajích nerostly stromy. V této poměrně ploché krajině by svahy prošly i jako kopce.
"Jediný, co zatraceně říkám," zaslechl Rand vykládat Una Raganovi, když sesedali, "je, že jsem ji zatraceně viděl, Světlo tě spal. Těsně předtím, než jsme našli toho všivýho půlčlověka. Tu stejnou

prokletou ženskou, co byla u toho proklatýho přívozu. Byla tam a pak tam zatraceně nebyla. Říkej si, co zatraceně chceš, ale dávej si proklatě pozor, jak to říkáš, nebo tě zatraceně sám stáhnu z kůže a tu tvoji mizernou kůži spálím, ty hlavo skopová."
Rand se zarazil s jednou nohou na zemi a druhou stále ještě ve třmeni. Ta stejná žena? Ale u přívozu přece žádná žena nebyla, to jenom ve větru zavlály záclony. A nemohla se z tě vesnice dostat před námi, i kdyby tam byla. Ta vesnice...
To pomyšlení zaplašil. Dokonce víc než na mizelce přibitého na dveře chtěl zapomenout na ten pokoj, na mouchy a na lidi, kteří tam byli a zároveň nebyli. Ten půlčlověk byl skutečný - všichni ho viděli - ale ten pokoj... Možná konečně začínám šílet. Rand zatoužil, aby si mohl promluvit s Moirain. Přát si mluvit s Aes Sedai. Ty jsi ale hlupák. Už jsi z toho venku, tak se drž stranou. Ale jsem z toho venku? Co se to tam stalo?
"Nákladní koně a zásoby doprostřed," přikazoval Ingtar, když kopiníci začali budovat tábor. "Vyhřebelcujte koně a pak je zase nasedlejte pro případ, že bychom museli rychle vyjet. Každý bude spát u svého koně a dneska nebudou žádné ohně. Uno, chci, aby se kolem poohlédli zvědové, jak nejdál dokážou dojet a zase se ještě před setměním vrátit. Chci vědět, co tu kolem je."
On to cítí, uvědomil si Rand. Už to nejsou jenom nějací temní druzi a pár trolloků a možná mizelec. Jenom nějací temní druzi, pár trolloků a možná mizelec! Ještě před pár dny by na tom nebylo žádné „jenom". Dokonce i v Hraničních státech, dokonce i s Mornou ani ne na den cesty, byli temní druzi, trolloci a mizelci natolik špatní, aby to stačilo vyvolat noční můry. Než uviděl mizelce přibitého na dveře. Kdo na Světle mohl udělat tohle? Kdo ne na Světle? Předtím vešel do místnosti, kde večeřela ta rodina, a jim zmrzl smích na rtech. Musel jsem si to jenom představovat. Musel jsem. Avšak ani jeho vlastním uším to neznělo příliš přesvědčivě. Nepředstavoval si ten vítr na vrcholku věže, ani amyrlin, když říkala –
"Rande?" Rand nadskočil, protože na něj zezadu promluvil Ingtar. "To tu hodláš celou noc stát s jednou nohou ve třmeni?"
Rand se postavil na zem oběma nohama. "Ingtare, co se stalo v té vesnici?"
"Sebrali je trolloci. Stejně jako ty lidi u přívozu. To se tam stalo. Mizelec..." Ingtar pokrčil rameny a díval se na plochý ranec zabalený v plátně, velký a hranatý, který držel v náručí. Zíral na něj, jako by viděl skrytá tajemství, která by se radši nikdy nedozvěděl. "Trolloci je sebrali kvůli jídlu. Dělávají to občas i ve vesnicích a na statcích u Morny, když v noci provedou výpad a dostanou se přes pohraniční věže. Někdy se nám podaří ty lidi dostat zpátky, někdy ne. Trolloci je vždycky nezabijí, než je začnou porcovat. A půllidé mají rádi svoji... zábavu. To je horší, než co dělají trolloci." Hlas měl vyrovnaný, jako by mluvil o všedních záležitostech. Což snad i mluvil, byl to totiž shienarský voják.
Rand se zhluboka nadechl, aby uklidnil žaludek. "Ten mizelec tam si neužíval žádnou zábavu, Ingtare. Kdo mohl přibít myrddraala na dveře, a živého?"
Ingtar zaváhal, zavrtěl hlavou a pak strčil ten velký balík Randovi. "Na. Moirain Sedai mi řekla, abych ti to předal v prvním táboře jižně od Erinin. Nevím, co to je, ale říkala, že to budeš potřebovat. Říkala, abych ti vyřídil, že na to máš dávat pozor. Závisí prý na tom tvůj život."
Rand si ranec bral váhavě. Když se dotkl plátna, zasvrběla ho kůže. Uvnitř bylo něco měkkého. Možná látka. Neochotně ho držel. On se taky nechce bavit o tom myrddraalovi. Co se stalo v tom pokoji? Náhle si Rand uvědomil, že pro něj je pomyšlení na mizelce, dokonce i na ten pokoj, příjemnější než pomyšlení na to, co mu Moirain poslala.
"Přikázala mi, abych ti vyřídil, že kdyby se se mnou něco stalo, kopiníci budou následovat tebe."
"Mě!" Rand zalapal po dechu a zapomněl na ranec i na všechno ostatní. Ingtar na jeho nevěřícný pohled odpověděl klidným kývnutím. "To je šílený! Nikdy jsem nic nevedl, jenom stádo ovcí, Ingtare. A oni za mnou stejně nepůjdou. Kromě toho Moirain ti nemůže přikazovat, kdo má být tvým zástupcem. A tím je stejně Uno."
"Una a mě toho rána, kdy jsme odjížděli, povolali k urozenému pánu Agelmarovi. Byla tam i Moirain Sedai, ale byl to urozený pán Agelmar, kdo mi to nařídil. Ty jsi můj zástupce, Rande."
"Ale proč, Ingtare? Proč?" Jasně v tom byla vidět ruka Moirain a určitě také amyrlin. Zase ho postrkovaly na stezku, kterou pro něj vybraly, ale musel se zeptat.
Shienarec vypadal, jako by tomu také nerozuměl, ale byl to voják a během nekonečných válek s Mornou

uvykl podivným rozkazům. "Doslechl jsem se nějaké klepy z ženských komnat, že jsi vlastně..." Rozhodil rukama v ocelových rukavicích. "Na tom nezáleží. Vím, že bys to popřel. Stejně jako popíráš to, jak vypadáš. Moirain Sedai říká, že jsi ovčák, ale já nikdy neviděl ovčáka s volavčím mečem. Na tom nezáleží. Netvrdím, že bych si tě já sám vybral, ale myslím, že to máš v sobě, že uděláš, co bude potřeba. Dostojíš svým povinnostem, jestli na to dojde."
Rand chtěl říci, že tohle není jeho povinnost, místo toho však pravil: "Uno o tom ví. Kdo další, Ingtare?"
"Všichni kopiníci. Když jsme vyjížděli z Fal Dary, každý muž věděl, kdo je další v řadě velení, kdyby padl velitel. Ten řetěz je nepřerušený, vede až k poslednímu muži, který zbude, i kdyby to byl jenom podkoní. Tím způsobem, víš, je zajištěno, že i když on zůstane poslední naživu, nebude to jenom běženec, který se snaží zachránit si krk a zůstat naživu. Je to velitel a povinnost ho volá, aby vykonal, co je třeba vykonat. Jestli já odejdu do posledního objetí matky, bude to tvoje povinnost. Ty najdeš roh a ty ho odneseš tam, kam patří. To uděláš." Na poslední slova dal Ingtar zvláštní důraz.
Ranec v Randově náručí jako by vážil deset kamenů. Světlo, může být sto leguí daleko a pořád natahuje ruku a tahá za vodítko. Tudy, Rande. Tamtudy. Ty jsi Drak Znovuzrozený, Rande. "Nechci tu povinnost, Ingtare. Nepřebírám ji. Světlo, jsem jenom ovčák! Proč tomu nikdo nevěří?"
"Uděláš, co je tvou povinností, Rande. Když selže velitel, všechno pod ním se rozpadne. Příliš mnoho věcí se rozpadá už teď. Až příliš. Mír provázej tvůj meč, Rande al'Thore."
"Ingtare, já -" Jenomže Ingtar už odcházel a vyptával se, jestli se již Uno a zvědové vrátili.
Rand zíral na ranec ve svém náručí a olízl si rty. Bál se, že ví, co v něm je. Chtěl se podívat a zároveň chtěl ranec hodit do ohně, aniž by ho otevřel. Určitě by to udělal, pokud by si byl jist, že to, co je uvnitř, vůbec bude hořet. Ale nemohl se podívat, když mohly obsah zahlédnout i další oči.
Rozhlédl se kolem sebe po táboře. Shienarci skládali náklad z nákladních zvířat, někteří už připravovali studenou večeři složenou ze sušeného masa a chlebových placek. Mat s Perrinem se starali o své koně a Loial seděl na kameni a četl knihu, mezi zuby tiskl fajfku s dlouhou troubelí a nad hlavou se mu vinul proužek kouře. Rand sevřel ranec, jako by se bál, že ho upustí, a proklouzl mezi stromy.
Poklekl na malé mýtince stíněné hustě olistěnými větvemi a položil ranec na zem. Chvíli se na něj jenom díval. To by neudělala. Nemohla by. A tichý hlásek mu odpovídal: Ó ano, mohla a udělala. Nakonec se rozhodl a rozvázal malé uzlíky na tkanicích, kterými byl balík převázaný. Úhledné uzlíky uvázané s přesností, která ukazovala na Moirainiu ruku. Tohle za ni neudělal žádný sluha. Neodvážila by se to nějakému sluhovi ukázat.
Rozvázal poslední tkanici a rukama bez citu rozbalil to, co bylo složeno uvnitř. Upřeně se zahleděl na obsah rance a vyschlo mu v ústech. Bylo to celé z jednoho kusu, ani utkané, ani obarvené, ani namalované. Praporec, bílý jako sníh a dost velký, aby byl v bitvě široko daleko vidět. A na praporci kráčela vlnící se postava připomínající hada se zlatými a karmínovými šupinami, ale hada se čtyřma šupinatýma nohama, každou zakončenou pěti zlatými drápy, hada s očima jako slunce a zlatou lví hřívou. Už to kdysi jednou viděl a Moirain mu prozradila, co to je. Praporec Luise Therina Telamona, Luise Therina Rodovraha, z dob války Stínu. Praporec Draka.
"Koukni se na to! No koukni se, co má teďka!" Na mýtinu se vřítil Mat. Perrin za ním se blížil pomaleji.
"Nejdřív ty fajnový šaty," prskal opovržlivě Mat, "a teďka praporec! To už teď nebude tomu poklonkování konec, s -" Mat se dostal dost blízko, aby na praporec viděl jasně, a spadla mu brada.
"Světlo!" O krok ucouvl. "Ať shořím!" Byl tam také, když Moirain praporec pojmenovala. I Perrin tam byl.
V Randovi se zvedl vztek, vztek na Moirain a amyrlinin stolec, že ho postrkovaly a nenechaly ho na pokoji. Oběma rukama sebral praporec a zatřásl jím směrem k Matovi, přičemž se mu slova nekontrolovatelně řinula z úst. "Je to opravdu tak! Dračí praporec!" Mat opět o krok ucouvl. "Moirain chce, abych byl loutkou, co jí za provázky tahá Tar Valon, falešný Drak pro Aes Sedai. Hodlá mi to nacpat do krku, ať už já chci cokoliv. Ale-já-se-nenechám-využít!"
Mat docouval ke kmeni stromu. "Falešný Drak?" Ztěžka polkl. "Ty? To... to je šílený."
Perrin necouvl. Dřepl si, velké ruce si položil na kolena a ty své jasné žluté oči upřel na Randa. Ve večerních stínech mu duhovky svítily jako slunce. "Pokud Aes Sedai chtějí, abys byl falešným Drakem..." Odmlčel se a zamračeně si všechno pečlivě promýšlel. Nakonec tiše řekl: "Rande, můžeš usměrňovat?"

Mat přidušeně zalapal po dechu.
Rand pustil praporec na zem. Váhal jenom chvíli, než unaveně přikývl. "Neprosil jsem se o to. Nechtěl jsem to. Jenomže... Jenomže já ani nevím, jak to zastavit." Nechtě se mu před očima objevila místnost s mouchami. "Myslím, že mě nenechají přestat."
"Ať shořím!" vydechl Mat. "Krev a zatracenej popel! Zabijí nás, víš. Nás všechny. Perrina a mě stejně jako tebe. Jestli to Ingtar a ostatní zjistí, podříznou nám naše zatracený krky jako temnejm druhům. Světlo, kdyby je napadlo, že jsme se účastnili tý výpravy, co ukradla roh, a pobila ty lidi z Fal Dary."
"Sklapni, Mate," řekl Perrin klidně.
"Neříkej mi, abych sklapl. Jestli nás nezabije Ingtar, tak Rand zešílí a udělá to za něj. Ať shořím! Ať shořím!" Mat se podél kmene pomalu svezl na zem. "Proč tě nezkrotily? Jestli to Aes Sedai vědí, proč tě nezkrotily? Nikdy jsem neslyšel, že by nechaly muže, co může usměrňovat jedinou sílu, odejít jenom tak."
"Ony to nevědí všechny," povzdechl si Rand. "Amyrlin -"
"Amyrlinin stolec! Ona to ví? Světlo, není divu, že se na mě koukala tak divně."
"- a Moirain mi řekly, že jsem Drak Znovuzrozený, a pak řekly, že si můžu jít, kam se mi zachce. Nechápeš, Mate? Snaží se mě využít."
"To nic nemění na tom, že můžeš usměrňovat," zamumlal Mat. "Kdybych byl tebou, byl bych teď už na půl cestě k Arythskýmu oceánu. A nezastavil bych se, dokud bych nenašel nějaký místo, kde nejsou žádný Aes Sedai a nejspíš ani nikdy nebudou. A žádní lidi. Chci říct... no..."
"Sklapni, Mate," vyjel Perrin. "Proč jsi tady, Rande? Čím dýl zůstáváš s lidma, tím spíš to někdo zjistí a pošle pro Aes Sedai. Aes Sedai, který ti neřeknou, aby sis šel po svých." Odmlčel se a podrbal se na hlavě. "A s Ingtarem má Mat pravdu. Nepochybuju o tom, že by tě označil za temnýho druha a zabil. Možná by zabil nás všechny. Zdá se, že tě má rád, ale myslím, že by to udělal i tak. Falešný Drak? Ostatní by se k němu připojili. A Masema by nepotřeboval ani tolik, aby měl důvod tě zabít. Tak proč jsi už neodešel?"
Rand pokrčil rameny. "Chtěl jsem, ale nejdřív přišla amyrlin a pak ukradli ten roh a dýku a Moirain říkala, že Mat umírá, a... Světlo, myslel jsem, že s vámi zůstanu, aspoň než najdete tu dýku. Myslel jsem, že bych vám s tím mohl pomoct. Možná jsem se mýlil."
"Přišel jsi sem kvůli tý dýce?" zeptal se Mat potichu. Zamnul si nos a zachmuřil se. "To mě nikdy ani nenapadlo. Nikdy by mě nenapadlo, že bys chtěl... Áááá! Cítíš se dobře? Chci říct, ještě na tebe to šílenství neleze, že ne?"
Rand vydloubl ze země kamínek a hodil ho po Matovi.
"Au!" zamnul si Mat ruku. "Jenom jsem se ptal. Chci říct, všechny ty fajnový šaty a všechny ty řečičky o tom urozeným pánovi. No, to zrovna nevypadá na to, že to máš v hlavě v pořádku."
"Snažil jsem se vás zbavit, ty troubo! Bál jsem se, že zešílím a ublížím vám." Sklopil oči k praporci a ztišil hlas. "Taky se zblázním, jestli s tím něco neudělám. Světlo, ani nevím, jak to zastavit."
"Toho jsem se bál," poznamenal Mat a vstal. "Bez urážky, Rande, ale myslím, že radši budu spát co nejdál od tebe, jestli ti to nebude vadit. Teda jestli zůstaneš. Jednou jsem slyšel o chlapíkovi, co taky mohl usměrňovat. Vykládal mi o něm kupeckej strážnej. Než ho našly červený adžah, jednou ráno se vzbudil a celá vesnice byla rozplácnutá na placku. Všechny domy, všichni lidé, všechno až na postel, na který spal, jako by se přes dědinu převalila hora."
Ozval se Perrin. "V tom případě bys měl, Mate, spát těsně vedle něj."
"Možná jsem trouba, ale hodlám zůstat živej trouba." Mat zaváhal a úkosem se zadíval na Randa. "Koukni, vím, že s náma jdeš, abys mi pomohl, a jsem ti za to vděčnej. To fakticky jsem. Ale ty už prostě nejseš stejnej jako dřív. To chápeš, ne?" Mat se odmlčel, jako by čekal na odpověď. Žádnou nedostal. Nakonec se ztratil mezi stromy, mířil zpátky k táboru.
"A co ty?" zeptal se Rand Perrina.
Perrin zavrtěl hlavou, až se mu kštice rozevlála. "Já nevím, Rande. Jsi pořád stejný, ale zase nejsi. Muž, který usměrňuje. Moje máma mě tímhle děsívala, když jsem byl malej. Prostě nevím." Natáhl ruku a dotkl se růžku praporce. "Myslím, že kdybych byl tebou, tohle bych spálil nebo aspoň zakopal. Pak bych utíkal, jak nejrychleji bych mohl, aby mě žádná Aes Sedai už nikdy nenašla. V tom měl Mat

pravdu." Perrin vstal a zašilhal na oblohu na západě, kterou zapadající slunce začínalo zabarvovat dočervena. "Je čas vrátit se do tábora. Přemýšlej o tom, co jsem říkal, Rande. Já bych utekl. Ale ty možná utýct nemůžeš. O tom přemýšlej taky." Žlutýma očima jako by se díval do svého vlastního nitra a hlas měl unavený. "Občas nemůžeš utýct." Pak také odešel.
Rand tam zůstal klečet a zíral na praporec rozložený v trávě. "No, občas můžeš utéct," zamumlal. "Jenomže ona mi tohle možná dala proto, abych utekl. Možná pro mě má přichystáno něco jiného, jestli uteču. Neudělám to, co chce. To neudělám. Zakopu to rovnou tady. Ale říkala taky, že na tom závisí můj život, a Aes Sedai nikdy nelžou tak, aby to bylo zřejmé..." Náhle se mu ramena otřásla tichým smíchem. "Teď už mluvím sám se sebou. Možná už opravdu šílím."
Když se vrátil do tábora, nesl praporec opět zabalený do kusu plátna a převázaný uzly poněkud méně úhlednými, než jaké udělala Moirain.
Světlo sláblo a stíny už zakrývaly polovinu dolíku. Vojáci se ukládali ke spánku, každý s koněm vedle sebe a s kopím na dosah ruky. Mat s Perrinem si také ustlali u svých koní. Rand jim věnoval smutný pohled, pak si došel pro Rudocha, který postával tam, kde ho předtím nechal, a otěže mu visely až na zem. S Rudochem se Rand odebral na druhou stranu kotliny, kde se k Hurinovi připojil Loial. Ogier už přestal číst a teď si prohlížel napůl v zemi zabořený kámen, na kterém seděl, a cosi si na kameni ukazoval dlouhou troubelí své fajfky.
Hurin vstal a Randovi se málem krátce uklonil. "Doufám, že ti nevadí, když se uložím tady, pane - ehm - Rande. Právě jsem poslouchal tady Stavitele."
"Tady jsi, Rande," řekl Loial. "Víš, myslím, že ten kámen byl kdysi opracován. Podívej, je sice omšelý, ale vypadá to jako nějaký sloup. A jsou na něm taky značky. Nepoznám, co jsou zač, ale jsou mi nějak povědomé."
"Možná na to budeš ráno líp vidět," opáčil Rand. Stáhl z Rudochova sedla sedlové brašny. "Budu rád, když tu zůstaneš, Hurine." Jsem rád, když je se mnou vůbec někdo, kdo se mě nebojí. Jak dlouho to ale ještě bude trvat?
Všechno v tlumoku odstrčil na jednu stranu - náhradní košile, spodky a vlněné ponožky, šitíčko, krabičku s troudem, cínový talíř a pohárek, krabičku ze zeleného dřeva s nožem, vidličkou a lžící, balíček se železnou zásobou sušeného masa a placek a všechny ty věci, které cestovatel potřebuje - a pak nacpal v plátně zabalený praporec do prázdné kapsy. Brašna se nadouvala, řemínky jen tak tak dosáhly k přezkám, ale druhá strana byla taky naditá, takže to vypadalo přirozeně.
Loial s Hurinem zřejmě vycítili jeho náladu a počkali, až odsedlá a oduzdí Rudocha, vytře ho trsy čerstvě natrhané trávy a pak ho znovu nasedlá. Když mu potom nabídli jídlo, Rand odmítl. Nemyslel, že po tom, co právě viděl, by dokázal sníst i to sebelepší jídlo. Všichni tři si ustlali vedle kamene, jejich lůžka tvořila stočená pokrývka místo polštáře a na přikrytí plášť.
Tábor byl již tichý, ale Rand byl vzhůru ještě dlouho poté, kdy se plně setmělo. Myšlenky mu vířily sem a tam. Praporec. Co se mě snaží přinutit, abych udělal? Vesnice. Kdo mohl takhle zabít mizelce? A co bylo nejhorší, ten dům ve vesnici. Co se tam skutečně stalo? Opravdu už šílím? Mám utéci, nebo zůstat? Musím zůstat. Musím pomoci Matovi najít tu dýku.
Nakonec k němu spánek přišel a s ním ho obklopila prázdnota, byť ji nepovolal, a mihotala se neklidnou září, která ho děsila ve snech.
* * *
Padan Fain hleděl upřeně do noci směrem k severu, přes jediný oheň v jeho táboře, s nalepeným úsměvem, který mu však nikdy nedostoupil až k očím. Pořád na sebe myslel jako na Padana Faina - Padan Fain bylo jeho jádro - ale byl změněn a věděl to. Věděl teď hodně věcí, víc, než kterýkoliv z jeho starých pánů tušil. Byl temným druhem už dlouhá léta, než si ho Ba'alzamon povolal a poslal ho po stopě tří mladých mužů z Emondovy Role, kdy z něj vymáčkl, co o nich věděl, vymačkal ho a ten výtažek do něj zase nacpal, takže je mohl vycítit, vyčenichat, kde jsou, sledovat jejich stopu, kamkoliv utíkali. Zvláště toho jednoho. Jedna jeho část se pořád ještě při pomyšlení na to, co mu Ba'alzamon udělal, přikrčila, ale byla to jenom malá část, skrytá, potlačená. Byl změněn. Stopa těch tří ho zavedla do Shadar Logothu. Nechtěl tam jít, ale musel poslechnout. Tehdy. A v Shadar Logothu...
Fain se zhluboka nadechl a přejel prstem po rubínu na jílci dýky, kterou měl za pasem. Ta také

pocházela ze Shadar Logothu. Byla to jediná zbraň, kterou nosil, jediná, jakou potřeboval. Měl pocit, že je dýka jeho součástí. Teď byl celý. Na tom jediném záleželo.
Vrhl pohled na obě strany ohně. Zůstalo mu jen dvanáct temných druhů. Jejich kdysi krásné oblečení nyní bylo potrhané a špinavé. Všichni se choulili v temnotě na jedné straně a nedívali se na oheň, ale na Faina. Na druhé straně ohně dřepěli trolloci. Bylo jich dvacet, a v těch zvířecky pokřivených tvářích měli až příliš lidské oči, kterýma sledovali každý jeho pohyb, jako když myš pozoruje kočku.
Zpočátku to byl zápas, když se každé ráno probudil a zjistil, že není celý, že ve velení je opět myrddraal, zuřící a dožadující se, aby se vydali k severu, k Morně, k Shayol Ghulu. Ale kousek po kousku ta ranní slabost ustupovala, až... Fain si vzpomněl na to, jaký to byl pocit, když v ruce držel kladivo a zarážel ty hřeby, a usmál se. Tentokrát mu úsměv vystoupil až k očím, byla v něm radost ze sladké vzpomínky.
Zaslechl ze tmy pláč a úsměv mu zmizel ze rtů. Nikdy jsem neměl dovolit, aby jich trolloci sebrali tolik. Celá vesnice je zpomalovala. Kdyby těch pár domků u přívozu nebylo opuštěných, možná... Ale trolloci byli od přírody chamtiví a on v záchvatu nadšení, které v něm vyvolal pohled na umírajícího myrddraala, nedával pozor, jak by měl.
Podíval se na trolloky. Každý z nich byl nejméně dvakrát větší než Fain a byl dost silný, aby ho jednou rukou rozmáčkl jako malinu, a přesto před ním couvali a krčili se. "Zabijte je. Všechny. Můžete se nakrmit, ale pak dáte na hromadu všechno, co zbude - aby to naši přátelé našli. Hlavy dejte nahoru. A tentokrát pořádně." Zasmál se a krátce zakončil: "Jděte!"
Trolloci se rozběhli pryč, tasili kosiny a zvedli sekery s dlouhými bodci. Ve chvíli se z místa, kde byli svázáni vesničané, ozval křik a jekot. Prosby o milost a dětský pláč byly ve chvíli umlčeny ranami a nehezkými čvachtavými zvuky, jako když se rozsekne meloun.
Fain se k té kakofonii zvuků obrátil zády a podíval se na své temné druhy. Ti byli také jeho, patřili mu tělem a duší. Tedy tou duší, která jim ještě zbývala. Každý z nich vězel tak hluboko v bahně, jako tenkrát on, než našel cestu ven. Ani jeden z nich neměl kam jít, mohli jít pouze za Fainem. Jejich oči na něm visely, ustrašené a prosebné. "Myslíte, že znovu dostanou hlad dřív, než narazíme na další vesnici nebo statek? To můžou. Myslíte, že je nechám, aby si vzali některé z vás? No, možná jednoho dva. Už nemůžeme postrádat další koně."
"Ti ostatní byli jenom obyčejní lidé," podařilo se ze sebe vypravit nejistým hlasem jedné ženě. Nad hezky střiženými šaty, které jioznačovaly za obchodnici, a to bohatou, měla špinavý obličej. Na kvalitním šedém suknu byly také šmouhy a suknici měla roztrženou. "Byli to sedláci. My jsme sloužili - já jsem sloužila -"
Fain ji zarazil a to, jak mluvil lehce, dodávalo jeho slovům na důrazu. "Co pro mě znamenáte? Míň než ti sedláci. Možná stádo dobytka pro trolloky. Jestli chcete žít, dobytci, musíte být užiteční."
Žena se zatvářila zlomeně. Začala vzlykat, a náhle blekotali všichni, vykládali mu, jak jsou užiteční, muži i ženy, kteří předtím, než byli povoláni, aby splnili své sliby ve Fal Daře, měli význačná postavení. Řinula se z nich jména důležitých osob, mocných lidí, které znali v Hraničních státech, v Cairhienu a ostatních zemích. Blekotali o tom, že jen oni sami znají ten či onen kraj, jeho politickou situaci, mají spojence, znají intriky, všechno věci, které by mu mohli prozradit, jen kdyby je nechal naživu, aby mu sloužili. Hluk, který vydávali temní druzi, se spojil se zvuky, jež vydávali vraždící trolloci a jejich oběti a dokonale spolu splynuly.
Fain si ničeho z toho nevšímal - neměl strach se k nim obrátit zády, ne od chvíle, kdy viděli, co udělal s mizelcem - a odešel ke své kořisti. Poklekl a dlaní pohladil zdobenou zlatou truhlici, cítil sílu v ní uzamčenou. Musel nechat trolloky, aby ji nesli - nedůvěřoval lidem natolik, aby ji dovolil naložit na nákladního koně. Některé sny o moci by mohly být natolik silné, aby přemohly dokonce i strach z něj, ale trolloci nikdy o ničem nesnili, tedy kromě zabíjení - a Fain ještě nepřišel na to, jak truhlici otevřít. Ale to přijde. Všechno přijde. Všechno.
Fain vytáhl dýku z pochvy, a než se uložil vedle ohně, položil ji na truhlici. Ta čepel byla lepším strážcem, než by kdy mohli být trolloci nebo lidé. Všichni viděli, co se stalo, když ji jednou použil. Nikdo se k její obnažené čepeli neodvažoval přiblížit ani na sáh bez jeho rozkazu, ale i pak jenom váhavě.
Fain se zabalil do pokrývek a zahleděl se k severu. Teď al'Thora necítil. Vzdálenost mezi nimi byla příliš velká. Nebo možná al'Thor provedl ten svůj mizící trik. Občas, ve tvrzi, se ten kluk náhle ztratil, Fain ho pak necítil. Nevěděl, jak to dělá, ale al'Thor se vždycky vrátil právě tak náhle, jako zmizel. Tentokrát se

také vrátí.
"Tentokrát přijdeš ty ke mně, Rande al'Thore. Předtím jsem tě sledoval jako pes hnaný po stopě, ale teď půjdeš ty za mnou." Jeho smích zněl tak, že i Fain sám v něm rozpoznal šílenství, ale nezáleželo mu na to. Šílenství bylo také jeho součástí. "Pojď ke mně, al'Thore. Tanec ještě ani nezačal. Zatančíme si na Tomově Hlavě a pak budu mít od tebe pokoj. Nakonec tě uvidím chcípnout."

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Co je vetkáno do vzoru

Egwain spěchala za Nyneivou k hloučku Aes Sedai kolem koňských nosítek amyrlin a její touha dozvědět se, co způsobilo všechen ten zmatek ve Fal Daře, převažovala dokonce i nad starostmi o Randa. Ten byl pro tuto chvíli mimo její dosah. Bela, Egwainina kostnatá kobylka, byla s koňmi Aes Sedai. Nyneivino zvíře také.
Kolem Aes Sedai a nosítek utvořili kruh strážci a s rukama na jílcích mečů propátrávali své okolí. Byli jako ostrůvek poměrného klidu na nádvoří, kde mezi vyděšenými obyvateli tvrze pořád ještě pobíhali shienarští vojáci. Egwain se protlačila vedle Nyneivy - oběma dívkám strážci věnovali ostrý pohled a dál

si jich nevšímali - a zachytila dost z mumlání davu, aby zjistila, že zdánlivě odnikud přilétl šíp a lučištníka zatím nechytili.
Egwain se s rozšířenýma očima zastavila, ale byla příliš šokovaná na to, aby si uvědomila, že je obklopena Aes Sedai. Pokus o vraždu amyrlin. To bylo mimo veškeré chápání.
Amyrlin seděla v nosítkách s vytaženými závěsy a krvavá skvrna na jejím roztrženém rukávci přitahovala pozornost všech okolo. Proti amyrlin stál urozený pán Agelmar. "Buď toho střelce najdete, můj synu, nebo ne. Ať tak nebo tak, moje záležitosti v Tar Valonu jsou stejně naléhavé jako Ingtar a jeho úkol. Odjíždím hned."
"Ale matko," namítal Agelmar, "ten úklad proti tobě přece všechno mění. Pořád ještě nevíme, kdo toho muže poslal, ani proč. Ještě hodinu a budeme mít i toho střelce, i odpovědi pro tebe."
Amyrlin se rozesmála, ale její smích vůbec nebyl veselý. "Na to, abyste chytili tuhle rybu, budete potřebovat chutnější návnadu nebo lepší sítě, synu. Než toho chlapa chytíte, už bude příliš pozdě na odjezd. A na světě je příliš mnoho lidí, kteří by se radovali z mé smrti, než abych si lámala hlavu s jedním jediným. Můžeš mi poslat zprávu o tom, co zjistíte, pokud vůbec něco zjistíte." Očima zabloudila k věžím, které shlížely na nádvoří, a k cimbuří a ochozům se střílnami stále ještě plnými lidí, byť nyní mlčících. Ten šíp přiletěl tam odněkud. "Myslím, že ten lučištník už utekl z Fal Dary."
"Ale matko -"
Žena v nosítkách ho zarazila přísným pokynem ruky, který nepřipouštěl další diskusi. Dokonce ani urozený pán z Fal Dary nemohl tlačit na amyrlinin stolec příliš dlouho. Amyrlininy oči spočinuly na Egwain s Nyneivou a byly tak pronikavé, až Egwain nabyla dojmu, že amyrlin v jejím nitru uviděla všechno, i to, co si chtěla nechat jenom pro sebe. Egwain o krok ustoupila, pak se vzpamatovala a udělala pukrle, přičemž ji napadlo, zda to dělá správně. Nikdo jí nikdy neobjasnil protokol při setkání s amyrlinným stolcem. Nyneiva stála vzpřímeně a amyrlinin pohled opětovala, ale nahmátla Egwaininu ruku a stiskla jí ji stejně pevně, jako Egwain na oplátku tiskla ruku jí.
"Takže to jsou ty dvě, Moirain," řekla amyrlin. Moirain kratičce přikývla a ostatní Aes Sedai se začaly obracet, aby se podívaly na dvě ženy z Emondovy Role. Egwain polkla. Všechny se tvářily, že znají věci, které neznají ostatní lidé, a Egwain nijak nepomohlo vědomí, že je skutečně znají. "Ano, cítím v obou hezkou jiskru. Ale kdo ji rozdmýchá? To je otázka, což?"
Egwain měla v ústech sucho jako na poušti. Viděla kdysi pantátu Padwhina, truhláře u nich doma, dívat se na své nástroje stejně, jako se amyrlin teď dívala na ně dvě. Tahle k tomuto účelu, tamta k jinému.
Amyrlin náhle řekla: "Je čas vyrazit. Na koně. S urozeným pánem Agelmarem si můžeme dopovědět, co je třeba, i bez toho, abyste tu zevlovaly jako novicky, když dostanou volno. Na koně!"
Na její rozkaz se strážci rozběhli ke svým koním, stále ještě velice ostražití, a Aes Sedai, tedy až na Leanu, odpluly od nosítek ke svým koním. Jak se Egwain s Nyneivou otáčely, aby uposlechly rozkazy, objevil se vedle urozeného pána Agelmara sluha se stříbrných kalichem. Agelmar si ho vzal s nespokojeně zkřivenými rty.
"S tímto pohárem z mé ruky, matko, přijmi též moje přání, aby se ti dnes vedlo dobře, jakož i..."
Cokoliv ještě si řekli dál, Egwain už nezaslechla, protože se škrábala na Belu. Než kosmatou kobylku poplácala po krku a upravila si sukně, nosítka už se pohybovala směrem k otevřené bráně a koně kráčeli pospolu bez opratí i kočího. Vedle nosítek jela Leana s holí opřenou o třmen. Egwain s Nyneivou pobídly koně a zařadily se za ostatní Aes Sedai.
Průvod přivítal řev a jásot davu lemujícího ulice města a téměř přehlušil dunění bubnů a břeskný zvuk trubek. V čele zástupu jeli strážci s korouhví s bílým plamenem, který se ve větru vlnil, a taktéž strážili Aes Sedai, zadržujíce shromážděné lidi. V dokonalých řadách je následovali lučištníci a pikynýři, s plamenem vytlačeným na pancířích. Když se průvod dostal z města a zabočil na jih, trubky se odmlčely, a přesto jej stále ještě jásot z města provázel. Egwain se často ohlížela, dokud se jí hradby a věže Fal Dary neztratily za stromy a kopci.
Nyneiva, jedoucí vedle ní, zavrtěla hlavou. "Rand bude v pořádku. Má s sebou urozenýho pána Ingtara a dvacet kopiníků. Na každý pád není nic, co bys mohla udělat. Není nic, co by mohla některá z nás udělat." Ohlédla se na Moirain. Elegantní bílá klisna Aes Sedai a Lanův vysoký vraný hřebec tvořili stranou od nich podivný pár. "Ještě ne."

Zástup zamířil k západu a nepostupoval nijak rychle. Dokonce ani pěšáci v lehké zbroji se shienarskou pahorkatinou nedokázali pohybovat příliš rychle, rozhodně ne příliš dlouho. Přesto postupovali tak rychle, jak to jen bylo možné.
Každého večera se utábořili pozdě a amyrlin nepovolovala zastavit, dokud nezůstalo jen tolik světla, aby tak tak viděli na stavění stanů, zploštělých bílých kupolí právě tak vysokých, aby se v nich dalo stát. Každá dvojice Aes Sedai ze stejného adžah měla jeden stan, zatímco amyrlin a kronikářka měly stany každá sama pro sebe. Moirain sdílela stan se dvěma sestrami z modrého adžah. Vojáci spali na zemi ve svém vlastním tábořišti a strážci se vždy zabalili do plášťů nedaleko místa, kde stál stan Aes Sedai, s níž byli spojeni. Stan červených sester vypadal bez strážců podivně osaměle, zatímco stan zelených téměř jako při oslavě, kdy obě Aes Sedai často sedávaly venku ještě dlouho do noci a povídaly si se čtyřmi strážci, které si přivedly s sebou.
Lan jednou vstoupil do stanu, který Egwain sdílela s Nyneivou, a odvedl vědmu do noci kousek stranou od stanu. Egwain vyhlédla stanovou chlopní, aby se na ně podívala. Nerozuměla, co si vykládají, pouze si všimla, že Nyneiva nakonec vztekle vybuchla a vrátila se do stanu, kde se zabalila do pokrývek a odmítla se s Egwain bavit. Egwain měla dojem, že má starší dívka mokrá líčka, i když si zakrývala obličej růžkem pokrývky. Lan ještě dlouho stál venku a díval se na jejich stan, než nakonec odešel. Poté už nikdy nepřišel.
Moirain se k nim vůbec nepřibližovala, pouze když procházela kolem, krátce jim kývla na pozdrav. Vypadalo to, že veškerý čas, kdy byla vzhůru, trávila hovorem s ostatními Aes Sedai, tedy kromě červených sester, a jednu po druhé si je cestou brala stranou. Amyrlin povolila jen pár zastávek k odpočinku, a i ty byly krátké.
"Třeba na nás už nemá čas," poznamenala Egwain smutně. Moirain byla jedinou Aes Sedai, kterou Egwain znala. Možná - i když to přiznávala jen nerada - jedinou Aes Sedai, které mohla důvěřovat. "Našla nás a jsme na cestě do Tar Valonu. Hádám, že teď má na práci jiný věci."
Nyneiva si tiše odfrkla. "Myslím, že s náma skončí, teprve až bude mrtvá - nebo my. Je pěkně vykutálená, to teda je."
Nicméně do jejich stanu přicházely ostatní Aes Sedai. Egwain tu první noc, co odjely z Fal Dary, málem vyskočila z kůže, když kdosi odhrnul stanovou chlopeň a do jejich stanu se vrhla baculatá Aes Sedai s hranatým obličejem, prošedivělými vlasy a mírně nesoustředěným pohledem v tmavých očích. Pohlédla na lucernu visící na nejvyšším místě stanu a plamen o kousek povyskočil. Egwain měla dojem, že něco ucítila, že když plamen zjasněl, skoro na Aes Sedai něco viděla. Moirain jí toho samého dne sdělila, že až bude mít za sebou určitý výcvik, bude schopná vidět, když bude jiná žena usměrňovat, a pozná, která může usměrňovat, i když to zrovna nebude provádět.
"Já jsem Verin Mathwin," oznámila jim ta žena s úsměvem. "A vy jste Egwain al'Vereová a Nyneiva al'Mearová. Z Dvouříčí, které kdysi bývalo Manetherenem. Silná krev je tam. Zpívá."
Egwain s Nyneivou si vyměnily pohledy a vstaly.
"Je tohle povolání k amyrlininu stolci?" zeptala se Egwain.
Verin se zasmála. "Ó, to ne. Amyrlin má důležitější věci na práci než dvě mladé ženy, které ještě ani nejsou novickami. I když, nikdy nevíte. Vy obě máte značný potenciál, zvláště ty, Nyneivo. Jednoho dne..." Verin se odmlčela a zamyšleně si zamnula ruce s inkoustovými skvrnami. "Ale tohle není ten den. Jsem tu, abych ti dala hodinu, Egwain. Obávám se, že jsi už sama strkala nos, kam ještě nemáš."
Egwain se nervózně podívala na Nyneivu. "Co jsem udělala? Neudělala jsem nic, o čem bych věděla."
"Ó, neudělala jsi nic špatného. Ne tak docela. Možná něco nebezpečného, ale ne tak úplně špatného." Verin se posadila na plátěnou podlahu a nohy složila pod sebe. "Sedněte si, obě. Posaďte se. Nechci, aby mě bolelo za krkem." Posunula se, až seděla pohodlně. "Posaďte se."
Egwain se se zkříženýma nohama posadila naproti Aes Sedai a dělala, co mohla, aby se pořád nedívala na Nyneivu. Není třeba vypadat provinile, dokud se nedozvím, že jsem se provinila. A možná ani pak ne.
"Co jsem to udělala tak nebezpečnýho, ale ne tak docela špatnýho?"
"No, tys přece usměrňovala sílu, dítě."
Egwain mohla jenom zírat s otevřenými ústy. Nyneiva vybuchla: "To je směšný. Proč asi jedeme do Tar Valonu, jestli ne kvůli tomuhle?"

"Moirain mi... Chci říct, Moirain Sedai mi dávala lekce," podařilo se Egwain ze sebe vypravit.
Verin zvedla ruce, aby je zarazila, a ony se obě odmlčely. Verin jim mohla připadat nesoustředěná, ale byla to koneckonců Aes Sedai. "Dítě, snad si nemyslíš, že Aes Sedai hned učí každou dívku, která chce být jednou z nás, jak usměrňovat? No, hádám, že ty nejsi obyčejné děvče, ale stejně..." Verin vážně potřásla hlavou.
"Tak proč to udělala?" chtěla vědět Nyneiva. Ona žádné lekce nedostávala a Egwain si pořád nebyla jistá, jestli to Nyneivu žere nebo ne.
"Protože Egwain už usměrňovala předtím," vysvětlovala trpělivě Verin.
"To... To já taky." Nyneiva rozhodně nemluvila nadšeně.
"Tys to ale dělala za jiných okolností, dítě. To, že jsi stále ještě naživu, dokazuje, že jsi prožila různé krize a zvládla jsi to sama. Doufám, že víš, jaké jsi měla štěstí. Z každých čtyř žen, které musely udělat to, co ty, přežije jenom jedna. Jistě, divoženky -" Verin se ušklíbla. "Odpusť mi, ale obávám se, že takhle se v Bílé věži obyčejně říká těm ženám, které dokážou sílu zhruba ovládat i bez jakéhokoliv výcviku - je to náhodné a většinou se tomu ani nedá říkat ovládání, jako u tebe, ale pořád je to určitá vláda nad sílou. Divoženky mívají potíže, to je pravda. Téměř vždy si kolem sebe vystavějí zdi, aby samy sobě zabránily uvědomit si, co to vlastně provádějí, a ty zdi překážejí vědomému ovládání. Čím déle se ty zdi musejí budovat, tím těžší je je strhnout, ale pokud je možné je zbořit - no, jedny z nejnadanějších sester kdysi bývaly divoženkami."
Nyneiva si podrážděně poposedla a podívala se k východu, jako by zvažovala, zda nemá odejít.
"Nechápu, co to má společnýho se mnou," ozvala se Egwain.
Verin na ni mrkla, jako by se divila, odkud se tu Egwain vzala. "S tebou? No nic. Tvůj problém je úplně jiný. Většina dívek, které se chtějí stát Aes Sedai - dokonce i většina dívek, které v sobě mají sémě, jako ty - se toho zároveň bojí. Dokonce i poté, co se dostanou do Věže, dokonce i když se naučí, co dělat a jak, celé měsíce je třeba, aby byly vedeny, krok za krokem, některou sestrou, nebo jednou z přijatých novicek. Ale ty ne. Podle toho, co mi Moirain vykládala, ses ty na to vrhla, jakmile jsi zjistila, že to dokážeš, a prodrala ses temnotou, aniž tě někdy napadlo, jestli náhodou nebudeš mít při dalším kroku pod nohama bezednou jámu. Samozřejmě byly i takové, jako jsi ty, nejsi zase tak výjimečná. Moirain taková byla sama. Jakmile poznala, cos udělala, nezbylo jí, než tě začít učit. Copak ti to Moirain nikdy nevysvětlila?"
"Nikdy." Egwain si přála, aby nemluvila tak zadýchaně. "Ona... měla na práci jiný věci." Nyneiva si tiše odfrkla.
"No, Moirain nikdy nevěřila na to, že by se lidem mělo říkat něco, co nepotřebují vědět. Vědění neslouží žádnému cíli, ale nevědění také ne. Já sama jsem vždycky dávala přednost tomu vědět."
"A je tu? Ta jáma myslím."
"Očividně ne příliš daleko," prohlásila Verin a naklonila hlavu. "Ale na dalším kroku?" Pokrčila rameny. "Pochop, dítě, čím víc se snažíš dotknout pravého zdroje, čím víc se snažíš usměrňovat jedinou sílu, tím snazší to pro tebe je. Ano, na začátku sáhneš po pravém zdroji a mnohem častěji sevřeš jenom vzduch. Nebo se skutečně dotkneš saidaru, ale i když ucítíš, jak tebou jediná síla proudí, zjistíš, že s ní nedokážeš nic udělat. Nebo něco uděláš a není to vůbec to, cos chtěla udělat původně. Tady číhá nebezpečí. Obvykle, s vedením a výcvikem - a když dívku zpomaluje její vlastní strach - schopnost dotýkat se zdroje a usměrňovat jedinou sílu přijdou zároveň se schopností ovládat to, co dívka dělá. Ale ty ses od počátku snažila usměrňovat bez toho, aby tu byl někdo, kdo by tě naučil aspoň trochu ovládat to, co děláš. Vím, že tě ani nenapadlo, že ses dostala tak daleko, a ty taky nijak daleko nejsi, ale jsi jako někdo, kdo se sám naučil běhat do vrchu - přinejmenším občas - bez toho, aby se naučil, jak seběhnout na druhé straně dolů, nebo aniž by uměl aspoň chodit krokem. Jestli se nenaučíš i zbytek, dříve nebo později upadneš. Teď nemluvím o tom, co se stane, když jeden z těch ubohých mužů začne usměrňovat - ty se nezbláznís a neumřeš, ne, když tu jsou sestry, aby tě učily a vedly - ale o tom, co bys mohla provést úplnou náhodou, aniž bys to vůbec zamýšlela." Verin z očí náhle na chvíli vymizel ten neurčitý výraz. Na chvíli se zdálo, že se Aes Sedai podívala na Egwain a pak na Nyneivu pohledem stejně pronikavým, jaký mívala amyrlin. "Tvoje vrozené schopnosti jsou velmi silné, dítě, a budou ještě silnější. Musíš se je naučit ovládat ještě dřív, než si ublížíš, nebo než ublížíš někomu jinému, nebo dokonce hodně lidem. To se tě

snažila naučit Moirain. To se tě pokusím naučit dneska večer já a s tím ti budou sestry pomáhat každý večer, dokud tě ve Věži nepředáme do nejschopnějších rukou Sheriam. Ona je správkyně novicek."
Egwain napadlo: Může vědět o Randovi? To přece není možné. Nikdy by ho nenechala odjet z Fal Dary, kdyby to byť jenom vzdáleně tušila. Ale byla si jistá, že si jenom nepředstavovala to, co viděla. "Děkuji, Verin Sedai. Budu se snažit."
Nyneiva se ladně zvedla."Půjdu si sednout k ohni a nechám vás o samotě."
"Měla bys zůstat," podotkla Verin. "Mohla bys tím dost získat. Z toho, co mi Moirain prozradila, by ti mělo stačit jenom trochu cvičit a mohla by ses dostat mezi přijaté novicky."
Nyneiva zaváhala jenom chvíli, než odhodlaně zavrtěla hlavou. "Děkuji za nabídku, ale můžu počkat, dokud nedorazíme do Tar Valonu. Egwain, kdybys mě potřebovala, budu -"
"Podle všech měřítek," přerušila ji Verin, „jsi dospělá žena, Nyneivo. Obvykle čím je novicka mladší, tím lépe si vede. Nejen co se týče výcviku, ale proto, že od novicek se čeká, že udělají, co se jim řekne, a bez otázek. Opravdu užitečné je to vlastně teprve tehdy, když skutečný výcvik dosáhne určité hranice - tu zaváhání na špatném místě, jindy pochybnost o tom, co jí bylo přikázáno vykonat, může mít tragické následky - ale pořád je lepší dodržovat disciplínu celou dobu. Od přijatých novicek se na druhou stranu čeká, že budou klást otázky, protože se předpokládá, že vědí dost na to, aby poznaly, jaké otázky položit a kdy. Čemu bys dávala přednost?"
Nyneiva stiskla v rukou sukni a zamračeně se znovu podívala na stanovou chlopeň. Nakonec krátce kývla a znovu se posadila na podlahu. "Hádám, že bych teda mohla zůstat," prohlásila.
"Dobrá," řekla Verin. "Takže. Ty už tuhle část znáš, Egwain, ale kvůli Nyneivě tě tím provedu krok za krokem. Časem se vám to stane druhou přirozeností - budete to provádět rychleji, než na to stačíte pomyslet - ale teď bude lepší, když to vezmeme pomalu. Zavřete, prosím, oči. Bude lepší, když vás zpočátku nebude nic rozptylovat." Egwain zavřela oči. Pomlka. "Nyneivo," ozvala se po chvíli Verin, "zavři, prosím tě, oči. Opravdu ti to pak půjde lépe." Další odmlka. "Děkuji, dítě. A teď si musíte vyprázdnit mysl. Zbavit se veškerých myšlenek. V hlavě máte jenom jedinou věc. Poupě. Jenom to. Jenom poupě. Vidíte na něm každičkou podrobnost. Cítíte jeho vůni. Cítíte jeho strukturu. Každičkou žilku na lístcích, každičký záhyb okvětních plátků. Cítíte, jak jím pulzuje míza. Cítíte to. Znáte to. Jste jím. Vy a poupě jedno jste. Jste jedno. Vy a poupě."
Drmolila hypnoticky dál, ale Egwain už ji neslyšela. Tohle cvičení už dělala předtím s Moirain. Bylo to pomalé, ale Moirain říkala, že s trochou praxe jí to půjde rychleji. Uvnitř sebe samé se stala růžovým poupětem s pevné stočenými červenými okvětními lístky. A přesto tu náhle bylo cosi jiného. Světlo. Světlo tlačící se na okvětní lístky. Lístky se pomalu rozvíjejí a obracejí se ke světlu a pohlcují světlo. Egwain a světlo byly jedno. Cítila, jak jí prochází i ten nejmenší paprsek. Natahovala se pro víc světla, namáhala se dosáhnout víc...
V okamžení bylo všechno pryč, růže i světlo. Moirain také říkala, že si to nelze vynutit. Egwain s povzdechem otevřela oči. Nyneiva měla na tváři ponurý výraz. Verin byla klidná jako obvykle.
"Nemůžeš to přinutit, aby se to stalo," říkala právě Aes Sedai. "Musíš to nechat, aby se to stalo. Než ji začneš ovládat, musíš se jediné síle poddat."
"Tohle je naprostá hloupost," mumlala si Nyneiva. "Já se prostě necítím jako kytka. Pokud něco, cítím se jako trnkovej keř."
"Jak si přeješ," prohlásila Verin. "A zmínila jsem se o tom, že novicky vykonávají domácí práce? Umývají nádobí, drhnou podlahy, perou, posluhují u stolu, samé takové věci. Já sama si myslím, že sloužící to zvládají mnohem lépe, ale předpokládá se, že taková práce pomáhá vybudovat charakter. Ehm, takže zůstáváš? Dobrá. Nuže, dítě, nezapomínej, že i trnka občas mívá květy, krásné a bílé mezi trním. Zkusíme to jedno po druhém. Takže od začátku, Egwain, zavři oči."
Než Verin odešla, Egwain několikrát cítila, jak jí proudí síla, ale nikdy to nebylo příliš silné, a to nejlepší, co dokázala, byl závan vzduchu, který slabě pohnul stanovou chlopní. Egwain si byla jistá, že by kýchnutím dosáhla stejného výsledku. S Moirain si vedla lépe. Přinejmenším někdy. Přála si, aby je učila Moirain.
Nyneiva neucítila ani záchvěv, aspoň to tvrdila. Ke konci se tvářila odhodlaně a rty měla stisknuté tak pevně, až se Egwain bála, že vynadá Verin, jako by to byla nějaká obyčejná vesničanka, která se jí plete

do soukromí. Ale Verin jí prostě řekla, aby zase zavřela oči, tentokrát bez Egwain.
Egwain seděla, a když zrovna nezívala, dívala se na druhé dvě ženy. Noc značně pokročila, už dávno minula doba, kdy Egwain obvykle chodívala spát. Nyneiva se tvářila jako týden stará mrtvola, oči měla pevně zavřené, jako by je už nikdy nechtěla otevřít, a ruce zaťaté tak, až jí zbělely klouby, měla složené v klíně. Egwain doufala, že vědma nevybuchne, ne po tom, když se udržela tak dlouho.
"Cítíš, jak tebou proudí," říkala Verin. Její hlas se nezměnil, ale náhle se jí zaleskly oči. "Cítíš, jak proudí. Proud síly. Proud jako vánek, jemný závan vzduchu." Egwain se narovnala. Takhle ji Verin vedla pokaždé, když jí skutečně proudila jediná síla. "Vánek, nejslabší pohyb vzduchu. Jemný."
Složené pokrývky náhle vzplály jasným plamenem.
Nyneiva se zaječením otevřela oči. Egwain si nebyla jistá, jestli také vykřikla, či nikoliv. Jediné, co si uvědomovala, bylo, že stojí a snaží se vykopat hořící pokrývky ven ze stanu, než chytí plamenem i ten. Než se jí podařilo do pokrývek kopnout podruhé, plamen uhasl, z ohořelé látky stoupal tenoučký proužek kouře a ve stanu byla cítit hořící vlna.
"Dobře," řekla Verin. "Dobře. Nečekala jsem, že budu muset hasit oheň. Neomdlévej, dítě. Už je všechno v pořádku. Postarala jsem se o to."
"Já - byla jsem rozzlobená." Když Nyneiva mluvila, chvěly se jí rty a tvář měla úplně bílou. "Slyšela jsem, jak mluvíš o vánku, říkáš mi, co mám dělat, a ten oheň mě prostě jenom tak napadl. Já - nechtěla jsem nic zapálit. Byl to jenom malý ohýnek, v - v mojí hlavě." Otřásla se.
"Asi to byl opravdu malý ohýnek." Verin vyprskla smíchem, který při dalším pohledu na Nyneivinu tvář okamžitě zmizel. "Jsi v pořádku, dítě? Jestli ti není dobře, můžu..." Nyneiva zavrtěla hlavou a Verin kývla. "Potřebuješ si odpočinout. Obě si potřebujete odpočinout. Byla jsem na vás příliš tvrdá. Musíte si odpočinout. Amyrlin nás všechny požene dál dávno předtím, než začne svítat." Vstala a špičkou boty rýpla do ohořelých pokrývek. "Nechám vám přinést jiné pokrývky. Doufám, že vám oběma tohle ukázalo, jak je kontrola důležitá. Musíte se naučit udělat to, co chcete udělat, a nic jiného. Kromě toho, že byste mohly ublížit někomu jinému, pokud natáhnete víc jediné síly, než bezpečně zvládnete - a zatím jí moc nezvládnete, ale to se časem poddá - pokud jí natáhnete moc, můžete zničit samy sebe. Mohly byste umřít. Nebo byste mohly vyhořet, zničit tu schopnost, kterou máte." A jako by jim právě nesdělila, že kráčejí po ostří nože, vesele dodala: "Spěte sladce." S tím odešla.
Egwain uchopila Nyneivu kolem ramen a pevně ji objala. "Všechno je v pořádku, Nyneivo. Není čeho se bát. Jak se to jednou naučíš ovládat -"
Nyneiva se chraptivě zasmála. "Já se nebojím." Úkosem se zadívala na kouřící pokrývky a uhnula pohledem. "Na to, abych se vyděsila, by bylo potřeba víc než jen trocha ohně." Ale už se na pokrývky znovu nepodívala, ani když přišel jeden ze strážců, aby je odnesl a přinesl nové.
Verin se už nevrátila, jak řekla. Cestovali stále dál na jih, den po dni, jak nejrychleji dokázali opěšalí vojáci jít, ale Verin už oběma ženám z Emondovy Role nevěnovala větší pozornost než Moirain nebo kterákoliv jiná Aes Sedai. Nebyly zrovna nepřátelské, ty Aes Sedai, spíš odtažité a rezervované, jako by měly plnou hlavu starostí. Jejich chlad zvyšoval Egwainin neklid a znovu se jí vrátily všechny ty povídačky, které slyšela jako dítě.
Její matka jí vždycky říkávala, že příběhy o Aes Sedai jsou jenom mužské nesmysly, ale ani její matka, ani žádná jiná žena z Emondovy Role se nikdy s žádnou Aes Sedai nesetkala předtím, než přišla Moirain. Ona sama strávila hodně času s Moirain, a Moirain byla důkazem toho, že ne všechny Aes Sedai byly jako ty z příběhů. Chladné manipulátorky a nemilosrdné ničitelky. Ty, které rozbily svět. Egwain teď věděla, že přinejmenším ti - ti, kdo rozbili svět - byli muži Aes Sedai, když takoví ještě bývali ve věku pověstí, ale to jí moc nepomáhalo. Ne všechny Aes Sedai byly takové jako v příbězích, ale kolik jich bylo takových a které?
Aes Sedai, které každého večera přicházívaly do jejich stanu, byly tak rozdílné, že jí to nijak nepomohlo utřídit myšlenky. Alviarin byla chladná a pragmatická, jako by byla obchodnice, která přijela nakoupit vlnu a tabák, a překvapilo ji, že se Nyneiva účastní lekce, nicméně to přijala. Měla ve zvyku ostře kritizovat, ale vždycky byla připravena začít znovu. Alanna Mosvani se smála a strávila stejně tolik času vyprávěním o světě a o mužích, jako výukou. Alanna však měla na Egwainin vkus až příliš velký zájem o Randa, Perrina a Mata. Nejhorší ze všech byla Liandrin, ta jediná také nosila šátek. Ostatní si je všechny

zabalily, než odjely z Fal Dary. Liandrin seděla, prsty se probírala v červených třásních a naučila je málo, a i to jen neochotně. Místo učení se Egwain s Nyneivou vyptávala, jako by byly obviněny z nějakého zločinu, a její otázky se všechny týkaly trojice hochů. Pokračovala v tom, dokud ji Nyneiva nevyhodila - Egwain si nebyla jistá, proč to Nyneiva udělala - a pak odešla s varováním.
"Dávejte si na sebe pozor, dcery. Už nejste doma na vsi. Teď jste si namočily nohy tam, kde by vás mohlo něco kousnout."
Nakonec zástup dorazil do vsi zvané Medo na březích Mory. Řeka tvořila hranici mezi Shienarem a Arafelem a dál ústila do řeky Erinin.
Egwain si byla jistá, že se jí o Randovi začalo zdát proto, že se na něj Aes Sedai tak vyptávaly, takže si o něj začala dělat starosti. Také si dělala starosti, zda on a ti, kdo se vydali hledat Valerský roh, museli jet až do Morny. Ty sny byly vždycky ošklivé, ale nejdřív to byly jenom obyčejné noční můry. Té noci, kdy dorazili do Meda, se ale sny změnily.
"Promiň mi, Aes Sedai," zeptala se Egwain ostýchavě, "ale neviděla jsi Moirain Sedai?" Štíhlá Aes Sedai mávla rukou a spěchala dál po přelidněné, pochodněmi osvětlené vesnické ulici, volajíc na kohosi, aby dával pozor na jejího koně. Žena byla ze žlutého adžah, i když teď neměla svůj šátek. Egwain o ní nic dalšího nevěděla, dokonce ani neznala její jméno.
Medo byla malá víska - i když Egwain šokovalo zjištění, že to, co nyní považovala za "malou vísku", nebylo menší než Emondova Role - a nyní bylo přeplněné, neboť tu bylo stejně tolik cizinců jako místních. Úzké ulice byly plné koní i lidí, již cestou k přístavišti strkali do vesničanů, kteří poklekali pokaždé, když kolem chvátala nějaká naprosto nevšímavá Aes Sedai. Všude hořely hrubé louče. Dvě přístavní mola čněla do řeky Mory jako kamenné prsty a u každého byla upoutána dvojice menších lodic se dvěma stěžni. Tady pak koně vytahovali na palubu za pomoci ráhen, lan, kladek a plátěných kolíbek, kterou každému zvířeti protáhli pod břichem. Měsíčním světlem postříbřená řeka byla doslova ucpána dalšími loděmi - bytelnými, s vysokými boky a lucernami na stěžních - které už byly naloženy nebo čekaly, až na ně přijde řada. Veslice pak převážely lučištníky a pikynýry, jejichž zvednuté píky budily dojem, jako by čluny byly jakýmisi obrovitými koljuškami plujícími po hladině.
Na levé straně přístaviště Egwain nalezla Anaiyu, jak dohlíží na nakládání a sekýruje ty, kteří se nehýbali dostatečně rychle. I když Anaiya nikdy s Egwain neprohodila víc než dvě slova, připadalo Egwain, že se od ostatních Aes Sedai liší. Připomínala jí ženy u nich doma. Egwain by si ji klidně dokázala představit, jak peče ve své vlastní kuchyni. U jiné Aes Sedai by ji nic takového ani nenapadlo. "Anaiyo Sedai, neviděla jsi Moirain Sedai? Musím s ní mluvit."
Aes Sedai se s nepřítomným zamračením rozhlédla kolem sebe. "Cože? Aha, to jsi ty, dítě. Moirain je pryč. A tvoje přítelkyně Nyneiva už je na palubě Říční královny. Musela jsem ji na člun nacpat vlastníma rukama, pořád křičela, že bez tebe nepůjde. Světlo, co je to za zmatek! Už bys měla být taky na palubě. Najdi si člun, který pluje k Říční královně. Vy dvě poplujete s amyrlinným stolcem, tak si dávej pozor, až budeš na palubě. Žádné scény a virvál."
"Na které lodi je Moirain Sedai?"
"Moirain není na lodi, děvenko. Je pryč už dva dny, a teď vás má na starosti amyrlin." Anaiya se zachmuřila a zavrtěla hlavou. Pozornost už opět věnovala přístavním dělníkům. "Nejdřív si Moirain Sedai zmizí s Lanem, vzápětí se Liandrin vydá za Moirain, a za nimi pak ještě Verin, a žádná z nich nikomu neřekne ani slovíčko. Verin si dokonce ani nevzala svého strážce. Tomas si starostmi o ni kouše nehty."
Aes Sedai zvedla zrak k obloze. Hradbou mraků prosvítalo nažloutlé světlo měsíce. "Budeme muset zase povolat vítr, a to amyrlin taky nepotěší. Říkala, že chce, abychom na cestu do Tar Valonu vyrazili do hodiny, a žádné odklady nestrpí. Nechtěla bych být Moirain, Liandrin nebo Verin, až je zase uvidí. Budou si přát, aby byly zase novickami. No, dítě, tak co se děje?"
Egwain se zhluboka nadechla. Moirain je pryč? To není možné! Musím to někomu říci, někomu, kdo se mi nevysměje. Představila si Anaiyu v Emondově Roli, jak naslouchá problémům, které má její dcera. Ta žena do obrázku docela zapadala. "Anaiyo Sedai, Rand má potíže."
Anaiya se na ni uvážlivě podívala. "To je ten chlapec z vaší vesnice? Už ti chybí, což? No, mě by rozhodně nepřekvapilo, kdyby měl potíže. Mladí muži jeho věku je obvykle mívají. I když to byl spíš ten druhý - Mat? - kdo vypadal na to, že je bude mít. Nuže dobrá, dítě. Nechci si z tebe utahovat, ani to

zlehčovat. Jaké potíže ten hoch má a jak to víš ty? Touhle dobou už s urozeným pánem Ingtarem musejí mít roh a jsou zpátky ve Fal Daře. Nebo museli ty zloděje následovat do Morny, a s tím se nedá nic dělat."
"Já - já myslím, že nejsou v Morně, ani zpátky ve Fal Daře. Měla jsem sen." Řekla to napůl vzdorně. Když to vykládala, znělo to hloupě, ale původně jí to připadalo naprosto skutečné. Určitě to byla noční můra, ale skutečná. Nejdřív tam byl muž s maskou na obličeji, který měl v očích oheň. Přesto, že měl masku, však měla Egwain dojem, že ho pohled na ni překvapil. Vyděsil ji, až měla pocit, že se jí z toho, jak se třese, rozlámou kosti, ale ten muž náhle zmizel a Egwain uviděla na zemi spícího Randa zabaleného v plášti. Stála nad ním jakási žena a dívala se na něj. Tvář měla ve stínu, ale oči jí zářily jako měsíce a Egwain poznala, že ta žena je zlá. Pak se zablesklo a oni zmizeli. Oba dva. A za tím vším, skoro jako by to s tím nesouviselo, Egwain cítila nebezpečí, jako by se kolem nicnetušícího jehňátka právě začala svírat past, past s mnoha čelistmi. Čas jako by se zpomalil a Egwain viděla, jak se ty železné čelisti svírají. Ten sen však nezmizel s probuzením, jako sny obvykle mizívají. A nebezpečí, které cítila, bylo tak silné, že se pořád musela ohlížet přes rameno - jenomže nějak věděla, že to nebezpečí hrozí Randovi, ne jí. Napadlo ji, zda ta žena nebyla Moirain, a při tom pomyšlení si vyhubovala. Liandrin by do toho zapadala lépe. Nebo možná Alanna, ta se o Randa také zajímala.
Egwain se nedokázala přimět to povědět Anaiye. Formálně tedy pravila: "Anaiyo Sedai, vím, že to zní hloupě, ale on je v nebezpečí. Velikém nebezpečí. Vím to. Cítila jsem to. Pořád to ještě cítím."
Anaiya se zatvářila zamyšleně. "Nuže," řekla, "tohle je možnost, kterou žádná z nás nezvážila. Ty bys mohla být snílek. Ta šance je maličká, dítě, ale... Nikoho takového jsme neměly už - ehm - čtyři nebo pět set let. A snění je velice blízké předpovídání. Pokud opravdu dokážeš snít, možná bys mohla i předpovídat. To by tedy červené rozhodně nepotěšilo. Jistě, mohla to být jenom obyčejná noční můra, když od té doby, co jsme odjeli z Fal Dary, putujeme tak rychle. A tobě tvůj mládenec chybí. To je mnohem pravděpodobnější. Ano, ano, dítě, já vím. A děláš si kvůli němu starosti. Označil ti ten sen, v jakém že to je nebezpečí?"
Egwain zavrtěla hlavou. "On prostě jenom zmizel, a já jsem cítila nebezpečí. A zlo. Cítila jsem ho, ještě než zmizel." Egwain se zachvěla a zamnula si ruce. "Pořád ho ještě cítím."
"No, promluvíme si o tom na Říční královně. Jestli jsi snílek, dohlédnu na to, aby se ti dostalo výcviku, který by měla Moirain... Hej, ty tam!" štěkla náhle Aes Sedai a Egwain nadskočila. Vysoký muž, který jenom tak posedával na sudu vína, také nadskočil. Několik dalších mužů zrychlilo krok. "To se má naložit na loď, není to tu jako sedátko! Promluvíme si na lodi, dítě. Ne, ty troubo! To nemůžeš odnést sám. Copak si chceš ublížit?" Anaiya rázovala po přistávacím molu a nešťastné vesničany častovala tak šťavnatými výrazy, že by Egwain nikdy nevěřila, že je vůbec zná.
Egwain se zadívala do tmy k jihu. Byl někde tam. Ne ve Fal Daře, ani v Morně. Tím si byla Egwain jistá. Drž se, ty připitomělej troubo. Jestli se necháš zabít dřív, než nás z toho dostanu, tak tě já osobně zaživa stáhnu z kůže. Ani ji nenapadlo uvažovat nad tím, jak by ho mohla z něčeho dostat, když zatím jede do Tar Valonu.
Přitáhla si plášť těsněji k ramenům a vydala se hledat člun, který by ji přepravil na Říční královnu.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Z kamene na kámen

Randa probudilo světlo vycházejícího slunce a jeho napadlo, zda nesní. Pomalu se posadil a užasle se rozhlížel. Všechno se změnilo, nebo skoro všechno. Slunce a obloha byly tam, kde čekal, že je uvidí, byť bledé a skoro bez mráčku. Loial s Hurinem pořád leželi vedle něj zabalení v pláštích a spali a jejich spoutaní koně pořád postávali o kousek dál, ale všechno ostatní bylo pryč. Vojáci, koně, jeho přátelé, všichni a všechno zmizelo.

Dolík sám se také změnil, takže teď byli uprostřed něj, ne na kraji. A Randovi se za hlavou zvedal šedý kamenný sloup a každičký kousíček tří sáhů vysokého a krok širokého kamene byl pokryt stovkami, možná tisíci, do hloubky vyrytých obrazců a značek v jazyce, který Rand nepoznal. Dno celé kotliny, rovné jako podlaha, bylo vydlážděno bílým kamenem ohlazeným tak, že se téměř leskl. K okraji se zvedaly široké, vysoké stupně tvořené soustřednými kruhy kamene různých barev. A kolem okraje byly stromy zčernalé a pokřivené, jako by kolem zuřila bouře. Všechno bylo jaksi bledší než být mělo, stejně jako slunce, jehož světlo bylo tlumené, jako by je Rand viděl skrze mlhu. Až na to, že tu žádná mlha nebyla. Pouze oni tři a jejich koně vypadali, že jsou skutečně z pevné hmoty. Ale když se Rand dotkl kamene pod sebou, ten byl na pohmat také pevný.

Natáhl ruku a zatřásl Loialem a Hurinem. "Vzbuďte se, rychle! Vzbuďte se a řekněte mi, že se mi to jen zdá. Prosím, probuďte se!"

"To už je ráno?" začal Loial, posadil se a pak mu spadla brada a velké kulaté oči se mu rozšířily.

Hurin se probudil s trhnutím, pak se vymrštil a začal poskakovat jako blecha na rozpálené plotně, jak se rozhlížel kolem. "Kde to jsme? Co se stalo? Kde jsou všichni? Kde jsme my, urozený pane Rande?" Pak klesl na kolena a zalomil rukama. Neustále však vrhal pohledy na všechny strany. "Co se stalo?"

"Nevím," vykládal pomalu Rand. "Doufal jsem, že je to sen, ale... Možná to je sen." Už měl zkušenosti se sny, které vůbec sny nebyly, zkušenosti, které si nechtěl ani zopakovat, ani pamatovat. Opatrně se postavil. Všechno zůstalo takové, jaké to bylo.

"Nemyslím," řekl Loial. Prohlížel si sloup a netvářil se nijak šťastně. Dlouhé obočí mu viselo až na líce a štětičky na uších se mu chvěly. "Myslím, že to je ten stejný kámen, pod kterým jsme včera večer usínali. Myslím, že teď už vím, co to je." Projednou mluvil o tom, že něco ví, dosti zničeně.

"Tohle..." Ne. To, že se jedná o stejný kámen, nebylo o nic bláznivější než to, co Rand viděl kolem sebe, když byl Mat s Perrinem a Shienarci pryč a všechno se změnilo. Myslel jsem, že jsem unikl, ale začalo to znovu a nic bláznivého na tom není. Leda jsem se zbláznil já. Podíval se na Loiala s Hurinem. Ti se nicméně nechovali, jako by byl Rand blázen. Viděli to stejné, co on. Cosi na těch stupních, různé barvy, sedm barev přecházejících od modré po červenou, upoutalo jeho pozornost. "Jedna pro každé adžah," poznamenal.

"Ne, urozený pane Rande," zaúpěl Hurin. "Ne. Aes Sedai by tohle neudělaly. Neudělaly! Ony kráčejí ve Světle."

"To my všichni, Hurine," řekl Rand. "Aes Sedai by vám neublížily." Leda byste se jim připletli do cesty. Mohla tohle být Moirainina práce? "Loiale, říkal jsi, že víš, co je ten kámen zač. Tak co to je?"

"Řekl jsem, že si myslím, že vím, co to je, Rande. V jedné staré knížce byl takový kousek, jenom pár stránek, ale na jedné z nich byl obrázek tohohle kamene, tohohle kamene," - v tom, jak to řekl, byl

zřejmý rozdíl, který znamenal, že je to důležité - "nebo nějakého velice podobného. A pod tím stálo: ‚Z kamene na kámen vedou řady »kdyby«, mezi světy, které by mohly být.'"
"Co to znamená, Loiale? To přece nedává smysl."
Ogier smutně zavrtěl velikou hlavou. "Bylo to jenom pár stránek. Část vyprávěla o tom, jak Aes Sedai ve věku pověstí, alespoň někteří z těch, kteří mohli cestovat, ti nejmocnější z nich, mohli tyto kameny používat. Nepsalo se tam jak, ale já myslím, tedy aspoň podle toho, co jsem dokázal vyluštit, že ti Aes Sedai snad kameny nějak používali k cestě do těch světů." Loial vzhlédl k ohořelým stromům a rychle zase pohledem uhnul, jako by ani nechtěl pomyslet na to, co leží za okrajem dolíku. "Ale i kdyby je Aes Sedai mohly používat i nyní, my s sebou žádnou Aes Sedai, která by mohla usměrňovat sílu, nemáme, takže nechápu, jak se to stalo."
Randovi naskočila husí kůže. Používali je Aes Sedai. Ve věku pověstí, kdy žili i muži Aes Sedai. Matně si vzpomínal na to, jak se, když se ukládal ke spánku, kolem uzavírá prázdnota naplněná nepříjemnou září. A vzpomněl si i na místnost ve vesnici a na světlo, po němž sáhl, aby unikl. Jestli tohle byla mužská polovice pravého zdroje... Ne, to není možné. Ale co jestli to je možné? Světlo, a já uvažoval o tom, jestli mám utéci nebo ne, a celou dobu to bylo přímo v mé hlavě. Možná jsem nás sem přivedl já. Nechtěl o tom uvažovat. "Světy, které by mohly být? Tomu nerozumím, Loiale."
Ogier nejistě pokrčil rameny. "Já také ne, Rande. Většina toho zněla asi takhle: ‚Jestli žena zahne doleva anebo doprava, rozdělí se tok času? Začne kolo tkát dva různé vzory? Nebo tisíc, nový pokaždé, když zabočí? Tolik, kolik je hvězd? Je jeden skutečný a ostatní jenom jeho stíny nebo odrazy?' Chápete, nebylo to příliš jasné. Většinou otázky, a z nich většina mi připadala, že si vzájemně odporují. A stejně toho nebylo moc." Znovu se zahleděl na sloup, ale tvářil se, jako by si přál, aby byl kámen někde hodně daleko. "Hádám, že takových kamenů bude hodně, že budou roztroušené po celém světě, nebo přinejmenším kdysi bývaly, ale já nikdy neslyšel o tom, že by někdo nějaký našel. Nikdy jsem neslyšel o tom, že by někdo našel něco takového, jako je tohle."
"Urozený pane Rande?" Hurin teď stál a zdálo se, že se poněkud uklidnil, ale oběma rukama si v pase mačkal kabát a tvářil se naléhavě. "Urozený pane Rande, dostaneš nás zpátky, že? Zpátky tam, kam patříme? Mám ženu, můj pane, a děti. Melie by snášela těžce už to, kdybych umřel, ale kdyby ani neměla moje tělo, aby ho mohla vložit do matčina objetí, byla by nešťastná do konce svých dnů. Pochop, urozený pane. Nemůžu ji opustit, aby nic nevěděla. Ty nás dostaneš zpátky. A jestli umřu, jestli jí nebudeš moct dopravit mý tělo, aspoň jí to pověz, aby aspoň věděla." Ke konci už se ani neptal. Do hlasu se mu vkradla trocha jistoty.
Rand otevřel ústa, aby zopakoval, že není žádný urozený pán, ale pak je zase beze slova zavřel. Teď nemělo cenu se o tom dohadovat, nebylo to důležité. To tys ho do toho dostal. Chtěl to popřít, ale věděl, co je zač, věděl, že může usměrňovat, i když se to vždycky zřejmě dělo bez jeho vědomé vůle. Loial říkal, že Aes Sedai ty kameny používali, a to znamenalo jedinou sílu. A co Loial říkal, že ví, tím jste si mohli být jisti - ogier by nikdy v životě neřekl, že něco ví, pokud by tomu tak nebylo - a kolem nebyl kromě Randa nikdo jiný, kdo by jedinou sílou vládl. Tys ho do toho dostal a ty ho z toho musíš zase vysekat. Musíš to zkusit.
"Udělám, co půjde, Hurine." A jelikož byl Hurin Shienarec, dodal: "Na můj rod a čest. Je to ovčácký rod a ovčácká čest, ale já je budu ctít, jako by patřily urozenci."
Hurin konečně pustil kabát. Důvěra se mu objevila i v očích. Hluboce se Randovi poklonil. "Je mi ctí ti sloužit, můj pane."
Randa zaplavil pocit viny. Teď si myslí, že ho dovedeš domů, protože shienarští urození pánové vždycky drží slovo. Co tedy uděláš, urozený pane Rande? "Nic takového, Hurine. Žádné klanění. Já nejsem -"
Náhle věděl, že tomu muži nemůže zase říci, že není žádný urozenec. Jediné, co slídiče drželo pohromadě, byla víra, že je Rand urozený pán, a to mu Rand nemohl vzít, ne teď. Ne tady. "Žádné klanění," dodal neohrabaně.
"Jak říkáš, urozený pane Rande." Hurin se zubil skoro stejně vesele, jako když ho Rand poprvé potkal.
Rand si odkašlal. "Ano. No, to taky říkám."
Oba ho pozorovali, Loial zvědavě, Hurin s důvěrou, a oba čekali na to, co udělá. Já je sem přivedl. Musel jsem to být já. Takže je musím dopravit zpátky. A to znamená...

Zhluboka se nadechl a přešel po bílém kamenném dláždění k symboly pokrytému sloupu. Každý symbol obklopovaly malé řádky v nějakém jazyce, který Rand neznal. Byla to zvláštní písmena, která se vinula v křivkách a spirálách, místy se náhle obracela v ostrých úhlech a záhybech, a pak plynula dál. Přinejmenším to nebylo trolločí písmo. Rand váhavě položil ruce na sloup. Vypadal jako kterýkoliv suchý, leštěný kámen, ale na dotek byl podivně kluzký, jako naolejovaný kov.
Rand zavřel oči a vytvořil plamen. Prázdnota přicházela pomalu, váhavě. Rand věděl, že ji zadržuje jeho vlastní strach, strach z toho, o co se právě pokouší. Stejně rychle, jako svůj strach přikládal do plamene, tak rychle přicházel další. To nemůžu udělat. Usměrňovat silu. Nechci to. Světlo, musí být nějaký jiný způsob. Zachmuřeně se přinutil ke klidu. Cítil, že má tvář zalitou potem. Odhodlaně vytrval, cpal svůj strach do stravujícího plamene a nechal plamen růst. A byla tu prázdnota.
Jeho nitro se vznášelo v nicotě. I se zavřenýma očima viděl světlo - saidín - cítil jeho teplo, které ho obklopovalo, obklopovalo všechno, zalévalo všechno. Chvělo se jako plamen svíce viděný přes naolejovaný papír. Žluklý olej. Páchnoucí olej.
Rand po něm sáhl - nebyl si jist, jak po něm sáhl, ale bylo to něco, pohyb, natáhl se ke světlu, k saidínu - a nezachytil nic, jako by mu ruce prošly vodou. Bylo to cítit jako jezírko slizu, kdy na čisté vodě plave špína, ale vodu nedokázal nabrat. Zas a znova mu protékala mezi prsty a na rukou mu nezůstaly dokonce ani kapky vody, pouze slizká špína, z níž mu naskakovala husí kůže.
Zoufale se snažil vytvořit v duchu představu dolíku, jako býval, s Ingtarem a kopiníky spícími vedle svých koní, s Matem a Perrinem a s kamenem, který je až na sám vršek ponořený v zemi. Ten obraz vytvářel mimo prázdnotu a ta představa se tiskla na skořápku prázdnoty, která ho obklopovala. Snažil se propojit tu představu se světlem, snažil se přinutit je se spojit. Dolík, jako býval, a on v něm spolu s Loialem a Hurinem. Bolela ho hlava. Spolu, s Matem, Perrinem a Shienarci. Plameny v hlavě. Spolu!
Prázdnota se roztříštila na tisíce jako břitva ostrých střepů a ty se mu prořízly myslí.
Rand, s rozšířenýma očima, se roztřeseně zapotácel dozadu. Ruce měl rozbolavělé z toho, jak tiskl kámen, a paže a ramena se mu bolestí chvěly. Měl pocit, že je celý pokrytý mastnou špínou, a obracel se mu z toho žaludek, a hlava... Snažil se začít zase pravidelně dýchat. Tohle se mu ještě nikdy nestalo. Když se předtím prázdnota ztratila, bylo to, jako když praskne bublina, prostě náhle byla pryč, v jediném okamžiku. Ještě nikdy se nerozbila jako sklo. Cítil se otupěle, jako by těch tisíc ran dostal tak rychle, že bolest ještě nepřišla. Ale každičkou řeznou ránu cítil tak, jako by byla skutečná, jako by mu ji způsobil nůž. Dotkl se spánku a překvapilo ho, když na svých prstech neuviděl krev.
Hurin pořád stál a pozoroval ho. Stále ještě mu důvěřoval. Pokud něco, tak si byl slídič s každou minutou jistější. Urozený pán Rand něco dělal. To byl také důvod, proč tu urození páni byli. Svými těly a svými životy chránili zemi a její lid, a když bylo něco špatně, zase to napravili a dohlédli na to, aby byla vykonána spravedlnost. Dokud Rand bude něco dělat, cokoliv, Hurin mu bude důvěřovat, že nakonec bude zase všechno v pořádku. Tak to přece chodilo s urozenými pány.
Loial se tvářil jinak, užasle se mračil, ale oči také upíral na Randa. Randa napadlo, co si ogier asi myslí.
"Stálo to za pokus," oznámil jim. Ten pocit, jako že má hlavu plnou žluklého oleje - Světlo, je to ve mně! Já to v sobě nechci! - pomalu ustupoval, ale Randovi se ještě pořád zvedal žaludek. "Za chvíli to zkusím znovu."
Doufal, že to znělo přesvědčivě. Neměl nejmenší tušení, jak takový kámen funguje, jestli vůbec to, co dělá, má naději na úspěch. Třeba tu jsou nějaká pravidla pro zacházení s kameny. Třeba musíš udělat něco zvláštního. Světlo, třeba vůbec nemohu použít stejný kámen dvakrát, nebo... Takové myšlenky okamžitě zahnal. Takové myšlenky nebyly k ničemu. Musel to zvládnout. Při pohledu na Loiala s Hurinem ho napadlo, že ví, co Lan tenkrát myslel, když říkal, že povinnost na člověku leží jako hora.
"Můj pane, myslím..." Hurin se odmlčel a chvíli se tvářil velice rozpačitě. "Můj pane, možná, kdybychom našli ty temný druhy, tak bychom je mohli přesvědčit, aby nám prozradili, jak se dostat zpátky."
"Já bych se zeptal temného druha, dokonce i samotného Temného, kdybych si myslel, že z nich dostanu pravdivou odpověď," řekl Rand. "Ale jsme tu jenom my. Jenom my tři." Jenom já. Já jsem ten, kdo to musí udělat.
"Mohli bychom jít po jejich stopě, můj pane. Kdybychom je dostihli..."
Rand na slídiče zazíral. "Ty je pořád ještě cítíš?"

"Cítím je, můj pane." Hurin se zamračil. "Je to slabý, jako by vybledlý, jako všechno tady, ale cítím jejich stopu. Přímo támhle." Ukázal na okraj dolíku. "Nerozumím tomu, můj pane, ale... Včera v noci bych byl přísahal, že jejich stopa vede rovnou tím dolíkem - tam, kde jsme byli. No, teď je na stejným místě, jenom je tady, a je slabší, jak jsem už říkal. Není to tím, že by byla starší, ale... Nevím, urozený pane Rande, kromě toho, že je tady."
Rand to zvážil. Pokud byli Fain a temní druzi tady - ať už to bylo kdekoliv - mohli by vědět, jak se dostat zpátky. Museli to vědět, pokud se sem nejdřív dostali. A měli roh a dýku. Mat musel získat tu dýku. Kvůli tomu a kvůli ničemu jinému je musel najít. Nakonec se rozhodl, když si se zahanbením uvědomil, že se to bojí zkusit znovu. Bál se usměrňovat jedinou sílu. Méně se bál postavit se temným druhům a trollokům pouze s Hurinem a Loialem, než usměrňování.
"Tak se vydáme za těmi temnými druhy." Snažil se mluvit sebejistě, tak jako by v takové chvíli mluvil Lan nebo Ingtar. "Roh musíme zachránit. I kdybychom pak nenašli způsob, jak jim ho sebrat, aspoň budeme vědět, kde jsou, až zase najdeme Ingtara." Jenom aby se mě nezeptali, jak ho zase najdeme. "Hurine, přesvědči se, že to je skutečně ta stopa, kterou hledáme."
Slídič vyskočil na koně. Dychtil po tom něco udělat sám, možná dychtil po tom dostat se co nejdál od dolíku, takže pobídl koně nahoru po širokých různobarevných stupních. Kopyta koně na kamenech hlasitě zazvonila, ale nezanechala na nich nejmenší škrábanec.
Rand zasunul Rudochova pouta do sedlové brašny - praporec tam pořád ještě byl. Randovi by vůbec nevadilo, kdyby byl praporec zůstal v tom druhém světě - a pak sebral svůj luk a toulec a vylezl na hřebce. Velký ranec svázaný pláštěm Toma Merrilina měl za sedlem.
Loial k němu dovedl svého velkého koně. Když ogier stál na zemi, dosahovala jeho hlava Randovi skoro k rameni, a to Rand seděl na koni. Loial pořád vypadal zadumaně.
"Myslíš, že bychom měli zůstat tady?" zeptal se Rand. "Pokusit se znovu použít kámen? Jestli tady někde jsou temní druzi, musíme je najít. Nemůžeme nechat Valerský roh v rukou temných druhů. Slyšel jsi amyrlin. A musíme taky dostat zpátky tu dýku. Bez ní Mat umře."
Loial kývl. "Ano, Rande, to musíme. Ale Rande, ty kameny...""Najdeme jiný. Říkal jsi, že jsou roztroušené všude po kraji, a jestli jsou všechny takové jako tenhle - se všemi těmi řezbami a tak - nemělo by být těžké nějaký najít."
"Rande, v tom útržku se psalo, že kámen pochází z věku, který je ještě starší než věk pověstí, a dokonce ani Aes Sedai jim tehdy nerozuměli, i když je používali, hlavně ti skutečně silní. Používali je spolu s jedinou silou, Rande. Co si myslíš, že uděláš, aby nás ten kámen vzal zpátky? Nebo kterýkoliv jiný kámen?"
Rand na ogiera chvíli jenom zíral a snažil se myslet rychleji, než zatím kdy dokázal. "Jestli jsou starší než věk pověstí, možná ti lidé, kteří je postavili, jedinou sílu nepoužívali. Musí existovat nějaký jiný způsob. Ti temní druzi se sem dostali a oni sílu zcela určitě nepoužívají. Ať je ten druhý způsob jakýkoliv, přijdeme na něj. Dostanu nás zpátky, Loiale." Podíval se na vysoký kamenný sloup s podivnými značkami a pocítil záchvěv strachu. Světlo, kdybych jenom nemusel použít jedinou sílu, abych to dokázal. "Dostanu nás zpátky, Loiale, to slibuji. Ať tak nebo tak."
Ogier pochybovačně přikývl. Vyhoupl se na svého těžkého oře a následoval Randa nahoru po stupních, kde se mezi zčernalými stromy připojili k Hurinovi.
Krajina se tu prostírala do daleka. Rovná, jen mírně zvlněná travnatá pláň, na níž se tu a tam objevovaly hájky a kterou křižovaly potoky. Rand měl dojem, že nepříliš daleko vidí další spálenou skvrnu. Všechno tu bylo bledé, barvy byly nejasné. Kromě kamenného kruhu za nimi nebylo nikde ani stopy po něčem, co by vytvořila ruka člověka. Obloha byla prázdná, nikde nestoupal z komínu kouř, ani ptáček tu nezazpíval, bylo tu pouze pár mráčků a to světle žluté slunce.
Co však bylo nejhorší, krajina jako by byla na pohled pokřivená. Co bylo blízko, vypadalo v pořádku, i to, na co se člověk díval přímo v dálce. Ale kdykoliv Rand otočil hlavu a podíval se koutkem oka, vzdálené objekty jako by spěchaly k němu, aby byly blíž, až se na ně zase podívá přímo. Zatočila se mu z toho hlava. Dokonce i koně nervózně podupávali a kouleli očima. Rand se pokusil otáčet hlavou velmi pomalu. Ten zřejmý pohyb věcí, které by měly být nehybné, tu sice byl pořád, ale zdálo se, že to trochu pomáhá.

"Psalo se v té tvé knížce něco o tomhle?" zeptal se Rand.
Loial zavrtěl hlavou a pak ztěžka polkl, jako by si přál, aby s ní předtím nehýbal. "Nic."
"Hádám, že se s tím nedá nic dělat. Tak kudy, Hurine?"
"Na jih, urozený pane Rande." Slídič upíral oči na zem.
"Tak tedy na jih." Kromě použití síly přece musí existovat ještě nějaká jiná cesta zpět. Rand pobídl Rudocha do kroku. Snažil se, aby jeho hlas zněl lehce, jako by neviděl žádné těžkosti v tom, co měli před sebou. "Cože to říkal Ingtar? Tři čtyři dny k tomu pomníku Artuše Jestřábí křídlo? Rád bych věděl, jestli tady existoval taky, stejně jako ty kameny. Jestli je tohle svět, který by mohl být, tak možná ještě pořád stojí. Nebylo by to něco, co stojí za vidění, Loiale?"
A jeli na jih.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Vlčí bratr

"Pryč?" ptal se Ingtar vzduchu. "A moje stráže nic nezahlédly. Nic! Nemůžou být jenom tak pryč!"
Perrin poslouchal s nahrbenými rameny a teď se podíval na Mata, který stál o kousek dál, mračil se a cosi si pro sebe huhlal. Podle Perrina se musel hádat sám se sebou. Slunce už vykukovalo nad obzor, dávno minula chvíle, kdy by měli vyrazit na cestu. Přes dolík se táhly dlouhé stíny, natahovaly se dál a slábly, ale pořád vypadaly jako stromy, které je vrhaly. Nákladní koně, naložení a přivázaní na vodicí otěži, netrpělivě podupávali, ale všichni lidé stáli vedle svých koní a čekali.
Přišel Uno. "Není po nich ani všivý stopy, můj pane." Mluvil uraženě. Neúspěch se dotýkal jeho

schopností. "Ať shořím, není po nich ani prokletá rýha od kopyta. Prostě zatraceně zmizeli."
"Tři muži a tři koně prostě jenom tak nezmizí," zavrčel Ingtar. "Ještě jednou to prohlédni, Uno. Jestli vůbec někdo může zjistit, kudy šli, tak jsi to ty."
"Možná prostě utekli," ozval se Mat. Uno se zastavil a podmračeně se na něj podíval. Jako kdyby vynadal Aes Sedai, pomyslel si Perrin užasle.
"Proč by utíkali?" Ingtar mluvil nebezpečně tiše. "Rand, Stavitel a můj slídič - můj slídič! - proč by některý z nich utíkal, natož všichni tři?"
Mat pokrčil rameny. "To nevím. Rand byl..." Perrin by po něm rád něco hodil, praštil ho, cokoliv, aby ho zarazil, ale Ingtar s Unem se dívali. Když Mat zaváhal a rozhodil rukama, přičemž zabručel: "Já nevím proč. Jenom mě napadlo, že možná utekli." Perrina zalila ohromná úleva.
Ingtar se zamračil. "Utekli," zavrčel, jako by tomu ani na okamžik nevěřil. "Stavitel si může jít, kam se mu zachce, ale Hurin by nikdy neutekl. A Rand al'Thor taky ne. To by neudělal, když teď zná své povinnosti. Běž, Uno. Znovu to tu kolem prohledej." Uno se trochu uklonil a odchvátal pryč, přičemž mu nad ramenem nadskakoval jílec meče. Ingtar hudroval: "Proč by Hurin takhle odcházel, v noci a beze slova? Ví přece, co musíme udělat. Jak mám tu Stínem zplozenou špínu najít bez něho? Dal bych tisíc zlatých korun za smečku psů stopařů. Kdybych Hurina neznal, tak bych řekl, že je tohle práce temných druhů. Možná chtějí proklouznout na východ nebo na západ tak, abychom se to nedozvěděli. Mír, ani nevím, jestli to poznám." A odkráčel za Unem.
Perrin neklidně zašoupal nohama. Temní druzi se s každou minutou bezpochyby dostávali dál. Dostávali se stále dál a s nimi i Valerský roh - a dýka z Shadar Logothu. Perrin si nemyslel, že by Rand, ať už se stal čímkoliv, ať už se s ním stalo cokoliv, zanechal pronásledování. Ale kam tedy šel, a proč? Loial mohl jít s Randem, protože byli přátelé, ale proč by s nimi chodil Hurin?
"Možná přece jenom utekl," zamumlal si pro sebe a hned se rozhlédl. Nikdo ho zřejmě nezaslechl. Dokonce ani Mat mu nevěnoval pozornost. Perrin si prohrábl vlasy. Kdyby po něm šly Aes Sedai, protože je falešný Drak, taky by utekl. Ale bude-li si dělat starosti kvůli Randovi, nijak tím nepomůže najít stopy temných druhů.
Možná existoval způsob, pokud by ho byl ochoten podstoupit. A to on nechtěl. Utíkal předtím, ale možná teď už utíkat nesmi. Na mě se taky hodí to, co jsem říkal Randovi. Přál bych si, abych mohl utéci. I když věděl, co by mohl udělat - co musí udělat - zaváhal.
Nikdo se na něj nedíval. Nikdo cizí by nepoznal, nač se to vlastně dívá, i kdyby ho pozoroval. Nakonec, váhavě, zavřel oči a nechal se unášet, nechal své myšlenky volně plynout dál, pryč od sebe.
Nejdřív se to pokoušel popřít, dávno předtím, než jeho oči začaly měnit barvu z hnědé do barvy leštěného zlata. Při prvním setkání, v tom prvním okamžiku prozření, tomu odmítl uvěřit, a od té doby od toho pořád utíkal. Pořád tomu chtěl utéci.
V duchu se vznášel, snažil se vycítit, co tam venku muselo být, co v kraji vždycky bylo tam, kde bylo málo lidí, nebo byli daleko od sebe. Snažil se vycítit své bratry. Nerad na ně myslel takto, ale byli to jeho bratři.
Zpočátku se bál toho, že je také pošpiněn dotekem Temného nebo jedinou silou - což bylo pro muže, který netoužil po ničem jiném než být obyčejným kovářem a prožít svůj život ve Světle a v klidu, stejně špatné. Od té chvíle poznal něco z toho, co cítil i Rand, kdy se bál sám sebe a cítil se nečistý. Pořád ještě se přes to zcela nepřenesl. To, co právě prováděl, však bylo starší než používání jediné síly lidmi, bylo to cosi z počátku času. Nebyla to síla. To mu řekla Moirain. Bylo to něco, co dávno zmizelo a co se opět vracelo. Egwain to také věděla, i když si Perrin přál, aby tomu tak nebylo. Přál si, aby to nikdo nevěděl. Doufal, že to Egwain nikomu neprozradila.
Spojení. Teď je ucítil, ucítil jejich mysl. Cítil své bratry, vlky.
Jejich myšlenky se k němu přihnaly jako vír smíšených představ a pocitů. Zprvu ze sebe nedokázal vydat nic kromě čistých pocitů, ale teď do nich vložil i slova. Vlčí bratr. Překvapení. Dvounožec, co mluví. Nejasný obraz, celý zašlý časem, starší než starý, o lidech běhajících s vlky, dvě smečky lovící pospolu. Slyšeli jsme, že se to vrací. Ty jsi Dlouhý zub?
Byl to nepříliš zřetelný obraz muže oděného do kůží, s dlouhým nožem v ruce, ale do toho se prolínal jiný obraz, soustředěnější, kosmatého vlka s jedním zubem delším než ostatní, s ocelovým zubem zářícím ve

slunečním světle, jak vlk vedl smečku v zoufalé štvanici hlubokým sněhem za jelenem, který znamenal život místo pomalé smrti hladem, a jelen sebou zmítal ve sněhu, slunce odrážejícího se od vší té běli, až z toho bolely oči, a větru vyjícího v průsmycích a vířícího jemný sníh jako mlhu a... Vlčí jména byla vždycky složitými obrazy.
Perrin poznal toho muže. Byl to Elias Machera, který ho první představil vlkům. Občas toužil po tom, aby Eliase nikdy nebyl potkal.
Ne, pomyslel si a snažil se sám sebe zobrazit ve své mysli.
Ano. Slyšeli jsme o tobě.
Nebyl to obraz, který se snažil vytvořit, obraz mladého muže s mohutnými rameny a rozcuchanými hnědými kudrnami, mladého muže se sekerou u pasu, o kterém si ostatní mysleli, že se pohybuje i přemýšlí pomalu. Ten muž tam byl, někde v mentálním obraze, který přišel od vlků, ale byl silnější, masivní, divoký býk se zakřivenými rohy z lesklého kovu, běžící nocí s rychlostí a bujností mládí, kudrnatá srst se mu leskne v měsíčním světle a on se vrhá mezi bělokabátníky na koních, vzduch je svěží, chladný a tmavý, a na rozích má tolik rudou krev a...
Mladý býk.
Perrin se tak lekl, že na chvíli ztratil spojení. Ani se mu nesnilo o tom, že mu dají jméno. Přál si, aby si nepamatoval, jak si je vysloužil. Dotkl se sekery, kterou měl u pasu, její lesklé půlměsíčné čepele. Světlo, pomoz mi, zabil jsem dva muže. Oni by mě bývali zabili dokonce ještě rychleji, a Egwain taky, ale...
Všechno to odsunul stranou - bylo to vykonáno a za ním, vůbec netoužil na něco z toho vzpomínat - a předal vlkům pach Randa, Loiala a Hurina a zeptal se jich, jestli ty tři někde neucítili. Byla to jedna z věcí, které přišly spolu se změnou jeho očí. Dokázal lidi poznat podle jejich pachu, i když je neviděl. Také viděl ostřeji, viděl dokonce i v téměř naprosté temnotě. Teď vždycky pečlivě zapaloval lampy nebo svíčky, občas dokonce dřív, než si někdo jiný uvědomil, že je to potřeba.
Od vlků k Perrinovi dorazil obraz mužů na koních blížících se v pozdním odpoledni k dolíku. To bylo naposled, kdy Randa či ty ostatní dva viděli, nebo aspoň cítili.
Perrin zaváhal. Další krok by nebyl k ničemu, pokud to nejdřív neřekne Ingtarovi. A Mat zemře, jestli nenajdeme tu dýku. Ať shoříš, Rande, proč jsi s sebou bral toho slídiče?
Když jedinkrát s Egwain sestoupil do žaláře, ve chvíli, kdy ucítil Fainův pach, mu vstaly vlasy na hlavě. Dokonce ani trolloci nepáchli tak odpudivě. Tehdy zatoužil po tom, aby mohl rozervat mříže cely a toho chlapa roztrhat na kousky, a tento pocit ho vyděsil ještě víc, než se to povedlo Fainovi z masa a kostí. Aby v mysli zakryl Fainův pach, přidal i pach trolloků, dřív než zavyl nahlas.
Z dálky se ozvalo volání vlčí smečky a v dolíku začali koně ustrašeně podusávat a řičet. Někteří vojáci začali zvedat svá kopí s dlouhými hlavicemi a nejistě se rozhlíželi po okraji kotliny. V Perrinově hlavě bylo hůř. Cítil vztek vlků, jejich nenávist. Existovaly pouze dvě věci, které vlci nenáviděli. Všechno ostatní prostě jenom snášeli, ale oheň a trolloky nenáviděli, a kvůli tomu, aby mohli zabít trolloka, by prošli i ohněm.
Ale ještě víc než pach trolloků je k naprosté zuřivosti vybičoval pach Fainův, jako by ucítili něco, vedle čeho byli trolloci málem přirození a v pořádku.
Kde?
Obloha se mu převrátila v hlavě a země se otočila. Na východě či na západě, vlci nevěděli. Znali pohyby slunce a měsíce, proměnu ročních období, obrysy krajiny. Perrin to vyřešil. Na jihu. A něco navíc. Touha pobíjet trolloky. Vlci nechají Mladému býku jeho díl ze zabíjení. Může si přivést dvounožce s jejich tvrdými kůžemi, jestli chce, ale Mladý býk, Dým, Dva jeleni, Zimní úsvit a zbytek smečky sloví Pokřivené, kteří se opovážli přijít na jejich území. Jazyky si sice spálí o nepoživatelné maso a krev, ale Pokřivení musejí být pobiti. Zabít je. Zabít Pokřivené.
Zuřivost ho nakazila. Perrin ohrnul rty a zavrčel, nakročil, aby se k nim připojil, aby s nimi vyrazil na lov, zabíjet.
S námahou přerušil spojení, pouze slabě cítil, kde vlci právě jsou. Mohl na ně ukázat i přesto, jak byli daleko. Cítil v nitru chlad. Jsem člověk, ne vlk. Světlo, pomoz mi, jsem člověk!
"Jsi v pořádku, Perrine?" ozval se Mat a přisunul se blíž. Mluvil tak jako obvykle, totiž uštěpačně - a v poslední době také s hořkostí - ale vypadal ustaraně. "To mi tak ještě scházelo. Rand si uteče a tobě se

udělá špatně. Nevím, kde tady najdu vědmu, aby na tebe dohlídla. Myslím, že mám v sedlový brašně nějakou vrbovou kůru. Jestli nás tu Ingtar nechá dost dlouho, mohl bych ti z ní udělat čaj. Když ho udělám hodně silný, rozhodně ti prospěje."
"Jsem... jsem v pořádku, Mate." Setřásl svého přítele a vydal se hledat Ingtara. Shienarský šlechtic právě s Unem, Raganem a Masemou prohlíželi půdu na okraji dolíku. Když přistoupil k Ingtarovi, ostatní se na něj zamračili. Perrin se ujistil, že Uno s ostatními jsou dost daleko, než promluvil. "Nevím, kam Rand a ostatní odešli, Ingtare, ale Padan Fain a trolloci - hádám, že i zbytek temných druhů - pořád míří k jihu."
"Jak to víš?" chtěl vědět Ingtar.
Perrin se zhluboka nadechl. "Vlci mi to řekli." Čekal, a vlastně ani nevěděl nač. Smích, opovržení, obvinění z toho, že je temným druhem, že zešílel. Schválně zastrčil palce za opasek, daleko od sekery. Už nebudu zabíjet. Už ne. Jestli se mě pokusí zabít jako temného druha, uteču, ale už nikoho dalšího nezabiji.
"Už jsem o takových věcech slyšel," poznamenal po chvíli pomalu Ingtar. "Klevety. Byl tu jeden strážce, Elias Machera se jmenoval, a o něm někteří lidé tvrdili, že může mluvit s vlky. Před mnoha lety zmizel."
Zdálo se, že cosi zachytil v Perrinově pohledu. "Ty ho znáš?"
"Znám ho," oznámil bezvýrazně Perrin. "On je ten... Nechci o tom mluvit. Neprosil jsem se o to." To je to, co říkal Rand. Světlo, přál bych si, abych byl doma a pracoval v kovárně pantáty Luhhana.
"Ti vlci," řekl Ingtar, "vystopují pro nás ty temné druhy a trolloky?" Perrin kývl. "Dobrá. Musím roh dostat stůj co stůj." Shienarec se rozhlédl, kde je Uno a ostatní. Ti stále ještě hledali stopy. "Lepší bude, když to ale neřekneme nikomu jinému. V Hraničních státech považují vlky za dobré znamení. Trolloci se jich bojí. Ale stejně, bude lepší, když to prozatím zůstane jenom mezi námi dvěma. Někteří by to nemuseli pochopit."
"Vůbec bych byl nejradši, kdyby to nikdo nezjistil," prohlásil Perrin.
"Povím jim, že máš Hurinovo nadání. To znají. S tím nemají potíže. Někteří z nich viděli, jak jsi v té vesnici a v přístavu krčil nos. Slyšel jsem pár žertů na tvůj jemný čich. Ano. Dneska nás povedeš po stopě a Uno najde dost jejich stop na to, aby potvrdil, že to je ta stopa, co hledáme, a před západem slunce už budou všichni do posledního přesvědčeni, že jsi slídič. Já ten roh dostanu." Podíval se na oblohu a zvedl hlas. "Ubíhá nám denní světlo! Na koně!"
K Perrinovu překvapení Shienarci zřejmě Ingtarovo vysvětlení přijali. Pár z nich se tvářilo skepticky - Masema si dokonce odplivl - ale Uno zamyšleně kývl, a to většině stačilo. Nejtěžší ze všeho bylo přesvědčit Mata.
"Slídič! Ty? Ty teď budeš stopovat vrahy podle pachu? Perrine, ty jseš stejnej blázen jako Rand. Já jsem teď už jedinej, kdo z Emondovy Role zůstal při zdravým rozumu, když Egwain s Nyneivou klušou do Tar Valonu, aby se staly -" Zarazil se a nejistě se ohlédl na Shienarce.
Perrin zaujal Hurinovo místo po Ingtarově boku a malý zástup vyrazil k jihu. Dokud Uno nenašel první stopy, které tu zanechali trolloci a lidé na koních, Mat neustále dával k dobru neuctivé poznámky, ale Perrin si ho nevšímal. Měl dost starostí s tím, aby vlkům zabránil vyrazit dopředu a zabíjet trolloky. Vlkům záleželo jedině na zabíjení Pokřivených. Pro ně se temní druzi od ostatních dvounožců nijak nelišili. Perrin skoro viděl, jak se temní druzi rozbíhají do všech stran, zatímco vlci pobíjejí trolloky, čímž by se jim podařilo uniknout s Valerským rohem. Uniknout s dýkou. A Perrin byl přesvědčen, že jakmile by byli trolloci mrtví, nepodařilo by se mu vlky přesvědčit, aby vystopovali i lidi, dokonce i kdyby měl nějaké ponětí, které z nich vlastně honí. Neustále se o tom s vlky dohadoval a dávno předtím, než zahlédl první mihotavé obrazy, při nichž se mu obrátil žaludek, měl čelo pokryté potem.
Honem přitáhl otěže a zastavil koně na místě. Ostatní učinili totéž, dívali se na něho a čekali. Perrin zíral přímo před sebe a tiše, hořce zaklel.
Vlci sice zabíjeli i lidi, ale lidé nebyli jejich oblíbenou kořistí. Vlci si například pořád pamatovali na staré časy, kdy lovili pospolu, a dvounožci navíc chutnali naprosto odporně. Vlci byli, co se týkalo jídla, mnohem náročnější, než by kdy Perrin věřil. Rozhodně by nesežrali mršinu, pokud by právě neumírali hladem, a jen pár jich zabíjelo víc, než byli schopni pozřít. To, co Perrin od vlků cítil, se dalo nejlépe popsat jako znechucení. A navíc tu byly ty obrazy. Perrin je viděl mnohem jasněji, než po tom toužil. Těla mužů i žen a dětí, naházená bez ladu a skladu na jednu hromadu. Krví nasáklá hlína rozdupaná kopyty a

šílenými pokusy uniknout. Potrhané svaly. Oddělené hlavy. Supi mávající bílými křídly potřísněnými krví. Zakrvácené, olysalé hlavy, trhající zobáky. Hltající ptáci. Perrin přerušil spojení dřív, než začal zvracet. V dálce nad stromy právě tak tak rozeznával černé tečky kroužící nízko nad zemí. Některé se spouštěly dolů a jiné vzápětí vzlétaly k obloze. Supi bojovali o žrádlo.
"Něco tam je." Polkl a podíval se na Ingtara. Jak by to mohl vysvětlit, aby to zapadlo do příběhu o slídiči? Nechci se dostat tak blízko, abych na to opravdu viděl. Ale oni to budou chtít prozkoumat, jakmile jednou zahlédnou ty supy. Musím jim toho říct dost, aby to obešli. "Ti lidé z vesnice... Myslím, že je trolloci zabili."
Uno začal tiše klít a někteří další Shienarci si pro sebe mumlali. Nikdo z nich však jeho prohlášení nepovažoval za divné. Urozený pán Ingtar řekl, že je Perrin slídič, a slídiči dokážou zabíjení vycítit.
"A někdo nás sleduje," ozval se Ingtar.
Mat dychtivě obrátil koně. "Třeba je to Rand. Věděl jsem, že by mi doopravdy neutekl."
Na severu se zvedaly slabé obláčky prachu. To mohl být kůň běžící i přes místa, kde tráva rostla jenom řídce. Shienarci se rozestoupili, kopí připravená, a rozhlíželi se do všech stran. Tady nebylo vhodné místo, kde by se dali cizinci brát na lehkou váhu.
Objevila se tečka - kůň a jezdec. Perrin poznal, že je to žena, dávno předtím, než vůbec kdo jiný rozeznal jezdce - a rychle se blížili. Když se k nim přiblížila, jezdkyně zpomalila do klusu a ovívala se jednou rukou. Byla to baculatá prošedivělá žena s pláštěm přivázaným za sedlem, která na ně na všechny nepřítomně zamrkala.
"To je jedna z Aes Sedai," prohlásil zklamaně Mat. "Poznávám ji. Je to Verin."
"Verin Sedai," přerušil ho ostře Ingtar a pak se jí ze sedla uklonil.
"Poslala mne Moirain Sedai, urozený pane Ingtare," oznámila Verin se spokojeným úsměvem. "Myslela si, že byste mě mohli potřebovat. Jela jsem tak rychle. Myslela jsem, že vás až do Cairhienu nechytím. Viděli jste tu vesnici, že? Ó, to bylo velice ošklivé, není-liž pravda? A ten myrddraal. Všude po střechách tam posedávali krkavci a vrány, ale ani jeden se k němu nepřiblížil, i když byl mrtvý. Musela jsem zahnat tolik much, kolik snad váží samotný Temný, abych zjistila, co to bylo. Škoda že jsem neměla čas ho sundat dolů. Ještě nikdy jsem neměla příležitost prostudovat -" Náhle se jí zúžily oči a její poněkud nesoustředěné chování zmizelo jako dým. "Kde je Rand al'Thor?"
Ingtar se zamračil. "Je pryč, Verin Sedai. Zmizel včera v noci. Beze stopy. On, ten ogier a Hurin, to je jeden z mých mužů."
"Ogier, urozený pane Ingtare? A váš slídič šel s ním? Co měli ti dva společného s...?" Ingtar na ni zíral s otevřenými ústy a ona si odfrkla. "Copak sis vážně myslel, že můžeš udržet takové tajemství?" Znovu si odfrkla. "Slídiči. Že zmizeli, říkáš?"
"Ano, Verin Sedai." Ingtar mluvil poněkud vzrušeně. Člověka nikdy nepotěšilo, když zjistil, že Aes Sedai znají věci, které jste se před nimi snažili udržet v tajnosti. Perrin doufal, že Moirain nikomu neřekla o něm. "Ale teď mám - mám nového slídiče." Shienarský šlechtic ukázal na Perrina. "Tento muž má zřejmě také onu schopnost. Najdu Valerský roh, jak jsem přísahal, neboj se. Pokud budeš chtít jet s námi, tvoje společnost bude vítaná, Aes Sedai." K Perrinovu překvapení to neznělo, jako by to myslel vážně.
Verin se podívala na Perrina a on se neklidně zavrtěl v sedle. "Nový slídič, právě když jste ztratili toho starého. Jaké... štěstí. Našli jste nějaké stopy? Ovšemže ne. Říkáte žádné stopy. Zvláštní. Včera v noci." Otočila se v sedle a zadívala se k severu. Perrin měl na chvíli dojem, že se vrátí zpátky cestou, odkud přijela.
Ingtar se na ni zamračil. "Myslíš, Aes Sedai, že jejich zmizení má něco společného s rohem?"
Verin se zase otočila. "S rohem? Ne. Ne, já... myslím, že ne. Ale je to zvláštní. Velice zvláštní. Nemám ráda zvláštní věci, když jim nerozumím."
"Můžu ti dát dva muže, aby tě doprovodili zpátky k místu, odkud zmizeli, Verin Sedai. Klidně tě tam mohou zavést."
"Ne. Když říkáš, že zmizeli beze stopy..." Dlouhou dobu si Ingtara prohlížela s naprosto nečitelným výrazem. "Pojedu s vámi. Možná je zase najdeme, nebo oni najdou nás. Cestou mi to vypovíš, urozený pane Ingtare. Pověz mi všechno, co o tom mladém muži víš. Všechno, co udělal, všechno, co řekl."
Za zvonění postrojů a zbroje vyrazili k jihu. Verin jela vedle Ingtara a pečlivě se ho vyptávala, ale mluvili

příliš tiše, aby jim bylo rozumět. Když se Perrin snažil zůstat na svém místě po Ingtarově boku, podívala se na něj, a on raději zpomalil.
"Takže jde po Randovi," zamumlal Mat, "ne po rohu."
Perrin kývl. Ať už jsi kdekoliv, Rande, zůstaň tam. Je to tam bezpečnější.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Rodovrah

Z toho, jak vzdálené, zvláštním způsobem vybledlé kopce zdánlivě klouzaly směrem k Randovi, kdykoliv se na ně podíval přímo, se mu vždycky zatočila hlava, pokud se zrovna nehalil do prázdnoty. Občas se k němu prázdnota přikradla bez toho, aby si to uvědomil, ale on se jí vyhýbal jako smrti. Lepší bylo, když se mu motala hlava, než když musel sdílet prázdnotu s tím nepříjemným světlem. Mnohem lepší bylo dívat se na ztrácející se zemi. Přesto se snažil nedívat na nic v dálce, pokud to neleželo přímo před ním.
Hurin se soustředil na sledování stopy a tvářil se zaujatě, jako by se snažil nevšímat si vůbec krajiny, kterou stopa vedla. Když si slídič přece jen uvědomil něco z toho, co se rozkládalo kolem nich, nadskočil v sedle a začal si hned otírat ruce do kabátu. Vzápětí natáhl hlavu dopředu jako pes, oči se mu zaleskly a okamžitě si přestal všímat všeho ostatního. Loial jel shrbený v sedle, a jak se rozhlížel kolem, mračil se, nervózně stříhal ušima a cosi si pro sebe mumlal.
Znovu se dostali na začernalé, spálené území, kdy dokonce i hlína chřupala koňům pod kopyty, jako by byla vypálená. Spálené pásy země, občas i míli široké, občas jen pár set kroků, vedly všechny od východu na západ a byly rovné jako když střelí. Rand dvakrát zahlédl konec spáleniště, jednou přes něj přejeli a jednou projížděli kolem. Všechny spálené plochy se sbíhaly do špičky. Tedy alespoň ty, které viděl, ale Rand tušil, že ostatní vypadají stejně.
Jednou pozoroval Whatley Eldina, jak doma v Emondově Roli maluje vůz na Letnice. What maloval na vůz jasnými barvami různé výjevy a kolem nich složité spirály. Na krajnicích What položil na vůz špičku štětce a udělal tenkou čárku, pak přitlačil a čára zesílila, načež se zase zúžila, když už na štětec tolik netlačil. Přesně tak země vypadala, jako by ji někdo počmáral příšerným ohnivým štětcem.
Na spáleništích nic nerostlo, i když přinejmenším některé spálené pásy vypadaly, že tu jsou již delší dobu. Ve vzduchu nebylo ani stopy po sazích, dokonce ani když se Rand sklonil a zlomil zčernalou větévku, nebyla cítit spáleninou. Podél vlasově tenké hranice černá ustupovala zelené a zelená černé.
Zbytek krajiny byl svým vlastním způsobem mrtvý jako ta spáleniště, i když tu rostla tráva a stromy byly pokryty listím. Všechno vypadalo tak vybledle, jako často prané šaty, které pradlena nechávala příliš dlouho na slunci. Nebyli tu ani ptáci, ani žádná zvířata, aspoň Rand žádná neviděl, ani neslyšel. Oblohu nebrázdilo žádné káně, žádná liška nezaštěkala, ani ptáček nezazpíval. V trávě nic nešustilo, ve větvích stromů nic neposkakovalo. Nebyli tu ani brouci nebo motýli. Několikrát se přebrodili přes potok.
Potoky byly vždy mělké, i když samotné dno leželo v hluboké roklině s příkrými břehy, po nichž se koně museli sešplhat dolů a na druhé straně se zase vyškrábat nahoru. Voda byla čistá, jenom když kopyta koní zvířila bahno, zabarvila se voda dohněda, ale v proudu neplavala jediná střevle ani pulec, po hladině nepřeběhla jediná voduška, ani zlatoočka se tu neukázala.
Voda byla pitná, což bylo dobře, protože jejich lahvice nemohly vydržet věčně. Rand ji ochutnal první a přiměl Loiala s Hurinem, aby počkali, jestli se mu něco nestane, než se napijí také. Do toho je dostal on, a tak za ně nesl zodpovědnost. Voda byla studená a mokrá, ale to bylo asi tak všechno, co se o ní dalo říci. Neměla žádnou chuť, jako by byla převařená. Loial se ošklíbl a koním také příliš nezachutnala, protože potřásali hlavami a pili jen váhavě.

Nebylo tu ani známky života. Nejdřív si Rand myslel, že to tak má být. Dvakrát zahlédl slaboučkou čáru na obloze, jako by ji namaloval mrak. Ty čáry však byly příliš rovné, aby mohly být přirozené, ale Rand si neuměl představit, co je mohlo vytvořit. Ani se o nich nezmínil ostatním. Možná si jich nevšimli, protože Hurin upíral pozornost na stopu a Loial se stáhl do sebe. Rozhodně o těch čarách nic neříkali.
Když už tak jeli delší dobu, Loial náhle beze slova seskočil z koně a dlouhými kroky došel k hájku obřích janovců metlatých, jejichž kmeny se ani ne půl sáhu nad zemí mnohočetně větvily a větve byly pevné a rovné. Na vrcholku se větve znovu dělily, takže keře připomínaly listnaté koště, podle něhož získaly druhé jméno.
Rand přitáhl Rudochovi otěže a už už se chtěl zeptat, cože to ogier vlastně provádí, ale cosi v jeho chování, jako by si Loial sám nebyl jistý, ho zarazilo. Loial chvíli strom upřeně pozoroval, pak položil dlaně na kmen a začal hlubokým, tichým hlasem zpívat.
Rand už kdysi ogierskou stromovou píseň slyšel, když ji tehdy Loial zazpíval umírajícímu stromu, který tím opět přivedl k životu, a také slyšel o výzpěvném dřevu, což byly předměty vyrobené ze stromů pomocí stromové písně. Nadání upadá, říkal tenkrát Loial. On byl jedním z mála, kteří tuto schopnost ještě měli. A díky tomu bylo výzpěvné dřevo ještě žádanější a ceněnější. Když Rand slyšel Loiala zpívat poprvé, znělo to, jako by zpívala samotná země, ale teď si ogier píseň jenom mumlal, skoro bázlivě, a země mu odpovídala pouze šeptem.
Byla to čistá píseň, melodie beze slov, tedy aspoň Rand žádná nerozeznal. Pokud se nějaká slova objevovala, splývala s melodií, tak jako voda stékající do potoka. Hurin zalapal po dechu a užasle přihlížel.
Rand si nebyl jist, co to Loial vlastně dělá, ani jak. Byť byla píseň tichá, cele ho zaujala a naplnila mu mysl skoro tak, jako to dělávala prázdnota. Loial přejel velikýma rukama po kmeni, zpíval a hladil ho hlasem i prsty. Kmen náhle vypadal hladší, jako by ho Loial tím, že ho hladil, zároveň tvaroval. Rand zamrkal. Byl si jist, že ten kmen, na kterém Loial pracoval, byl celý obrostlý větvemi, stejně jako ostatní, ale nyní byl hladký a končil ogierovi nad hlavou. Rand otevřel ústa, ale píseň ho umlčela. Připadala mu tak povědomá, jako by ji měl odněkud znát.
Náhle se Loialův hlas vyšplhal k vrcholu - píseň zněla skoro jako hymnus díkůvzdání - a skončila doztracena jako vánek.
"Ať shořím," vydechl Hurin. Vypadal ohromeně. "Ať shořím, nikdy jsem neslyšel nic tak... Ať shořím."
Loial teď držel v ruce hůl vysokou jako byl sám a silnou jako Randovo předloktí, hladkou a vyleštěnou. Tam, kde býval kmen janovce, byl nyní malý kmínek s hustou korunou.
Rand se zhluboka nadechl. Vždycky něco nového, vždycky něco, co jsem nečekal, a občas to ani není nic hrozného.
Díval se, jak Loial nasedá a pokládá si sukovici před sebe na sedlo. Napadlo ho, nač chtěl mít ogier hůl, když jedou na koních. Pak si silnou tyč pořádně prohlédl. Kdyby ji nedržel v ruce ogier, byla by dost velká. Rand si také všiml, jak s ní Loial zachází. "Bojová hůl," řekl překvapeně. "Nevěděl jsem, že ogierové nosí zbraně, Loiale."
"Obvykle ne," opáčil ogier dosti stručně. "Obvykle. Cena za to je vždycky příliš vysoká." Potěžkal dlouhou hůl a znechuceně nakrčil nos. "Starší Haman by určitě řekl, že si na sekeru dávám moc dlouhé topůrko, ale já nejsem jenom ukvapený nebo prudký, Rande. Tohle místo..." Loial se otřásl a štětičky na uších se mu zachvěly.
"Najdeme cestu zpátky," řekl Rand a snažil se, aby to znělo přesvědčivě.
Loial mluvil dál, jako by ho neslyšel. "Všechno je... propojené, Rande. Ať je to živé nebo ne, ať to umí myslet nebo ne, všechno, co je, zapadá do sebe. Ten strom nemyslí, ale je součástí celku, a celek - cítí. Neumím to vysvětlit o nic víc, než bych uměl vysvětlit, co to je být šťastný, ale... Rande, tahle země je ráda, že tu byla vytvořena zbraň. Ráda!"
"Světlo ať na nás svítí," zamumlal nervózně Hurin, "a ruka Stvořitele ať nás chrání. I když jdeme vstříc poslednímu objetí matky, Světlo nám ozařuj cestu." Neustále to opakoval, jako by to bylo kouzlo, které ho mělo chránit.
Rand odolal nutkání rozhlédnout se kolem. Rozhodně se odmítal podívat nahoru. K tomu, aby se zhroutili, by docela stačila další z těch kouřových čar na obloze právě v této chvíli. "Není tu nic, co by

nám mohlo ublížit," prohlásil pevně. "A budeme dávat dobrý pozor a zajistíme, aby se nám nic nestalo."
Chtěl se sám sobě zasmát, mluvil přece tak nejistě. Už si ničím nebyl jist. Ale při pohledu na ostatní - Loial svěsil chlupaté uši a Hurin se snažil na nic nedívat - pochopil, že aspoň jeden z nich se musí tvářit, že něco ví, jinak by je zlomil strach a nejistota.
Kolo tká, jak si kolo přeje. Hned tu myšlenku zahnal. Tohle nemá s kolem nic společného. Nemá to nic společného s ta'veren ani s Aes Sedai, ani s Drakem. Prostě to tak je, to je všechno.
"Loiale, už jsi tady skončil?" Ogier kývl a lítostivě pohladil hůl. Rand se obrátil k Hurinovi. "Pořád ještě máš jejich stopu?"
"To mám, urozený pane Rande. Mám."
"Tak se dejme na cestu. Jakmile najdeme Faina a temné druhy, no, stanou se z nás hrdinové, budeme mít dýku pro Mata a Valerský roh. Veď nás, Hurine." Hrdinové? Bohatě by mi stačilo, kdybychom se odsud dostali živí.
"Tohle místo se mi nelíbí," prohlásil bezvýrazně Loial. Zvedl hůl, jako by čekal, že ji bude muset brzy použít.
"Tak to je dobře, že tu nechceme zůstat, že?" řekl Rand a Hurin vyprskl smíchy, jako by Rand právě řekl nějaký vtip, ale Loial se na něj jen vyrovnaně podíval.
"To je dobře, že nechceme, Rande."
A přesto jak jeli k jihu, Rand si uvědomil, že jeho pevné přesvědčení, že se zase v pořádku vrátí domů, jim trochu zvedlo náladu. Hurin seděl v sedle vzpřímeněji a Loial tolik neklopil uši. Teď nebyl vhodný čas ani místo, aby jim přiznal, že se bojí stejně jako oni, takže si to nechal pro sebe, a také s tím musel sám bojovat.
Hurin měl celé dopoledne dobrou náladu a mumlal si: "To je dobře, že tu nechceme zůstat," a pochechtával se, dokud mu Rand neřekl, aby toho nechal. Kolem poledního se však slídič odmlčel, zavrtěl hlavou a zamračil se. Rand se přistihl, že si přeje, aby si Hurin i nadále povídal pro sebe a smál se tomu.
"Není snad s tou stopou něco v nepořádku, Hurine?" zeptal se.
Slídič krčil rameny a tvářil se ustaraně. "Ano, urozený pane Rande, a zase ne, dalo by se říct."
"Musí to být buď jedno, nebo druhé. Ztratil jsi snad stopu? Rozhodně by ses za to nemusel stydět. Říkal jsi hned na začátku, že je slabá. Jestli nenajdeme temné druhy, vyhledáme jiný kámen a vrátíme se tamtudy." Světlo, cokoliv, jenom tohle ne. Tvářil se však i nadále vyrovnaně. "Jestli můžou temní druzi přicházet a odcházet, tak my taky."
„Ó ne, neztratil jsem ji, urozený pane Rande. Pořád ten jejich smrad poznám. Tím to není. Jenom... Jenom..." Hurin se ošklíbl a vyrazil ze sebe: "Je to, jako bych si ji pamatoval, urozený pane Rande, místo abych ji cítil. Ale to ne. Tu stopu pořád kříží tucty jiných, je jich spousta, všechny možný pachy způsobený násilím, některý jsou skoro čerstvé, jenom takový oslabený, jako všechno tady. Dneska ráno, zrovna když jsme vyjížděli z toho dolíku, bych byl ochotný přísahat, že tam přímo pod mýma nohama pobili stovky lidí jenom pár minut předtím, ale nebyla tam žádná těla a v trávě kromě našich ani jediná stopa. A něco takovýho se nemůže stát, aby nebyla hlína rozrytá a zakrvácená, ale tam nebyla jediná rýha. Všechno je takový, můj pane. Ale sleduju tu stopu, to jo. To jenom že mě tohle místo znervózňuje. Tím to je. Tím to musí být."
Rand se podíval na Loiala - ogier už delší dobu nedal k lepšímu žádný poznatek - ale ten vypadal stejně popleteně jako Hurin. Rand se snažil mluvit s větší důvěrou, než cítil. "Vím, že děláš, co můžeš, Hurine. Nás všechny to zneklidňuje. Prostě udělej, co můžeš, a my je najdeme."
"Jak říkáš, urozený pane Rande." Hurin pobídl koně do kroku. "Jak říkáš."
Ale za soumraku nebylo po temných druzích stále ani vidu, ani slechu a Hurin tvrdil, že stopa stále slábne. Slídič si pořád pro sebe mumlal cosi o "pamatování".
Ale žádná stopa tu nebyla. Ani ta nejslabší. Rand nebyl tak dobrý stopař jako Uno, ale každý hoch z Dvouříčí musel umět stopovat natolik dobře, aby našel zaběhlou ovci nebo králíka k večeři. A tady nic neviděl. Vypadalo to, jako by před jejich příchodem po této zemi nikdy nekráčela živá bytost. Kdyby před nimi byli temní druzi, něco by tu být muselo. Ale Hurin stále sledoval stopu, o které tvrdil, že ji cítí.
Když se slunce dotklo obzoru, utábořili se v malém háji stromů nedotčených ohněm a najedli se ze

zásob, které měli v sedlových vacích. Chlebové placky a sušené maso zapíjeli odstátou vodou. Nicméně je to příliš nezasytilo a navíc to nechutnalo právě nejlépe. Rand odhadoval, že by jim zásoby mohly vystačit tak na týden. Potom... Hurin jedl pomalu a odhodlaně, ale Loial všechno zhltl a šklebil se u toho. Pak se posadil s fajfkou a velkou hůl měl položenou hezky po ruce. Rand udržoval jen malý ohýnek, dobře skrytý mezi stromy. Fain a jeho temní druzi a trolloci by podle toho, jaké si Hurin dělal starosti s jejich podivnou stopou, mohli být natolik blízko, aby jejich oheň zahlédli.
Rand si překvapeně uvědomil, že o nich začal přemýšlet jako o Fainových temných druzích a Fainových trollocích. Fain byl prostě jenom šílenec. Tak proč ho zachraňovali? Fain byl součástí plánu Temného na to, jak najít Randa. Možná to s tím má něco společného. Tak proč utíká, místo aby mě pronásledoval? A kdo zabil toho mizelce? Co se stalo v té místnosti plné much? A ty oči, které mě pozorovaly ve Fal Daře. A ten vítr, který mě chytil, jako když kůrovec uvízne v borové míze. Ne. Ne, Ba'alzamon musí být mrtvý. Aes Sedai tomu nevěřily. Moirain tomu nevěřila, ani amyrlin. Umínil si, že o tom prostě nebude dál přemýšlet. Teď musel uvažovat jenom o tom, jak najít dýku pro Mata. Jak najít Faina a Valerský roh. Nikdy to neskončí, al'Thore.
Ten hlas byl jako slaboučký vánek, který mu šeptá v hlavě, slaboučké, ledové zamumlání, které se propracovalo štěrbinami jeho mysli. Málem se pokusil dosáhnout prázdnoty, aby unikl, ale hned si připomněl, co tam na něj čeká, takže to přání zapudil.
V šeru pokračujícího večera si procvičil sestavy s mečem, tak jak ho tomu naučil Lan, i když bez prázdnoty. Roztínání hedvábí. Kolibřík líbá medovou růži. Volavka brodící se sítinou kvůli rovnováze. Ztratil se v rychlých, jistých pohybech, při nichž na chvíli zapomněl, kde je, a dřel se, až byl celý zpocený. A přesto, když skončil, všechno se mu okamžitě vrátilo. Nic se nezměnilo. Sice nebylo zrovna chladno, ale Rand se přesto roztřásl, a když si dřepl k ohni, musel se zabalit do pláště. Ostatní si všimli jeho nálady a dojedli mlčky. Nikdo si nestěžoval, když na poslední slaboučké plamínky nasypal hlínu.
Rand si první hlídku vzal sám, s lukem v ruce obcházel hájek a občas si uvolnil meč v pochvě. Chladný měsíc byl téměř v úplňku, stál vysoko na černé obloze a noc byla stejně tichá jako den a prázdná. Prázdná, to bylo to správné slovo. Krajina byla prázdná jako zaprášený krajáč na mléko. Bylo těžké uvěřit, že na celém světě vůbec někdo je. Že na tomto světě vůbec někdo je, kromě nich tří. Bylo těžké uvěřit, že tam někde před nimi jsou temní druzi.
Aby se trochu povzbudil, rozbalil plášť Tom Merrilina a mezi různobarevnými záplatami se objevila pouzdra na harfu a flétnu z tvrdé kůže. Rand vyňal zlatostříbrnou flétnu z pouzdra, a když se jí dotkl, vzpomněl si, jak ho kejklíř učíval. Zapískal pár tónů z písničky "Vítr, jenž vrbkou třese". Hrál tiše, aby nevzbudil ostatní. I když však hrál tiše, smutná melodie byla pro toto místo příliš hlasitá, příliš skutečná. S povzdechem tedy vrátil flétnu do pouzdra a ranec z pláště opět zavázal.
Držel stráž dlouho do noci a nechal ostatní vyspat. Nevěděl, jak dlouho už je vzhůru, když si náhle uvědomil, že spadla mlha. Ležela těsně nad zemí, hustá, a Hurin s Loialem vypadali jako nezřetelné hromádky, které se náhle vynořily z mraků. I když byla mlha nahoře řidší, přesto zakrývala zemi všude kolem nich a zahalila všechno kromě nejbližších stromů. Měsíc jako by prosvítal mokrým hedvábím. Cokoliv mohlo přijít až k nim a Rand by to nezahlédl. Dotkl se svého meče.
"Meče proti mně nic nezmůžou, Luisi Therine. To bys už měl vědět."
Jak se Rand bleskově otočil, tasil meč, takže se mu znamení volavky ocitlo přímo před očima. Mlha mu zavířila kolem nohou. V jeho mysli vyskočila prázdnota. Poprvé si pošpiněného světla saidínu málem ani nevšiml.
Mlhou se k němu blížila nezřetelná postava a při chůzi se opírala o vysokou hůl. Za ní, jako by stín toho stínu byl nesmírně velký, mlha potemněla tak, že byla černější než noc. Randa svrběla kůže. Postava se stále blížila, až bylo možné rozeznat člověka celého zahaleného v černém, s černými rukavicemi a černou hedvábnou škraboškou, která mu zakrývala obličej, a jeho stín se blížil s ním. Hůl měl ten muž také černou, jako by bylo dřevo ohořelé, a přesto bylo hladké a lesklo se jako voda v měsíčním světle. Na chvíli v otvorech pro oči ve škrabošce zaplálo světlo, jako by tam muž místo očí měl ohně, ale Rand to ani nepotřeboval, aby poznal, koho má před sebou.
"Ba'alzamon," vydechl. "Tohle je sen. To musí být sen. Já jsem usnul a -"
Ba'alzamon se zasmál a znělo to jako burácení otevřené výhně. "Ty ses to vždycky snažil popírat, Luisi

Therine. Kdybych natáhl ruku, mohl bych se tě dotknout, Rodovrahu. Vždycky jsem se tě mohl dotknout. Vždycky a všude."
"Já nejsem Drak! Jmenuji se Rand al' -!" Rand prudce stiskl rty, aby se zarazil.
"Ó, já vím, jaké jméno teď používáš, Luisi Therine. Znám každé jméno, které jsi použil v průběhu věků, dokonce dávno předtím, než ses stal Rodovrahem." Ba'alzamonův hlas zesílil. Občas ohně v jeho očích zaplály tak jasně, že je Rand zřetelně viděl otvory ve škrabošce, viděl je jako nekonečné moře plamenů. "Znám tě, znám tvou krev a tvůj rod až k první jiskřičce života, která se objevila, až k Prvotnímu okamžiku. Přede mnou se nemůžeš schovat. Nikdy! Jsme spojeni tak jistě jako dvě strany stejné mince. Obyčejní lidé se mohou schovat v záhybech vzoru, ale ta'veren vyčnívají jako strážní ohně na kopci, a ty, ty vyčníváš, jako by na obloze viselo deset tisíc svítících šipek, které na tebe ukazují! Ty jsi můj a neustále na dosah mé ruky!"
"Otec lží!" podařilo se Randovi ze sebe vypravit. I přes prázdnotu měl jazyk jako přilepený na patro. Světlo, prosím, ať je to jenom sen. Ta myšlenka se mihla na okraji prázdnoty. Třeba i jeden z těch snů, co nejsou sny. On přece nemůže doopravdy stát přímo přede mnou. Temný je uzavřen v Shayol Ghulu, zavřel ho tam Stvořitel v okamžiku stvoření... Ale znal příliš velký kus pravdy, aby mu to pomohlo. "To je pro tebe správné jméno! Když si mě můžeš prostě jenom tak vzít, tak proč to neuděláš? Protože nemůžeš. Já kráčím ve Světle a ty se mě nemůžeš dotknout!"
Ba'alzamon se opřel o svou hůl a chvíli Randa pozoroval. Pak popošel k Loialovi a Hurinovi a zadíval se na ně. Obrovský stín se pohyboval s ním. Rand si všiml, že ani nezvířil mlhu - pohyboval se, jeho hůl se pohybovala s ním, ale šedá mlha mu nevířila kolem nohou jako Randovi. Srdce mu radostí poskočilo. Třeba tu Temný opravdu není. Třeba je to jenom sen.
"Našel sis to ale zvláštní stoupence," zamyslel se Ba'alzamon. "Tos dělal vždycky. Tyhle dva. Tu dívku, která se na tebe pořád snaží dávat pozor. To je ubohý a slabý ochránce, Rodovrahu. I kdyby rostla celý život, nikdy nebude dost silná, aby ses za ni mohl schovat."
Dívka? Kterou? Moirain určitě není dívka. "Nevím, o čem to mluvíš, Otče lží. Lžeš a lžeš, a i když říkáš pravdu, překroutíš ji, až je z ní zase lež."
"Opravdu, Luisi Therine? Víš, kdo jsi. Víš, co jsi. Řekl jsem ti to. A taky těm ženám z Tar Valonu." Rand se zavrtěl a Ba'alzamon se uchechtl. Znělo to jako slabší zahřmění. "Ony si myslí, že jsou v bezpečí ve své Bílé věži, ale mezi mými stoupenci jsou dokonce i některé z nich. Aes Sedai jménem Moirain ti řekla, kdo jsi, že? Myslíš, že ti lhala? Nebo že je jedna z mých Aes Sedai? Bílá věž tě chce využít jako psa na vodítku. Copak lžu? Copak lžu, když říkám, že hledáš Valerský roh?" Znovu se zasmál. I přes klid prázdnoty se Rand jen tak tak udržel, aby si nezacpal uši. "Občas staří nepřátelé bojují tak dlouho, až se z nich stanou spojenci, a ani si to neuvědomí. Myslí si, že udeří tebe, ale jste spojeni tak těsně, že je to jako bys ty sám vedl ránu."
"Ty mě nevedeš," prohlásil Rand. "Já se ti odpírám."
"Mám k tobě přivázáno na tisíc provázků, Rodovrahu, a každý je jemnější než hedvábí a silnější než ocel. Čas mezi námi vytvořil tisíce pout. Ta bitva, kterou my dva vedeme - pamatuješ si aspoň na nějakou její část? Máš vůbec ponětí, že už jsme spolu bojovali dřív, že jsme spolu od počátku času vybojovali nesčetné bitvy? Vím mnohé, co ty neznáš! Ta bitva bude brzy dobojována. Nadchází Poslední bitva. Poslední, Luisi Therine. Opravdu si myslíš, že se jí můžeš vyhnout, Luisi Therine? Ty ubohý, kroutící se červe. Ty mi buď budeš sloužit, nebo zemřeš! A tentokrát cyklus tvou smrtí nezačne znovu. Hrob patří Velikému pánu Temnoty. Až tentokrát zemřeš, budeš zničen úplně. Tentokrát bude kolo rozbito, ať uděláš, co uděláš, a svět bude předělán podle nového vzoru. Služ mi! Služ Šei'tanovi, nebo budeš zničen navždy!"
Když vyslovil své jméno, vzduch jako by zhoustl. Temnota za Ba'alzamonem nabyla a vzrostla, hrozila vše pohltit. Rand cítil, jak ho obtáčí, studenější než led a vřelejší než žhavé uhlíky zároveň, černější než smrt, vtáhla ho do svých hlubin a zahalila celý svět.
Rand sevřel jílec meče, až ho zabolely klouby. "Popírám tě a popírám tvou sílu. Já kráčím ve Světle. Světlo nás chrání a my se utíkáme pod ochranu Stvořitelovy ruky." Zamrkal. Ba'alzamon tam pořád ještě stál a ta velká temnota pořád ještě visela za ním, ale všechno ostatní jako by bylo pouhou iluzí.
"Chceš uvidět mou tvář?" Byl to pouhý šepot.

Rand polkl. "Ne."
"Měl bys." Ruka v rukavici se zvedla k černé škrabošce.
"Ne!"
Škraboška už však byla dole. Za ní byl obličej muže, strašlivě popálený obličej. A přesto mezi černě lemovanými rudými trhlinami, které ten obličej křižovaly, byla pleť na pohled zdravá a hladká. Na Randa hleděly tmavé oči a kruté rty se zvlnily v úsměvu, při němž se zableskly bílé zuby. "Podívej se na mne, Rodovrahu, a uvidíš jenom setinu svého vlastního osudu." Na chvíli se jeho oči a ústa změnily v otvory do nekonečných ohnivých jeskyní. "Tohle s tebou udělá neovládaná síla, dokonce i se mnou. Ale já se uzdravím, Luisi Therine. Já znám cestičky k ještě větší síle. A ta tě spálí jako můru, která vletěla do ohně."
"Já se jí nedotknu!" Rand cítil prázdnotu kolem sebe, cítil saidín.
To neudělám."
"Nedokážeš se zastavit."
"Nech-mě-BÝT!"
"Síla." Ba'alzamon teď mluvil tiše a vemlouvavě. "Opět můžeš mít sílu, Luisi Therine. Nyní jsi s ní spojen, právě v této chvíli. Já to vím. Vidím to. Cítím to, Luisi Therine. Cítím tu zář ve tvém nitru. Cítím sílu, která by mohla patřit tobě. Jediné, co musíš udělat, je sáhnout pro ni. Ale mezi ní a tebou leží Stín. Šílenství a smrt. Ty nemusíš umřít, Luisi Therine, už nikdy."
"Ne," řekl Rand, ale Ba'alzamon mluvil dál a jeho hlas se Randovi dral do uší.
"Mohu tě naučit tu sílu ovládat, takže tě nezničí. Nikdo živý tě tohle naučit nemůže. Veliký pán Temnoty tě může ochránit před šílenstvím. Ta síla může být tvoje a ty můžeš žít věčně. Věčně! Na oplátku musíš jenom sloužit mně. Jenom sloužit. Prostá slova - jsem tvůj, Veliký pane - a ta síla bude patřit tobě. Síla, o které se těm ženským v Tar Valonu ani nesní, a věčný život, jenom když se vzdáš a budeš mi sloužit."
Rand si olízl rty. Nezešílet. Nezemřít. "Nikdy! Já kráčím ve Světle," vypravil ze sebe chraptivě, "a ty se mě nikdy nemůžeš dotknout!"
"Dotknout se tě, Luisi Therine? Dotknout se tě? Já tě mohu pohltit! Ochutnej a poznej to, co jsem poznal já!"
Ty tmavé oči se opět změnily v ohně, i ta ústa. Změnily se v plamen, který vykvetl a sílil, až vypadal jasnější než slunce v létě. Sílil, a náhle Randův meč zazářil, jako by ho právě vytáhli z kovářské výhně. Rand vykřikl, když ho jílec spálil na dlani, zaječel a meč pustil. A pak vzplála i mlha, vzplála ohněm, který přeskakoval stále dál a spálil vše, co mu stálo v cestě.
Rand řval a snažil se utlouci oheň na svých šatech, z nichž stoupal kouř a z nichž odpadávaly zčernalé, ohořelé kousky, snažil se oheň utlouci holýma rukama, které mu černaly a scvrkávaly se, jak obnažené maso na nich praskalo v plamenech a odpadávalo. Rand křičel. Bolest udeřila na prázdnotu v jeho mysli a on se snažil ponořit do prázdnoty hlouběji. Byla tam ta záře, pošpiněné světlo, těsně mimo dohled. Rand byl napůl šílený a už mu nezáleželo na tom, co to je. A tak sáhl pro saidín, snažil se omotat jej kolem sebe, snažil se v něm skrýt před ohněm a bolesti.
Stejně náhle, jako se objevil, oheň zmizel. Rand užasle zíral na svou ruku, která mu vyčnívala z rukávce červeného kabátu. Na vlněné látce nebyla ani ta nejmenší šmouha od sazí. Všechno jsem si to jenom představoval. Rychle se rozhlédl kolem sebe. Ba'alzamon byl pryč. Hurin se ve spánku převalil. Slídič s Loialem byli pořád jediné dvě hromádky, které vyčnívaly z mlhy. Představoval jsem si to.
Než mohl pocítit nějakou úlevu, projela mu pravou rukou bolest a Rand se znovu podíval na dlaň. Na ní měl vypálenou volavku. Volavku z jílce svého meče, zanícenou a rudou, stejně pečlivě vypracovanou, jako by ji namaloval nadaný umělec.
Spěšně vytáhl z kapsy kabátu kapesník a ovázal si ho kolem ruky. Teď mu v ruce jenom cukalo. S tím mu pomůže prázdnota - v prázdnotě si tu bolest uvědomoval, ale necítil ji - ale tu myšlenku rychle vyhnal z hlavy. Nyní se už podruhé, nevědomky - a jednou schválně, na to nesměl zapomínat - pokusil, zatímco byl v prázdnotě, usměrňovat jedinou sílu. A tím se ho Ba'alzamon pokoušel svést. A to po něm chtěly Moirain a amyrlin. A to on odmítal.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

V zrcadle Temnoty

"Tos neměl dělat, urozený pane Rande," řekl Hurin, když Rand těsně před rozbřeskem probudil ostatní. Slunce bylo ještě schované pod obzorem, ale bylo dost světla, aby bylo vidět. Mlha se ztratila, když ještě byla tma, ale mizela jen neochotně. "Když se nás snažíš ušetřit, můj pane, kdo zařídí, abychom se dostali domů?"
"Potřeboval jsem přemýšlet," řekl Rand. Teď nic neukazovalo na to, že tu kdy bývala nějaká mlha nebo Ba'alzamon. Rand se prstem dotkl kapesníku, který měl ovázaný kolem pravé ruky. Ten dokazoval, že tu Ba'alzamon byl. Rand se chtěl co nejdřív dostat z tohoto místa. "Jestli máme ty Fainovy temné druhy chytit, měli bychom už být v sedle. Už dávno. Cestou můžeme sníst placky."
Loial se zarazil, právě když se protahoval a ruce měl asi tak ve výšce, kde by měl Hurin hlavu, kdyby stál Randovi na ramenou. "Tvoje ruka, Rande. Co se stalo?"
"Poranil jsem se. Nic to není."
"Mám v sedlové brašně hojivou mast -"
"Nic to není!" Rand věděl, že mluví drsně, ale jediný pohled na spáleninu by určitě vyvolal otázky, na které se mu nechtělo odpovídat. "Maříme čas. Raději se dejme na cestu." Vydal se osedlat Rudocha a kvůli popálené ruce si počínal dost neohrabaně. Hurin přiskočil ke svému koni.
"Není nutné být hned tak nedůtklivý," zabručel Loial.
Stopa, usoudil Rand, když se vydali na cestu, by v tomto světě byla čímsi přirozeným. Bylo tady až příliš nepřirozených věcí. Rand by byl přivítal dokonce i obyčejný otisk koňského kopyta. Fain, temní druzi a trolloci přece museli zanechat nějakou viditelnou stopu. Rand se cestou soustředil na zem a snažil se rozeznat jakoukoliv stopu, kterou by tu zanechala nějaká jiná živá bytost.
Nebylo tu nic, ani obrácený kamínek, ani rozrytá hlína. Jednou se ohlédl na zemi za nimi, jenom aby se ujistil, že na hlíně opravdu zůstávají otisky kopyt. Jejich cestu jasně označovala rozrytá hlína a ohnutá tráva, a přesto před nimi byla půda naprosto neporušená. Ale Hurin trval na tom, že stopu cítí, byť slabou, a ta prý pořád míří k jihu.
Slídič znovu věnoval plnou pozornost stopě, kterou sledoval jako pes stopující jelena, a Loial zase jel ztracen ve svých vlastních myšlenkách, přičemž si pro sebe mumlal a hladil velkou sukovici, kterou měl před sebou položenou přes sedlo.
Nejeli ještě ani hodinu, když před sebou Rand zahlédl věž. Byl tak zaneprázdněn hledáním stop, že ten zašpičatělý sloup uviděl, teprve až ho bylo jasně vidět vysoko nad vrcholky stromů. "Rád bych věděl, co to je." Věž jim ležela přímo v cestě.
"Nevím, co by to mohlo být, Rande," řekl Loial.
"Kdyby to - kdyby to byl náš vlastní vět, urozený pane Rande..." Hurin si neklidně poposedl. "No, ten pomník, o kterým nám vykládal urozený pán Ingtar - ten na počest vítězství Artuše Jestřábí křídlo nad trolloky - to bývala vysoká věž. Ale strhli ji už před tisíci lety. Teď tam není nic, jenom velká vyvýšenina jako kopec. Viděl jsem to, když jsem jel s vyřízením od urozeného pána Agelmara do Cairhienu."
"Podle Ingtara," ozval se Loial, „je to pořád tři nebo čtyři dny cesty před námi. Jestli to tu vůbec je. Nevím, proč by mělo. Podle mě tu nikde nejsou lidé."
Slídič znovu upřel zrak na zem. "Je to ono, že, Staviteli? Nejsou tu lidé, ale ono je to tam před námi. Možná bychom se tomu měli vyhnout, můj pane Rande. Nedá se říct, co to je, ani kdo tam je, na takovým místě."
Rand chvíli ťukal prsty na vysokou hrušku svého sedla a přemýšlel. "Musíme se držet stopy, jak nejvíc to půjde," prohlásil nakonec. "Jak to zatím vypadá, tak jsme se ke Fainovi nijak nepřiblížili, a já, pokud to

bude jen trochu možné, nechci ztrácet čas. Jestli uvidíme nějaké lidi nebo něco neobvyklého, tak to objedeme tak, abychom zase narazili na stopu. Ale do té doby pojedeme přímo."
"Jak říkáš, urozený pane." Slídič mluvil divně a úkosem se podíval na Randa. "Jak říkáš."
Rand se chvíli mračil, než pochopil, a pak bylo na něm, aby si povzdechl. Urození pánové nic nevysvětlují těm, kteří jdou za nimi, pouze jiným urozencům. Neprosil jsem se ho, aby mě považoval za zatraceného urozeného pána. Ale on tě za něj považuje, odpovídal mu tichounký hlásek, a ty ho necháváš. To ty ses rozhodl. Teď je to tvou povinností.
"Najdi stopu, Hurine," řekl Rand.
Slídič se úlevou zazubil a pobídl koně dál.
Jak jeli, vyšplhalo se na oblohu slabé slunce, a než jim dostoupilo nad hlavu, dostali se tak na míli od věže. Dojeli k jednomu z potoků, tekl v úžlabině na půl sáhu hluboké, a stromy tu rostly jen řídce. Rand viděl vyvýšeními, na které věž stála. Vypadala jako kopec s plochým vrcholkem. Samotná šedá věž se zvedala do výšky nejméně sta sáhů a Rand jen tak tak rozeznal, že vrcholek je vytesán do podoby ptáka s rozepjatými křídly.
"Jestřáb," řekl Rand. "To je památník Jestřábího křídla. Musí to být on. Takže tu byli lidé, i když teď už tu možná nejsou. Tady ho prostě postavili na jiném místě a nikdy ho nestrhli. Jen si pomysli, Hurine. Až se vrátíme, budeš moct všem povyprávět, jak ten památník skutečně vypadá. Na celém světě budeme jenom my tři, kteří ho opravdu viděli na vlastní oči."
Hurin kývl. "Ano, urozený pane. Moje děti si ten příběh rády poslechnou. Povídání o tom, jak jejich táta viděl věž Jestřábího křidla."
"Rande," začal ustaraně Loial.
"Můžeme tam docválat," řekl Rand. "Jedeme. Cval nám jenom prospěje. Tohle místo je možná mrtvé, ale my jsme živí."
"Rande," ozval se znovu Loial, "myslím, že to není -"
Rand, nečekaje, až Loial domluví, pobídl Rudocha patami a hřebec vyrazil dopředu. S cákáním se dvěma kroky přebrodil přes mělkou stružku a vyškrábal se na protější břeh. Hurin pobídl koně těsně za ním. Rand slyšel, jak za ním Loial volá, ale jenom se zasmál, mávl na ogiera, aby jel za nimi, a cválal dál. Když upíral oči na jedno místo, země tolik neuhýbala a neklouzala, a vítr ve tvářích mu dělal dobře. Vyvýšenina pokrývala dobré dva hony, ale travnatý svah byl mírný. Šedá věž se zvedala k obloze, hranatá a dost široká, takže i přes svou výšku působila masivním, téměř přisedlým dojmem. Rand se přestal smát a se zachmuřeným výrazem přitáhl Rudochovi otěže.
"Je to opravdu památník Jestřábího křídla, urozený pane Rande?" zeptal se nejistě Hurin. "Nějak to nevypadá správně."
Rand poznal drsné hranaté písmo, které pokrývalo celou přední stranu pomníku, a dokonce poznal i některé symboly vytesané po celé šířce, vysoké jako člověk. Lebku s rohy dha'belských trolloků. Železnou pěst dhaťmonů. Trojzubec ka'bolů a vír if'fraitů. Byl tu také jestřáb, vyřezaný skoro až dole. Rozpětí křídel měl na deset kroků, ležel na zádech, byl proboden bleskem a krkavci mu vyklovávali oči. Mohutná křídla na vrcholku věže jako by zastínila slunce.
Rand zaslechl, jak se k nim cvalem blíží Loial.
"Snažil jsem se ti to říct, Rande," ozval se Loial. "Je to krkavec, ne jestřáb. Teď to vidím jasně." Hurin obrátil koně, odmítal se na věž vůbec podívat.
"Ale jak to?" řekl Rand. "Artuš Jestřábí křídlo tady nad trolloky zvítězil. Ingtar to říkal."
"Tady ne," vykládal pomalu Loial. "Tady očividně ne. ‚Z kamene na kámen vedou řady »kdyby«, mezi světy, které by mohly být.' Přemýšlel jsem o tom a myslím, že vím, co ty ‚světy, které by mohly být' jsou. Myslím, že to vím. Světy, kterými by náš svět mohl být, kdyby se věcí udály jinak. Možná proto je všechno tak... vybledlé na pohled. Kvůli tomu ‚kdyby' a ‚možná'. Je to jenom stín skutečného světa. Myslím, že v tomto světě zvítězili trolloci. Možná proto jsme tu neviděli žádné vesnice ani lidi."
Randovi naskočila husí kůže. Kde zvítězili trolloci, nenechali naživu žádné lidi, jenom na jídlo. Jestli zvítězili na celém světě... "Kdyby trolloci zvítězili, byli by všude. Touhle dobou už bychom jich potkali tisíce. Už včera bychom byli mrtví."
"Já nevím, Rande. Třeba poté, kdy vybili všechny lidi, pobili sebe navzájem. Trolloci žijí, aby zabíjeli. To

je jediné, co dělají. Proto tady jsou. Já prostě nevím."
"Urozený pane Rande," ozval se náhle Hurin, "támhle se cosi pohnulo."
Rand přesvědčen, že uvidí útočící trolloky, obrátil koně, ale Hurin ukazoval zpátky cestou, kterou přijeli, na nic. "Cos tam viděl, Hurine? A kde?"
Slídič nechal ruku klesnout. "Právě tam na kraji těch stromů, asi míli zpátky. Myslel jsem, že to je... žena... a ještě něco, co jsem nepoznal, ale..." Hurin se otřásl. "Tady se všechno hrozně špatně rozeznává, když to nemáš přímo pod nosem. Áááá, z tohohle místa se mi zvedá žaludek. Asi se mi jenom něco zdálo, můj pane. Tohle místo přímo vyvolává zvláštní představy." Měl svěšená ramena, jako by cítil, jak na něho věž tlačí. "Bezpochyby to byl jenom vítr, můj pane."
Loial řekl: "Obávám se, že musíme zvážit ještě něco." Opět hovořil ustaraně. Ukázal k jihu. "Co tam vidíš?"
Rand musel kvůli tomu, jak věci z dálky klouzaly směrem kněmu, zašilhat. "Krajinu jako tu, kterou jsme projeli. Stromy. Potom nějaké kopce a hory. Nic jiného. Co bych měl podle tebe vidět?"
"Hory," povzdechl si Loial. Svěsil štětičky na uších a konce obočí mu poklesly až k lícím. "To musí být Rodovrahova Dýka, Rande. Tady kolem nejsou žádné jiné hory, leda by byl tento svět úplně jiný než ten náš. Ale Rodovrahova Dýka leží víc než sto leguí jižně od Erinin. O hezký kus dál. Tady se vzdálenosti odhadují jen špatně, ale... Myslím, že k ní dojedeme ještě před setměním." Už nemusel nic říkat. Víc než sto leguí prostě za tři dny urazit nemohli.
Rand bez přemýšlení zamumlal: "Možná je tohle místo jako Cesty." Když zaslechl, jak Hurin zaúpěl, okamžitě zalitoval, že nedržel jazyk za zuby.
Nebylo to příjemné pomyšlení. Když vstoupíte bránou - ty se nacházely hned vedle ogieřích držav a ogierich hájů - vstoupíte a jdete den, můžete vyjít jinou bránou stovky leguí daleko od místa, kde jste začali. Cesty však teď byly tmavé a pošpiněné a cestovat po nich znamenalo riskovat smrt nebo šílenství. Dokonce i mizelci se putování po Cestách báli.
"Jestli je to tak, Rande," řekl pomalu Loial, "mohl by nás tu špatný krok také zabít? Co když je tu něco, na co jsme ještě nenarazili a co by nám mohlo provést něco ještě horšího, než nás jenom zabít?" Hurin znovu zaúpěl.
Přece jen tu pili vodu a jeli, jako by je tento svět nezajímal. Nezájem vás však na Cestách mohl rychle zabít. Rand polkl a doufal, že se mu žaludek uklidní.
"Teď už je pozdě dělat si starosti s minulostí," poznamenal. "Odteď si však budeme na každém kroku dávat pozor." Podíval se na Hurina. Slídič měl hlavu vtaženou mezi ramena a nervózně se rozhlížel, jako by hledal, co na něj skočí a odkud. Ten muž honil vrahy, ale tohle bylo víc, než oč se kdy prosil. "Drž se, Hurine. Ještě nejsme mrtví a taky neumřeme. Jenom teď budeme muset být opatrní. To je všechno."
A v té chvíli zaslechli zaječení zeslabené dálkou.
"Ženská!" vyjekl Hurin. Dokonce i taková maličkost, která vypadala přirozeně, ho dost rozrušila. "Věděl jsem, že jsem viděl -"
Ozval se další výkřik, tentokrát ještě zoufalejší než ten předchozí.
"Leda by uměla létat," podotkl Rand. "Je na jih od nás." A ve dvou krocích pobídl Rudocha do trysku.
"Říkal jsi, že máme být opatrní!" volal za ním Loial. "Světlo, Rande, vzpomeň si! Buď opatrný!"
Rand ležel Rudochovi na krku a nechal hřebce běžet. Ten křik ho přitahoval. To se snadno řeklo, buď opatrný, ale v hlase té ženy se ozývala hrůza. Její křik rozhodně nezněl tak, jako by jí ještě zbýval čas na to, aby byl Rand opatrný. Na břehu dalšího potoka, tekoucího v korytě s příkrými svahy, hlubším než ty ostatní, Rand přitáhl koni otěže. Rudoch za spršky kamenů a hlíny sklouzl a zastavil. Ten křik se ozýval... Tam!
Rand to všechno přehlédl jediným pohledem. Asi o dvě stě kroků dál stála v potoce vedle svého koně žena, a oba, žena i kůň, se tlačili k protějšímu břehu. Ulomenou větví se žena bránila štěkajícímu... čemusi. Rand polkl a na okamžik byl úplně ohromen. Kdyby byla žába velká jako medvěd, nebo kdyby měl medvěd šedozelenou žabí kůži, mohli by vypadat takhle. Velký medvěd.
Rand si zakázal na to stvoření myslet. Seskočil na zem a zvedl luk. Kdyby si dával na čas a podíval se lépe, mohlo by už být pozdě. Ta žena to... toho tvora... jen tak tak udržovala větví z dosahu. Bylo to dost daleko - Rand neustále mrkal, protože se snažil odhadnout vzdálenost, která se pokaždé, když se

ten tvor pohnul, měnila o celé sáhy - ale cíl byl dost velký. Díky zavázané ruce natáhl luk jen s obtížemi, ale šíp vypustil málem dřív, než se pořádně rozkročil.
Střela se zanořila do tuhé, lysé kůže až do poloviny dříku a stvoření se otočilo k Randovi. Rand i přesto, jak byl tvor daleko, o krok ustoupil. Ta ohromná klínovitá hlava nepatřila žádnému zvířeti, které si vůbec dokázal představit. Ani ten široký zoban zahnutý tak, aby mohl trhat maso. A mělo to tři oči, malé a zuřivé, lemované na pohled tuhými hřebeny. Zvíře se sebralo a velkými skoky vyrazilo potokem k Randovi. Rand měl dojem, že některé skoky jsou dvakrát delší než jiné, i když si byl jist, že jsou všechny stejné.
"Oko," zavolala ta žena. Mluvila překvapivě klidně, když vezmeme v úvahu, jak předtím křičela. "Musíš ho zasáhnout do oka, abys ho zabil."
Rand natáhl luk, až měl opeření šípu u ucha. Váhavě sáhl po prázdnotě. Nechtěl ji, ale kvůli tomuhle ho to Tam učil, a Rand věděl, že bez ní by se nikdy netrefil. Můj otec, pomyslel si s pocitem ztráty, a prázdnota ho naplnila. Bylo tam i chvějivé světlo saidínu, ale Rand ho zahnal. Nyní byl jedno se svým lukem, se šípem, s tou obludou řítící se k němu přískoky. Byl jedno s maličkým očkem. Dokonce ani neucítil, když šíp opouštěl tětivu.
Stvoření se zvedlo k dalšímu skoku a na jeho vrcholku ho do prostředního oka zasáhl šíp. Zvíře přistálo a do vzduchu vylétla další ohromná vlna vody a bláta. Rozběhly se od něj vlnky, ale tvor sám se již ani nepohnul.
"Dobrá rána. Byl to chrabrý čin," zavolala ta žena. Teď už seděla na koni a jela směrem k Randovi. Randa trochu překvapilo, že neutekla, jakmile tvor obrátil pozornost k němu. Žena projela kolem umírajícího zvířete, od něhož se stále ještě rozbíhaly vlnky, aniž se na ně aspoň podívala. Pobídla koně nahoru na břeh a tam sesedla. "Jen pár mužů by se postavilo útočícímu grolmovi, můj pane."
Byla celá v bílém, suknici měla rozstřiženou pro jízdu na koni a přepásanou stříbrným pásem, a boty, které jí vykukovaly zpod lemu suknice, byly také vykládané stříbrem. Dokonce i sedlo měla bílé a zdobené stříbrem. Její klisna, bílá jako padlý sníh, s klenutým krkem a půvabným krokem, byla skoro stejně vysoká jako Randův kaštanový hnědák. Ale byla to žena samotná - asi v Nyneivině věku, usoudil Rand - kdo cele upoutal jeho pozornost. Například byla vysoká. Kdyby byla tak o dlaň vyšší, mohla by se mu podívat rovnou do očí. Navíc byla krásná. Její slonovinově bílá pleť ostře kontrastovala s dlouhými, jako noc černými vlasy a černýma očima. Rand už v životě viděl nádherné ženy. Moirain byla krásná, byť chladná, a Nyneiva také, když se zrovna nevztekala. Egwain a Elain, dědička andorského trůnu, každá by muži vyrazila dech. Jenže tahle žena... Randovi se jazyk přilepil na patro. Cítil, že mu zase začíná bít srdce.
"To jsou tvoji družiníci, můj pane?"
Rand se překvapeně otočil. Mezitím se k nim připojili i Hurin s Loialem. Hurin zíral stejně jako předtím on, a dokonce i ogier vypadal zaujatě. "Moji přátelé," oznámil Rand. "Loial a Hurin. Mé jméno je Rand. Rand al'Thor."
"Ještě nikdy jsem o tom nepřemýšlel," prohlásil náhle Loial a znělo to, jako by mluvil sám k sobě, "ale pokud existuje něco jako dokonalá lidská krása, krása tváře a těla, pak ty -"
"Loiale!" vzkřikl Rand. Ogierovi se rozpaky narovnaly uši. Rand sám měl uši celé červené. Loialova slova se až příliš blížila tomu, co si sám právě pomyslel.
Žena se melodicky zasmála, ale v příští chvíli už byla ztělesněná královská důstojnost, jako královna na trůnu. "Mně říkají Seléné," oznámila jim. "Riskoval jsi svůj život a zachránil můj. Jsem tvoje, Rande al'Thore." A k Randovu zděšení před ním poklekla.
Aniž by se podíval na Hurina nebo Loiala, spěšně ji zvedl. "Muž, který není hotov zemřít, aby zachránil ženu, není žádný muž." Okamžitě to pokazil, protože se zapýřil. Bylo to shienarské rčení, a Rand věděl, že to bude znít nabubřele dřív, než to vypustil z úst, ale nakazily ho její způsoby, a on se nedokázal zastavit. "Chci říct... Totiž, to bylo..." Hlupáku, nemůžeš ženě říci, že zachránit jí život nic nebylo. "Bylo mi ctí." To znělo zhruba shienarsky a obřadně. Doufal, že to bude stačit. V hlavě měl jako vymeteno, jako by byl pořád ještě v prázdnotě.
Náhle si uvědomil, že ho Seléné pozoruje. Její výraz se nijak nezměnil, ale pod pohledem jejích tmavých očí se cítil málem nahý. Hlavou mu proběhla necudná představa Seléné bez šatů. Znovu zrudl. "Áááá!

Ehm, odkud jsi Seléné? Od chvíle, kdy jsme sem přišli, jsme nezahlédli jedinou lidskou bytost. Tvoje město leží někde poblíž?" Seléné se na něj zadumaně podívala a Rand o krok ustoupil. Pod jejím pohledem si uvědomil, jak blízko ní vlastně stojí.
"Já nejsem z tohoto světa, můj pane," prohlásila Seléné. "Tady žádní lidé nejsou. Nic živého kromě grolmů a pár dalších jim podobných tvorů. Já pocházím z Cairhienu. A jak jsem se sem dostala, vlastně ani nevím. Byla jsem se venku projet a zastavila jsem se, abych si zdřímla. A když jsem se probudila, můj kůň i já jsme byli tady. Mohu jenom doufat, můj pane, že mě zachráníš ještě jednou a pomůžeš mi dostat se domů."
"Seléné, já nejsem... totiž, prosím tě, říkej mi Rand." Opět ho pálily uši. Světlo, ničemu neuškodí, když mne bude považovat za urozeného pána. Ať shořím, to ničemu neuškodí.
"Jak si přeješ... Rande." Usmála se a Randovi se stáhlo hrdlo. "Pomůžeš mi?"
"Jistě, pomůžu." Ať shořím, ale je opravdu překrásná. A dívá se na mě, jako bych byl hrdina z příběhů. Rand potřásl hlavou, aby takové hloupé představy zahnal. "Ale nejdřív musíme najít lidi, které sledujeme. Pokusím se tě uchránit nebezpečí, ale musíme je najít. Bude pro tebe lepší, když pojedeš s námi, než když tu zůstaneš sama."
Seléné chvíli mlčela a tvářila se neurčitě. Rand neměl ponětí, o čem vlastně uvažuje, jenom viděl, že si ho znovu prohlíží. "Muž, který plní své povinnosti," řekla nakonec. Rty se jí slabě zvlnily v úsměvu. "To mám ráda. Ano. Kdo jsou ti bídáci, které sleduješ?"
"Temní druzi a trolloci, má paní," vybrebtl Hurin. Neohrabaně se jí ze sedla uklonil. "Vraždili ve faldarské tvrzi a ukradli Valerský roh, má paní, ale urozený pán Rand ho dostane zpátky." Rand se na slídiče lítostivě podíval. Hurin se slabě ušklíbl. Tolik k utajení. Tady na tom nejspíš nezáleželo, ale jakmile se zase vrátí do svého světa... "Seléné, nikomu nesmíš o rohu říct ani slovíčko. Kdyby se to dostalo ven, měli bychom v patách stovky lidí, kteří by se roh snažili získat pro sebe."
"Ne, to by opravdu nešlo," prohlásila Seléné, "aby roh padl do nepravých rukou. Valerský roh. Ani nevím, kolikrát jsem snila o tom, že se ho dotknu, že ho budu držet v rukou. Musíš mi slíbit, že až ho zase získáš zpátky, necháš mě na něj sáhnout."
"Než to budeme moct udělat, musíme ho najít. Raději bychom měli vyrazit na cestu." Rand Seléné nabídl ruku, aby jí pomohl nasednout. Hurin slezl z koně, aby jí podržel třmen. "Ať tu ten tvor, co jsem ho zabil - grolm? - dělal cokoliv, mohli by tu kolem být další." Seléné měla pevný stisk - ruku měla překvapivě silnou - a její pleť byla jako... samet? Něco měkčího, hebčího. Rand se zachvěl.
"Ti jsou všude," ozvala se Seléné. Vysoká bílá klisna poskočila a vycenila na Randa zuby, ale Seléné se dotkla otěže a klisna se utišila.
Rand si přehodil luk přes rameno a vylezl na Rudocha. Světlo, jak může mít někdo tak hebkou pleť?
"Hurine, kde je stopa? Hurine? Hurine!"
Slídič sebou trhl a přestal zírat na Seléné. "Ano, urozený pane Rande. Aha... ta stopa. Vede na jih, můj pane. Pořád ná jih."
"Tak se dejme na cestu." Rand se nejistě zadíval na šedozelené tělo grolma ležící ve vodě. Mnohem lepší to bylo, když si myslel, že jsou na tomto světě jedinými živými bytostmi. "Tak kudy, Hurine?"
Seléné nejdřív jela vedle Randa a žvatlala o nejrůznějších věcech. Pořád se ho na něco ptala a říkala mu urozený pane. Rand se jí několikrát snažil vysvětlit, že není šlechtic, že je pouhý ovčák, a pokaždé, když se na ni podíval, ta slova prostě nedostal přes rty. Dáma jako ona by se s ovčákem určitě nebavila, tím si byl jist, i když jí ten ovčák předtím zachránil život.
"Až najdeš Valerský roh, bude z tebe velký muž," vykládala mu Seléné. "Muž, co patří do pověstí. Muž, který zaduje na Valerský roh, vytvoří své vlastní pověsti."
"Nechci na něj dout a nechci být součástí žádné pověsti." Nevěděl, jestli je něčím navoněná, ale měl dojem, že cítí její vůni, něco, čeho pak měl plnou hlavu. Nos měl plný kořeněné vůně, ostré a sladké, až musel polknout.
"Každý muž chce být velký. A ty bys mohl být tím nejslavnějším a největším mužem ve všech ohledech." Až příliš se to podobalo tomu, co říkávala Moirain. Drak Znovuzrozený by byl určitě velký po všechny věky. "Já ne," prohlásil ohnivě. "Já jenom," - pomyslel na to, jak opovržlivě by se zatvářila, kdyby jí teď sdělil, že je jenom ovčákem, když ji tak dlouho nechal při tom, že je šlechticem, a změnil konec věty -

„jenom se ho snažím najít. A pomoct příteli."
Seléné chvíli mlčela a pak se zeptala: "Poranil sis ruku."
"To nic není." Chtěl si ruku vsunout za kabát - pálila ho od toho, jak držel otěže - ale ona se natáhla a vzala ho za ni.
Rand byl tak překvapený, že ji nechal, a pak už se jí mohl jedině hrubě vytrhnout, nebo ji nechat odstranit kapesník. Ruku měla na dotek studenou a jistou. Rand měl dlaň zapálenou a zhnisanou, ale volavka byla zřetelně vidět.
Seléné se spáleniny dotkla prstem, ale nic k tomu neřekla, dokonce se ani nezeptala, jak k ní přišel. "Z tohohle by ti mohla ztuhnout ruka, kdyby se to neošetřilo. Mám mast, která by ti měla pomoci." Z kapsy pláště vytáhla malou skleněnou fiólu, vyňala z ní zátku, a jak tak jeli, začala mu spáleninu jemně natírat jakousi bílou hojivou mastí.
Mazání nejdřív studilo, pak jako by se mu hřejivě vsáklo do dlaně. A fungovalo stejně dobře jako Nyneiviny přípravky. Rand užasle přihlížel, jak se rudý otok pod jejími hladícími prsty ztrácí.
"Někteří muži," poznamenala Seléné, aniž by zvedla zrak od jeho ruky, "hledají slávu, zatímco jiní jsou k ní donuceni. Vždycky je lepší si sám vybrat, než být donucen. Muž, který něco musí, není nikdy úplně svým vlastním pánem. Musí tancovat podle toho, jak jiní tahají za provázky."
Rand ruku stáhl. Spálenina vypadala jako nejméně týden staré zranění, byla téměř zahojená. "Co tím myslíš?" chtěl vědět.
Seléné se na něj usmála a Randa jeho výbuch uvedl do rozpaků. "No, ten roh přece," odtušila klidně Seléné a schovala mast. Její klisna, kráčející podle Rudocha, byla dost vysoká, takže Seléné měla oči jen o kousek níž než Rand. "Jestli najdeš Valerský roh, slávě se nevyhneš. Ale budeš k tomu donucen, nebo si ho vezmeš o své vlastní vůli? To je otázka."
Rand sevřel ruku. Seléné mluvila skoro jako Moirain. "Ty jsi Aes Sedai?"
Seléné zvedla obočí. V tmavých očích se jí blýskalo, ale mluvila tichým hlasem. "Aes Sedai? Já? Ne."
"Nechtěl jsem tě urazit. Mrzí mě to."
"Urazit mne? Já jsem se neurazila, ale nejsem Aes Sedai." Opovržlivě ohrnula rtíky a dokonce i tak byla krásná. "Ty se krčí tam, kde to považují za bezpečné, když by mohly tolik vykonat. Slouží tam, kde by mohly vládnout, a nechávají muže bojovat ve válkách,když by mohly do světa přivést pořádek. Ne, nikdy mne nenazývej Aes Sedai." Usmála se a položila mu ruku na paži, aby mu ukázala, že se nezlobí - při jejím dotyku musel Rand polknout - ale ulevilo se mu, když klisna zpomalila a zařadila se vedle Loiala. Hurin se jí uklonil, jako by byl jejím starým dvořanem.
Randovi se sice ulevilo, zároveň mu však její přítomnost scházela. Byla jenom o pár kroků dál - Rand se otočil v sedle, aby se podíval, jak jede vedle Loiala. Ogier se nakláněl v sedle, aby si s ní mohl povídat - ale to nebylo stejné, jako by byla přímo vedle něj, dost blízko na to, aby cítil její vůni, dost blízko na to, aby se jí mohl dotknout. Rozzlobeně se otočil dopředu. Ne že by se jí chtěl dotýkat - připomněl si, že přece miluje Egwain, a hned se cítil provinile, že si to musel připomínat - ale ona byla překrásná a myslela si, že je urozený pán, a říkala, že by z něj mohl být velký muž. Rand se v duchu trpce hádal sám se sebou. Moirain taky říká, že mohu být velký. Drak Znovuzrozený. Seléné není Aes Sedai. To je pravda, je přece cairhienská šlechtična, a ty jsi jenom obyčejný ovčák. Jenomže to ona neví. Jak dlouho ji necháš při té lži? Jenom dokud se odsud nedostaneme. Jestli se odsud vůbec dostaneme. Jestli. Při tom pomyšlení se cítil rozmrzele.
Snažil se sledovat krajinu, kterou projížděli - když Seléné říkala, že tu je víc takových tvorů... těch grolmů... Rand jí věřil a Hurin byl příliš soustředěný na sledování stopy, aby si všímal něčeho jiného. Loial byl také cele zaujat rozhovorem se Seléné, aby si něčeho všiml dřív, než ho to kousne do paty - ale dávat pozor bylo těžké. Když obrátil hlavu příliš rychle, začaly mu slzet oči. Kopec či stromový háj mohly vypadat celé míle daleko, když se na ně díval z jednoho úhlu, z jiného pak jen pár set kroků od něj.
Hory byly stále blíž, tím si byl Rand jist. Rodovrahova Dýka se teď rýsovala proti obloze, její rozeklané, sněhem pokryté vrcholky vypadaly jako zuby obrovské pily. Krajina kolem už se zvedala k podhůří ohlašujícímu blízkost hor. K okraji pohoří dorazí dávno před setměním, možná jen za pár hodin. Víc než sto leguí ani ne za tři dny. A hůř. Ve skutečném světě jsme většinu dne strávili jižně od Erinin. Takže tady je to víc než sto leguí za méně než dva dny.

"Ona říká, že jsi s tímhle místem měl pravdu, Rande."
Rand sebou trhl, než si uvědomil, že k němu dojel Loial. Ohlédl se na Seléné a zjistil, že jede s Hurinem. Slídič se zubil a skláněl hlavu a při každém jejím slově se málem dotýkal rukou čela. Rand se úkosem zadíval na ogiera. "Překvapuje mě, žes ji nechal odejít, podle toho, jak jste vy dva dávali hlavy dohromady. Co tím myslíš, že jsem měl pravdu?"
"Je to úžasná žena, viď? Dokonce ani někteří ze starších toho o dějinách nevědí tolik, co ona - zvláště o věku pověstí - a o - aha, ano. Říkala, že jsi měl pravdu s těmi Cestami, Rande. Aes Sedai, tedy někteří z nich, studovali světy, jako je tento, a na základě toho pak nechali vyrůst Cesty. Ona říká, že existují světy, kde je to čas a ne vzdálenost, co se mění. Strávíš den v jednom takovém světě a po návratu, můžeš zjistit, že ve skutečném světě minul celý rok, nebo třeba dvacet let. Nebo to může být obráceně. Tyhle světy - tenhle i ty ostatní - jsou odrazem skutečného světa, říká ona. Tenhle nám připadá bledý, protože to je slabý odraz, svět, který měl jen malou naději, že vůbec vznikne. Ostatní jsou skoro stejné jako ten náš. Jsou pevné jako náš svět a žijí na nich lidé. Ti stejní lidé, říká, a existují tam všechny možnosti, které by mohly být, které budou."
Rand zavrtěl hlavou a pak si přál, aby se krajina tak nezhoupla sem a tam, až se mu z toho zvedl žaludek. Zhluboka se nadechl. "A jak to všechno ví? Ty znáš víc věcí než kdokoliv, koho jsem kdy potkal, Loiale, a jediné, co víš o tomto světě, jsou řeči z doslechu."
"Ona je Cairhieňanka, Rande. Královská knihovna v Cairhienu je jedna z největších knihoven na světě, možná ta největší mimo Tar Valon. Tu Aielové schválně ušetřili, víš, když spálili Cairhien. Oni by knihu nikdy nezničili. Věděl jsi, že -"
"Aielani mě nezajímají," vyjel Rand rozhorleně. "Jestli toho Seléné tolik ví, tak doufám, že si taky přečetla, jak nás odsud dostat. Přál bych si, aby Seléné -"
"Přál by sis, aby Seléné co?" Žena se k nim se smíchem připojila.
Rand na ni civěl, jako by byla pryč celé měsíce. On se tak aspoň cítil. "Přál bych si, aby Seléné zase jela se mnou," řekl. Loial se uchechtl a Rand cítil, jak rudne.
Seléné se usmála a podívala se na Loiala. "Omluv nás, prosím, alantine."
Ogier se jí ze sedla uklonil a přitáhl koni otěže, i když se mu štětičky na uších váhavě sklopily.
Rand chvíli jel mlčky a radoval se ze Seléniny přítomnosti. Občas se na ni podíval koutkem oka. Přál si, aby si dokázal v hlavě srovnat city, které k ní chová. Mohla by to přece jen být Aes Sedai, i když to popřela? Někdo, koho poslala Moirain, aby ho popostrčila na cestu, kterou Aes Sedai chtěly, aby sledoval? Moirain nemohla vědět, že se dostane do tohoto cizího světa, a žádná Aes Sedai by se nesnažila zahnat to zvíře klackem, když ho mohla rovnou zabít nebo zahnat pomocí jediné síly. Dobrá. Protože ho považuje za urozeného pána, mohl by ji při tom nechat. Rozhodně to byla ta nejkrásnější žena, jakou kdy viděl, chytrá a vzdělaná, a myslela si o něm, že je chrabrý muž. Co víc by si muž od manželky mohl přát? To je taky šílené. Oženil bych se s Egwain, kdybych se vůbec mohl oženit, ale muž, který se má zbláznit, nemůže požádat ženu o ruku, zvlášť když by jí pak mohl ublížit. Jenže Seléné byla tak krásná.
Všiml si, že si prohlíží jeho meč. A hned si v duchu připravil odpověď. Ne, není mistr šermíř, ale ten meč mu dal jeho otec. Tam. Světlo, proč nemůžeš být opravdu mým otcem? Nelítostně tu myšlenku zahnal.
"To byla skvělá rána," řekla Seléné.
"Ne, já nejsem -" začal Rand a pak zamrkal.„Rána?"
"Ano. To oko bylo velice malý cíl, navíc pohyblivý, na sto kroků. S lukem to umíš báječně."
Rand si neohrabaně poposedl. "Ehm... děkuji. Je to trik, který mě naučil můj otec." Vyprávěl jí o prázdnotě a o tom, jak ho Tam učil ji použít při střelbě z luku. Dokonce se přistihl, jak jí vypráví o Lanovi a jeho lekcích boje s mečem.
"Jednota," poznamenala a mluvila spokojeně. Všimla si jeho tázavého pohledu a dodala: "Tak se tomu říká... na některých místech. Jednota. K tomu, aby ses ji naučil plně využívat, je nejlepší ji mít kolem sebe neustále, dlít v ní pořád, aspoň tak jsem to slyšela."
Rand si ani nemusel připomínat, co na něj v prázdnotě číhá, věděl hned, co na to odpovědět, ale místo toho řekl: "Popřemýšlím o tom."
"Zůstaň v té své prázdnotě pořád, Rande al'Thore, a zjistíš, že se dá použít způsobem, o jakém se ti ani

nesnilo."
"Řekl jsem, že o tom popřemýšlím." Seléné opět otevřela ústa, ale Rand ji uťal. "Znáš všechny tyhle věci. O prázdnotě - o jednotě, jak tomu říkáš. O tomhle světě. Loial pořád čte knížky, přečetl víc knih, než jsem kdy viděl, a o kamenech nikdy nenašel víc než zlomek."
Seléné se v sedle narovnala. Náhle mu připomněla Moirain a královnu Morgasu, když se zlobily.
"O těchto světech byla napsána kniha," odtušila upjatě. Zrcadla kola. Víš, alantin neviděl všechny knihy, které byly napsány."
"Co je to ten alantin, jak mu říkáš? Nikdy jsem neslyšel -"
"Portálový kámen, vedle kterého jsem se probudila, je támhle," řekla Seléné a ukázala k horám východně od směru jejich jízdy. Rand zjistil, že opět touží po jejím hřejivém úsměvu. "Jestli mě k němu zavedeš, mohl by ses vrátit ke mně domů, jak jsi slíbil. Mohli bychom tam dorazit do hodiny."
Rand se skoro ani nepodíval, kam Seléné ukazuje. Použít kámen - portálový kámen, jak tomu říkala - znamenalo použít sílu, aby ji mohl přenést zpátky do skutečného světa. "Hurine, co stopa?"
"Slabší než předtím, urozený pane Rande, ale pořád je tady." Slídič se rychle zazubil a uklonil Seléné. "Myslím, že se začíná stáčet k západu. Jsou tam nějaký líp prostupný průsmyky, co vedou na špičku Dýky, jestli se dobře pamatuju z toho, když jsem byl tenkrát v Cairhienu."
Rand si povzdechl. Fain nebo jeden z jeho temných druhů musel znát jiný způsob, jak používat kameny. Temný druh nemohl použít jedinou sílu. "Musím jít za Valerským rohem, Seléné."
"Jak víš, že ten tvůj drahocenný roh je vůbec v tomto světě? Pojď se mnou, Rande. Najdeš svou pověst, to ti slibuji. Pojď se mnou."
"Můžeš použít kámen, ten portálový kámen, sama," namítl Rand rozzlobeně. Ještě než mu slova vyšla z úst, už jich litoval. Proč musí pořád mluvit o pověstech? Umíněně se přiměl pokračovat. "Ten portálový kámen tě sem nepřenesl sám od sebe. Tos udělala ty, Seléné. Když můžeš kámen přimět, aby tě přenesl sem, můžeš ho přimět, aby tě zase vrátil zpátky. Dovedu tě k němu, ale pak musím jít za rohem."
"Já o používání portálových kamenů nic nevím, Rande. Jestli jsem něco udělala, tak nevím, co to bylo."
Rand si ji prohlížel. Seděla v sedle, vysoká a vzpřímená, stejně královská jako předtím, ale také jaksi poddajnější. Hrdá, a přesto zranitelná, a potřebovala ho. Zprvu si myslel, že může být asi v Nyneivině věku - o pár let starší než on - ale teď si uvědomil, že se zmýlil. Byla spíš v jeho věku, byla krásná a potřebovala ho. Hlavou mu prolétlo pomyšlení, jenom pomyšlení na prázdnotu a na to světlo. Saidín. Aby mohl použít portálový kámen, musel by se opět ponořit do té špíny.
"Zůstaň se mnou, Seléné," řekl. "Najdeme roh a Matovu dýku a najdeme i cestu zpátky. To ti slibuji. Jenom zůstaň se mnou."
"Ty jsi vždycky..." Seléné se zhluboka nadechla, jako by se potřebovala uklidnit. "Ty jsi vždycky tak umíněný. No, na muži mohu obdivovat i umíněnost. Na muži, který snadno podléhá mým přáním, není nic zajímavého."
Rand se zapýřil. Tolik se to podobalo tomu, co občas říkávala Egwain, a to si již v dětství skoro slíbili, že se vezmou. U Seléné ho však ta slova a přímý pohled, který je provázel, šokovala. Obrátil se, aby řekl Hurinovi, že má dál sledovat stopu.
Zezadu se v dálce ozvalo kašlavé zavrčení. Dřív než Rand stihl obrátit Rudocha a podívat se pořádně, ozvalo se další štěknutí a vzápětí ještě tři. Nejdřív Rand nedokázal v krajině, která se mu před očima míhala, nic rozeznat, ale pak je zahlédl mezi řídce rostoucími stromy. Právě překonávaly vrcholek kopce. Pět postav, zdánlivě jen půl míle za nimi, nejvíc tisíc kroků, a blížily se osm sáhů dlouhými skoky.
"Grolmové," odtušila klidně Seléné. "Malá smečka, ale vypadá to, že mají naši stopu."

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Rozhodnutí

"Utečeme jim," řekl Rand. "Hurine, dokážeš sledovat stopu, i když pojedeme cvalem?"
"Ano, urozený pane Rande."
"Tak do toho. Pojedeme -"
"K ničemu nám to nebude," prohlásila Seléné. Její bílá klisna byla jediným koněm, který při drsném štěkání grolmů netančil. "Oni se nevzdají, nikdy. Jakmile se jednou vydají po vaší stopě, grolmové vás sledují dnem i nocí, dokud vás neuštvou. Musíte je všechny zabít nebo najít způsob, jak odejít někam jinam. Rande, portálový kámen by nás mohl vzít někam jinam."
"Ne! Můžeme je zabít všechny. Já můžu. Už jsem jednoho zabil. Je jich jenom pět. Jenom kdybych našel..." Rozhlédl se kolem po místě vhodném pro své záměry, a našel ho. "Pojeďte za mnou!" Pobídl Rudocha do cvalu, jsa si jist, že ho ostatní budou následovat, ještě než uslyšel dusot kopyt jejich koní. Místo, které si vybral, byl nízký oblý vršek bez stromů. Nic se sem nemohlo dostat, aniž by to neuviděl. Seskočil ze sedla a sundal dlouhý luk, jejž měl při jízdě na zádech. Loial s Hurinem se k němu na zemi připojili. Ogier potěžkával velkou sukovici a slídič v ruce držel krátký meč. Ani hůl, ani meč by však nebyly k ničemu, kdyby se grolmové přiblížili. Nenechám je přiblížit.
"Tohle je zbytečné riziko," protestovala Seléné. Na grolmy se skoro ani nepodívala, místo toho se sklonila a soustředila se na Randa. "K portálovému kameni se snadno dostaneme před nimi."
"Zastavím je." Rand rychle přepočítal šípy, které mu ještě zůstaly v toulci. Osmnáct, každý dlouhý jako jeho paže, a deset z nich mělo hlavice vytvarované tak, aby prošly i trolločím brněním. S grolmem zatočí stejně jako s trollokem. Rand čtyři z nich zastrkal do země před sebou. Pátý pak nasadil na tětivu.
"Loiale, Hurine, vy mi tady nebudete k ničemu. Nasedněte a buďte připravení odvést Seléné ke kameni, kdyby snad některý prošel." Napadlo ho, zda by některou z oblud dokázal zabít mečem, kdyby došlo k nejhoršímu. Ty jsi šílený! Dokonce ani síla není tak špatná jako tohle.
Loial cosi říkal, ale Rand ho neposlouchal. Už hledal prázdnotu, stejně tak proto, aby unikl svým myšlenkám, jako proto, že ji potřeboval. Víš, co tam čeká. Ale takhle se toho nemusíš dotknout. Ta záře tam byla, světlo těsně mimo dohled. Zdálo se, že pluje směrem k němu, ale prázdnota mu byla vším. Na jejím povrchu se občas mihla nějaká myšlenka, v tom pošpiněném světle jasně viditelná. Saidín. Síla. Šílenství. Smrt. Myšlenky přicházející zvenčí. Byl jedno se svým lukem, se šípem, s těmi tvory přecházejícími přes další hřeben.
Grolmové se stále blížili, předháněli se ve skocích, pět velkých postav s tuhou kůží se třema očima a otevřenou rohovitou tlamou. Jejich vrčení, odrážející se od prázdnoty, Rand téměř neslyšel.
Rand si ani neuvědomil, že zvedl luk, ani že natahuje tětivu, až má opeření šípu u ucha. Byl jedno se šelmami, jedno s prostředním okem té první. Pak byl šíp pryč. První grolm zemřel. Když padl, jeden z jeho společníků na něj skočil a začal z něj rvát kusy masa. Prskl na ostatní a ti ho oběhli širokým obloukem. Ale stále se blížili, a ten první, jako by ho něco nutilo, opustil potravu a vyskočil za nimi, rohovitou tlamu už od krve.
Rand pracoval hladce, bezděčně, nasadit šíp a vypustit ho. Nasadit šíp a vypustit ho.
Z luku vylétl již pátý šíp a Rand zbraň sklonil, stále ještě ponořen hluboko do prázdnoty, když čtvrtý grolm padl jako obrovská loutka, jíž někdo přestřihl provázky. I když poslední šíp ještě letěl vzduchem, Rand nějak věděl, že už další střelu potřebovat nebude. Poslední bestie se zhroutila, jako by se jí rozpustily kosti, a z prostředního oka jí trčela opeřená střela. Vždycky z prostředního oka.
"Úžasný, urozený pane Rande," vydechl Hurin. "Já... nikdy jsem neviděl takovýho střelce."
Prázdnota Randa zadržela. Světlo na něj volalo a on... se natáhl... k němu. Světlo ho obklopilo, naplnilo ho.
"Urozený pane Rande?" Randovy ruky se dotkl Hurin a Rand sebou trhl. Prázdnota se spojovala s tím,

co bylo kolem něj. "Jsi v pořádku, můj pane?"
Rand si prsty přejel po čele. Měl je suché. Měl pocit, že by měl být podle všeho zmáčený potem. "Jsem... jsem v pořádku, Hurine."
"Slyšela jsem, že s každým použitím je to snazší," ozvala se Seléné. "Čím víc člověk žije v jednotě, tím snazší to je."
Rand se na ni podíval. "No, já už ji potřebovat nebudu, aspoň nějakou dobu." Co se to stalo? Chtěl jsem... S hrůzou si uvědomil, že pořád ještě chce. Chtěl se vrátit zpátky do prázdnoty, chtěl opět cítit, jak ho plní světlo. Připadalo mu, že tehdy byl skutečně živý, i přes všechen ten sliz, a teď že je všechno jenom pouhá napodobenina. Ne, něco horšího. Nyní byl téměř živý a věděl, jaké to je, být "skutečně živý". Jediné, co pro to musel udělat, bylo sáhnout po saidínu...
"Už ne," zamumlal. Ohlédl se na mrtvé grolmy, pět příšerných těl ležících na zemi. Už nebyli nebezpeční. "Teď se můžeme vydat na-"
Za mrtvými grolmy, za dalším kopcem, se ozvalo kašlavé štěknutí, až příliš povědomé, a další mu odpověděla. Z východu a ze západu přicházela další.
Rand pozvedl luk.
"Kolik šípů ti ještě zbývá?" chtěla vědět Seléné. "Zabiješ ještě dvacet grolmul Třicet? Sto? Musíme se vydat k portálovému kameni."
"Má pravdu, Rande," řekl pomalu Loial. "Teď už nemáš na vybranou." Hurin Randa jenom nervózně pozoroval. Grolmové zavolali znovu, dvě desítky překrývajících se štěkání.
"Takže ke kameni," souhlasil Rand váhavě. Rozzlobeně se vyhoupl do sedla a luk si přehodil na záda. "Zaveď nás k tomu kameni, Seléné."
Seléné s kývnutím obrátila klisnu a pobídla ji do klusu. Rand s ostatními ji následoval. Oni jeli dychtivě, on se držel zpátky. Pronásledovalo je poštěkávání grolmů, musely jich být celé stovky. Znělo to, jako by se kolem nich grolmové stahovali v půlkruhu, blížili se ze všech stran kromě zepředu.
Seléné je rychle a jistě provedla vrchovinou. Půda v podhůří stoupala a svahy byly stále příkřejší, takže se koně škrábali přes vybledlé kusy skal vyčnívající z hlíny a řídce rostoucí keře matných barev, které rostly na skaliscích. Jízda byla stále těžší, neboť museli jet do stále strmějších svahů.
Tohle nezvládneme, pomyslel si Rand, když Rudoch aspoň popáté uklouzl a ve sprše kamínků sjel o kus zpátky. Loial odhodil sukovici. Proti grolmům by mu stejně k ničemu nebyla a jenom ho zpomalovala. Ogier už vzdal jízdu, jednou rukou si pomáhal nahoru a v druhé držel otěže svého velkého koně, kterého táhl za sebou. Zvíře s dlouhými rousy šlo ztěžka, ale rozhodně se mu postupovalo lépe než s Loialem na hřbetě. Grolmové už štěkali jen kousek za nimi a stále se blížili.
Pak Seléné přitáhla otěže a ukázala na dolík v žulové skále pod nimi. Bylo tam všechno, sedm širokých barevných stupňů kolem světlé dlážky a uprostřed vysoký kamenný sloup.
Seléné sesedla a odvedla klisnu k dolíku a pak dolů po stupních ke sloupu. Ten se jí teď tyčil nad hlavou. Seléné se obrátila a vzhlédla k Randovi a ostatním. Grolmové chraptivě poštěkávali, podle všeho jich bylo na dvě desítky, a jejich štěkot zněl hlasitěji. Blízko. "Brzy budou tady," vybízela je Seléné. "Musíš použít kámen, Rande. Nebo najdi nějaký způsob, jak zabít všechny ty grolmy."
Rand s povzdechem sesedl a odvedl Rudocha do dolíku. Loial s Hurinem ho spěšně následovali. Rand nejistě hleděl na značkami pokrytý sloup, portálový kámen. Ona musí být schopna usměrňovat, i když možná neví jak, jinak by ji to sem nemohlo přenést. Ženám síla neškodí. "Jestli tě tohle přeneslo sem," začal, ale Seléné ho přerušila.
"Já vím, co to je," prohlásila odhodlaně, "ale neumím to používat. Musíš udělat, co je třeba." Přejela prstem po jednom symbolu, který byl o trochu větší než ostatní. Trojúhelník stojící na špičce v kruhu. "Tohle je znak pro skutečný svět, náš svět. Myslím, že ti pomůže, když se na něj v mysli soustředíš, až budeš..." Rozhodila rukama, jako by si nebyla jistá, co vlastně má Rand udělat.
"Ehm... můj pane?" ozval se nesměle Hurin. "Už nemáme moc času." Slídič sejohlížel přes rameno k okraji dolíku. Štěkání znělo hlasitěji. "Ti tvorové tu budou každou chvíli." Loial kývl.
Rand se zhluboka nadechl a položil ruku na značku, kterou mu ukázala Seléné. Ohlédl se po ní, aby se ujistil, že to dělá správně, ale ona jenom přihlížela a na bledém čele neměla ani nejmenší ustaranou vrásku. Ona tolik věří, že ji zachráníš. Musíš to zvládnout. Nos měl plný její vůně.

"Ehm... můj pane?"
Rand polkl a začal hledat prázdnotu. Přišla k němu snadno a bez námahy ho obalila. Prázdnota. Nicota, kde bylo pouze světlo, které se mihotalo, až se z toho Randovi obracel žaludek. Prázdno až na saidín. Nicméně i ta nevolnost byla vzdálená. Rand byl jedno s portálovým kamenem. Sloup byl pod jeho rukou hladký a trošku olejovitý, ale trojúhelník s kroužkem byly proti spálenině na dlani teplé. Musíš je dostat do bezpečí. Musíš je dostat domů. Světlo jako by plulo směrem k němu, obklopilo ho a on... je... přijal. Byl plný světla. Byl plný žáru. Viděl kámen, viděl i ostatní, jak ho pozorují - Loial s Hurinem nervózně, na Seléné nebylo vidět, že by snad pochybovala o tom, že ji nedokáže zachránit - ale stejně dobře tam nemuseli být. To světlo mu bylo vším. Žár a světlo, proudící mu do nohou, jako když se voda vsakuje do suchého písku, naplňovaly ho. Symbol ho začal pálit do ruky. Rand se to vše pokusil nasát do sebe, všechen ten žár, všechno to světlo. Všechno. Ten symbol...
Náhle, jako kdyby na okamžik zašlo slunce, se svět zamihotal. A znovu. Symbol byl pod Randovou rukou jako žhavý uhlík. A Rand se vpíjel do světla. Svět se mihotal. Mihotal. Dělalo se mu z toho špatně, z toho světla. Bylo jako voda pro člověka umírajícího žízní. Záblesk. On se do něj vpil. Chtělo se mu z něj zvracet. Chtěl ho všechno. Záblesk. Trojúhelník s kroužkem ho spálily. Cítil, jak mu z nich uhelnatí ruka. Záblesk. Chtěl to všechno! Zaječel, zavyl bolestí, zavyl chtivostí.
Záblesk... záblesk... zábleskzábleskzáblesk...
Kdosi ho tahal pryč, ale on si to téměř neuvědomoval. Zapotácel se dozadu. Prázdnota mu klouzala mezi prsty, světlo a nevolnost, která s ním cloumala. Světlo. Díval se za ním s lítostí. Světlo, to je šílené, že ho chci. Ale byl jsem ho tak plný! Byl jsem tak... Omámeně zíral na Seléné. Byla to ona, kdo ho držel za ramena a zvědavě se mu díval do očí. Rand zvedl ruku před obličej. Spálenina ve tvaru volavky tam byla pořád, ale nic jiného. Žádný trojúhelník s kroužkem, vypálený do masa.
"Podivuhodné," poznamenala pomalu Seléné. Ohlédla se na Loiala s Hurinem. Ogier vypadal ohromeně a oči měl velké jako talíře. Slídič dřepěl s rukou na zemi, jako by si nebyl jist, zda se jinak udrží na nohou.
"Jsme tu všichni, i všichni koně. A tys dokonce ani nevěděl, co děláš. Podivuhodné."
"Jsme...?" začal Rand ochraptěle, ale musel se zarazit a polknout.
"Rozhlédni se kolem sebe," vyzvala ho Seléné. "Přenesl jsi nás domů." Náhle se zasmála. "Všechny jsi nás přenesl domů."
Rand si poprvé uvědomil své okolí. Dolík, který je obklopoval, tady neměl žádné stupně, i když tu a onde se povaloval podezřele hladký kus kamene červené či modré barvy. Sloup ležel na svahu hory napůl ponořený do štěrku, který se sem sesul. Symboly tu nebyly jasné, vítr a voda je dávno ohladily. A všechno vypadalo velice skutečné. Barvy tu byly jasné, žula zřetelně šedá, keře zelené a hnědé. Po tom druhém místě to tu vypadalo až moc živé.
"Doma," vydechl Rand a vzápětí se také zasmál. "Jsme doma." Loialův smích zněl jako bučení býka. Hurin zakřepčil.
"Tys to dokázal," zopakovala Seléné a naklonila se blíž, až měl Rand plné oči její tváře. "Věděla jsem, že to dokážeš."
Randovi smích odumřel na rtech. "Já - asi ano." Podíval se na svalený portálový kámen a podařilo se mu usmát se. "Přál bych si ale, abych věděl, co jsem to vlastně udělal."
Seléné se mu podívala do očí. "Možná to jednoho dne zjistíš," řekla tiše. "Ty jsi nepochybně předurčen k velkým věcem."
Oči měla tmavé a hluboké jako noc a hebké jako samet. A ústa... Kdybych ji políbil... Rand zamrkal a chvatně ustoupil. Odkašlal si. "Seléné, prosím tě, neříkej o tomhle nikomu. O tom portálovém kameni a o mně. Já tomu nerozumím a ostatní by tomu taky nerozuměli. A víš dobře, jak lidé smýšlejí o věcech, kterým nerozumějí."
Seléné měla dokonale bezvýraznou tvář. Náhle si Rand velice přál, aby tu byli Mat s Perrinem. Perrin věděl, jak mluvit s děvčaty, a Mat dokázal lhát s vážnou tváří. Rand pořádně nezvládal ani jedno z toho.
Seléné se náhle usmála a předvedla napůl posměšné pukrle. "Udržím tvé tajemství, můj pane Rande al'Thore."
Rand se na ni podíval a znovu si odkašlal. Zlobí se na mne? Kdybych se ji pokusil políbit, tak by se určitě zlobit mohla. Myslím. Přál si, aby se na něj takhle nedívala, jako kdyby věděla, na co myslí.

"Hurine, je nějaká naděje, že temní druzi použili tento kámen před námi?"
Slídič lítostivě zavrtěl hlavou. "Předtím uhnuli kus k západu, urozený pane Rande. Pokud tyhle portálový kameny nejsou běžnější, než jsem zatím viděl, tak bych řekl, že jsou pořád ještě v tom druhým světě. Ale nebude mi trvat ani hodinu, než to zkontroluju. Krajina je tady stejná jako tam. Mohl bych najít to místo, kde jsem je ztratil tam, jestli víš, co tím myslím, a kouknout se, jestli už odešli."
Rand se zadíval na oblohu. Slunce - nádherně jasné slunce, vůbec ne bledá koule - bylo nízko na západě a jejich stíny se v jeho světle táhly přes celý dolík. Do hodiny nastane soumrak. "Ráno," prohlásil tedy. "Ale bojím se, že jsme je ztratili." Nemůžeme ztratit tu dýku! Nemůžeme! "Seléné, jestli to půjde, ráno tě zavedeme domů. Bydlíš přímo v městě Cairhienu, nebo...?"
"Teď nesmíš Valerský roh ztratit," prohlásila Seléné pomalu. "Jak víš, já o těch světech vím pár věcí."
"Zrcadla kola," poznamenal Loial.
Seléné se na něj podívala a kývla. "Ano. Přesně. Ty světy jsou skutečně svým způsobem zrcadla, zvláště ty, na nichž nejsou žádní lidé. Některé z nich odrážejí jenom významné události, které se odehrají ve skutečném světě, ale na některých se stín té události objeví dřív, než se odehraje. Průchod Valerského rohu bude slabší než odrazy toho, co je, nebo co bylo, přesně jak říkal Hurin, že stopa, kterou sleduje, je slabá."
Hurin nevěřícně zamrkal. "Chceš tím říct, má paní, že jsem vyčmuchal, kam ti temní druzi teprve půjdou? Světlo mi pomáhej, to se mi nelíbí. Dost špatný je, že cítím, kde se nějaký násilí událo, co teprve abych musel ještě čichat, kde se to teprve stane. Na světě nemůže být moc míst, kde se nějaký násilí nikdy nestane. To by mě určitě dohnalo k šílenství. To místo, který jsme právě opustili, mně k němu málem dohnalo. Pořád jsem to tam cítil, samý zabíjení a ubližování a to nejhnusnější zlo, na jaký byste přišli. Dokonce jsem ho cítil i z nás. Z nás všech. Dokonce i z tebe, má paní, jestli mi odpustíš, že to tak říkám. Bylo to jenom tím místem, úplně mi to pokřivilo smysly, jako to křivilo vidění." Hurin se otřásl. "Jsem rád, že jsme se odtamtud dostali. Pořád to nemůžu úplně dostat z nosu."
Rand si nepřítomně zamnul spáleninu na dlani. "Co myslíš, Loiale? Opravdu jsme se mohli dostat před Fainovy temné druhy?"
Ogier zamračeně pokrčil rameny. "Nevím, Rande. O ničem z toho nic nevím. Myslím, že jsme zpátky v našem vlastním světě. Myslím, že jsme na Rodovrahově Dýce. Jinak..." Opět pokrčil rameny.
"Měli bychom tě doprovodit domů, Seléné," řekl Rand. "Tvoji lidé si o tebe budou dělat starosti."
"Za několik dní poznáme, jestli jsem měla pravdu," tvrdila netrpělivě Seléné. "Hurin může najít to místo, kde ztratil stopu. Říkal to. Pak ji můžeme sledovat. Valerský roh sem musí dorazit každou chvíli. Valerský roh, Rande. Jen si pomysli. Muž, který na něj zatroubí, bude žít navěky v pověstech."
"Já nechci mít s pověstmi nic společného," namítl Rand ostře. Ale kdyby se k tobě ti temní druzi přece jen dostali... Co jestli je Ingtar ztratil? Pak by Valerský roh zůstal temným druhům navždy a Mat by zemřel. "Tak dobrá. Pár dní. Přinejhorším se nejspíš zase setkáme s Ingtarem a ostatními. Neumím si představit, že by se zastavili nebo vrátili jenom proto, že jsme... odešli."
"Moudré rozhodnutí, Rande," prohlásila Seléné, "a dobře promyšlené." Dotkla se jeho ruky a usmála se. Rand zjistil, že opět pomýšlí na to ji políbit.
"Ehm... potřebujeme se dostat blíž k místu, kam přijdou. Tedy jestli přijdou. Hurine, mohl bys nám najít vhodné místo k táboření, než se setmí, někde, odkud bychom mohli sledovat místo, kde jsi ztratil stopu?"
Ohlédl se k portálovému kameni a napadlo ho, aby se utábořili poblíž něj, ale vzpomněl si na způsob, jakým se k němu naposledy přikradla prázdnota, když spal, a světlo v prázdnotě. "Někde hezky daleko odsud."
"Nechej to na mně, urozený pane Rande." Slídič se vyškrábal do sedla. "Přísahám, že už nikdy neusnu, aniž bych se nejdřív podíval, co za kamení je v okolí."
Jak Rand vyjel s Rudochem na okraj dolíku, zjistil, že pozoruje Seléné častěji než Hurin. Vypadala tak chladná a sebevědomá, o nic starší než on, a přesto se nesla královsky, ale když se na něj usmála, jako právě teď... Egwain by neřekla, že jsem moudrý. Egwain by mě nazvala tupcem. Podrážděně pobídl Rudocha do kroku.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Do Bílé věže

Egwain se snažila udržet rovnováhu na kymácející se palubě Říční královny, která pod tmavou, zamračenou oblohou spěchala po proudu široké řeky Erinin s napjatými plachtami. Praporec s bílým plamenem se zuřivě třepotal na hlavním stěžni. Vítr se zvedl ve chvíli, kdy se poslední Aes Sedai v Medu nalodila, a od té doby nepřestal vát ani na okamžik, ani ve dne, ani v noci. Řeka se zvedla jako při záplavách a proud loděmi pohazoval sem a tam a zároveň je táhl s sebou. Vítr a říční proud nezpomalily a žádná z lodí také ne, všechny se držely u sebe. Říční královna plula v čele flotily, což bylo správné, neboť měla na palubě samotný amyrlinin stolec.
Kormidelník stál rozkročený na palubě a pevně svíral kormidlo. Námořníci po palubě pobíhali bosí a plně se soustředili na to, co právě dělali. Když se podívali na oblohu nebo na řeku, s tichým bručením se okamžitě zadívali jinam. Tady za nimi právě mizela z dohledu nějaká vesnice, tam běžel po břehu jakýsi chlapec, který kousek držel s lodí krok, ale teď začal zaostávat. Když zmizel, Egwain sešla do podpalubí.
V malé kajutě, o kterou se dělily s Nyneivou, se na ni vědma zamračila z úzké palandy. "Tvrdí, že do Tar Valonu dorazíme už dnes. Světlo mi pomoz, ale hrozně se těším, až budu zase stát na suché zemi, i když

to bude v Tar Valonu." Loď se zakymácela ve větru a v proudech a Nyneiva polkla. "Už nikdy nevkročím na žádnou loď," hekla.
Egwain setřásla z pláště kapky říční vody a pověsila jej na kolík u dveří. Kajuta to nebyla velká - na lodi zřejmě žádné velké kajuty nebyly, velká nebyla dokonce ani ta, kterou od kapitána přejala amyrlin, i když ta byla větší než ostatní. Do stěn byly zabudovány dvě palandy, pod nimi byly zásuvky a nad nimi poličky, takže bylo všechno hezky po ruce.
Kromě toho, že Egwain musela udržovat rovnováhu, jí kymácení lodi, na rozdíl od Nyneivy, nijak nevadilo. Egwain už se vzdala a poté, co po ní vědma potřetí hodila misku, jí přestala nosit jídlo. "Dělám si starosti kvůli Randovi," řekla teď Egwain.
"Já si dělám starosti kvůli všem," opáčila dutě Nyneiva. Po chvíli připojila: "Zase jsi měla sen? Podle toho, jak se od tý doby, co ses vzbudila, díváš do dálky..."
Egwain kývla. Před Nyneivou nikdy nedokázala udržet žádné tajemství dlouho a se sny se ani nesnažila. Nyneiva se ji nejdřív snažila uklidnit, ale když se doslechla, že se o to jedna z Aes Sedai zajímá, uvěřila. "Byl jako ty ostatní. Jiný, ale stejný. Rand je v nějakém nebezpečí. Vím to. A zhoršuje se to. Udělal něco, nebo teprve udělá, co ho uvede do..." Svezla se na palandu a naklonila se k druhé ženě. "Přála bych si, abych se v tom aspoň trochu vyznala."
"Usměrňování?" zeptala se Nyneiva tiše.
Egwain se proti své vůli rozhlédla kolem sebe, aby se podívala, zda je někdo nemůže slyšet. Byly samy, dveře byly zavřené, přesto však Egwain mluvila stejně tiše. "Nevím. Možná." Nedalo se odhadnout, co Aes Sedai mohou udělat - Egwain už viděla dost, aby uvěřila každému příběhu o jejich schopnostech - a nechtěla riskovat, že je některá vyslechne tajně. Nebudu riskovat Randův život. Kdybych se chtěla zachovat správně, měla bych jim to říct, ale Moirain to ví, a ona taky nic neřekla. A jedná se o Randa! Nemůžu. "Nevím, co mám dělat."
"Říkala Anaiya něco víc o těch snech?" Nyneiva se zřejmě rozhodla schválně nepoužívat čestné Sedai ke jménu, i když byly spolu samy. Většinou se Aes Sedai tvářily, že jim na tom nezáleží, ale díky tomu zvyku si Nyneiva vysloužila několik zvláštních pohledů, občas i dost přísných. Koneckonců, měla se cvičit v Bílé věži.
."Kolo tká, jak si kolo přeje,'" ocitovala Egwain Anaiyu. ",Ten hoch je daleko, dítě, a dokud se nedozvíme víc, nemůžeme nic dělat. Zařídím, abych tě, až dosáhneme Bílé věže, dítě, sama vyzkoušela.' Áááá! Ona ví, že na těch snech něco je. Poznám to. Mám ji ráda, Nyneivo. Opravdu mám. Ale ona mi neřekne, co chci vědět. A já jí nemůžu říct všechno. Možná, kdybych mohla..."
"Zase ten muž v masce?"
Egwain kývla. Nějak si byla jistá, že bude lepší, když o něm Anaiye neřekne. Neuměla si představit proč, ale byla si tím jistá. Třikrát se ten muž, který měl v očích oheň, objevil v jejích snech, a pokaždé se jí zdál sen, který ji přesvědčil, že je Rand v nebezpečí. Ten muž měl vždycky na tváři škrabošku, občas viděla jeho oči a občas místo nich viděla ohně. "Smál se mi. Znělo to tak... opovržlivě. Jako kdybych byla štěně, který chce odkopnout, protože se mu připletlo pod nohy. Hrozně mě to vyděsilo. On mě děsí."
"Jsi si jistá, že to má něco společnýho s těmi ostatními sny a s Randem? Občas je sen jenom snem."
Egwain rozhodila rukama. "A občas, Nyneivo, mluvíš přesně jako Anaiya Sedai!" Titul zvlášť zdůraznila a potěšilo ji, když se Nyneiva zamračila.
"Jestli se vůbec někdy dostanu z postele, Egwain -"
Ozvalo se zaklepání na dveře, takže Nyneiva nedořekla, co měla na srdci. Než mohla Egwain promluvit nebo něco udělat, do kajuty vstoupila sama amyrlin a zavřela za sebou dveře. Byla kupodivu sama. Amyrlin jen zřídkakdy opouštěla svou kajutu, a pak vždycky s Leanou po boku a často také s některou další Aes Sedai.
Egwain vyskočila. Místnost byla trošku přelidněná, když uvnitř byly tři ženy.
"Jste obě v pořádku?" zeptala se vesele amyrlin. Naklonila hlavu k Nyneivě. "Mám za to, že pořádně jíš. Máš dobrou náladu?"
Nyneivě se podařilo posadit a opřít se o stěnu. "Jsem v pořádku, děkuju."
"Jsme poctěny, matko," začala Egwain, ale amyrlin ji pokynem ruky umlčela.

"Je dobré být zase na vodě, ale když není co dělat, začne to být nuda jako na mlýnském rybníku." Loď se zakymácela a amyrlin se, zřejmě zcela mimoděk, posunula, aby kymácení lodi vyrovnala. "Dneska vás budu učit já." Usadila se na konec Egwaininy palandy a nohy složila pod sebe. "Posaď se, dítě."
Egwain si sedla, ale Nyneiva se začala zvedat. "Myslím, že půjdu na palubu."
"Řekla jsem sednout!" Amyrlinin hlas zněl jako prásknutí bičem, ale Nyneiva se potácivě zvedala dál. Obě ruce měla stále položené na palandě, ale už skoro stála vzpřímeně. Egwain se připravovala, že ji chytí, kdyby upadla.
Nyneiva zavřela oči a pomalu si zase sedla. "Raději zůstanu. Nahoře je určitě dost větrno."
Amyrlin se uchechtla. "Říkaly mi, že jsi vzteklá jako ledňáček, když mu v krku uvízne kost. Některé dokonce tvrdí, že by ti jenom prospělo strávit určitou dobu mezi mladšími novickami bez ohledu na to, jak jsi stará. Já říkám, že pokud máš opravdu ty schopnosti, o kterých mi vyprávěly, tak si zasloužíš patřit mezi přijaté novicky." Znovu se zasmála. "Vždycky jsem věřila na to, že se má lidem dát, co si zaslouží. Ano. Tuším, že až se dostaneš do Bílé věže, hodně se tam naučíš."
"Raději bych, kdyby mě jeden ze strážců naučil používat meč," zavrčela Nyneiva. Křečovitě polkla a otevřela oči. "Je tu někdo, na koho bych ho moc ráda použila." Egwain se na ni přísně podívala. Myslela tím Nyneiva amyrlin - což by bylo hloupé a navíc nebezpečné - nebo Lana? Pokaždé, když se Egwain o Lanovi zmínila, Nyneiva ji ostře zarazila.
"Meč?" podivila se amyrlin. "Nikdy jsem si nemyslela, že jsou meče k něčemu dobré - i když to s nimi umíš, dítě, vždycky se najdou muži, kteří to umí stejně dobře a mají mnohem větší sílu - ale jestli chceš meč..." Zvedla ruku - Egwain zalapala po dechu a dokonce i Nyneivě při tom pohledu málem vylezly oči z důlků - a v ní držela meč. Čepel i jílec měly zvláštní modrobílý nádech a vypadaly nějak... studeně. "Je vyrobený ze vzduchu, dítě, pomocí síly vzduchu. Je stejně dobrý jako ocelová čepel, dokonce lepší než většina z nich, ale přesto není příliš užitečný." Meč se změnil ve stahovací nůž. Nescvrkl se, jednu chvíli to prostě byl meč a vzápětí nůž. "Teď je to k něčemu užitečné." Stahovací nůž se změnil v mlhu a ta se vytratila. Amyrlin si prázdnou ruku položila do klína. "Ale obojí vyžaduje víc námahy, než za co stojí. Lepší, snazší je prostě s sebou mít dobrý nůž. Musíš se naučit, kdy své schopnosti používat, stejně jako jak, a kdy je lepší dělat věci způsobem, kterým by to provedla obyčejná žena. Na kuchání ryb dělá lepší nože nožíř. Když budeš jedinou sílu používat příliš často a jak se ti zachce, brzy se ti příliš zalíbí. V tom spočívá nebezpečí. Začneš jí chtít víc, a dříve nebo později se stane, že jí natáhneš víc, než ses naučila ovládat. A pak tě může popálit jako svíce nebo -"
"Jestli se musím všechno tohle naučit," přerušila ji Nyneiva škrobeně, "tak bych se radši naučila něco užitečnýho. Všechno tohle - tohle... ‚Ať se rozproudí vzduch, Nyneivo. Zapal svíci, Nyneivo. Teď ji zhasni. Zase ji zapal.' Pche!"
Egwain na chvíli zavřela oči. Prosím, Nyneivo. Prosím, zkus se chvíli nevztekat. Musela se kousnout do rtu, aby to neřekla nahlas.
Amyrlin chvíli mlčela. "Užitečného," řekla nakonec. "Něco užitečného. Chtěla jsi meč. Dejme tomu, že na mě zaútočil muž s mečem. Co udělám? Určitě něco užitečného. Tohle, myslím."
Egwain měla na chvíli dojem, že kolem ženy na opačném kraji palandy vidí záři. Vzduch jako by zhoustl. Nezměnilo se nic, co by Egwain viděla, ale rozhodně tu změnu cítila. Pokusila se zvednout ruku. Nedokázala jí pohnout, jako by byla po krk v hustém rosolu. Mohla pohnout pouze hlavou.
"Pusť mě!" zaskřípala zuby Nyneiva. Zuřivě pohlížela na amyrlin a trhala hlavou sem a tam, ale jinak seděla nehybně jako socha. Egwain si uvědomila, že není sama, koho to drží. "Pusť mě!"
"Užitečné, nemyslíš? A není to nic, jenom vzduch." Amyrlin mluvila konverzačním tónem, jako by se bavily nad šálkem čaje. "Velký muž se všemi těmi svaly a mečem, a ten meč by mu nebyl k ničemu, stejně jako chloupky na prsou."
"Říkám, pusť mě!"
"A když se mi nelíbí, kde stojí, no, můžu ho zvednout." Nyneiva zuřivě chrčela, když se pomalu zvedla, pořád vsedě, až se hlavou téměř dotýkala stropu. Amyrlin se usmála. "Častokrát jsem si přávala, abych tohle mohla sama použít k létání. Záznamy nám prozrazují, že Aes Sedai mohli létat, tenkrát ve věku pověstí, ale nepíše se tam, jak to vlastně dělali. Rozhodně ne takhle. Takhle to nefunguje. Mohla bys natáhnout ruku a zvednout truhlu, která by vážila tolik co ty. Vypadáš silná. Ale kdyby ses snažila udržet

sebe, nikdy se nedokážeš zvednout do vzduchu."
Nyneiva zuřivě házela hlavou, ale žádnými jinými svaly nedokázala pohnout. "Světlo tě spal, pusť mě!"
Egwain ztěžka polkla a doufala, že se také nezvedla.
"Takže," pokračovala amyrlin, "velký chlupatý mužský a tak dál. Nic by mi nemohl udělat, zatímco já bych mu mohla provést cokoliv. No, kdybych chtěla," - amyrlin se předklonila a její úsměv náhle nevypadal příliš přátelsky - "mohla bych ho obrátit hlavou dolů a naplácat mu na zadek. Přesně jako -"
Náhle amyrlin odlétla dozadu tak rychle, že se hlavou uhodila o zeď, a tam zůstala, jako by ji něco tisklo ke stěně.
Egwain zírala a v ústech jí vyschlo. Tohle se neděje. To není pravda.
"Měly pravdu," poznamenala amyrlin. Mluvila stísněným hlasem, jako by nemohla pořádně dýchat. "Říkaly, že se učíš rychle. A taky tvrdily, že se musíš rozčílit, aby ses dostala ke kořeni toho, co můžeš udělat." S námahou se nadechla. "Nemohly bychom se navzájem pustit, dítě?"
Nyneiva, vznášející se ve vzduchu s planoucíma očima, řekla: "Pusť mě dolů hned teď, nebo -" Náhle se zatvářila užasle, jako by něco ztratila. Tiše pohybovala rty.
Amyrlin se posadila a protáhla si záda. "Ještě nevíš všechno, že, dítě? Ani setinu. Nečekala jsi, že tě dokážu odříznout od pravého zdroje. Pořád cítíš, že tu je, ale nemůžeš se ho dotknout o nic víc, než se ryba může dotknout měsíce. Až se naučíš dost na to, aby ses mohla stát hotovou sestrou, žádná žena ti to nedokáže provést. Čím silnější budeš, tím víc Aes Sedai to bude chtít, aby tě přinutily udělat něco proti tvé vůli. Nemyslíš, že by ses měla učit?" Nyneiva pevně stiskla rty a zachmuřeně hleděla amyrlin do očí.
Amyrlin si povzdechla. "Kdybys byla jen o vlásek méně schopná, dítě, poslala bych tě správkyni novicek a řekla jí, aby tě tam nechala po zbytek života. Ale dostane se ti, čeho zasluhuješ."
Nyneivě se rozšířily oči a ona měla právě tak dost času, aby vyjekla, než s hlasitým zaduněním dopadla na palandu. Egwain sebou trhla. Slamník byl tenký a dřevo pod ním tvrdé. Nyneiva se s kamenným výrazem vsedě o kousíček pohnula, jenom o vlásek.
"A teď," prohlásila pevně amyrlin, "pokud netoužíš po dalších ukázkách, bychom se měly dát do učení. Vlastně by se dalo říci, že budeme pokračovat ve vaší výuce."
"Matko?" zeptala se tiše Egwain. Pořád se od krku dolů nemohla pohnout.
Amyrlin se na ni tázavě podívala a pak se usmála. "Aha. Promiň, dítě. Obávám se, že mne plně zaujala tvá přítelkyně." Náhle se Egwain zase mohla hýbat. Zvedla ruce, čistě jenom proto, aby se přesvědčila, že to může udělat. "Jste obě připraveny na hodinu?"
"Ano, matko," odpověděla rychle Egwain.
Amyrlin se s pozvednutým obočím podívala na Nyneivu.
Nyneiva po chvíli stísněným hlasem odpověděla: "Ano, matko."
Egwain vydechla úlevou.
"Dobrá. Nuže. Vyprázdněte svou mysli, musí vám zůstat jenom pomyšlení na poupě."
Než amyrlin odešla, Egwain byla celá zmáčená potem. Myslela si, že některé Aes Sedai jsou přísné učitelky, ale tahle usmívající se, na pohled zcela obyčejná žena z ní dostala poslední kapku síly, vytáhla ji ven, a když už nic nezůstalo, zdálo se, že se natáhla a vytáhla ven i to. Nicméně všechno šlo dobře. Když se za amyrlin zavřely dveře, Egwain zvedla ruku. Kousíček nad špičkou ukazováčku jí vyskočil malý plamínek a pak přetančil z prstu na prst. Tohle by neměla dělat bez učitelky - nebo aspoň bez jedné z přijatých novicek - která by na ni dohlédla, ale Egwain byla příliš vzrušená svým pokrokem, než aby jí to vadilo.
Nyneiva vyskočila na nohy a na zavírající se dveře hodila polštář. "Ta - ta ohavná, sprostá, mizerná - čarodějnice! Světlo ji spal! Nejradši bych ji hodila rybám. Ráda bych ji nacpala věcma, po kterých by zezelenala až do konce života! Je mi jedno, že je dost stará, aby mohla být moje matka. Kdybych ji dostala do rukou v Emondově Roli, neposadila by se aspoň..." Zaskřípala zuby tak hlasitě, až Egwain nadskočila.
Egwain nechala plamínek uhasnout a upřela oči do klína. Zatoužila po tom, aby se jí podařilo vymyslet nějaký způsob, jak se dostat z kajuty, aniž by upoutala Nyneivinu pozornost.
Lekce pro Nyneivu neprobíhala dobře, protože do chvíle, než amyrlin odešla, musela držet svůj hněv na uzdě. Nyneivě nikdy nic pořádně nešlo, pokud nebyla rozzlobená, a pak to z ní všechno vyletělo

najednou. Když už kdoví pokolikáté neuspěla, amyrlin udělala všechno, co bylo v jejích silách, aby Nyneivě zase zvedla náladu. Egwain by byla velice ráda, kdyby Nyneiva dokázala zapomenout, že tu byla a všechno viděla a slyšela.
Nyneiva škrobeně došla k palandě a tam se s pohledem upřeným na stěnu a pěstmi zaťatými zastavila. Egwain se toužebně zadívala ke dveřím.
"To nebyla tvoje chyba," řekla Nyneiva a Egwain sebou trhla.
"Nyneivo, já -"
Nyneiva se obrátila a podívala se na ni. "To nebyla tvoje chyba," zopakovala, byť nepřesvědčivě. "Ale jestli o tom jenom cekneš, já tě - já tě..."
"Ani slovíčko," pospíšila si ji ujistit Egwain. "Už si ani nepamatuju, o čem nemám vykládat."
Nyneiva se na ni ještě chvíli dívala a pak kývla. Náhle se zazubila. "Světlo, vždycky jsem si myslela, že nic nemůže chutnat hůř než čerstvý kořen ostropysku. Až se zase příště budeš chovat jako husa, tak si na to vzpomenu, takže si dávej pozor."
Egwain zamrkala. To byla první věc, kterou amyrlin udělala, aby Nyneivu rozčílila. Náhle se objevila tmavá kapka jakési hmoty, která se leskla jako omastek a ohavně páchla, a zatímco amyrlin pomocí síly Nyneivu držela, nacpala tu kapku vědmě do úst. Amyrlin jí dokonce podržela nos, aby ji to přinutila spolknout. A Nyneiva měla dobrou paměť, nikdy to, co jednou viděla, nezapomněla. Egwain byla přesvědčená, že pokud se Nyneiva rozhodne něco udělat, nic ji od toho neodradí. A přes úspěchy s tančícím plamínkem by ona nikdy nedokázala přitisknout amyrlin ke stěně. "Aspoň že už se ti nedělá špatně z toho kymácení."
Nyneiva zavrčela a pak se krátce, ostře zasmála. "Na to, aby mi bylo špatně, jsem strašně rozčílená." Opět se nevesele zasmála a zavrtěla hlavou. "Je mi hrozně, aby mi bylo ještě špatně. Světlo, mám pocit, jako by mě někdo pozpátku protáhl dírou po suku. Jestli takhle vypadá výcvik novicky, tak tě to určitě donutí učit se rychle."
Egwain se mračila na svá kolena. Ve srovnání s tím, jak zacházela s Nyneivou, ji amyrlin jenom prosila, usmívala se, když Egwain uspěla, cítila s jejími neúspěchy a pak jí opět lichotila. Ale všechny Aes Sedai tvrdily, že věci budou v Bílé věži jiné, i když nechtěly říci v čem. Pokud by Egwain měla procházet tím, čím právě prošla Nyneiva, den za dnem, určitě by to nevydržela.
Pohyb lodi se změnil. Kymácení zeslábloa na palubě nad hlavou jim zaduněly kroky. Jakýsi muž křičel cosi, čemu Egwain neporozuměla.
Podívala se na Nyneivu. "Myslíš... Tar Valon?"
"To se dá zjistit jenom jedním způsobem," opáčila Nyneiva a odhodlaně stáhla plášť z kolíčku.
Když dorazily na palubu, všude pobíhali námořníci, tahali za provazy, stahovali plachty a připravovali dlouhá vesla. Vítr se ztišil do pouhého vánku a mraky prořídly.
Egwain spěchala k zábradlí. "Je to on! Je to Tar Valon!" Nyneiva se k ní s bezvýraznou tváří připojila.
Ostrov byl tak velký, až to vypadalo, že se řeka rozdělila ve dvě. Z obou břehů se k ostrovu klenuly mosty, které vypadaly jako vyrobené z krajky, a na břehu sahaly daleko, až za mokřiny u vody. Městské hradby, Zářící hradby Tar Valonu, se pokaždé, když z mraků vykouklo slunce, bíle zaleskly. A na západním břehu, černá proti obloze, se zvedala Dračí hora, z jejíhož rozlomeného vrcholku stoupal tenký proužek kouře. Na rozlehlé pláni, na níž se občas objevovaly nízké pahorky, to byla jediná vysoká hora. Dračí hora, stojící na místě, kde zahynul Drak. Dračí hora, vytvořená smrtí Draka.
Egwain si přála, aby si při pohledu na horu nevzpomněla na Randa. Muž, který může usměrňovat. Světlo, pomoz mu.
Říční královna proplula širokým otvorem ve vysoké okrouhlé zdi, která sahala daleko do řeky. Uvnitř se kolem kulatého přístavu táhlo jedno přístavní molo. Námořníci svinuli poslední plachty a nyní používali pouze vesla, když s lodí couvali k molu. Kolem hráze na prázdná přístaviště vedle těch, která již byla zaplněná, nyní vplouvaly ostatní lodi, které sem přibyly po řece. Praporec s bílým plamenem poháněl přístavní dělníky po již tak zalidněném molu.
Amyrlin přišla na palubu dřív, než byla přivázána uvazovací lana, ale jakmile se objevila, dělníci ihned přistavili lávku. Po amyrlinině boku kráčela Leana s berlou s plamenem na horním konci v ruce a ostatní Aes Sedai je z lodi následovaly na břeh. Žádná z nich se na Egwain s Nyneivou ani neohlédla. Na molu

přivítala amyrlin delegace - Aes Sedai se šátky, které se uctivě klaněly a líbaly amyrlinin prsten. Na molu se to lidmi jenom hemžilo, z lodí byl vykládán náklad, vojáci se řadili k vylodění, muži chvátali pro náklad a z hradeb znělo břeskné troubení trubek, které soutěžilo s jásotem přihlížejících.
Nyneiva si hlasitě odfrkla. "Vypadá to, že na nás zapomněly. Pojď. Postaráme se o sebe."
Egwain váhala vzdát se pohledu na Tar Valon, nicméně následovala Nyneivu do podpalubí, aby si posbírala věci. Když se vrátily na palubu s ranci v rukou, vojáci a trubači byli pryč - a Aes Sedai také. Muži na palubě otevírali poklopy a stáčeli do nich lana. Na palubě Nyneiva popadla za ruku jednoho z dělníků, podsaditého chlapíka v hrubé hnědé košili bez rukávů. "Naše koně," začala.
"Mám práci," zavrčel muž a vytrhl se jí. "Všecky koně odvedou do Bílý věže." Prohlédl si je od hlavy k patě. "Jestli máte ve Věži něco na práci, tak byste si měly pospíšit. Aes Sedai nemaj rády, když nováčci chodějí pozdě." Další muž, který zápasil se svinovaným lanem, na něho zařval, a chlapík bez ohlédnutí ženy opustil.
Egwain si s Nyneivou vyměnila pohled. Vypadalo to, že je to skutečně jen na nich.
Nyneiva s výrazem zachmuřeného odhodlání sešla po lávce z lodi, ale Egwain za ní kráčela sklíčeně. Ve vzduchu se vznášel pach dehtu. Všechny ty řeči o tom, že nás tu chtějí, a teď je jim to zřejmě jedno.
Z přístaviště vedlo široké schodiště nahoru k velkému oblouku z tmavého kamene. Když k němu Egwain s Nyneivou dorazily, zůstaly ohromeně stát a jenom zíraly.
Každá budova tu vypadala jako palác, i když většina domů, které stály poblíž oblouku, zřejmě byly podle vývěsních štítů hostince či krámy. Všude byla vidět umná kamenořezba a řady budov jako by byly navrženy tak, aby se doplňovaly a vyrovnávaly jedna druhou. Každému musely připadat jako součásti jednoho ohromného vzoru. Některé stavby vůbec nevypadaly jako domy, ale jako obrovské lámající se vlny či olbřímí lastury či ornamentální, větrem ošlehané útesy. Přímo naproti oblouku bylo velké náměstí s fontánou a stromy a Egwain dohlédla na další náměstí za ním. Nad tím vším se zvedaly věže, vysoké a půvabné, a některé byly propojené i ve značné výšce klenutými můstky. A nad celým městem se zvedala jedna věž, vyšší a větší než všechny ostatní, stejně bílá jako samotné Zářící hradby.
"Když poprvé uvidíte pohádku, vezme vám to dech," ozval se za nimi ženský hlas. "Tady vlastně i podesáté, dokonce i posté."
Egwain se otočila. Ta žena byla Aes Sedai. Egwain si tím byla jistá, i když neměla šátek. Žádná jiná žena by nevypadala tak bezvěce. A také se ta žena nesla se sebevědomím, které Egwainin předpoklad očividně potvrzovalo. Pohled na její ruku Egwain odhalil zlatý prsten znázorňující hada, jenž požírá vlastní ocas. Tato Aes Sedai byla buclatá, měla hřejivý úsměv a byla to ta nejzvláštnější žena, jakou kdy Egwain viděla. Ani její obliny nemohly zakrýt vysedlé lícní kosti a oči měla trochu šikmé, jasné a světle zelené a vlasy téměř barvy ohně. Egwain se jen tak tak zarazila, aby se nad těmi vlasy a šikmýma očima nezahihňala.
"Ogierská stavba, samozřejmě," pokračovala dále Aes Sedai, "a podle některých jejich nejlepší dílo. Jedno z prvních měst postavených po Rozbití světa. Tenkrát tu nebylo víc než pár set lidí - a určitě ne víc než dvacet sester - ale oni to postavili pro budoucí potřeby."
"Je to rozkošné město," utrousila Nyneiva. "Máme jít do Bílý věže. Přišly jsme se sem učit, ale nikomu zřejmě nezáleží na tom, jestli zůstaneme, nebo odejdeme."
"Ovšemže záleží," odtušila žena s úsměvem. "Přišla jsem sem pro vás, ale zdržela jsem se s amyrlin. Já jsem Sheriam, správkyně novicek."
"Já nebudu novicka," prohlásila Nyneiva pevným hlasem poněkud příliš rychle. "Amyrlin sama říkala, že budu patřit k přijatým novickám."
"To mi také řekly." Sheriam vypadala pobaveně. "Ještě nikdy jsem o někom takovém neslyšela, ale říkají, že ty jsi... zvláštní. Nicméně nezapomínej, že si do své pracovny mohu povolat i jednu z přijatých novicek. Sice na to musíš porušit víc pravidel, než kdybys byla pouhá novicka, ale už se to párkrát stalo."
Sheriam se obrátila k Egwain, jako by si nepovšimla toho, jak se Nyneiva mračí. "A ty jsi naše nová novicka. Vždycky mě potěší, když vidět přicházet novicku. V dnešních dobách jich je tak málo. S tebou čtyřicet. Jenom čtyřicet. A jen osm nebo devět z nich povýší mezi přijaté novicky. I když já si myslím, že ty si s tím nemusíš příliš lámat hlavu, pokud budeš tvrdě pracovat a učit se. Práce je tu těžká, a dokonce ani dívka s takovým nadáním, jaké máš podle toho, co jsem slyšela, ty, to nebudeš mít snadné. Jestli to

nezvládneš, i když to bude velice těžké, nebo jestli se pod tím náporem zlomíš, bude lepší, když to zjistíme hned, a ty si pak půjdeš svou cestou, než aby ses stala sestrou, kdy na tobě budou záviset ostatní. Život Aes Sedai není jednoduchý. My tě na to tady připravíme, pokud v sobě máš to, co je potřeba."
Egwain polkla. Zlomit se pod náporem? "Zkusím to, Sheriam Sedai," řekla tichounce. A nezlomím se.
Nyneiva se na ni ustaraně podívala. "Sheriam..." Zarazila se a zhluboka se nadechla. "Sheriam Sedai," - ten čestný titul ze sebe dostala málem násilím - "musíte na ni být tak tvrdé? Tělo zvládne jenom určitý věci. Já vím... něco... o tom, čím musejí novicky projít. Určitě není nutné ji lámat jenom proto, abyste zjistily, jak je silná."
"Myslíš to, co ti dneska provedla amyrlin?" Nyneiva ztuhla. Sheriam se zřejmě snažila netvářit pobaveně. "Říkala jsem ti, že jsem s amyrlin hovořila. Kvůli své přítelkyni si ale nedělej starosti. Výcvik novicek je tvrdý, ale tolik zase ne. To je pro těch několik prvních týdnů mezi přijatými novickami." Nyneivě spadla brada. Egwain měla dojem, že vědmě vylezou oči z důlků. "Abychom vychytaly těch pár, které snad proklouzly výcvikem novicek bez toho, že na to mají. Nemůžeme riskovat, aby se jedna z nás - jedna z hotových Aes Sedai - pod tlakem světa tam venku zhroutila." Aes Sedai je obě uchopila za ramena. Nyneiva si zřejmě ani pořádně neuvědomovala, kam vlastně jde. "Pojďte," vyzvala je Sheriam, "doprovodím vás do vašich pokojů. Bílá věž čeká."

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Pod Dýkou

Noc na okraji Rodovrahovy Dýky byla studená, jak už tak noci v horách bývají. Od vysokých štítů vál dolů vítr, který přinášel mráz jejich sněhových čepic. Rand se na tvrdé zemi převracel a v polospánku tahal za plášť a pokrývky. Ruka mu zabloudila k meči, který měl položený vedle sebe. Ještě jeden den, pomyslel si ospale. Ještě jeden den, a pak pojedeme. Jestli ani zítra nikdo nepřijde, ani Ingtar, ani temní druzi, odvezu Seléné do Cairhienu.
Už si to říkal předtím. Každý den, který strávili na svahu hory, pozorujíce místo, o němž Hurin tvrdil, že tamtudy v tom druhém světě vedla stopa - kde Seléné tvrdila, že se na tomto světě určitě objeví temní druhové - si Rand říkal, že je čas odejít. A pak Seléné promluvila o Valerském rohu a pohladila ho po ruce a podívala se mu do očí, a on, dřív než si to uvědomil, souhlasil s tím, že počkají ještě den, než odjedou.
Rand se choulil před mrazivým větrem a vzpomínal na to, jak ho Seléné hladila po ruce a jak se mu dívala do očí. Kdyby to viděla Egwain, umyla by mi hlavu a Seléné taky. Egwain už by touto dobou měla být v Tar Valonu a učit se na Aes Sedai. Až mě příště uvidí, nejspíš se mě pokusí zkrotit.
Znovu se překulil a ruka mu sklouzla za meč na ranec s harfou a flétnou Toma Merrilina. Bezděčně sevřel do dlaně kejklířův plášť. Myslím, že jsem byl tehdy šťastný, i když jsem se snažil zachránit si život útěkem. Hrával jsem za večeři na flétnu. Byl jsem příliš nevědomý, abych poznal, co se kolem děje. Teď není cesty zpátky.
Otřásl se a otevřel oči. Jediné světlo pocházelo z ustupujícího měsíce - úplněk byl teprve nedávno - který visel nízko nad obzorem. Oheň by je prozradil těm, na něž číhali. Loial si ze spánku mumlal, znělo to jako

tiché hřmění. Jeden z koní přešlápl. Hurin měl první hlídku, seděl na kusu skály, vyčnívající ze země o kousek výš na svahu. Brzy přijde Randa vzbudit, aby se vyměnili.
Rand se převrátil... a ztuhl. V měsíčním světle uviděl Seléné, jak se sklání nad jeho sedlovými brašnami a sahá na přezky. Její bílé šaty sbíraly slabé světlo měsíce. "Potřebuješ něco?"
Seléné nadskočila a vyplašeně se na něj podívala. "Ty - tys mě polekal."
Rand se zvedl, odhrnul pokrývky a zabalil se do pláště. Pomalu k ní došel. Byl si jist, že když se ukládal ke spánku, položil sedlové brašny těsně vedle sebe. Vždycky je měl u sebe. Teď jí je vzal. Všechny přezky byly zapnuté, i ty na straně, kde byl ten zatracený praporec. Jak může můj život záviset na tom, že ho budu mít u sebe? Kdyby ho někdo uviděl a poznal, zemřel bych už jen proto, že ho mám.
Podezřívavě se zadíval na Seléné.
Seléné zůstala, kde byla, a vzhlížela k němu. V tmavých očích se jí odrážel měsíc. "Přišlo mi," řekla, "že už mám ty šaty na sobě příliš dlouho. Aspoň bych si je mohla vykartáčovat, kdybych si mohla na chvíli obléknout něco jiného. Třeba tvoji košili."
Rand kývl a zaplavila ho úleva. Její šaty mu připadaly stejně čisté, jako když ji poprvé uviděl, ale věděl, že kdyby se na Egwaininých šatech objevila byť jen maličká skvrnka, ona by je okamžitě vyprala. "Jistě."
Otevřel velkou kapsu, v níž měl až na praporec nacpané všechny své věci, a vytáhl jednu z těch bílých hedvábných košil.
"Děkuji." Seléné si dala ruce za záda. Rand si uvědomil, že si rozepíná knoflíčky.
S rozšířenýma očima se od ní odvrátil.
"Kdybys mi s tím pomohl, bylo by to mnohem snazší."
Rand si odkašlal. "To by se nehodilo. Nejsme si zaslíbeni nebo tak..." Přestaň na to myslet! Ty se nikdy nemůžeš oženit. "Prostě by se to nehodilo."
Seléné se tiše zasmála a Randovi projel po zádech mráz, jako by mu přejela prstem po páteři. Snažil se neposlouchat šustění za sebou. Řekl: "Ehm... zítra... zítra vyrazíme ke Cairhienu."
"A co Valerský roh?"
"Třeba jsme se zmýlili. Třeba tudy vůbec nepůjdou. Hurin říká, že přes Rodovrahovu Dýku vede několik průsmyků. Kdyby zabočili na západ jenom o kousek dřív, nemuseli by k horám vůbec dorazit."
"Ale stopa, kterou jsme sledovali, vede tudy. Určitě sem přijdou. Roh sem přijde. Už se můžeš otočit."
"Tvrdíš to, ale nemůžeme vědět, jestli..." Rand se obrátil a slova mu odumřela na rtech. Seléné měla šaty přehozené přes ruku a na sobě měla jeho košili, která na ní visela jako pytel. Byla to delší košile, ušitá na jeho výšku, ale ona byla na ženu dost vysoká. Podolek jí končil kus nad koleny. Nebylo to tím, že by nikdy předtím neviděl dívčí nohy. Dívky ve Dvouřící si vždycky vysoko vyvazovaly sukně, když se brodívaly v jezírcích v Luhu. Jenže s tím přestávaly dávno předtím, než byly dost staré, aby si spletly vlasy, a tohle navíc bylo potmě. V měsíčním světle Selénina pleť málem zářila.
"Co to nevíš, Rande?"
Zvuk jejího hlasu mu rozmrazil klouby. S hlasitým zakašláním se otočil jinam. "Ehm... myslím... ehm... já... ehm..."
"Mysli na slávu, Rande." Dotkla se jeho zad a Rand se málem zneuctil tím, že vyjekl. "Mysli na slávu, která připadne tomu, kdo najde Valerský roh. Jak budu hrdá stát vedle toho, kdo bude roh držet v rukou. Nemáš ani ponětí, kam až se dostaneme, ty a já. S Valerským rohem v rukou se můžeš stát králem. Můžeš se stát druhým takovým králem, jako byl Artuš Jestřábí křídlo. Můžeš..."
"Urozený pane Rande!" Do tábora bez dechu doběhl Hurin. "Můj pane, oni..." Zastavil se a málem se zalkl. Sklopil zrak a zůstal stát, přičemž si mnul ruce. "Odpusť mi, má paní. Nechtěl jsem... já... Odpusť mi."
Loial se posadil a pokrývka i plášť se mu svezly na stranu. "Co se děje? To už mám jít na hlídku?"
Podíval se na Randa a Seléné a dokonce i v měsíčním světle bylo zřetelně vidět, jak se mu rozšířily oči.
Rand zaslechl, jak si Seléné za ním povzdechla. Ustoupil od ní a pořád se na ni odmítal podívat. Má tak bílé nohy, tak hladké. "Co se děje, Hurine?" Snažil se mluvit klidným hlasem. Zlobil se na Hurina, na sebe, nebo na Seléné? Na ni přece není proč se zlobit. "Viděl jsi něco, Hurine?"
Slídič mluvil se stále sklopenýma očima. "Oheň, můj pane, dole v kopcích. Nejdřív jsem si ho nevšiml. Udělali ho malý a schovali ho, ale zakryli ho tak, aby ho nezahlídl někdo, kdo je sleduje, ne někdo, kdo

je před nima a nad nima. Tak dvě míle, urozený pane Rande. Určitě míň než tři."
"Fain," prohlásil Rand. "Ingtar by si s někým, kdo ho sleduje, hlavu vůbec nelámal. Musí to být Fain."
Náhle nevěděl, co dělat. Čekali tu na Faina, ale teď, když ten člověk byl jenom o míli dál, tak si Rand nebyl tak jistý. "Ráno... Ráno ho budeme sledovat. Až nás dožene Ingtar s ostatními, budeme jim ho moct rovnou ukázat."
"Takže," ozvala se Seléné. "Necháš tohohle Ingtara sebrat Valerský roh. A všechnu slávu."
"Nechci..." Rand se bezmyšlenkovitě otočil a ona tam stála, bledé nohy nahé v měsíčním světle, a na tom, jestli je má holé nebo ne, jí naprosto nezáleželo. Jako bychom tu byli sami, napadlo ho z ničeho nic. Chce muže, který hledá roh. "My tři jim ho nevezmeme. Ingtar má s sebou dvacet kopiníků."
"Ale ty přece nevíš, že jim ho nemůžeš vzít. Kolik mužů jde za tím člověkem? To taky nevíš." Mluvila klidně, ale naléhavě. "Dokonce ani nevíš, jestli ti lidé, co tam dole táboří, vůbec Valerský roh mají. A jediný způsob, jak to zjistit, je zajít tam dolů a podívat se. Vezmi s sebou alantina. Oni velice dobře vidí, dokonce i v měsíčním světle. A on je taky dost silný, aby roh v truhlici unesl, pokud se ty rozhodneš správně."
Má pravdu. Ani nevíš jistě, jestli to je Fain. Byla by to vážně nádhera, nechat Hurina hledat stopu, která tam vůbec není, když budou všichni nechránění na otevřeném prostranství a skuteční temní druzi by opravdu nakonec dorazili. "Půjdu sám," prohlásil tedy Rand. "Hurin s Loialem zůstanou hlídat tebe."
Seléné se k němu se smíchem připojila a pohybovala se tak půvabně, až to Randovi připadalo, že tančí. Když k němu vzhlédla, měsíční stíny jí halily tvář tajemstvím, tajemstvím, které ji činilo ještě krásnější. "Já se o sebe dokážu postarat sama, dokud se nevrátíš, abys mne chránil. Vezmi s sebou alantina."
"Má pravdu, Rande," ozval se Loial a vstal. "Opravdu vidím v měsíčním světle lépe než ty. S mýma očima nebudeme muset chodit tak blízko, jako kdybys šel sám."
"No dobře." Rand si došel pro meč a připjal si ho k pasu. Luk a toulec nechal, kde byly. Luk by mu nebyl ve tmě k ničemu, a on se navíc hodlal jen dívat, ne bojovat. "Hurine, ukaž mi ten oheň."
Slídič ho odvedl nahoru na skalisko, které jako ohromný kamenný prst trčelo ze svahu hory. Oheň byl pouhou tečkou - když mu ho Hurin ukázal, zprvu ho vůbec neviděl. Ať tam tábořil, kdo chtěl, rozhodně se nechtěl nechat vidět. Rand si zapamatoval, kde oheň zahlédl.
Když se vrátili do tábora, Loial již nasedlal Rudocha i svého koně. Jak se Rand šplhal hnědákovi na hřbet, Seléné ho popadla za ruku. "Pamatuj na slávu," řekla tiše. "Pamatuj." Košile jí padla lépe, než si Rand pamatoval, a dokonale přilnula k jejím lepým tvarům.
Rand se zhluboka nadechl a zadržel ruku. "Dávej na ni dobrý pozor, Hurine. Loiale?" Jemně pobídl Rudocha do kroku. Ogierův velký oř se ploužil za ním.
Nesnažili se jít příliš rychle. Horské úbočí halila noc a měsíční stíny při chůzi také nepomáhaly. Rand už oheň neviděl - bezpochyby byl oheň teď, když s ním měl oči v jedné rovině, mnohem lépe schovaný - ale dobře si pamatoval místo, kde jej viděl předtím. Někomu, kdo se učil lovit v bludišti Luhu ve Dvouříčí, by najít oheň nemělo dělat potíže. A co pak? Před očima se mu vynořila Selénina tvář. Jak budu hrdá stát vedle toho, kdo bude roh držet v rukou.
"Loiale," řekl náhle, protože si snažil pročistit hlavu, "co je to ten alantin, jak ti pořád říká?"
"To je ve starém jazyce, Rande." Ogierův kůň si nejistě vybíral cestu, ale Loial ho vedl stejně jistě, jako by byl bílý den. "Znamená to bratr a je to zkráceně tia avende alantin. Bratr stromů. Stromový bratr. Je to velice formální, ale já slyšel, že Cairhieňané jsou formální. Přinejmenším vznešené rody. Obyčejní lidé, které jsem viděl, nebyli vůbec formální."
Rand se zamračil. Pro formální urozený rod z Cairhienu by ovčák určitě nebyl dost dobrý. Světlo, Mat měl pravdu. Už blázníš, a navíc trpíš velikášstvím. Ale kdybych se mohl oženit...
Přál si, aby mohl přestat myslet, a než si to uvědomil, vytvořila se v jeho nitru prázdnota, takže myšlenky vypadaly vzdálené, jako by patřily někomu jinému. Zářil tam saidín, kynul mu. Rand zaskřípal zuby a nevšímal si ho. Bylo to jako nevšímat si žhavého uhlíku v hlavě, ale aspoň se dokázal udržet. Jen tak tak. Málem prázdnotu opustil, ale tam někde ve tmě byli temní druzi, a byli stále blíž. A trolloci. Rand prázdnotu potřeboval, potřeboval dokonce i nepříjemný klid prázdnoty. Nemusím se ho dotýkat. Nemusím.
Po chvíli přitáhl Rudochovi otěže. Zastavili se na úpatí kopce a řídce roztroušené stromy na svazích byly

ve tmě úplně černé. "Myslím, že už musíme být blízko," poznamenal tiše. "Lepší bude, když zbytek cesty dojdeme pěšky." Sklouzl z koně a přivázal kaštanového hřebce k větvi.
"Jsi v pořádku?" ptal se šeptem Loial při sesedání. "Mluvíš nějak divně."
"Jsem v pořádku." Přesto si uvědomil, že mluví napjatým hlasem. A s námahou. Saidín ho volal. Ne!
"Buď opatrný. Nejsem si jistý, jak přesně to je daleko, ale ten oheň by měl být někde přímo před námi. Myslím, že na kopci." Ogier kývl.
Rand se pomalu kradl od stromu ke stromu, opatrně kladl nohy na zem a meč si držel u stehna, aby mu nezachřestil o strom. Byl vděčný, že tu není žádný podrost. Loial ho následoval jako velký stín. Všechno se ztrácelo v měsíčních stínech.
Náhle se díky šalebné hře měsíčního světla před Randem objevil stín a on ztuhl s rukou položenou na drsné kůře cesmíny. Nejasné hromádky na zemi se změnily v lidi zabalené v pokrývkách a o kousek dál několik větších hromádek. Spící trolloci. Museli oheň uhasit. V jednom paprsku, pohybujícím se mezi větvemi, se na zemi mezi oběma skupinkami zachytilo cosi ze zlata a stříbra. Měsíční světlo jako by zjasnělo a Rand na chvíli viděl zcela jasně. Postavu spícího muže, ležícího těsně vedle lesklé věci, ale to ho do očí neudeřilo. Truhlice. Valerský roh. A něco na truhlici, rudá tečka blýskající se ve světle měsíčního paprsku. Dýka! Proč by Fain dával...
Loial položil mohutnou ruku Randovi na ústa a tím i na značnou část obličeje. Rand se otočil, aby se na ogiera podíval. Loial ukazoval kamsi doprava, pomalu, jako by sebemenší pohyb mohl přilákat pozornost.
Rand nejdřív nic neviděl, pak se však ten stín pohnul, ani ne o deset kroků dál. Vysoká mohutná postava s čenichem. Randovi se zadrhl dech v hrdle. Trollok. Trollok zvedl čenich, jako by větřil. Některé z těch potvor lovily podle čichu.
Na chvíli se prázdnota zachvěla. Někdo se v táboře temných druhů zavrtěl a trollok se obrátil, aby se tam podíval.
Rand ztuhl a nechal se obalit prázdnotou. Ruku měl nevědomky položenou na jílci meče. Prázdnota byla vším. Ať se už stalo cokoliv, stalo se to. Bez mrknutí pozoroval trolloka.
Znetvořený stín ještě chvíli pozoroval spící temné druhy, a pak, spokojen, se stočil pod stromem na zem. Téměř ihned se odtamtud ozvalo hlasité chrápání, jako když se trhá silná látka.
Loial se naklonil k Randovu uchu. "Spí," špitl nevěřícně.
Rand kývl. Tam mu vykládal, že trolloci jsou líní, nebyli ochotní dělat nic, pokud se nejednalo o zabíjení, nebo pokud je nepoháněl strach. Mládenec se obrátil zpátky k tábořišti.
Všechno bylo opět tiché a klidné. Na truhlici už nedopadal měsíční paprsek, ale Rand teď věděl, který stín to je. Viděl ji v duchu, vznášela se za prázdnotou, leskla se zlatem, vykládaná stříbrem, v záři saidínu. Valerský roh a dýka, kterou tolik potřeboval Mat, obojí téměř na dosah ruky. Vedle truhlice se objevila Selénina tvář. Ráno by mohli Fainův oddíl začít sledovat a počkat, dokud se k nim nepřipojí Ingtar. Pokud však Ingtar vůbec dorazí, pokud dokázal stopu sledovat i bez slídiče. Ne, lepší šanci už nikdy nedostanou. Všechno na dosah ruky. A na hoře čekala Seléné.
Rand kývl na Loiala, aby ho sledoval, svezl se na břicho a začal se plazit k truhlici. Zaslechl, jak ogier tlumeně zalapal po dechu, ale oči už upíral pouze na ten jediný stín před sebou.
Temní druzi a trolloci leželi napravo a nalevo od něj, ale jednou viděl Tama, když se připlížil k jelenovi tak blízko, že mu mohl položit ruku na bok, než zvíře odskočilo. Snažil se to od Tama naučit. Šílenství! Ta myšlenka připlula, byla nejasná, téměř mimo jeho vnímání. Tohle je šílenství! Ty - se - zbláznìš! Nejasné myšlenky, myšlenky někoho jiného.
Pomalu, tichounce se přikradl k tomu jedinému stínu a natáhl ruku. Setkal se s jemnými složitými rozvilinami vytepanými do zlata. Byla to truhlice, v níž spočíval Valerský roh. Na víku se však dotkl něčeho jiného. Dýky s obnaženou čepelí. Ve tmě se mu rozšířily oči. Vzpomněl si, co ta věc provedla s Matem, a ucukl. Prázdnota se s jeho podrážděním zavlnila.
Muž spící opodál - ani ne dva kroky od truhly, nikdo jiný neležel tak blízko - ve spánku zaúpěl a zazmítal se v pokrývkách. Rand nechal prázdnotu, aby odehnala myšlenky i strach. Muž, mumlající si neklidně ze spánku, se uklidnil.
Rand se vrátil k dýce, ale nedotkl se jí. Zpočátku Matovi také neublížila. Aspoň ne moc - ne rychle.

Potom jediným rychlým pohybem dýku zvedl a zasunul si ji za pás. Hned však ruku odtáhl, aby byl čas, po který se jí dotýkal holou rukou, co nejkratší. Snad to pomůže, Mat by bez té dýky zemřel. Cítil však dýku za pasem, skoro jako by ho táhla dolů, jako by se na něj tiskla. Ale v prázdnotě byl ten pocit vzdálený jako myšlenky a dýku rychle přestal vnímat. Docela jako by to bylo něco, nač je dávno zvyklý. Pohledem na stínem zahalenou truhlici nemarnil čas - roh musel být uvnitř, ale Rand nevěděl, jak ji otevřít, ani ji sám nedokázal zvednout - a začal se rozhlížet po Loialovi. Našel ogiera, jak se krčí nedaleko od něj a otáčí velkou hlavou sem a tam, jako by se díval ze spících lidských temných druhů na spící trolloky. Dokonce i v noci bylo zřejmé, že má Loial zorničky roztažené, jak nejvíc to šlo. V měsíčním světle vypadaly jeho oči jako talíře. Rand se natáhl a vzal Loiala za ruku.

Ogier sebou trhl a zalapal po dechu. Rand si položil prst na rty, přitáhl Loialovi ruku k truhlici a ukázal mu, že ji má zvednout. Chvíli - v noci, s temnými druhy a trolloky všude kolem mu to připadalo jako věčnost, i když to nemohlo trvat déle než pár vteřin - Loial jenom zíral. Pak pomalu uchopil truhlici a zvedl ji. Zdálo se, že s tou tíhou nemá nejmenší potíže.

Rand se opatrně, dokonce opatrněji, než sem přišel, vydal pryč z tábora, jda za Loialem s truhlou. Obě ruce měl položené na jílci meče a sledoval spící temné druhy i nehybné postavy trolloků. Všechny postavy začínaly mizet v temnotě. Jsme z toho skoro venku. Zvládli jsme to!

Muž, který spal vedle truhlice, se náhle posadil, přidušeně vyjekl a pak vyskočil na nohy. "Je pryč! Vzbuďte se, vy špinavci! Je prýýýýč!" Byl to Fainův hlas, Rand ho poznal dokonce i v prázdnotě. Ostatní se začali hrabat na nohy, temní druzi i trolloci, vrčíce a štěkajíce. Fainův hlas zesílil do úplného vytí. "Vím, že to jsi ty, al'Thore! Schováváš se přede mnou, ale já vím, že tam někde jseš! Najděte ho! Najděte ho! Al'Thoréé!" Lidé i trolloci se rozběhli do všech stran.

Rand, zahalený v prázdnotě, šel dál. Saidín, na který při vstupu do tábora málem zapomněl, slabě pulzoval.

"Nemohl nás vidět," zašeptal Loial. "Jakmile se dostaneme ke koním -"

Ze tmy vyskočil trollok, v lidské tváři měl místo úst a nosu krutý orlí zoban a kosinou už mával ve vzduchu.

Rand se pohnul bez přemýšlení. Byl jedno s čepelí meče. Kočka tančí na zdi. Trollok ječel, když padal, a ječel, když umíral.

"Utíkej, Loiale!" nařídil Rand. Saidín ho volal. "Utíkej!"

Jen nejasně si uvědomoval, že se Loial neohrabaně rozběhl, ale z temnoty se vynořil další trollok, tentokrát s kančím rypákem a kly, který pozvedl sekeru s dlouhým trnem. Rand hladce proplul mezi trolloka a ogiera. Loial musel dostat Valerský roh pryč. Trollok byl o hlavu a ramena vyšší než Rand, o polovinu širší v ramenou, a s tichým prskáním zaútočil. Dvořan poklepává svým vějířem. Tentokrát se žádný výkřik neozval. Rand couval za Loialem a rozhlížel se do noci. Saidín mu zpíval velice sladkou píseň. Jediná síla by je mohla všechny sežehnout, spálit Faina i ostatní na uhel. Ne!

Dva další trolloci, vlk a beran, jeden s ostrými zuby, druhý se zakřivenými rohy. Ještěrka v trní. Jak druhý trollok padal, Rand se plavně pozvedl z kleku a trollok se mu rohy otřel o rameno. Píseň saidínu ho sváděla, tahala za tisíc hedvábných vláken. Všechny je spal jedinou silou. Ne. Ne! Lepší zemřít, než tohle. Kdybych byl mrtvý, bylo by po všem.

Na dohled se objevila tlupa trolloků a nejistě se rozhlíželi. Byli tři nebo čtyři. Náhle jeden ukázal na Randa a zavyl. Ostatní mu odpověděli a zaútočili.

"Skončeme to!" zařval Rand a vrhl se jim v ústrety.

Na okamžik byly obludy tak překvapené, že zpomalily. Pak se s hrdelním řevem, radostným a krvežíznivým, vyřítili trolloci dopředu s pozvednutými meči a sekerami. Rand mezi nimi tančil na píseň saidínu. Kolibřík líbá medovou růži. Ta píseň byla tak mazaná, celého jej naplnila. Kočka na rozpáleném písku. Meč jako by mu v rukou ožil, tak jako nikdy předtím, a on bojoval, jako by ho čepel s volavkou mohla udržet z dosahu saidínu. Volavka roztahuje křídla.

Rand zíral na nehybné postavy na zemi kolem sebe. "Lepší být mrtvý," zamumlal. Zvedl zrak nahoru, kde na kopci ležel tábor nepřátel. Tam byl Fain, temní druzi a další trolloci. Bylo jich příliš mnoho, všechny by přemoci nedokázal. Bylo jich příliš mnoho, aby střet s nimi přežil. Vykročil tím směrem.

"Rande, pojď!" Prázdnotou kolem něj pronikl Loialův naléhavý šepot. "Pro život a pro Světlo, Rande,

tak už pojď!"
Rand se velice opatrně sklonil a otřel čepel do kabátce jednoho z trolloků. Pak, obřadně, jako by ho sledoval Lan, meč vrátil do pochvy.
"Rande!"
Randa jako by naléhavost situace nezajímala. K Loialovi se připojil u koní. Ogier právě přivazoval zlatou truhlici ke svému sedlu pomocí řemení od sedlových brašen. Plášť měl nacpaný pod truhlu, aby mu lépe seděla na sedle.
Saidín umlkl. Byla tam ta odpudivá záře, ale on ji držel zpátky, jako by ji skutečně přemohl. Zvědavě nechal prázdnotu zmizet. "Myslím, že se asi zbláznim," řekl. Náhle si uvědomil, kde vlastně jsou, a zadíval se směrem, odkud přišel. Z půl tuctu směrů se ozýval křik a vytí, známky pátrání, ale nikdo je nepronásledoval. Zatím. Vyhoupl se Rudochovi na hřbet.
"Občas nerozumím ani polovině z toho, co říkáš," poznamenal Loial. "Jestli se už musíš zbláznit, nemohlo by to počkat, dokud se nevrátíme k urozené paní Seléné a Hurinovi?"
"Jak chceš jet s tímhle na sedle?"
"Poběžím!" Ogier svá slova doprovodil tím, že se rychle rozběhl a koně táhl za sebou. Rand ho následoval.
Tempo, které Loial nasadil, bylo tak rychlé, že mu klusající kůň jen tak tak stačil. Rand si byl jist, že ho ogier dlouho neudrží, ale zatím se Loialovi nohy nepodlamovaly. Rand usoudil, že když se jednou ogier vytahoval, že předběhne koně, mohla to být i pravda. Loial se občas ohlížel, ale křik temných druhů a vytí trolloků utichalo v dáli.
I když půda začala stoupat, Loial nezpomalil a do jejich tábora na svahu doběhl jenom trochu zadýchaný.
"Máš ho." Seléné mluvila jásavě, když zrakem spočinula na ozdobně vypracované truhlici na Loialově sedle. Opět měla na sobě svoje šaty, a Randovým očím připadaly bílé jako padlý sníh. "Věděla jsem, že se rozhodneš správně. Mohla bych se... na něj podívat?"
"Sledoval vás některý z nich, můj pane?" vyptával se nervózně Hurin. Ohromeně zíral na truhlici, ale oči mu ujížděly do tmy na stráni. "Kdyby vás sledovali, museli bychom se rychle přesunout."
"Myslím, že nás nesledovali. Běž na skálu a podívej se, jestli něco nezahlédneš." Rand slezl na zem a Hurin chvátal nahoru. "Seléné, nevím, jak se ta truhlice otvírá. Loiale, ty to nevíš?" Ogier zavrtěl hlavou.
"Ukažte, zkusím to..." Dokonce i pro ženu Seléniny výšky bylo Loialovo sedlo vysoko. Seléné natáhla ruku, aby dosáhla na jemně vytepaný vzor na truhlici, přejela dlaní po rozvilině a stiskla. Ozvalo se cvaknutí a Seléné zvedla víko.
Vytáhla se na špičky, aby mohla sáhnout dovnitř, ale Rand se naklonil přes ni a Valerský roh vyndal. Už ho viděl předtím, ale nikdy se ho nedotkl. I když byl skvostně vypracovaný, nevypadal nijak staře nebo mocně. Zatočený zlatý roh, který měl kolem okraje vložený stříbrný nápis, se i ve slabém světle leskl. Rand se prstem dotkl zvláštních písmen. Zdálo se, že chytají měsíční světlo.
"Tia mi aven Moridin isainde vadin," četla Seléné. ,"Hrob není překážkou mému volání.' Ty budeš větší, než kdy byl Artuš Jestřábí křídlo."
"Odvezu ho do Shienaru urozenému pánu Agelmarovi." Měl by se dostat do Tar Valonu, napadlo ho, ale já jsem už s Aes Sedai skončil. Ať jim ho zaveze Agelmar nebo Ingtar. Vrátil roh zpátky do truhly. Měsíční světlo, které se od něj odráželo, mu padlo do očí.
"Tohle je šílené," řekla Seléné.
Rand sebou při tom slově trhl. "Šílené nebo ne, tohle udělám. Říkal jsem ti, Seléné, že po slávě netoužím ani v nejmenším. Tam jsem si myslel, že ano. Aspoň chvíli jsem si myslel, že chci..." Světlo, je tak krásná. Egwain. Seléné. Nejsem hoden ani jedné z nich. "Jako by mne něco posedlo." Přišel si pro mne saidín, ale já jsem ho zahnal mečem. Nebo je i tohle šílené? Zhluboka se nadechl. "Valerský roh patří do Shienaru. A pokud ne, tak urozený pán Agelmar bude vědět, co s ním."
Shora se vrátil Hurin. "Ten oheň tam je zase, urozený pane Rande, a je mnohem větší. Myslím, že jsem zaslechl křik. Všechno dole pod kopcem. Nemyslím, že zatím došli k hoře."
"Tys mě nepochopil, Rande," ozvala se Seléné. "Teď už se nemůžeš vrátit. Je to na tobě. Tihle druhové Temnot se prostě nevrátí jenom proto, že jsi jim Valerský roh vzal. Ani zdaleka ne. Pokud neznáš nějaký

způsob, jak je všechny pobít, tak nás budou honit tak, jako jsi ty honil je předtím."
"Ne!" Loiala i Hurina Randova prudkost zřejmě překvapila, Pokračoval tedy tišším hlasem. "Neznám žádný způsob, jak je všechny zabít. Co se týče mě, klidně si můžou žít věčně."
Seléniny dlouhé vlasy se zavlnily, jak jejich majitelka zavrtěla hlavou. "Takže se nemůžeš vrátit. Můžeš jít jenom dopředu. Můžeš dosáhnout bezpečí cairhienských hradeb dávno předtím, než se budeš moci vrátit do Shienaru. Copak ti pomyšlení na několik dalších dní v mé společnosti připadá tak tíživé?"
Rand upřeně zíral na truhlici. Seléné mu ani zdaleka nebyla na obtíž, ale v její blízkosti nedokázal přestat myslet na věci, na které by myslet neměl. Přesto kdyby jeli na sever, znamenalo by to riskovat střetnutí s Fainem a jeho stoupenci. V tom měla Seléné pravdu. Fain se nikdy nevzdá. Ingtar se také nevzdá. Pokud Ingtar jel na jih, Randa nenapadal žádný důvod, který by ho přinutil odbočit stranou, takže by měl Shienarec dříve či později do Cairhienu dorazit.
"Takže do Cairhienu," souhlasil. "Budeš mi muset ukázat, kde bydlíš, Seléné. Já jsem v Cairhienu ještě nikdy nebyl." Natáhl ruku, aby zavřel truhlici.
"Vzal jsi druhům Temnot ještě něco jiného?" zeptala se Seléné. "Říkal jsi něco o dýce."
Jak jsem jen mohl zapomenout? Nechal truhlici, jak byla, a vytáhl od pasu dýku. Čepel byla zakřivená jako roh a záštity tvořili zlatí hadi. Rubín, zasazený do jílce, byl velký jako nehet na palci a v měsíčním světle mrkal jako vraní oko. I když byla tolik zdobená, a jak věděl, i tolik pošpiněná, přesto se dýka nijak nelišila od jakéhokoliv jiného nože.
"Buď opatrný," varovala ho Seléné. "Nepořež se."
Randa zamrazilo. Už to, že ji jenom měl u sebe, bylo nebezpečné, a on rozhodně nechtěl vědět, co by se stalo, kdyby se s ní řízl. "Tohle je ze Shadar Logothu," vysvětloval ostatním. "Každého, kdo by ji měl delší dobu u sebe, pokřiví, pošpiní ho až do morku kostí tak, jako je pošpiněný i Shadar Logoth. Bez léčitelky Aes Sedai ta špína každého nakonec zabije."
"Tak to se stalo Matovi," poznamenal tiše Loial. "To by mě nikdy nenapadlo." Hurin zíral na dýku v Randově ruce a své vlastní ruce si otíral do předku kabátu. Slídič vůbec nevypadal šťastně.
"Nikdo z nás se toho nemusí dotýkat víc, než je nezbytně nutné," pokračoval Rand. "Najdeme nějaký způsob, jak ji nést -"
"Je to nebezpečné." Seléné se na dýku mračila, jako by hadi byli živí a navíc jedovatí. "Zahoď ji. Nechej ji tady nebo ji zakopej, jestli chceš, aby se nikomu nedostala do rukou, ale zbav se jí."
"Mat ji potřebuje," prohlásil pevně Rand.
"Je to příliš nebezpečné. Sám jsi to říkal."
"On ji potřebuje. Am... Aes Sedai říkaly, že když ji nebudou mít k léčení, zemře." Pořád ho mají uvázaného na provázku, ale tahle čepel ho přetne. Dokud se jí a toho rohu nezbavím, budou mě mít na provázku, ale já nebudu tancovat, ať už tahají jakkoliv silně.
Vložil dýku do truhlice, do zakřivení rohu - bylo tam právě tak dost místa - a přirazil víko. Zámek s hlasitým cvaknutím zapadl. "To by nás před ní mělo ochránit." Doufal, že ano. Lan říkal, že chvíle, kdy člověk musí mluvit nejvíc přesvědčivě, je ta, když si vůbec není jistý.
"Ta truhlice nás určitě ochrání," řekla Seléné stísněným hlasem. "A teď bych se ráda dospala."
Rand zavrtěl hlavou. "Jsme příliš blízko. Fain je zřejmě schopný mě najít. Občas to dokáže."
"Jestli se bojíš, vyhledej jednotu," poradila mu Seléné.
"Rád bych byl od těch temných druhů do rána co nejdál to bude možné. Nasedlám ti klisnu."
"Umíněnče!" Mluvila rozzlobeně, a když se na ni Rand podíval, rty se jí zvlnily v úsměvu, který však nikdy nedostoupil až k očím. "Umíněný muž je nejlepší, jakmile..." Odmlčela se, a to mu dělalo starosti. Ženy často nechávaly věci nevyřčeny, a i podle jeho omezených zkušeností právě to, co nedořekly, způsobovalo nejvíc potíží. Když kladl sedlo na její bílou klisnu a shýbal se, aby přitáhl podpínku, Seléné ho mlčky pozorovala.
* * *
"Všechny je sežeňte!" prskal Fain. Trollok s kozím čenichem couval. Oheň, nyní hojně krmený dřevem, osvětloval vršek pahorku a vrhal mihotavé stíny. Fainovi lidští průvodci se nyní choulili u ohně, protože se báli vydat se do noci se zbytkem trolloků. "Sežeň je, každýho, kdo ještě žije, a kdyby někoho napadlo, že uteče, dej jim na srozuměnou, že skončí jako tenhle." Ukázal na prvního trolloka, který mu přinesl

zprávu, že al'Thora není možné najít. Ještě stále ryl v zemi rozblácené vlastní krví a kopyty v křečích vytrhával drny. "Běž," zašeptal Fain a trollok s kozím čenichem odběhl do noci.
Fain se opovržlivě podíval na ostatní lidi - ještě pořád by mohli být užiteční - a pak se zahleděl do tmy směrem k Rodovrahově Dýce. Někde tam nahoře byl al'Thor, nahoře v horách. S rohem. Při tom pomyšlení Fain hlasitě zaskřípal zuby. Nevěděl, kde přesně je, ale něco ho táhlo k horám. K al'Thorovi. Tolik z Temného... daru... mu ještě zůstalo. Téměř o tom ani nepřemýšlel, snažil se na to nemyslet, až najednou poté, co Valerský roh zmizel - Zmizel! - tam byl al'Thor a přitahoval ho k sobě, jako maso přitahuje hladovějícího psa.
"Já už nejsem pes. Už nejsem pes!" Zaslechl, jak si ostatní nejistě poposedávají kolem ohně, ale on si jich nevšímal. "Zaplatíš za to, cos mi udělal, al'Thore! Celej svět mi zaplatí!" Šíleně se zachechtal do noci. "Celej svět mi zaplatí!"

KAPITOLA DVACÁTÁ

Saidín

Rand je nutil jet celou noc, pouze k ránu jim povolil krátkou zastávku, aby si koně trochu odpočinuli. A aby si odpočinul Loial. S Valerským rohem ve zlatostříbrné truhlici na sedle musel ogier jít nebo běžet před velkým koněm, i když si nikdy nestěžoval, ani je nezpomaloval. Někdy během noci překročili hranice Cairhienu.
"Chci jej znovu vidět," řekla Seléné, když zastavili. Sesedla a došla k Loialovu koni. Jejich stíny, dlouhé a úzké, ukazovaly k západu směrem od slunce, které právě vykouklo nad obzor. "Sundej jej dolů, alantine." Loial začal rozepínat přezky. "Valerský roh."
"Ne," řekl Rand a sesedl z Rudocha. "Loiale, ne." Ogier se z Randa zadíval na Seléné a uši se mu pochybovačně chvěly, ale ruce dal dolů.
"Chci vidět roh," dožadovala se Seléné. Rand si byl jist, že není o nic starší než on, ale v té chvíli mu náhle připadala stará a chladná jako ty hory kolem a mnohem královštější než královna Morgasa ve své nejlepší chvíli.
"Myslím, že bychom tu dýku měli nechat schovanou," řekl Rand. "Co já vím, tak by pohled na ni mohl být stejně škodlivý, jako držet ji v ruce. Nechme ji tam, kde je, dokud ji nevrátíme Matovi. On - on ji může zanést Aes Sedai." A jakou cenu budou žádat za léčení? Jenže neměl na vybranou. Při pomyšlení na to, že přinejmenším on sám s Aes Sedai skoncoval, ho zalila úleva, což okamžitě vyvolalo maličký pocit viny. Já jsem s nimi opravdu skoncoval. Ať tak nebo tak.
"Ta dýka! Jediné, na čem ti zjevně záleží, je ta dýka. Říkala jsem ti, že se jí máš zbavit. Valerský roh, Rande."
"Ne."
Seléné k němu přistoupila, a při pohledu na to, jak se pohupuje v bocích, mu málem zaskočilo. "Jediné, co chci, je podívat se na něj v denním světle. Ani se ho nedotknu. Podržíš mi ho. Bude to něco, co si budu pamatovat navždy, tebe jak držíš v rukou Valerský roh." Za řeči ho uchopila za ruce. Její dotyk ho úplně rozechvěl a vyschlo mu v ústech.
Něco, co si bude pamatovat - až odejde... Hned, jak bude roh venku z truhlice, může na dýku zase přirazit víko. Bude to něco, držet Valerský roh v rukou a prohlédnout si ho ve světle.
Přál si, aby věděl víc o Dračích proroctvích. Když jedinkrát slyšel, jak část z něj vypráví jeden z kupeckých strážných ještě v Emondově Roli, Nyneiva o toho muže přerazila koště. Ale ten kousíček, který slyšel, se o Valerském rohu vůbec nezmiňoval.
Aes Sedai se mě snaží přinutit, abych dělal, co chtějí ony. Seléné mu stále napjatě hleděla do očí, a byla tak mladá a krásná, až se mu chtělo ji políbit i přesto, o čem právě přemýšlel. Ještě nikdy neviděl Aes Sedai se chovat jako ona, a Seléné navíc vypadala mladě, ne bezvěce. Dívka mého věku nemůže být Aes Sedai. Ale...
"Seléné," řekl tiše, jsi Aes Sedai?"
"Aes Sedai." Seléné si málem odplivla a trhla sebou. "Aes Sedai! Pořád mi to předhazuješ!" Zhluboka se nadechla a začala si uhlazovat šaty, jako by se potřebovala vzpamatovat. "Já jsem, kdo a co jsem. A nejsem žádná Aes Sedai!" Zahalila se do studeného mlčení, takže Randa málem zamrazilo i ranní slunce.
Loial s Hurinem to všechno snášeli docela statečně. Snažili se zapříst hovor a zakrýt tím své rozpaky, když je Seléné zpražila pohledem. Vyjeli.
Než se v noci utábořili na břehu horského potůčku, v němž si nalovili ryby k večeři, Seléné se zřejmě trochu vzpamatovala, protože žvatlala s ogierem o knihách a laskavě rozmlouvala s Hurinem.
Na Randa však skoro nepromluvila, jen když on promluvil první, a to ani večer, ani následujícího dne, když projížděli horami, které se zvedaly po obou stranách cesty jako obrovské, zubaté, neschůdné šedé hradby. Kdykoliv se však Rand na ni podíval, ona ho pozorovala a usmála se na něj. Občas to byl ten úsměv, který ho přiměl se na ni také usmát, občas zase takový, až si musel odkašlat a zrudl, jaké ho hned napadaly myšlenky, a občas to byl ten záhadný vědoucí úsměv, jakým se někdy usmívávala i Egwain. Byl

to ten úsměv, při kterém se vždycky narovnal - ale aspoň se usmívala.
Nemůže to být Aes Sedai.
Cesta se stáčela dolů z hor, a když nakonec Rodovrahova Dýka konečně ustoupila oblým pahorkům, hustěji porostlým keři i stromy a mlázím hustším než v lese, ve vzduchu už visel příslib soumraku. Nebyla tu žádná silnice, jenom v hlíně vyšlapaná stezka, po níž zřejmě čas od času projel povoz. V některých kopcích byly zařízнuty terasy polí, polí s obilím, ale v tuto hodinu bez lidí. Žádný z roztroušených statků neležel dost blízko stezky, po níž projížděli, aby Rand poznal víc, než že jsou všechny vystaveny z kamene.
Když před sebou zahlédl vesnici, v několika oknech už do nadcházející noci blikala světélka.
"Dneska se vyspíme v posteli," poznamenal Rand.
"To se mi bude líbit, urozený pane Rande." Hurin se zasmál. Loial souhlasně přikývl.
"Vesnická hospoda," odfrkla si Seléné. "Bezpochyby špinavá a plná nemytých chlapů popíjejících pivo. Proč se nemůžeme zase vyspat pod hvězdami? Zjistila jsem, že se mi spaní pod hvězdami líbí."
"Kdyby nás Fain dohonil ve spánku, tak by se ti to líbit přestalo," odtušil Rand. "Jsou s ním trolloci. On jde po mně, Seléné. Taky po rohu, ale najít chce mě. Proč myslíš, že v poslední době dávám takový pozor?"
"Jestli nás Fain dožene, ty to s ním vyřídíš." V jejím hlase se ozývala chladná důvěra. "A ve vesnici by také mohli být temní druzi."
"Jenže i kdyby poznali, kdo jsme, nemohli by nám toho moc vyvést, když kolem budou ostatní vesničani. Ne pokud si nemyslíš, že všichni ve vesnici patří k temným druhům."
"A jestli objeví, že vezeš Valerský roh? Ať už ty sám po slávě toužíš nebo ne, dokonce i sedláci o ní sní."
"Má pravdu, Rande," podotkl Loial. "Bojím se, že dokonce i sedláci by nám ho mohli chtít sebrat."
"Rozbal pokrývku, Loiale, a přehoď ji přes truhlu. Ať je pořád zakrytá." Loial poslechl a Rand kývl. Pod ogierovou přivázanou pokrývkou se zřetelně rýsoval tvar truhlice nebo skříňky, ale nic nenaznačovalo, že je to něco víc než obyčejná cestovní truhlice. "Truhlice na šaty mé paní," zazubil se Rand a poklonil se Seléné.
Seléné na jeho nápad odpověděla mlčením a naprosto nečitelným výrazem. Po chvíli se opět vydali na cestu.
Téměř vzápětí se po Randově pravici světlo zapadajícího slunce odrazilo od čehosi na zemi. Něčeho velkého. Něčeho velice velkého, podle toho, kolik to vydávalo světla. Rand tím směrem zvědavě pobídl koně.
"Můj pane?" ozval se Hurin. "Co vesnice?"
"Jenom jsem se chtěl nejdřív podívat," opáčil Rand. Je to jasnější než odraz slunce od vodní hladiny. Co to může být?
Oči upíral na odraz, a tak ho překvapilo, když se Rudoch náhle zastavil. Už už chtěl hnědáka pobídnout do kroku, když si uvědomil, že stojí na okraji strmého srázu nad vysokou jámou. Větší část kopce byla rozkopaná a jáma sahala do hloubky snad sta kroků. Rozhodně zmizel víc než jeden kopec a snad i některá pole, protože jáma byla desetkrát širší než byla hluboká. Protější strana byla zřejmě udusaná do jakési rampy. Na dně byli lidé, tak tucet, a právě zapalovali ohně. Tam dole už byla tma. Tu a tam se světlo zachytilo na kusu brnění a bylo vidět, že muži mají u boku meče. Rand se na ně skoro ani nepodíval.
V hlíně na dně jámy ležela na boku obrovská kamenná ruka svírající křišťálovou kouli, a právě ona zářila posledními slunečními paprsky. Rand s otevřenými ústy zíral na kouli, obrovskou hladkou kouli - byl si zcela jist, že na jejím povrchu není ani škrábnutí - která měla aspoň deset sáhů v průměru.
Kus od ruky byla odkryta kamenná hlava odpovídající velikosti. Tvář vousatého muže trčela z hlíny s důstojností vysokého věku. V širokých rysech byla ukryta moudrost a znalosti.
Aniž by ji Rand povolal, vytvořila se kolem něj prázdnota, celá a dokonalá v jediném okamžiku, a zářící saidín mu kynul. Rand tak napjatě sledoval tvář a ruku, že si ani neuvědomil, co se vlastně stalo. Kdysi slyšel jednoho kapitána na lodi vyprávět o obrovské ruce držící velikou křišťálovou kouli. Bayle Domon tvrdil, že trčí z kopce na ostrově Tremalking.

"Tohle je nebezpečné," ozvala se za ním Seléné. "Pojď pryč, Rande."
"Myslím, že dokážu najít cestu dolů," poznamenal Rand nepřítomně. Saidín mu zpíval. Ohromná koule jako by bíle zářila světlem zapadajícího slunce. Rand měl dojem, že v hlubinách krystalu víří Světlo a tančí do rytmu s písní saidínu. Napadlo ho, proč si ho lidé dole ještě nevšimli.
Seléné dojela k němu a vzala ho za ruku. "Prosím, Rande, musíš odejít." Rand se popleteně podíval na její ruku a pak vzhlédl k jejímu obličeji. Tvářila se opravdu ustaraně a možná i trochu ustrašeně. "I kdyby se pod našimi koňmi neutrhl břeh a my si pak nesrazili vaz, tak ti muži tu jsou na stráži, a nikdo někam nepostaví stráž, pokud chce, aby si to kolemjdoucí klidně prohlédli. K čemu ti bude, když se vyhneš Fainovi, pokud tě zatknou stráže nějakého urozeného pána? Pojď pryč."
Náhle - myšlenka to byla vzdálená, nejasná - si Rand uvědomil, že ho obklopuje prázdnota. Saidín zpíval a koule tepala - dokonce i když se na ni nedíval, tak ji cítil - a ta myšlenka, která se mu mihla hlavou, byla, že kdyby zazpíval píseň, kterou zpívá saidín, ta ohromná kamenná hlava by otevřela ústa a zapěla s ním. S ním a se saidínem. Všichni najednou.
"Prosím, Rande," říkala Seléné. "Půjdu s tebou do vesnice. Už se o rohu nikdy nezmíním. Jenom když odejdeš!"
Rand uvolnil prázdnotu... a ona nezmizela. Saidín si tichounce prozpěvoval a světlo v kouli tepalo jako srdce. Jako jeho srdce. Loial, Hurin a Seléné na něj všichni zírali, ale úžasně zářícího krystalu si zřejmě nevšimli. Rand se snažil prázdnotu odsunout. Držela jako žula. Rand se vznášel v prázdnotě tvrdé jako kámen. Píseň saidínu, píseň koule cítil jako brnění v kostech. Zachmuřeně se odmítl vzdát a vsáhl hluboko do svého nitra... Já nebudu...
"Rande." Nepoznal, čí je to hlas.
...natáhl se po jádru toho, kým byl, jádru toho, čím byl...
...nebudu...
"Rande." Ta píseň ho naplňovala, naplňovala ho prázdnotou.
... dotkl se kamene rozpáleného nelítostným sluncem a mrazivého od nemilosrdné noci...
...ne...
Naplnilo ho světlo a oslepilo ho.
"Až zmizí stíny," zamumlal, "až zmizí voda..."
Naplnila ho síla. Byl jedno s křišťálovou koulí.
"...do stínu s vyceněnými zuby..."
Ta síla patřila jemu. Jediná síla patřila jemu.
"...plivnout Oslepiteli do očí..."
Síla k Rozbití světa.
"...o Posledním dnu!" Zařval a prázdnota zmizela. Rudoch se při jeho výkřiku vzepjal a pod kopyty se mu začala drolit hlína a kusy ztvrdlého jílu padaly do jámy. Velký hřebec klesl na kolena. Rand se předklonil, sebral otěže a Rudoch se vyškrábal do bezpečí dál od okraje.
Všiml si, že na něj všichni hledí. Seléné, Loial, Hurin, všichni. "Co se stalo?" Ta prázdnota... Dotkl se čela. Prázdnota nezmizela, když ji uvolnil, a záře saidínu zesílila a... Na nic dalšího si nevzpomínal. Saidín. Byla mu zima. "Udělal... udělal jsem něco?" Zamračil se a snažil se vzpomenout. "Řekl jsem něco?"
"Jenom jsi seděl ztuhlý jako socha," řekl Loial, "a mumlal sis pro sebe, ať už jsme říkali cokoliv. Nerozuměl jsem tomu, co jsi říkal, dokud jsi nezačal křičet ‚dnu!' tak nahlas, že by to probudilo mrtvolu, a skoro jsi s koněm spadl dolů. Nejsi nemocný? Každý den se chováš víc a víc divně."
"Nejsem nemocný," odpověděl Rand drsně a pak ztišil hlas. "Jsem v pořádku, Loiale." Seléné ho ostražitě pozorovala.
Z jámy se ozvalo volání, i když slovům nebylo rozumět.
"Urozený pane Rande," řekl Hurin, "myslím, že si nás ti strážní konečně všimli. Jestli znají cestu nahoru po týhle straně, mohli by tu být každou chvíli."
"Ano," přidala se Seléné. "Honem odsud."
Rand se ohlédl k výkopu a rychle uhnul pohledem. Ve velkém krystalu se pouze odráželo světlo zapadajícího slunce, ale on se na něj nechtěl podívat. Téměř si vzpomínal na... něco s tou koulí. "Nevidím důvod, proč bychom na ně měli čekat. Nic jsme neudělali. Pojďme najít nějaký hostinec." Obrátil

Rudocha k vesnici, a tak byli brzy daleko od jámy i pokřikujících strážných v ní.
Jako tolik osad, i Tremonsien ležel na vrcholku kopce, ale tento kopec byl, stejně jako statky, kolem nichž projížděli, rozdělen kamennými zídkami do teras. Několik ulic, které se křižovaly v pravých úhlech, lemovaly čtvercové kamenné domy stojící na přesně rozdělených kusech půdy s dokonale upravenými zahradami vzadu. To, že se ulice musely zatáčet kolem kopce, zřejmě lidem vadilo.
A přesto se místní lidé zdáli být otevření a přátelští, a jak spěchali za svými posledními úkoly před příchodem noci, našli si vždy čas zastavit se a pozdravit. Lidé tu byli malí - nikdo z nich Randovi nesahal výš než po ramena a pár jich bylo dokonce vysokých jenom jako Hurin - s tmavýma očima a úzkými bledými obličeji, v tmavých šatech, kdy pouze někteří měli na prsou barevné pruhy. Vzduch byl plný vůně připravovaných pokrmů - pro Randův nos zvláštně okořeněných - i když několik hospodyněk stále ještě postávalo u dveří a povídalo si. Dveře tu měli příčně rozdělené, takže bylo možné nechat otevřenou horní polovinu, zatímco dolní byla zavřená. Lidé si nově příchozí zvědavě prohlíželi, ale nejevili známky nepřátelství. Pár z nich se o něco déle dívalo na Loiala, protože ogier kráčel vedle svého koně, který byl velký jako dhurranský hřebec, ale neprohlíželi si ho nijak zvlášť dlouho.
Hostinec, stojící na úplném vrcholku kopce, byl z kamene, stejně jako ostatní budovy městečka, byl jasně označen namalovaným vývěsním štítem, který visel nad širokými dveřmi. U devíti prstenů. Rand s úsměvem seskočil a přivázal Rudocha k uvazovacímu sloupu venku. "Devět prstenů" býval jedním z jeho oblíbených dobrodružných příběhů, když byl ještě malý kluk. Nejspíš ještě pořád byl.
Seléné se tvářila nejistě, když jí pomáhal sesednout. "Jsi v pořádku?" zeptal se jí Rand. "Nevyděsil jsem tě, že ne? Rudoch by se mnou dolů nikdy nespadl." Docela rád by věděl, co se tam vlastně stalo.
"Vystrašil jsi mě," prohlásila napjatým hlasem Seléné, "a to není snadné. Mohl ses zabít, zabít..." Uhladila si šaty. "Pojeď se mnou. Dnes v noci. Hned. Vezmi roh a já s tebou zůstanu navždy. Promysli si to. Já po tvém boku a Valerský roh ve tvých rukou. A to je jenom začátek. Slibuji. Co víc si můžeš přát?"
Rand zavrtěl hlavou. "Nemůžu, Seléné. Ten roh..." Rozhlédl se kolem sebe. Z okna naproti se díval nějaký člověk, pak se záclony s trhnutím zatáhly. Ulice s večerem potemněly a na dohled kromě Loiala a Hurina nebylo živé duše. "Ten roh mi nepatří. Říkal jsem ti to." Seléné se od něj odvrátila a její bílý plášť je oddělil tak jistě, jako by to byla cihlová zeď.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

U devíti prstenů

Rand čekal, že šenk bude prázdný, protože už byl skoro čas na večeři, ale u jednoho stolu se tu tlačilo půl tuctu mužů a mezi holbami piva hráli v kostky. A další seděl opodál a jedl. I když hráči v kostky neměli viditelně žádné zbraně, ani na sobě neměli brnění, pouze prosté tmavomodré kabátce a spodky, něco na tom, jak se drželi, Randovi napovědělo, že se jedná o vojáky. Očima zabloudil k osamělému muži. Důstojník. Manžety vysokých bot měl ohrnuté a o stůl vedle něj narážel meč. Důstojnický modrý kabát mu od ramene k rameni protínal červený a žlutý pruh. Hlavu měl nad čelem vyholenou, i když dlouhé černé vlasy mu visely až na ramena. Vojáci měli vlasy ostříhané nakrátko, jako by jim je ostříhali pod stejným hrncem. Všech sedm se při Randově příchodu obrátilo, aby se podívalo, kdo vstoupil.
Hostinská byla hubená žena s dlouhým nosem a šedivějícími vlasy, ale přes své vrásky vypadala docela laskavě a vesele. Přihnala se k nim a otírala si ruce do bílé zástěry bez jediné skvrnky. "Dobrý večer," - rychle přelétla Randův zlatem vyšívaný červený kabátec a Seléniny skvělé bílé šaty - "urozený pane, urozená paní. Já jsem Maglin Madwenová, můj pane. Vítejte U devíti prstenů. A ogier. Jen málokdo tvého druhu zavítá do těchto končin, příteli ogiere. Ty jsi z Državy Tsofu?"
Loialovi se i s těžkou truhlicí podařila obstojná úklona. "Ne, milá paní hostinská. Já jsem přišel z opačné strany, z Hraničních států."
"Z Hraničních států, říkáš. Dobrá. A ty, můj pane? Odpusť, že se ptám, ale ty na Hraniční státy nevypadáš, jestli ti to nevadí."
"Já pocházím z Dvouříčí, paní Madwenová, to je v Andoru." Ohlédl se na Seléné - ta zřejmě nehodlala připustit, že Rand vůbec existuje. Podle toho, jak se tvářila, zjevně brala místnost i ty, kdo v ní byli, jen tak tak na vědomí. "Urozená paní Seléné je z Cairhienu, z hlavního města, a já jsem z Andoru."
"Jak říkáš, můj pane." Paní Madwenová rychle zalétla pohledem k Randovu meči. Na pochvě i na jílci byly bronzové volavky jasně patrné. Hostinská se zamračila, ale ve chvíli se zase tvářila vyrovnaně. "Budeš chtít jídlo pro sebe, pro svou krásnou dámu i pro své společníky. A pokoje, řekla bych. Zařídím, aby se postarali o vaše koně. Mám pro vás slušný stůl, tudy, prosím, a vepřový se žlutýma papričkama se právě dělá. Budete taky hledat Valerský roh, můj pane, ty a tvoje urozená paní?"
Rand, který kráčel hned za hostinskou, málem klopýtl. "Ne! Proč myslíš, že bychom měli?"
"Bez urážky, můj pane. Už jsme tu za poslední měsíc dva takový měli, celý nablýskaný jako hrdiny - ne že bych chtěla něco takovýho říct o tobě, můj pane. Sem moc cizinců nepřijde, jenom obchodníci z hlavního města, co nakupují oves a ječmen. Nemyslím, že výprava za rohem už vyrazila z Illianu, ale někteří si možná myslí, že požehnání ani nepotřebují, a když nepojedou celou tu dálku až do Illianu, získají na ty ostatní náskok."
"My nehledáme roh, paní." Rand se neohlédl na ranec v Loialových rukou. Pokrývka s barevnými pruhy ogierovi visela z náručí a celou truhlici zakrývala. "To tedy určitě ne. Jedeme právě do hlavního města."
"Jak říkáš, můj pane. Odpusť, že se ptám, ale je tvoje paní v pořádku?"

Seléné se na ni podívala a poprvé promluvila. "Jsem docela v pořádku." Po jejích slovech zůstal ve vzduchu mráz, který na chvíli utlumil hovor.
"Ty nejsi z Cairhienu, paní Madwenová," ozval se náhle Hurin. Byl obtížen sedlovými brašnami a Randovým rancem, takže vypadal jako nákladní vozík. "Odpusť, ale nemluvíš tak."
Paní Madwenová nazvedla obočí a vrhla po Randovi rychlý pohled. Pak se zazubila. "Měla jsem vědět, že necháváš svýho muže volně mluvit, ale zvykla jsem si na -" Vrhla pohled po důstojníkovi, který se zase vrátil k jídlu. "Světlo, ne, nejsem z Cairhienu, ale za všechny svý hříchy jsem se za jednoho Cairhieňana provdala. Třiadvacet let jsem s ním žila, a když mi umřel - Světlo na něj posviť - chtěla jsem se vrátit zpátky do Lugardu, ale on se zase smál naposled, to teda jo. Mně nechal hostinec a peníze svýmu bratrovi, když jsem si byla skoro jistá, že to udělá obráceně. Byl pěkně vykutálenej a mazanej, ten můj Barin, jako každej chlap, co jsem kdy poznala, a Cairhieňani jsou z nich ti nejhorší. Posadíš se, můj pane? Má paní?"
Hostinská překvapeně zamrkala, když se Hurin posadil ke stolu s nimi - ogier byl zřejmě jedna věc, ale Hurin byl v jejích očích jen obyčejným sluhou. Znovu se rychle podívala na Randa a odchvátala do kuchyně. Brzy služtičky donesly jídlo, hihňajíce se přitom a zírajíce na urozeného pána, urozenou paní a ogiera, dokud je paní Madwenová nezahnala po jejich práci.
Nejdřív si Rand jídlo prohlížel trochu pochybovačně. Vepřové bylo nakrájené na malé kousky a bylo promíchané s dlouhými proužky žlutých paprik, hráškem, spoustou zeleniny a dalšími věcmi, které nepoznal, a to všechno plavalo v jakési husté průhledné omáčce. Vonělo to zároveň sladce i ostře. Seléné se v jídle jenom šťourala, ale Loial se do toho pustil s vervou.
Hurin se na Randa zazubil přes vidličku. "Dávají do svýho jídla divný koření, ti Cairhieňani, urozený pane Rande, ale přesto to není špatný."
"Nekousne tě to, Rande," dodával Loial.
Rand váhavě ochutnal a málem zalapal po dechu. Chutnalo to přesně tak, jako to vonělo, zároveň sladce i ostře. Vepřové bylo zvenku křupavé, uvnitř měkké, a bylo tu smícháno na tucet různých příchutí a koření, které se dokonale doplňovaly. Rand nikdy nic takového neokusil. Chutnalo to báječně. Rand vyjedl svůj talíř, a když se hostinská se služtičkami vrátila, aby poklidily talíře, požádal o přídavek stejně jako Loial. Seléné zatím snědla jen půlku, ale krátce kývla na jednu z dívek, aby talíř odnesla.
"S potěšením, příteli ogiere." Hostinská se usmála. "Nakrmit takovýho, jako jsi ty, to není snadný. Katuško, přines nášup, a rychle." Jedna z dívek se vrhla ke kuchyni. Paní Madwenová se s úsměvem obrátila k Randovi. "Můj pane, mívala jsem tu muže, který hrával na citaru, ale oženil se s děvčetem ze statku a ona ho teď nechává hrát tak leda na opratě za pluhem. Nemohla jsem si nevšimnout, že tvému muži támhle z toho rance vyčuhuje něco, co vypadá jako pouzdro na flétnu. Když je můj hráč pryč, nemohl by nás tvůj člověk poctít trochou hudby?"
Hurin se zatvářil rozpačitě.
"On nehraje," vysvětloval Rand. "To já."
Hostinská zamrkala. Urození pánové zřejmě nehrávali na flétnu, přinejmenším v Cairhienu ne. "Beru to zpátky, urozený pane. Světlo ví, nechtěla jsem nikoho urazit, o tom tě ujišťuju. Nikdy bych nežádala něco takovýho, abys ty hrál v šenku."
Rand zaváhal jenom chvíli. Bylo to již dávno, co naposled cvičil s flétnou a ne s mečem, a peníze mu nevydrží věčně. Jakmile se jednou zbaví těch honosných šatů - jakmile předá Valerský roh Ingtarovi a dýku Matovi - bude flétnu potřebovat, aby si opět zajistil večeři, než najde někde místo, které bude bezpečné před Aes Sedai. Bezpečné přede mnou? Něco se tam stalo. Ale co?
"Mně to vůbec nevadí," řekl. "Hurine, podej mi to pouzdro. Jenom ho vytáhni." Nebylo nutné ukazovat kejklířský plášť. Paní Madwenové už tak v tmavých očích svítilo mnoho nevyřčených otázek.
Nástroj vyrobený ze zlata a vykládaný stříbrem vypadal, že by na něj mohl hrát urozený muž, pokud někde šlechtici vůbec hráli na flétnu. Volavka, kterou měl vypálenou na pravé dlani, mu při hraní nijak nevadila. Selénina hojivá mast fungovala skvěle, takže si spáleniny uvědomil, teprve až ji uviděl. A přesto si na ni teď mimoděk vzpomněl a začal hrát "Letěla volavka".
Hurin do taktu kýval hlavou a Loial bušil prstem do stolu. Seléné se na Randa podívala, jako by uvažovala, co je vlastně zač - já nejsem urozený pán, má paní. Jsem jenom ovčáka hrávám na flétnu po

šencích - ale vojáci se otočili a zadívali se na něj. Důstojník zavřel knihu s dřevěnými deskami, v níž si četl. Selénin upřený pohled v Randovi vykřesal jiskru umíněnosti. Odhodlaně se vyhýbal jakékoliv písni, která by byla vhodná pro palác nebo zámek. Zahrál "Jenom jedno vědro vody" a "Ten starej dvouříčskej tabák", "Starej Jak na stromě" a "Fajfka hospodáře Priketa".
K poslední písni se šestice vojáků přidala nevázanou melodií, i když jejich slova Rand neznal.

"Jeli jsme dolů k řece Iralell,
abychom viděli Tairenů příchod.
Na břehu říčním stáli jsme,
za sebou slunce východ.
Pod jejich oři se černala pláň
a nad praporci nebe.
Ale my stáli pevně na břehu
řeky Iralell.
Ohó, my stáli pevně.
Ano, my stáli pevně.
Stáli jsme pevně u řeky,
když právě svítalo.

Nebylo to však poprvé, co Rand zjistil, že na jednu melodii se v různých zemích zpívají pouze jiná slova a je známa pod jiným názvem, občas se píseň lišila dokonce od vesnice k vesnici v jednom kraji. Hrál tedy s nimi, dokud nepřestali zpívat a začali se poplácávat po ramenou a navzájem si drsnými slovy hodnotit přednes.
Když Rand flétnu odložil, důstojník se zvedl a učinil prudké gesto. Vojáci se odmlčeli v půli slova a rychle odsunovali židle, aby se mohli důstojníkovi poklonit s rukou na prsou - klaněli se také Randovi - načež bez ohlédnutí odešli.
Důstojník přistoupil k Randovu stolu a uklonil se s rukou na srdci. Vyholené čelo jako by měl posypané bílým pudrem. "Štěstí tě provázej, můj pane. Doufám, že tě svým zpěvem neobtěžovali. Jsou to prostí lidé, ale nechtěli tě urazit, o tom tě ujišťuji. Já jsem Aldrin Caldevwin, můj pane. Kapitán ve službách Jeho Veličenstva, Světlo ho ozařuj." Pohledem zabloudil k Randovu meči. Rand měl pocit, že si Caldevwin volavky všiml hned, jak vstoupili do místnosti.
"Nijak mě neurazili." Důstojníkův přízvuk mu připomněl Moirain, slova vyslovoval přesně a celá. Opravdu mě nechala jít? Rád bych věděl, jestli jede za mnou. Nebo jestli na mě někde čeká. "Posaď se, pane. Prosím." Caldevwin si od vedlejšího stolu přitáhl židli. "Pověz, pane, jestli ti to nevadí, neviděl jsi tu nedávno nějaké cizince? Dámu, menší, štíhlou, a bojovníka s modrýma očima? On je vysoký a občas nosí meč na zádech."
"Neviděl jsem vůbec žádné cizince," odvětil Caldevwin a ztuhle se posadil na židli. "Kromě tebe a tvé dámy, můj pane. Sem zavítá jen málo šlechticů." Očima zabloudil k Loialovi a trochu se zamračil. Hurina si jako sluhy vůbec nevšímal.
"Byl to jenom takový nápad."
"Pod Světlem, můj pane, nechtěl bych být nezdvořilý, ale směl bych znát tvoje jméno? Míváme tu tak málo cizích lidí, že bych rád znal jméno každého."
Rand mu je sdělil - neuvedl žádný šlechtický titul, ale důstojník si toho zřejmě nevšímal - a řekl to, co řekl hostinské. "Z Dvouříčí, v Andoru."
"Slyšel jsem, že je to úžasné místo, urozený pane Rande - smím ti tak říkat? - a skvělí lidé, ti Andořani. Žádný Cairhieňan nikdy nenosil meč mistra šermíře v tak útlém věku jako ty. Kdysi jsem pár Andořanů potkal, hlavního kapitána královniny gardy mezi nimi. Na jeho jméno si nevzpomínám. Jaká hanba. Třeba bys mi s tím mohl pomoci?"
Randovi neuniklo, že služtičky začínají poklízet a zametat. Caldevwin se sice jenom zdvořile bavil, ale pohled měl pronikavý. "Gareth Bryne."
"Ovšem. Dost mladý na takovou zodpovědnost."

Rand mluvil vyrovnaným hlasem. "Gareth Bryne má dost šedivých vlasů, aby mohl být tvým otcem, kapitáne."
"Odpusť, urozený pane Rande. Chtěl jsem říci, že povýšen byl mladý." Caldevwin se obrátil k Seléné a chvíli jenom zíral. Nakonec se otřepal, jako by se probíral z transu. "Odpusť, že se tak dívám, má paní, a odpusť, že to říkám, ale tebe vskutku obdařila Štěstěna. Sdělíš mi své jméno, abych věděl, jak se taková kráska nazývá?"
Právě když Seléné otevřela ústa, jedna ze služtiček vykřikla a upustila lampu, kterou sundávala z police. Olej se vylil na podlahu a chytil plamenem. Rand vyskočil spolu s ostatními, ale než se dostali blíž, objevila se paní Madwenová a spolu s dívkou plameny udusily zástěrami.
"Říkala jsem ti, abys dávala pozor, Katuško," pravila hostinská a mávala nyní ušpiněnou zástěrou dívce pod nosem. "Jednou spálíš celý hostinec a sebe v něm."
Dívka měla pláč na krajíčku. "Já jsem byla opatrná, paní, ale cosi mi pohnulo rukou."
Paní Madwenová rozhodila rukama. "Ty máš vždycky nějakou výmluvu, a přesto rozbiješ víc nádobí, než všechna ostatní děvčata dohromady. Á, to je v pořádku. Ukliď to a nepopal se." Hostinská se obrátila k Randovi a ostatním, kteří pořád ještě stáli u stolu. "Doufám, že jste to nepochopili špatně. Ta holka hostinec určitě nezapálí. Když se zasní kvůli nějakému mládenci, má trochu tvrdou ruku na nádobí, ale lampu ještě nikdy neshodila."
"Ráda bych viděla svůj pokoj. Po tom všem se necítím nejlépe." Seléné mluvila opatrně, jako by si nebyla jistá, co jí udělá žaludek, ale vypadala chladně a klidně jako obvykle. "To ta cesta a oheň."
Hostinská zakvokala jako kvočna. "Ovšem, má paní. Mám pro tebe a urozeného pána moc hezkej pokojíček. Mám sehnat mámu Caredwain? Ona zná utišující bylinky."
Seléné promluvila ostřeji. "Ne. A chci pokoj sama pro sebe."
Paní Madwenová se podívala na Randa, ale vzápětí se klaněla Seléné a snaživě ji vyprovázela ke schodům. "Jak si přeješ, má paní. Lidan, vezmi tady urozené paní věci jako hodná holka. Honem." Jedna ze služtiček se rozběhla a vzala si od Hurina Seléniny sedlové brašny, načež ženy zmizely na schodišti.
Seléné kráčela mlčky a vzpřímená.
Caldevwin se za nimi díval, dokud neodešly, a pak se znovu otřásl. Počkal, dokud si Rand nesedl, než si zase přisunul židli. "Odpusť, urozený pane Rande, že jsem tak zíral na tvou dámu, ale Štěstěna tě její přítomností vskutku obdařila. Nechtěl jsem se nikoho dotknout."
Nic se nestalo," řekl Rand. Napadlo ho, jestli se opravdu při pohledu na Seléné každý muž cítí jako on. "Když jsem jel do vesnice, kapitáne, zahlédl jsem obrovskou kouli. Vypadala jako z křišťálu. Co je to?"
Cairhieňanovi se zúžily oči. "Je to část sochy, urozený pane Rande," vykládal pomalu. Pohledem zabloudil k Loialovi a na chvíli se zdálo, že zvažuje jakési nové skutečnosti.
"Sochy? Viděl jsem ruku a taky hlavu. Musí být ohromná."
"To je, urozený pane Rande. A stará." Caldevwin se odmlčel. "Až z věku pověstí, jak mi říkali."
Randa zamrazilo. Věk pověstí, kdy se jediná síla používala všude, pokud se dalo věřit příběhům. Co se tam stalo? Vím, že se tam něco přihodilo.
"Věk pověstí," řekl Loial. "Ano, to musí být. Nikdo od té doby něco tak velikého nevytvořil. A je to hezký kus práce, vykopat to ven, kapitáne." Hurin seděl mlčky, jako by nejen neposlouchal, ale jako by tu vůbec nebyl.
Caldevwin váhavě přitakal. "Mám v táboře pod vykopávkami pět set dělníků, ale i tak dávno skončí léto, než to vykopeme celé. Jsou to muži z Předbrání. Polovina mé práce spočívá v tom, že je nutím kopat, a druhá půlka v tom, že je držím mimo tuto vesnici. Musíš pochopit, že lidi z Předbrání rádi pijí a hýří, a tihle lidé tady vedou klidný život." Jeho tón napovídal, že jeho srdce je plně na straně vesničanů.
Rand přikývl. Na lidech z Předbrání mu nijak nezáleželo, ať už to byl, kdo chtěl. "Co s tím uděláte?"
Kapitán zaváhal, ale Rand se na něj jenom díval, dokud nepromluvil.
"Sám Galldrian nám nařídil, abychom to vzali do hlavního města."
Loial zamrkal. "Je to skutečně hezký kus práce. Nejsem si jistý, že se něco tak velkého vůbec dá tak daleko přepravit."
"Jeho Veličenstvo to nařídilo," opáčil ostře Caldevwin. "Bude postavena před městem jako pomník velikosti Cairhienu a rodu Riatinů. Ogierové nejsou jediní, kdo umí přemísťovat kámen." Loial vypadal

zahanbeně a kapitán se viditelně uklidnil. "Omluv mne, příteli ogiere. Promluvil jsem ve spěchu a byl jsem hrubý." Pořád mluvil trochu drsně. "Zůstanete v Tremonsienu dlouho, urozený pane Rande?"
"Ráno odjíždíme," řekl Rand. "Jedeme do Cairhienu."
"Náhodou posílám zítra několik mužů zpátky do města. Musím je střídat. Když se moc dlouho dívají na muže mávající krumpáči a lopatami, vyjdou z cviku. Nebude ti vadit cesta v jejich společnosti?" Položil to jako otázku, ale odmítnutí rozhodně nečekal. Na schodišti se objevila paní Madwenová a Caldevwin vstal. "Omluv mne, prosím, urozený pane Rande, ale musím brzy vstávat. Takže se uvidíme ráno. Štěstěna tě provázej." Uklonil se Randovi, pak Loialovi, a odešel.
Když se dveře za Cairhieňanem zavřely, ke stolu přistoupila hostinská.
"Uložila jsem tvou dámu, urozený pane. A mám pro tebe a tvého sluhu připravený slušný pokoje, i pro tebe, příteli ogiere." Odmlčela se a upřeně si Randa prohlížela. "Odpusť, můj pane, jestli jsem snad přestřelila, ale myslím, že s pánem, který nechá promluvit svýho sluhu, můžu mluvit otevřeně. Jestli se mejlím... no, nechtěla jsem nikoho urazit. Třiadvacet let jsme se s Barinem Madwenem hádali, když jsme se zrovna nelíbali, abych tak řekla. To jenom abys věděl, že mám nějaký zkušenosti. Zrovínka teď si myslíš, že tě tvoje dáma už nikdy nechce vidět, ale já si myslím, že kdybys dneska v noci zaťukal na její dveře, pozvala by tě určitě dál. Usměj se a řekni, že to byla tvoje chyba, ať už to bylo cokoliv."
Rand si odkašlal a doufal, že není celý rudý. Světlo, Egwain by mě zabila, kdyby se dozvěděla, že jsem na to jenom pomyslel. A Seléné by mě zabila, kdybych to udělal. Nebo ne? Teprve teď mu zahořely tváře. "Já... děkuji ti za radu, paní Madwenová. Ty pokoje..." Vyhýbal se pohledu na pokrývkou obalenou truhlici vedle Loialovy židle. Neodvažovali se ji nechat jen tak, aniž by byl někdo z nich vzhůru a nehlídal ji. "My tři se vyspíme v jednom pokoji."
Hostinská vypadala překvapeně, ale rychle se vzpamatovala. "Jak si přeješ, urozený pane. Tudy, prosím."
Rand ji následoval nahoru. Loial nesl truhlu v pokrývce - schody pod jeho váhou s truhlou zavrzaly, ale hostinská si zřejmě myslela, že to jenom ogier je tak těžký - a Hurin nesl sedlové brašny a do pláště zabalenou harfu a flétnu.
Paní Madwenová nechala do pokoje přinést třetí lůžko a rychle je ustlala. Jedna z postelí, která už v pokoji byla, sahala po celé délce místnosti a očividně byla určena pro Loiala. V místnosti se mezi postelemi dalo stěží projít. Jakmile hostinská odešla, Rand se obrátil k ostatním. Loial si strčil stále zabalenou truhlici pod postel a teď zkoušel slamník. Hurin odkládal sedlové brašny.
"Ví někdo z vás, proč jsme byli kapitánovi tak podezřelí? Tím jsem si totiž jistý." Potřásl hlavou. "Podle toho, jak s námi mluvil, jsem skoro měl dojem, že si myslí, že bychom mu tu sochu mohli ukrást."
„Daes dae'mar, urozený pane Rande," ozval se Hurin. "Velká hra. Hra rodů, jak tomu taky říkají. Tenhle Caldevwim si myslí, že musíš dělat něco důležitýho, jinak bys tu nebyl. A cokoliv uděláš pro sebe, on bude v nevýhodě, takže se musí mít na pozoru."
Rand zavrtěl hlavou. "Velká hra? Jaká hra?"
"To vůbec není hra, Rande," vysvětloval Loial sedící na lůžku. Vytáhl z kapsy knihu, ale teď si ji zavřenou položil na prsa. "Já o tom moc nevím - ogierové takové věci nedělají - ale slyšel jsem o tom. Šlechtici a urozené rody se snaží získat výhody. Dělají věci, o kterých si myslí, že jim pomůžou, nebo uškodí nepříteli, nebo obojí. Obvykle se všechno děje v tajnosti, a pokud ne, tak se dotyčný rod nebo někteří jeho členové snaží, aby to vypadalo, že dělají něco jiného než to, co opravdu dělají." Nejistě se podrbal za uchem. "I když vím, co to je, stejně tomu nerozumím. Starší Haman vždycky říkával, že by to chtělo někoho chytřejšího, než je on, aby pochopil věci, které dělají lidé, a já neznám mnoho chytřejších, než je starší Haman. Vy lidé jste divní."
Hurin se na ogiera úkosem podíval, ale řekl: "S daes dae'mar má pravdu, urozený pane Rande. Cairhieňani to hrají víc než ostatní, i když jižani se tomu věnují taky."
"Ti vojáci ráno," začal Rand. "Ti jsou taky součástí Caldevwinovy velké hry? Do něčeho takového se nemůžeme nechat zaplést." O Valerském rohu se nebylo třeba zmiňovat. Všichni si byli dobře vědomi toho, co s sebou vezou.
Loial zavrtěl hlavou. "To nevím, Rande. On je člověk, takže to může znamenat cokoliv." "Hurine?"
"Já taky nevím." Hurin mluvil stejně ustaraně, jako se ogier tvářil. "Mohl by dělat přesně to, co říká,

nebo... Takhle se hraje hra rodů. Nikdy nevíš. Já strávil většinu času, co jsem byl v Cairhienu, v Předbrání, urozený pane Rande, a o cairhienských šlechticích toho moc nevím, jenže - no, daes dae'mar může být nebezpečná kdekoliv, ale v Cairhienu si na ni zvlášť potrpí, jak jsem slyšel." Náhle se mu tvář rozjasnila. "Urozená paní Seléné, urozený pane Rande. Ona toho bude vědět víc než já nebo Stavitel. Ráno se jí můžeš zeptat."
Ale ráno byla Seléné pryč. Když Rand sešel dolů do šenku, paní Madwenová mu podala zapečetěný pergamen. "Odpusť, můj pane, ale měl jsi mě poslechnout. Měl jsi urozené paní zaťukat na dveře." Rand počkal, dokud neodejde, než zlomil voskovou pečeť. Do vosku byl vtlačen půlměsíc a hvězdy.

Musím Tě na chvíli opustit. Je tu příliš mnoho lidí, a ten Caldevwin se mi nelíbí. Počkám na Tebe v Cairhienu. Ať Tě ani na chvíli nenapadne, že jsem někde daleko. Ty budeš vždy v mých myšlenkách, jako já vím, že já budu v Tvých.

Nebyl tam podpis, ale elegantní rozevláté písmo skutečně vypadalo na Seléné.
Než vyšel ven, kde čekal Hurin s koňmi, Rand pergamen pečlivě složil a vsunul ho do kapsy.
Byl tam také kapitán Caldevwin s dalším, mladším důstojníkem a padesáti vojáky na koních, kteří se tlačili v ulici. Ani jeden důstojník neměl na hlavě pokrývku, ale oba měli ocelí pobité rukavice a zlatem vykládané kyrysy, které měli připevněné přes modré kabátce. Oba důstojníci měli na zádech přivázané krátké tyčky, na nichž se třepetaly malé, jasně modré korouhvičky. Na Caldevwinově byla stříbrná hvězda, zatímco mladší muž měl dvě zkřížená stříbrná břevna. Byli v ostrém protikladu k vojákům, kteří měli prostou zbroj a přilbice, které vypadaly jako zvony s odřezaným předkem, aby byl vidět obličej.
Když Rand vyšel z hostince, Caldevwin se uklonil. "Dobré ráno, urozený pane Rande. Tohle je Elricain Tavolin, který povelí tvému doprovodu, pokud to tak mohu nazvat." Druhý důstojník se uklonil. Hlavu měl vyholenou stejně jako Caldevwin. Neřekl ani slovo.
"Doprovod uvítáme," řekl Rand a podařilo se mu, aby to znělo klidně. Fain si proti padesáti vojákům nic nezkusí, ale Rand by byl nesmírně rád, kdyby si mohl být jist, že je vojáci skutečně jenom doprovázejí.
Kapitán se podíval na Loiala, který právě kráčel ke svému velkému koni s truhlicí překrytou pokrývkou. "Těžký náklad, ogiere."
Loial málem klopýtl na schodech. "Nikdy nejsem rád daleko od svých knih, kapitáne." V širokých ústech se mu v sebevědomém úsměvu zablýskly zuby a on honem spěchal přivázat truhlici na sedlo.
Caldevwin se rozhlédl kolem a zamračil se. "Tvoje dáma ještě není dole. A její oř tu také není."
"Už odjela," oznámil mu Rand. "Musela se rychle vrátit do Cairhienu, ještě v noci."
Caldevwin pozvedl obočí. "Ještě v noci? Ale moji muži... Odpusť mi, urozený pane Rande." Odtáhl mladšího důstojníka stranou a cosi mu zuřivě šeptal.
"Nechal hlídat hostinec, urozený pane Rande," špitl Hurin. "Urozená paní Seléné se kolem nich musela nějak dostat, aby ji neviděli."
Rand se s hořkým úsměvem vyšplhal do Rudochova sedla. Pokud vůbec existovala naděje, že je Caldevwin z ničeho nepodezřívá, tak to Seléné úplně zkazila. "Příliš mnoho lidí, říkala," zamumlal. "V Cairhienu jich bude ještě mnohem víc."
"Říkal jsi něco, můj pane?"
Rand vzhlédl, protože se k němu připojil Tavolin a nasedl na vysokého světle šedého valacha. Hurin už byl také v sedle a Loial stál u hlavy svého velkého koně. Vojáci se řadili za nimi. Caldevwin nebyl nikde v dohledu.
"Nic se neděje tak, jak bych čekal," prohodil Rand.
Tavolin mu věnoval krátký úsměv, kdy jenom lehce zvedl koutky úst. "Pojedeme, můj pane?"
Zvláštní průvod se vydal k udusané silnici vedoucí do města Cairhienu.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Hlídači

"Nestalo se nic tak, jak jsem to čekala," zamumlala Moirain nečekajíc však, že jí Lan odpoví.
Dlouhý vyleštěný stůl před ní byl pokrytý knihami, papíry, svitky a rukopisy, z nichž mnohé byly uprášené, jak někde dlouho ležely, a poškozené věkem, takže z některých zbývaly jenom útržky. Místnost jako by celá byla jenom z knih a rukopisů, police jimi přetékaly a volné místo bylo pouze tam, kde byla okna a dveře či krb. Byly tu čalouněné židle s vysokými opěradly, ale na polovině z nich, a také na všech stolcích, ležely knihy, a některé knihy a svitky byly dokonce nacpané pod nimi. Ale jenom svazek, který ležel před Moirain, byl vskutku její.
Teď Moirain vstala a přešla k oknu, odkud vyhlédla do noci směrem ke světlům v nedaleké vsi. Tady žádné nebezpečí pronásledování nehrozilo. Nikdo by nečekal, že půjde sem. Pročisti si hlavu a začni znovu, řekla si v duchu. To jediné můžeš udělat.
Žádný z vesničanů neměl podezření, že dvě postarší sestry žijící v této útulné chaloupce jsou vlastně Aes Sedai. Člověk by něco takového v malé osadě, jako byl Tifanin Pramen, stojící na rozlehlých travnatých pláních Arafelu, kde žili sedláci, rozhodně nečekal. Vesničané k sestrám chodili pro radu se svými potížemi a pro mastičky na své nemoci a vážili si jich jako žen obdařených Světlem, ale nic víc. Adeleas a Vandena spolu dobrovolně odešly do ústraní tak dávno, že dokonce i v Bílé věži jen málokdo věděl, že jsou ještě naživu.
S jedním stejně starým strážcem, který s nimi zůstal, si žily klidně a stále toužily po tom napsat dějiny světa od jeho Rozbití, a pokud možno popsat i co nejvíc z toho, co se událo předtím. Jednoho dne. Mezitím bylo třeba posbírat tolik informací, rozluštit tolik hádanek. Jejich dům byl to správné místo pro Moirain, když potřebovala najít informace. Jenomže tady nic nebylo.
Koutkem oka zachytila pohyb a otočila se. O žlutou cihlovou stěnu vedle krbu se opíral Lan, stejně neproniknutelný jako balvan. "Vzpomínáš si, Lane, jak jsme se poprvé setkali?"
Jenom proto, že hledala nějaký náznak, jí zachvění jeho obočí neuniklo. Jen málokdy se jí podařilo ho překvapit. O tomto tématu se ani jeden z nich nezmiňoval. Skoro před dvaceti lety mu řekla - se vší pýchou, kterou někdo, kdo je dost mladý, aby mu tak i říkali, dokázal sebrat - že se s ním o tom nebude bavit a to stejné
čeká od něj. "Vzpomínám," bylo vše, co Lan řekl.
"A pořád žádná omluva, že? Hodil jsi mě do jezera." Neusmála se, i když teď už jí ta scéna připadala veselá. "Byla jsem promočená až na kůži v čase, kterému vy, Hraničáři, říkáte časné jaro. Málem jsem zmrzla."
"Vzpomínám si, že jsem taky zapálil oheň a rozvěsil kolem pokrývky, aby ses mohla ohřát v soukromí." Prohrábl hořící polena a vrátil pohrabáč na háček. V Hraničních státech bylo v noci chladno i v létě.
"Taky si vzpomínám, že když jsem té noci usnul, vylila jsi na mne půl toho jezírka. Oběma by nám bylo ušetřilo hodně mrznutí, kdybys mi prostě byla řekla, že jsi Aes Sedai, místo abys mi to dokazovala. Než aby ses mne snažila oddělit od mého meče. To není nejlepší způsob, jak se představit Hraničáři, ani pro

mladou ženu."
"Já jsem byla mladá a sama, a tys byl velký jako teď a mnohem divočejší. Nechtěla jsem, aby ses dozvěděl, že jsem Aes Sedai. Tenkrát mi přišlo, že bys mi mohl na otázky odpovídat volněji, když to nebudeš vědět." Na chvíli se odmlčela a přemýšlela o létech, která od toho setkání uplynula. Bylo dobré, že našla společníka, který se k ní připojil v jejím hledání. "V následujících týdnech, čekal jsi, že tě požádám, aby ses se mnou spojil? Já jsem se rozhodla, že ty jsi ten pravý, hned ten první den."
"Vůbec mě to nenapadlo," odtušil suše Lan. "Měl jsem plnou hlavu starostí s tím, jestli tě dokážu dopravit do Chachinu a zůstat celý. Každou noc jsi pro mě měla jiné překvapení. Ty mravence si zvlášť pamatuji. Myslím, že za celou tu dobu jsem se ani jednou pořádně nevyspal."
Moirain se pousmála, když si na to vzpomněla. "Byla jsem mladá," řekla znovu. "A nevadí ti to spojení po tolika letech? Ty nejsi muž, který by se snadno nechal vodit na vodítku, byť tak slabém, jako používám já." Byla to bodavá připomínka, což taky měla Moirain v úmyslu.
"Ne." Lan mluvil chladně, ale znovu zvedl pohrabáč a rozhrabal polena, která to vůbec nepotřebovala. Do komína vylétla sprška jisker. "Rozhodl jsem se sám od sebe, věděl jsem, co to obnáší." Železný pohrabáč zarachotil o svůj háček a Lan se obřadně uklonil. "Je mi ctí ti sloužit, Moirain Aes Sedai. Tak to bylo a tak tomu i bude, vždycky."
Moirain si odfrkla. "Tvoje pokora, Lane Gaidine, v sobě vždy měla víc nadutosti, než na jakou se zmůže většina králů s vojskem za zády. Od prvního dne, kdy jsem tě potkala, tomu tak bylo."
"Proč najednou ty řeči o minulosti, Moirain?"
Posté - aspoň tak jí to připadalo - Moirain zvážila, slova, která chtěla použít. "Než jsme odjeli z Tar Valonu, zařídila jsem věci tak, že kdyby se mi něco stalo, tvoje pouto by přešlo na jinou." Lan na ni mlčky hleděl. "Až ucítíš, že umírám, zjistíš, že tě to nutí ji okamžitě vyhledat. Nechci, aby tě to překvapilo."
"Nutí," vydechl Lan tiše a rozzlobeně. "Ani jedinkrát jsi moje pouto nepoužila k tomu, abys mě k něčemu donutila. Myslela jsem, že je ti to silně proti mysli."
"Kdybych to neudělala, byl bys po mé smrti volný a ani můj nejsilnější rozkaz by tě nezadržel. Nedovolím, abys zemřel při nesmyslném pokusu mne pomstít. A nedovolím, aby ses vrátil k té své stejně nesmyslné soukromé válce v Morně. Válka, v níž bojujeme, je stejná, jenom kdyby sis toho všiml, a já dohlédnu na to, aby tvůj boj byl k něčemu dobrý. Ani pomstu, ani smrt v Morně ti nedovolím."
"A vidíš svou smrt přicházet?" Lan mluvil tiše, s bezvýraznou tváří, jako by byl vytesán z kamene stojícího uprostřed zimní vánice. Takhle ho Moirain viděla již mnohokrát, obvykle když se schylovalo k výbuchu násilí. "Naplánovala jsi něco beze mne, co ti přivodí smrt?"
"Najednou jsem ráda, že v tomto pokoji není žádný rybník," zamumlala Moirain, a když Lan ztuhl, protože se ho její zlehčující tón dotkl, zvedla ruce. "Vidím svou smrt každý den, jako ty. A jak by taky ne, když před sebou po všechny ty roky máme úkol? Teď, když se všechno blíží k vyvrcholení, musím smrt pokládat za velice pravděpodobnou."
Lan si chvíli prohlížel své ruce, velké a hranaté. "Nikdy by mě nenapadlo," začal pomalu, "že bych nemusel být tím, kdo z nás dvou zemře první. Nějak, i v nejhorších dobách, to vždycky vypadalo..." Náhle si začal mnout ruce. "Když už je to tak, že budu někomu předán jako ochočený palácový psík, tak bych docela rád věděl, komu mám patřit."
"Já jsem v tobě ochočeného psíka nikdy neviděla," odsekla Moirain, "a Myrelle taky ne."
"Myrelle." Lan se ušklíbl. "Ano, musela to být některá ze zelených nebo nějaká holčička, která právě povýšila mezi hotové sestry."
"Pokud dokáže Myrelle udržet své tři gaidiny na uzdě, tak tu pořád je naděje, že zvládne i tebe. I když vím, že by si tě ráda nechala, slíbila, že tvoje pouto předá další, až najde tu, která by se k tobě hodila lépe."
"Aha. Takže ne ochočený psík, ale balík. Myrelle tedy bude -opatrovnice! Moirain, dokonce ani zelené se ke svým strážcům takhle nechovají. Za posledních čtyři sta let žádná Aes Sedai nepředala pouto svého strážce jiné, ale ty mi to nechceš udělat jenom jednou, ale hned dvakrát!"
"Je to hotovo, a já to nezruším."
"Světlo mě oslep, jestli mám jít z ruky do ruky, máš aspoň ponětí, v čích rukou mám skončit?"

"Co dělám, je pro tvé vlastní dobro a možná i pro dobro někoho jiného. Je možné, že Myrelle najde nějakou holčičku, která právě povýšila mezi hotové sestry - tak jsi to přece říkal, ne? - která bude potřebovat strážce zakaleného v boji a znalého, jak to ve světě chodí, holčičku, která by mohla potřebovat někoho, kdo ji hodí do jezera. Ty máš hodně co nabídnout, Lane, a dívat se, jak je to promarněno v nějakém neoznačeném hrobě, nebo jak tě žerou krkavci, když bys mohl přejít k ženě, která tě potřebuje, by bylo horší než hříchy, o nichž žvaní bělokabátníci. Ano, myslím, že ona tě bude potřebovat."
Lanovi se trochu rozšířily oči. U něj to bylo to stejné, jako by jiný muž zalapal překvapením po dechu. Moirain ho zřídkakdy vídávala tak vyvedeného z míry. Lan dvakrát otevřel ústa, než konečně promluvil. "A koho máš na mysli pro tohle -"
Moirain ho zarazila. "Jsi si jistý, že tě to pouto neškrtí, Lane Gaidine? Uvědomil sis snad teprve nyní, poprvé, jak silné to pouto je, jak hluboké? Mohl bys skončit s nějakou slibnou bílou sestrou, samá logika a žádné srdce, nebo s mladou hnědou sestrou, která tě bude považovat jenom za slouhu, co jí bude nosit knihy a zápisky. Mohu tě předat, komu se mi zachce, jako balík - nebo jako palácového psíka - a ty nemůžeš udělat nic jiného, než že půjdeš. Jsi si jistý, že ti to nevadí?"
"Tak proto to celé bylo?" zaskřípal Lan zuby. Oči mu plály modrým plamenem a rty měl zkřivené. Hněv. Poprvé, co ho Moirain znala, byl v jeho tváři zřetelně vidět hněv. "Takže všechny ty řečičky byly jenom zkouška - jenom zkouška! - abys zjistila, jestli mi mé pouto můžeš znechutit? Po všech těch letech? Ode dne, kdy jsem se ti zaslíbil, jsem jel tam, kam jsi mi řekla, dokonce i když jsem to považoval za hloupost, dokonce i když jsem měl důvod jet opačným směrem. Nikdy jsi mé pouto nepotřebovala, abys mě k něčemu přinutila. Stačilo tvé slovo, a já jsem se díval, jak se vrháš do nebezpečí, a držel jsem ruce pryč od tebe, když stačilo, abych tasil meč a prosekal ti cestu do bezpečí. Po tom všem mě ještě zkoušíš?"
"Nezkouším tě, Lane. Mluvila jsem jasně, nic jsem nepřekroutila, a udělala jsem to, co jsem řekla. Ale ve Fal Daře jsem začala přemýšlet, jestli jsi vskutku pořád cele při mně." Lanovi se v očích objevil ostražitý výraz. Lane, odpusť. Nechtěla jsem zbořit zdi, které sis tak pečlivě vystavěl, ale musela jsem se to dozvědět. "Proč ses tak choval k Randovi?" Lan zamrkal. Tohle očividně nečekal. Moirain věděla, co od ní očekával dál, a nehodlala se vzdát teď, když byl tak vyvedený z míry. "Přivedl jsi ho k amyrlin a nechal jsi ho mluvit a chovat se, jako by byl urozený pán z Pohraničí a rozený voják. Určitým způsobem se to hodilo k tomu, co jsem s ním měla v úmyslu, ale my dva jsme spolu nikdy nemluvili o tom, že ho to naučíme. Proč, Lane?"
"Zdálo se mi to... správné. Mladý vlkodav musí jednoho dne potkat svého prvního vlka, ale když ho bude vlk považovat za štěně, když se bude chovat jako štěně, vlk ho určitě zabije. Vlkodav musí být vlkodavem a ve vlčích očích dokonce ještě větším než ve svých vlastních, jestli má přežít."
"Tak takhle vidíš Aes Sedai? A amyrlin? Mne? Jako vlky, kteří strhnou tvého mladého vlkodava?" Lan zavrtěl hlavou. "Ty víš, co je zač, Lane. Víš, čím se musí stát. Musí. Oč usiluji od chvíle, kdy jsme se my dva setkali, dokonce ještě déle. Pochybuješ snad o tom, co dělám?"
"Ne. Ne, ale..." Lan se už vzpamatoval a opět kolem sebe stavěl zdí. Ale ještě nebyly zcela hotové. "Kolikrát jsi říkala, že ta'veren přitahují lidi kolem sebe, jako vodní vír přitahuje klacíky? Asi mě to přitáhlo také. Já jenom vím, že mi to připadalo správné. Ti sedláci potřebovali někoho na své straně. Přinejmenším Rand to potřeboval. Moirain, já věřím v to, co děláš, i teď, kdy toho nevím ani polovinu. Věřím v tebe. Nežádal jsem tě, abys mne uvolnila z mého pouta, ani to neudělám. Ať už máš v plánu zemřít a mě dostat do bezpečí - zbavit se mne - bude mi potěšením dohlédnout na to, abys zůstala naživu, a ty plány, aspoň prozatím, ti nevyšly."
"Ta'veren," povzdechla si Moirain. "Možná to bylo tím. Spíš než třísku dolů po proudu se snažím dostat poleno přes peřeje. Pokaždé, když na ně zatlačím, ono zatlačí na mě, a čím dál se dostáváme, tím je to poleno větší. A přesto ho musím dostat až na konec." Zasmála se. "Rozhodně nebudu nešťastná, starý příteli, jestli se ti podaří tyto mé plány zmařit. A teď mne, prosím, zanechej samotnou. Potřebuji být sama a přemýšlet." Lan zaváhal jenom na okamžik, než vykročil ke dveřím. V poslední chvíli ho však Moirain zarazila, protože se musela zeptat ještě na poslední věc. "Snil jsi někdy o něčem jiném, Lane?"
"Všichni lidé sní. Ale já poznám, kdy je to jenom sen. Tohle," -dotkl se jílce svého meče - ,,je skutečnost." Zdi už opět stály, vysoké a pevné jako vždy.

Chvíli poté, co Lan odešel, se Moirain opírala v židli a hleděla do ohně. Myslela na Nyneivu a praskliny ve zdi. Aniž se snažila, aniž ji vůbec napadlo, co vlastně dělá, ta mladá žena vytvořila pukliny v Lanově obranné zdi a do nich zasadila popínavé rostliny. Lan si myslel, že je v bezpečí, uvězněn ve své pevnosti vytvořené osudem a jeho vlastním přáním, ale pomalu, trpělivě ty popínavky zeď bořily a odhalovaly tak muže za ní. Již nyní byl Nyneivě a jejím přátelům určitým způsobem věrný. Zpočátku si lidí z Emondovy Role nevšímal, bral je pouze jako někoho, kdo nějakým způsobem zajímá Moirain. Nyneiva to změnila, jako změnila i Lana samotného.
Ke svému úžasu Moirain pocítila záchvěv žárlivosti. Nic takového ještě nikdy necítila, rozhodně ne k ženám, které Lanovi házely srdce k nohám, ani k těm, které s ním sdílely lože. Vskutku, ona ho nikdy nepovažovala za předmět žárlivosti, nikdy tak nesmýšlela o žádném muži. Ona se provdala za svůj boj, jako se on oženil se svým. Ale bojovali spolu v těch bitvách už tak dlouho. On uštval koně k smrti a pak s ní v náručí utíkal dál, až se sám málem také schvátil, aby ji donesl k Anaiye kvůli léčení. Ona mu nejednou ošetřovala rány a svým uměním ho udržovala při životě, když on byl ochoten jej odvrhnout, aby zachránil ten její. Vždycky tvrdil, že byl sezdán se smrtí. Teď ho však zaujala jiná nevěsta, i když k tomu byl slepý. Pořád byl přesvědčen, že je v bezpečí, silný za svou zdí, ale Nyneiva už mu do vlasů vpletla svatební květiny. Bude pořád ještě schopen dvořit se smrti tak bezstarostně? Moirain napadlo, kdy ji asi požádá, aby ho z jeho pouta uvolnila. A co potom asi udělá ona.
S úsměvem se zvedla. Měla na práci důležitější věci. Mnohem důležitější. Přelétla pohledem otevřené knihy a papíry, jimiž byla místnost přecpána. Tolik náznaků, ale žádné odpovědi.
Vstoupila Vandena s podnosem s čajovou konvicí a šálky. Byla štíhlá a půvabná, s rovnými zády, a téměř bílé vlasy měla úhledně stažené do uzlu. Bezvěkost jejích hladkých lící prozrazovala mnoho, mnoho let. "Nechala bych tohle přinést Jaema a sama bych tě nerušila, ale on je venku ve stodole a cvičí s mečem." Když odkládala letitý rukopis stranou, aby mohla na stůl postavit podnos, zachichotala se. "Když je tu Lan, Jaem si připomněl, že je víc než jenom zahradník a posluha. Gaidinové jsou tak pyšní. Myslela jsem, že tu Lan ještě bude. Proto jsem přinesla šálek navíc. Už jsi našla, co hledáš?"
"Já si ani nejsem jistá, co vlastně hledám." Moirain se zamračila a upřeně se na druhou ženu zadívala. Vandena byla ze zeleného adžah, ne z hnědého jako její sestra, a přesto spolu tak dlouho studovaly, že věděla o dějinách tolik, co Adeleas.
"Ať je to, co je to, ty zřejmě ani nevíš, kde hledat." Vandena po sunula nějaké knihy a rukopisy po stole a zavrtěla hlavou. "Tolik témat. Trollocké války. Hlídači vln. Pověst o návratu. Dvě pojednání o Valerském rohu. Tři o temném proroctví a - Světlo, tady je Santhřina kniha o Zaprodancích. Ta je ohavná. Tak ohavná, jako tahle o Shadar Logothu. A Dračí proroctví ve třech různých překladech a originál. Moirain, co to máš vlastně za lubem? Proroctví bych ještě pochopila - doslechly jsme se tu nějaké novinky, i když jsme tak daleko. Doslechly jsme se, co se stalo v Illianu. Ve vesnici se dokonce povídá, že někdo už Valerský roh našel." Mávla rukopisem o rohu a vykašlala prach, který se z něj zvedl. "To samozřejmě neberu vážně. Jinak by se vykládalo víc. Ale co -? Ne. Říkáš, že chceš mít soukromí, a já ti ho poskytnu."
"Počkej chvíli," zastavila Moirain druhou Aes Sedai u dveří. "Třeba bys mi mohla odpovědět za pár otázek."
"Pokusím se." Vandena se náhle usmála. "Adeleas tvrdí, že jsem se měla rozhodnout pro hnědé adžah. Ptej se." Nalila čaj do dvou šálků a jeden podala Moirain. Pak si přitáhla židli k ohni.
Z šálků stoupala pára a Moirain pečlivě vybírala otázky. Abych našla odpovědi, ale neprozradila příliš. "V Proroctvích není o Valerském rohu ani zmínky, ale je někde spojen s Drakem?"
"Ne. Kromě toho, že Valerský roh musí být nalezen dřív, než Drak Znovuzrozený vybojuje Tarmon Gai'don, Poslední bitvu, neexistuje mezi nimi žádné spojení." Bělovlasá žena srkala čaj a čekala. "Existuje nějaké spojení Draka s Tomovou Hlavou?"
Vandena zaváhala. "Ano a ne. O tohle se s Adeleas pořád přeme." Její hlas nabyl poučného tónu a na chvíli hovořila jako hnědá sestra. "Existuje verze originálu, v níž se v doslovném překladu praví: ‚Pět vyjede, čtyři se vrátí. Nad hlídače se prohlásí a s praporcem v ohni překročí nebesa...' No, ještě to pokračuje. Ale důležité je slovo ma'vron. Já myslím, že by se nemělo překládat prostě jako ‚hlídači', což je a'vron. Ma'vron v sobě chová větší důležitost. Já tvrdím, že to znamená hlídači vln, i když oni si

samozřejmě říkají Do Miere A'vron, a ne Ma'vron. Adeleas tvrdí, že si jenom hraji se slovíčky. Ale já si myslím, že to znamená, že se Drak Znovuzrozený objeví někde nad Tomovou Hlavou, v Arad Domanu nebo v Saldeii. Adeleas si myslí, že je to hloupost, ale já v poslední době poslouchám každičkou zprávu, která sem ze Saldeie dorazí. Mazrim Taim může usměrňovat, jak jsem se doslechla, a našim sestrám se ještě nepodařilo ho zahnat do kouta. Je-li on Drakem Znovuzrozeným a Valerský roh bude nalezen, tak k Poslední bitvě dojde už brzy. Možná ani naše dějiny nikdy nedokončíme." Otřásla se a náhle se zasmála. "Zvláštní věci, kvůli kterým si dělám starosti. Hádám, že se opravdu stávám hnědou sestrou. Hrůza, stěžovat si zrovna na to. Jaká je tvá další otázka?"
"Nemyslím, že by sis měla dělat starosti kvůli Taimovi," poznamenala Moirain nepřítomně. Nicméně to bylo spojení s Tomovou Hlavou, byť velice vzdálené a nepřímé. "Chytí ho jako Logaina. Co Shadar Logoth?"
"Shadar Logoth!" odfrkla si Vandena. "V krátkosti, město zničila jeho vlastní nenávist. Zahynulo tam všechno živé kromě Mordetha, rádce, který to všechno začal, když proti temným druhům použil taktiku temných druhů, a ten je tam teď lapen a číhá na duše, které by mohl ukrást. Není bezpečné tam vstoupit a není bezpečné se ve městě čehokoliv dotknout. Ale to by měla znát každá novicka, která čeká, že bude patřit mezi přijaté novicky. Jinak bys tu musela zůstat nejmíň měsíc a poslouchat Adeleas, jak o tom vypráví - ona o tom opravdu hodně ví - ale i tak ti mohu říci, že tam není nic o Drakovi. To místo bylo mrtvé už sto let předtím, než z popela trollockých válek povstal Jurian Kamenný luk, a ten je Shadar Logothu v dějinách falešných Draků nejblíž."
Moirain zvedla ruku. "Nemluvila jsem jasně, nemyslela jsem Draka, ať už falešného, nebo Znovuzrozeného. Nenapadá tě nějaký důvod, proč by mizelec chtěl něco, co pochází z Shadar Logothu?"
"Ne pokud by věděl, odkud ta věc pochází. Nenávist, která zabila Shadar Logoth, byla nenávistí namířenou proti Temnému. Zplozence Stínu by to zničilo stejně jistě jako toho, kdo kráčí ve Světle. Oni se Shadar Logothu zcela oprávněně bojí, stejně jako my."
"A co bys mi mohla říci o Zaprodancích?"
"Skáčeš z jednoho předmětu na druhý. Mohu ti říci jen o málo víc, než co ses naučila jako novicka. Nikdo toho o Bezejmenných neví o moc víc. Čekáš snad, že budu žvanit o tom, co jsme se obě naučily jako mladá děvčata?"
Moirain chvíli mlčela. Nechtěla toho prozradit moc, ale Vandena s Adeleas měly v malíčku víc vědomostí, než kolik bylo známo mimo Bílou věž, a tam by ji čekalo víc problémů, než kolik byla teď ochotna vyřizovat. Nechala jméno proklouznout mezi rty, jako by jí uniklo samo. "Lanfear."
"Projednou," povzdechla si druhá žena, "nevím o nic víc, než co jsem věděla jako novicka. Dcera noci zůstává takovou záhadou, jako by byla skutečně zahalena temnotou." Vandena se odmlčela a zahleděla se do svého šálku. Když vzhlédla, upřela pronikavý pohled Moirain do tváře. "Lanfear byla spojena s Drakem, s Luisem Therinem Telamonem. Moirain, máš nějaký klíč k tomu, kde se Drak znovu zrodí? Nebo zrodil? Už přišel?"
"Kdybych to věděla," odpověděla vyrovnaně Moirain, "byla bych tady místo v Bílé věži? Přísahám, že amyrlin ví vše, co já. Už jsi od ní dostala předvolání?"
"Ne, a čekala jsem, že si nás povolá. Až přijde čas, kdy se budeme muset postavit Draku Znovuzrozenému, amyrlin bude potřebovat každou sestru, i přijatou novicku, dokonce i každou mladší novicku, která dokáže bez pomoci zapálit svíčku." Vandena zadumaně ztišila hlas. "S takovou silou, kterou on povládne, ho budeme muset přemoci dřív, než ji proti nám dokáže použít, než zešílí a zničí svět. A přesto ho nejdřív musíme nechat, aby se postavil Temnému." Nevesele se zasmála při pohledu na Moirainin výraz. "Já nejsem červená. Studovala jsem proroctví a vím dost na to, že se ho nesmíme pokoušet zkrotit předtím. Jestli ho vůbec dokážeme zkrotit. Vím stejně dobře jako ty, jako každá sestra, která si dala tu námahu, aby to zjistila, že zámky, držící Temného v Shayol Ghulu, slábnou. Illiánci svolali velké hledání Valerského rohu. Všude jsou falešní Draci. A dva z nich, Logain a teď ten v Saldeii, byli schopní usměrňovat jedinou sílu. Kdy naposled našly červené sestry dva muže schopné usměrňovat v jednom roce? Kdy naposled našly jednoho takového za pět let? Já to nepamatuji, a to jsem o hodně starší než ty. Známky jsou všude. Tarmon Gai'don se blíží. Temný se dostane na svobodu. A Drak se

znovu zrodí." Šálek zachrastil, když ho pokládala na stůl. "Nejspíš proto se tolik bojím, že jsi snad zahlédla jeho stopy."
"On přijde," řekla Moirain klidně, "a my uděláme, co je třeba vykonat."
"Kdybych si myslela, že by to něčemu pomohlo, vytáhla bych Adeleas od těch jejích knížek a vydaly bychom se do Bílé věže.
Ale raději jsem tady. Třeba ještě budeme mít dost času dopsat naše dějiny."
"Doufám, že budete, sestro."
Vandena vstala. "Nuže, než si půjdu lehnout, musím ještě něco udělat. Pokud nemáš žádné další otázky, zanechám tě tvému studiu." Ale odmlčela se a dokázala tak, že bez ohledu na to, kolik času strávila s knihami, pořád je ze zeleného adžah. "Měla bys něco udělat s Lanem, Moirain. V tom chlapovi to vře víc než v Dračí hoře. Dříve nebo později vybuchne. Znala jsem dost mužů, abych poznala, kdy má jeden starosti se ženou. Vy dva jste spolu už dlouho. Třeba v tobě konečně vidí i ženu, a ne jen Aes Sedai."
"Lan mne vidí takovou, jaká jsem, Vandeno. Jako Aes Sedai. A pořád ještě jako přítelkyni. Aspoň v to doufám."
"Vy modré. Vždycky připravené zachraňovat svět, který jste samy ztratily."
Když bělovlasá Aes Sedai odešla, Moirain vzala svůj plášť a mumlajíc si pro sebe vyšla do zahrady. Něco, co Vandena říkala, jí vrtalo hlavou, ale nemohla si vzpomenout, co to bylo. Odpověď, nebo aspoň náznak odpovědi, na otázku, kterou vůbec nepoložila - ale ani na tu otázku nedokázala přijít.
Zahrada byla malá, stejně jako domek, ale úhledná i v měsíčním světle, kterému pomáhala žlutá záře vycházející z oken chaloupky. Cestičky mezi přepečlivě upravenými záhonky květin byly vysypány pískem. Moirain si volně přehodila plášť přes ramena, protože noc byla přece jen chladná. Co je to za odpověď a co je to za otázku?
Za ní zakřupal písek, a když se Moirain otočila, měla dojem, že vidí Lana.
Jen pár kroků od ní se tyčil jakýsi, stín, který vypadal příliš vysoký na muže zahaleného do pláště. Ale obličej měla postava ozářený měsícem. Bledé, propadlé tváře, černé oči, příliš velké, lemované vráskami, a rudé rty. Plášť se otevřel a rozvinul se do velkých, netopýřích křídel.
Vědouc, že je příliš pozdě, se Moirain otevřela saidaru, jenže draghkar začal polohlasem zpívat, a ten tichý bzukot jí zaplnil hlavu a zlomil její vůli. Saidar uklouzl pryč. Když Moirain vykročila k tomu stvoření, cítila jenom vzdálený smutek. Tichounký zpěv ji přitahoval a potlačoval veškerý cit. Bílé, bílé ruce - jako ruce člověka, jenže zakončené drápy - se k ní natáhly a rty barvy krve se zkřivily v nápodobě úsměvu, přičemž odhalily ostré zuby, ale jenom trošičku, takže Moirain věděla, že ji nekousne. Měla by se bát draghkarova polibku. Jakmile se jí ty rty dotknou, jako by už byla mrtvá, protože z ní vysaje duši, vysaje z ní život. Ten, kdo ji najde, i kdyby ji našel ve chvíli, kdy ji draghkar pustí z objetí, najde jenom mrtvé tělo bez známky poranění, chladné, jako by bylo mrtvé dva dny. A kdyby někdo dorazil dřív, než zemře, to, co by našel, by bylo ještě horší, ale už by to nebyla ona. Polohlasné prozpěvování ji přitahovalo na dosah těch bledých rukou a draghkar k ní pomalu skláněl hlavu.
Moirain příliš nepřekvapilo, když se jí nad ramenem zableskla čepel meče, která se draghkarovi zabořila do prsou, a jen o málo víc ji překvapilo, když nad druhým ramenem zaútočil vedle prvního druhý meč. Omámená se jakoby z velké dálky dívala, jak tvor couvá. V zorném poli se jí objevil Lan, pak Jaem. Šedovlasý strážce držel v kostnatých rukou meč stejně jistě jako mladší muž. Draghkar měl bledé ruce od krve, jak se snažil vyrvat ostrou ocel z prsou, a křídly silně bil oba muže. Náhle, zraněný a krvácející, začal znovu zpívat. Strážcům.
Moirain se s námahou sebrala. Měla pocit, jako by byla úplně prázdná, jako by se tomu stvoření podařilo ji políbit. Na slabost není čas. Ve chvilce se otevřela saidaru, a jak ji naplnila síla, zatvrdila se, aby se mohla zplozence Stínu dotknout přímo. Oba muži byli příliš blízko, takže by cokoliv jiného zranilo i je. Dokonce i když používala jedinou sílu, věděla, že ji draghkar pošpiní.
Ale ve chvíli, kdy začala, Lan zvolal: "Připrav se na smrt!" A Jaem pevně zopakoval: "Připrav se na smrt!" A oba muži vkročili draghkarovi na dosah a zarazili do něj meče až po jílec.
Draghkar zvrátil hlavu dozadu a zavyl. Jeho výskot Moirain pronikal do hlavy jako jehličky. I když byla zahalena do saidaru, tak to cítila. Draghkar se zřítil, jako když padá strom, a jedním křídlem srazil Jaema na kolena. Lan se sesul, jako by byl naprosto vyčerpán.

Z domu vyběhly s lucernami Vandena s Adeleas.
"Co to bylo za hluk?" chtěla vědět Adeleas. Byla skoro zrcadlovým odrazem své sestry. "Šel Jaem a..." Světlo lucerny dopadlo na draghkara a ona se odmlčela.
Vandena uchopila Moirain za ruce. "Snad ne...?" Otázku také nedokončila, když Moirain uviděla, jak ji obklopuje záře. Ucítila, jak do ní z druhé ženy proudí síla, a nikoliv poprvé si upřímně přála, aby Aes Sedai mohly udělat pro sebe to, co dokázaly pro ostatní.
"Ne," pravila vděčně. "Podívej se na gaidina."
Lan se na ni podíval se stisknutými rty. "Kdybys mě předtím tolik nerozčílila, že jsem si musel jít zacvičit s Jaemem a nechtělo se mi vracet do domu..."
"Jenomže já jsem to udělala," řekla Moirain. "Vzor do sebe vplete všechno." Jaem cosi mumlal, ale nechal Vandenu, aby se mu podívala na rameno. Byl samá kost a šlacha, a přesto vypadal tuhý jako starý kořen.
"Jak," chtěla vědět Adeleas, "se mohlo stvoření Stínu dostat tak blízko, aniž bychom ho ucítily?"
"Bylo chráněno," odvětila Moirain.
"Nesmysl," odsekla Adeleas. "Jenom sestra by mohla -" Náhle se zarazila, a Vandena se otočila od Jaema, aby se podívala na Moirain.
Moirain vyslovila to, co žádná z nich nechtěla slyšet. "Černé adžah." Od vsi se k nim donesl křik. "Lepší by bylo tohle," - ukázala na draghkara roztaženého v květinovém záhonku - "schovat, a to rychle. Přijdou se zeptat, jestli nepotřebujete pomoc, ale kdyby uviděli tohle, začaly by řeči, které by se vám nelíbily."
"Jistě, samozřejmě," přitakala Adeleas. „Jaeme, běž a vyřiď to s nimi. Řekni jim, že nevíme, co ten hluk způsobilo, ale že tady je všechno v pořádku. Zadrž je." Šedovlasý strážce odspěchal do noci vstříc blížícím se vesničanům. Adeleas si prohlížela draghkara, jako by to byla nesmírně zajímavá pasáž v knize.
"Ať už jsou do toho zapleteny Aes Sedai nebo ne, co ho sem mohlo přivést?" Vandena mlčky pozorovala Moirain.
"Obávám se, že vás musím opustit," řekla Moirain. "Lane, připravíš koně?" Když strážce odešel, dodala: "Nechám vám tu dopisy, které je třeba poslat do Bílé věže, pokud budete tak laskavy a zařídíte to."
Adeleas nepřítomně kývla, pozornost stále upírala na stvoření v záhonu.
"A najdeš své odpovědi tam, kam odjíždíš?" zeptala se Vandena.
"Myslím, že jsem už našla jednu, kterou jsem nehledala. Jenom doufám, že se příliš nezpozdím. Budu potřebovat brk a pergamen." Odtáhla Vandenu do domu a nechala Adeleas, aby to vyřídila s draghkarem.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Zkoušky

Nyneiva si ostražitě prohlížela rozlehlou komnatu hluboko pod Bílou věží a na Sheriam po svém boku pohlížela stejně ostražitě. Strážkyně novicek vyčkávala, i když trochu netrpělivě. Za těch pár dní, které Nyneiva strávila v Tar Valonu, viděla Aes Sedai pouze vyrovnanou a s úsměvem přijímající události, jak přicházely.
Klenutá místnost byla vytesána do skalního podloží ostrova. Světlo svítilen na vysokých stojanech se bíle odráželo od světlých hladkých kamenných stěn. Uprostřed byla pod kupolí věc vyrobená ze tří stříbrných oblouků právě tak vysokých, aby se pod nimi dalo projít, které spočívaly na silném stříbrném prstenci a konci se navzájem dotýkaly. Oblouky i prstenec byly součástí jedné soustavy. Nyneiva neviděla, co leží uvnitř. Tam se podivně mihotalo světlo, a když se tam Nyneiva dívala příliš dlouho, zvedl se jí žaludek. V místech, kde se oblouk dotýkal prstence, seděly na holé kamenné podlaze se zkříženýma nohama Aes Sedai a upřeně hleděly na stříbrnou konstrukci. Další stála opodál u prostého stolu, na němž spočívaly tři velké stříbrné kalichy. Nyneiva věděla - aspoň jí to tak řekly - že v každém je čistá voda. Všechny čtyři Aes Sedai měly šátky, stejně jako Sheriam. Sheriam měla modré třásně, snědá žena u stolu červené a ty tři u oblouků zelené, bílé a šedé. Nyneiva na sobě pořád měla jedny ze šatů, které dostala ve Fal Daře, světle zelené, vyšívané malými bílými kvítky.
"Nejdřív mě necháš od rána do večera koukat do zdi," zamumlala Nyneiva, "a teď najednou tolik spěchu."
"Hodiny nečekají na žádnou ženu," odtušila Sheriam. "Kolo tká, jak si kolo přeje a kdy si přeje. Trpělivost je ctnost, které je třeba se učit, ale všechny musíme být připraveny na okamžitou změnu."
Nyneiva se snažila nemračit. Co ji na rusovlasé Aes Sedai zatím nejvíc dráždilo, bylo to, že když občas mluvila, jako by citovala, i když to nedělala. "Co je to?"
"Ter'angrial"
"No, to mi ale nic neříká. K čemu to je?"
"Ter'angrial dělá hodně věcí, dítě. Jako angrial a sa'angrial je i on pozůstatkem z věku pověstí, který používá jedinou sílu, i když na rozdíl od těch dvou není zdaleka tak vzácný. Některé ter'angrialy musí přimět k práci Aes Sedai, jako tenhle, ale jiné konají svou práci prostě tehdy, když je v jejich přítomnosti žena, která může usměrňovat. Předpokládá se, že existují i takové, které by pracovaly pro kohokoliv. Na rozdíl od angrialu a sa'angrialu jsou vyrobeny, aby vykonávaly určité věci. Jiný máme ve věži, a ten svědčí při zavazujících slibech. Až se z tebe stane hotová sestra, své závěrečné sliby budeš odříkávat s tím ter'angrialem v ruce. Že nevyslovíš jedinou lež. Že nevyrobíš žádnému člověku zbraň, aby jí mohl zabít jiného člověka. Že nikdy nepoužiješ jediné síly jako zbraně, pokud to nebude proti temným druhům

nebo zplozencům Stínu nebo v případě nejzazší nutnosti, když budeš chránit svůj vlastní život nebo život svého strážce nebo život jiné sestry."
Nyneiva potřásla hlavou. Ten slib byl buď příliš vážný, nebo příliš lehký, a taky to řekla.
"Kdysi Aes Sedai nemusely skládat sliby. Bylo jasné, kdo je Aes Sedai a za čím si stojí, nic víc nebylo potřeba. Mnohé z nás si přejí, aby tomu tak bylo doposud. Ale kolo se otáčí a časy se mění. To, že skládáme sliby, že je známo, že jsme jimi vázány, umožňuje lidem s námi jednat beze strachu, že proti nim použijeme svou sílu, jedinou sílu. Rozhodly jsme se pro to mezi trollockými válkami a stoletou válkou, a díky tomu Bílá věž stále ještě stojí a my pořád můžeme dělat, co je v našich silách, v boji proti Stínu."
Sheriam se zhluboka nadechla. "Světlo, dítě, snažím se tě naučit to, co by se každá jiná žena na tvé místě naučila již před lety. To nelze. Teď se musíme soustředit na ter'angrial. Nevíme, proč byly vyrobeny. Odvažujeme se používat jen hrstku z nich, a cíle, k nimž se je odvažujeme použít, nemusí mít nic společného s tím, k čemu vlastně byly vyrobeny. Většinou jsme se je naučily za vysokou cenu nepoužívat. Během let bylo nemálo Aes Sedai zabito nebo přišlo o své nadání, když se to snažily zjistit."
Nyneiva se otřásla. "A ty po mně chceš, abych do tohohle vstoupila?" Světlo v obloucích se teď míhalo pomaleji, ale ona stejně neviděla, co leží uvnitř.
"Víme, co dělá tenhle. V něm se postavíš tváří v tvář svým největším obavám a strachu." Sheriam se mile usmála. "Nikdo se tě nebude ptát na to, cos tam viděla. Nemusíš nám říkat víc, než si budeš přát. Strach každé ženy je jejím osobním vlastnictvím."
Nyneiva si matně připomněla svůj strach z pavouků, zvláště v noci, ale tohle zřejmě Sheriam na mysli neměla. "Prostě projdu jedním obloukem tam a druhým ven? Třikrát dovnitř a bude to?"
Aes Sedai si podrážděně upravila šátek na ramenou. "Jestli to chceš zestručnit, tak ano," odtušila suše. "Cestou sem jsem ti říkala, co musíš o obřadu vědět, tolik, kolik se můžeš dozvědět před ním. Kdybys byla novicka, věděla bys to, ale nedělej si starosti s tím, že uděláš nějakou chybu. Kdyby to bylo nutné, tak se ti připomenu. Jsi si jistá, že jsi připravena se tomu postavit? Kdybys chtěla přestat, pořád mohu tvé jméno přepsat do knihy novicek."
"Ne!"
"Tak dobrá. Teď ti sdělím dvě věci, které se žena nedozví, dokud nevstoupí do této místnosti. Za prvé. Jakmile jednou začneš, musíš pokračovat až do konce. Pokud to odmítneš, tak bez ohledu na to, jaké máš schopnosti, budeš velice zdvořile požádána, abys opustila věž. Dáme ti dost stříbra, aby ti to vydrželo na celý rok, a už nikdy se nebudeš smět vrátit." Nyneiva otevřela ústa, aby řekla, že neodmítne, ale Sheriam ji prudkým gestem zarazila. "Poslouchej a mluv, až budeš vědět, co říci. Za druhé. Hledat a usilovat znamená znát nebezpečí. Nebezpečí tady poznáš. Některé ženy vstoupily a nikdy už nevyšly. Když se ter'angrial uklidnil, ony-tam-nebyly. A už nikdy je nikdo neviděl. Jestli chceš přežít, musíš být vytrvalá. Jestli zakolísáš, zaváháš..." Mlčení bylo mnohem výmluvnější než jakákoliv slova. "Tohle je tvoje poslední šance, dítě. Ještě se můžeš vrátit, ještě teď, a my připíšeme tvé jméno do knihy novicek a budeš mít jenom jednu černou čárku. Ještě dvakrát ti bude dovoleno sem vstoupit, a teprve při třetím odmítnutí budeš vykázána z věže. Odmítnutí není žádná hanba. Mnoho z nás to udělalo. Já sama jsem tam napoprvé nedokázala vstoupit. Teď můžeš promluvit."
Nyneiva se úkosem zadívala na stříbrné oblouky. Světlo v nich už neblikalo. Nyní z nich vycházela měkká bílá záře. Aby zjistila, co chtěla zjistit, potřebovala svobodu přijatých novicek, aby mohla volně klást otázky, aby mohla studovat sama pouze s vedením, o něž požádá. Musím donutit Moirain zaplatit za to, co nám udělala. Musím. "Jsem připravená."
Sheriam pomalu vykročila do středu komnaty. Nyneiva kráčela vedle ní.
Jako na povel hlasitě promluvila červená sestra obřadním tónem. "Koho sem přivádíš, sestro?" Tři Aes Sedai kolem ter'angrialu dál upíraly svou pozornost jen na něj.
"Tu, která sem přichází ucházet se o přijetí mezi sestry," odpověděla Sheriam stejně obřadně.
"Je připravená?"
"Je připravená zanechat za sebou, čím byla, a projít svým strachem, aby dosáhla přijetí."
"Zná svůj strach?"
Sheriam se zastavila dva kroky od oblouku a Nyneiva se zastavila s ní. "Tvoje šaty," zašeptala Sheriam, aniž se na Nyneivu podívala.

Nyneivě se zabarvily líce, protože už zapomněla, co jí Sheriam říkala o tom, jak to chodí v této komnatě. Spěšně si svlékla oděv, boty i ponožky. Na chvíli se jí při skládání šatstva, které odkládala stranou, skoro podařilo na stříbrné oblouky zapomenout. Lanův prsten pečlivě zasunula pod šaty. Nechtěla, aby si jej někdo prohlížel. Pak byla hotová a ter'angrial tam pořád stál a čekal.
Kámen pod bosýma nohama studil a Nyneivě po celém těle naskočila husí kůže, ale stála vzpřímeně a dýchala zhluboka. Nedopustí, aby někdo viděl, že se bojí.
"Poprvé," ozvala se Sheriam, „je pro to, co bylo. Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná."
Nyneiva zaváhala. Pak vykročila a vstoupila do oblouku a jeho záře. Bylo to, jako by sám vzduch zářil, jako by se Nyneiva utápěla ve světle. Světlo bylo všude. Světlo bylo vším.
* * *
Nyneiva sebou trhla, když si uvědomila, že je nahá, a pak jen užasle hleděla. Po obou stranách stály kamenné stěny, dvakrát vyšší než ona, a hladké, jako by ohlazené nástroji. Stála na zaprášených nerovných dlažebních kamenech. Obloha byla matná a olověná, i když bez mráčku, a slunce viselo v nadhlavníku jako nabobtnalá rudá koule. Po obou stranách byly ve zdi otvory, brány označené nízkými, hranatými sloupky. Zdi zužovaly zorné pole, ale země se od místa, kde stála, svažovala jak před ní, tak i za ní. Branami viděla další silné zdi a mezi nimi průchody. Ocitla se v obrovském bludišti.
Kde to jsem? Jak jsem se sem dostala? Hlavou se jí mihla další myšlenka, která jako by patřila někomu jinému. Cesta zpátky bude jenom jedna.
Zavrtěla hlavou. "Jestli je jenom jedna cesta zpátky, tak ji nenajdu, když tady budu jen tak postávat." Aspoň tu bylo teplo a sucho. "Doufám, že najdu nějaký šaty dřív, než najdu lidi," zabručela.
Matně si vzpomínala, jak jako malá hrávala bludiště na papíře. Existoval trik, jak najít cestu ven, ale nemohla si na něj vzpomenout. Všechno minulé jí připadalo jako v mlze, jako by se to stalo někomu jinému. Přejela rukou po zdi a vykročila, přičemž se jí pod bosýma nohama zvedaly obláčky prachu.
V prvním otvoru ve zdi dohlédla na jiný průchod, který se nijak nelišil od toho, v němž již stála. Zhluboka se nadechla a vykročila rovně, prošla dalšími průchody, které všechny vypadaly úplně stejně. Pak narazila na cosi odlišného. Cesta se rozdvojovala. Nyneiva zahnula doleva. Po nějaké době se cesta opět větvila. Znovu zahnula vlevo. Na třetí křižovatce ji cesta vlevo dovedla ke slepé zdi.
Zachmuřeně se vrátila na poslední křižovatku a tam zahnula doprava. Tentokrát ji ke slepé zdi dovedla až čtvrtá zatáčka vpravo. Nyneiva zeď chvíli zamračeně pozorovala. "Jak jsem se sem dostala?" zeptala se nahlas. "Kde je tohle místo?" Cesta zpátky bude jenom jedna.
Znovu se vrátila. Byla si jistá, že to musí být nějaký trik toho bludiště. Na poslední křižovatce vykročila doleva a na další doprava. Odhodlaně šla dál. Doleva, pak doprava. Rovnou, než došla k dalšímu větvení. Doleva, pak doprava.
Zdálo se, že to funguje. Už prošla asi tuctem křižovatek a zatím ještě nenarazila na konec. Teď se dostala k dalšímu rozdvojení cesty.
Koutkem oka zahlédla pohyb. Když se obrátila, byl tam jenom zaprášený průchod mezi dvěma hladkými kamennými zdmi. Vykročila do levé větve... a prudce se otočila, když opět cosi zahlédla. Nic tam nebylo, ale tentokrát si byla jistá. Někdo za ní je. Někdo tam byl. Nervózně se rozběhla opačným směrem.
Znovu a znovu, v tom či onom průchodu, zahlédla koutkem oka nějaký pohyb, příliš rychlý, aby ho rozeznala, a zmizelo to dřív, než stačila otočit hlavu, aby na to pořádně viděla. Rozběhla se. Jen pár chlapců ji kdy dokázalo předběhnout, když byla ještě malá holka ve Dvouříčí. Dvouříčí? Co je to?
Z jednoho otvoru před ní vystoupil jakýsi muž. Tmavé šaty měl zatuchlé a zetlelé, a byl starý. Velice, velmi starý. Kůži měl jako popraskaný pergamen a příliš těsně mu lnula k lebce, jako by pod ní neměl žádné svaly. Prašivou leb mu pokrývaly chomáčky křehkých vlasů a oči měl tak zapadlé, až to vypadalo, že hledí ze dvou jeskyní.
Nyneiva tak prudce zastavila, až jí nerovná dlažba poškrábala nohy.
"Jsem Aginor," prohlásil ten muž s úsměvem, "a přišel jsem si pro tebe."
Nyneivě bušilo srdce, jako by jí chtělo vyskočit z hrudi. Jeden ze Zaprodanců. "Ne. Ne, to není možné!"
"Jsi hezké děvče. Užiji si s tebou."
Náhle si Nyneiva uvědomila, že na sobě nemá ani nitku. S výkřikem a tváří jen částečně zrudlou hněvem

se rozběhla prvním průchodem pryč. Pronásledoval ji chraplavý smích a zvuk šouravých kroků, které stačily jejímu běhu. Slyšela také, co Aginor slibuje, že jí udělá, až ji chytí, a při tom se jí obracel žaludek, i když ho slyšela jen napůl ucha.
Zoufale hledala cestu zpátky, a jak utíkala se zaťatými pěstmi, rozhlížela se kolem sebe. Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná. Nebylo tu nic, jen nekonečné bludiště. I když utíkala, jak nejrychleji dokázala, ta ohavná slova zněla vždy kousek za ní. Pomalu se její strach změnil cele v hněv.
"Ať shoří!" vzlykala. "Světlo ho spal! Nemá žádné právo!" Ucítila v sobě, jak se otevírá, rozevírá světlu. S vyceněnými zuby se obrátila ke svému pronásledovateli ve chvíli, kdy smějící se Aginor přiběhl na dohled.
"Nemáš právo!" Mávla směrem k němu pěstí a ruku otevřela, jako by po něm něco házela. Jen zpola ji překvapilo, když viděla, že její ruku opouští ohnivá koule.
Koule vybuchla Aginorovi na prsou a srazila ho na zem. Chvíli tam ležel, ale pak se potácivě zvedl. Dýmu, který mu stoupal z kabátce na prsou, si nevšímal. "Ty se opovažuješ? Ty se opovažuješ!" Zachvěl se a z koutku úst mu na bradu vytekl pramínek slin.
Náhle se obloha zatáhla hrozivými šedými a černými mračny. Z mraku vylétl blesk a mířil Nyneivě na srdce.
Na okamžik se jí zdálo, jako by se zpomalil čas, jako by jediný stah srdce trval celou věčnost. Ucítila v sobě proud - okamžitě ji napadl saidar - a odpovídající tok cítila i v blesku. Změnila směr proudění. Čas se vrhl dopředu.
S prásknutím blesk roztříštil kámen nad Aginorovou hlavou. Zaprodanci se rozšířily zapadlé oči a on začal couvat. "To nesmíš! To nesmí být!" Odskočil, jak do místa, kde předtím stál, udeřil blesk a kámen se rozlétl ve sprše úlomků.
Nyneiva se s temným odhodláním vydala k němu. A Aginor prchl.
Saidar byl jako řeka, která jí protékala. Cítila skály kolem sebe, a vzduch, a cítila maličké, proudící kousíčky jediné síly, která je plnila a tvořila. A cítila také, že Aginor dělá... cosi. Cítila to matně, kdesi v dálce, jako by to bylo něco, co nemohla opravdu poznat, ale kolem sebe viděla výsledek a věděla, co to znamená.
Země pod nohama se jí zachvěla a zdvihla se. Zdi před ní se zřítily a kusy kamene jí zahradily cestu. Nyneiva je přelezla a nevšímala si toho, jak jí ostré hrany kamene drásají ruce i nohy do krve. Pořád viděla na Aginora. Zvedl se vítr, prudce vál průchodem a bránil jí v cestě. Byl tak silný, až jí z něj slzely oči, a snažil se ji srazit na zem. Nyneiva změnila jeho směr a Aginor klopýtal průchody jako keř vyvrácený z kořenů. Nyneiva se dotkla proudu v zemi, přesměrovala ho, a kamenné zdi kolem Aginora se zřítily a uzavřely ho pod sebou. Z očí Nyneivě šlehaly blesky a dopadaly kolem něj, kámen vybuchoval stále blíž. Nyneiva cítila, jak se to snaží vrhnout na ni, ale krok za krokem se oslepující střely blížily k Zaprodanci.
Cosi zazářilo napravo od ní, cosi, co odkryly zřícené zdi.
Nyneiva cítila, jak Aginor slábne, cítila, jak jsou jeho snahy útok jí vrátit stále slabší a zoufalejší. A přesto nějak věděla, že se nevzdal. Jestli ho teď nechá být, bude ji pronásledovat stejně jako předtím s přesvědčením, že je přece jen příliš slabá, aby mu dokázala zabránit provést to, co měl v úmyslu jí udělat.
Tam, kde býval kámen, stál nyní stříbrný oblouk, oblouk naplněný měkkou stříbřitou září. Cesta zpátky...
Ve chvíli, kdy Zaprodanec všechnu svou sílu používal pouze na to, aby ji zadržel, poznala, že svůj útok vzdal. A jeho síly už nestačily, už déle nedokázal odrážet její rány. Teď musel uskakovat před létajícími kusy kamení, které blesky vyrážely ze zdí, a ty výbuchy ho stále víc ubíjely.
Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná.
Blýskání už ustalo. Nyneiva se otočila od plazícího se Aginora k oblouku světla. Ohlédla se na Aginora právě včas, aby viděla, že přelezl za hromadu kamení a zmizel z dohledu. Znechuceně sykla. Většina bludiště stále ještě stála a on se mohl mezi hromadami kamení, které se Zaprodancem vytvořili, skrývat na stovce míst. Bude jí trvat dost dlouho, než ho zase najde, ale byla si jistá, že jestli ho nenajde první, on si najde ji. Přijde si pro ni v plné síle ve chvíli, kdy to bude nejméně čekat.

Cesta zpátky bude jenom jedna.
Polekaně se znovu otočila a ulevilo se jí, když viděla, že tam oblouk pořád ještě stojí. Jestli Aginora najde dost rychle...
Buď odhodlaná.
S hněvivým výkřikem přelezla přes popadané kamení k oblouku. "Ať je za to, že jsem tady, zodpovědný kdokoliv," mumlala si, "bude si přát, aby se z toho dostal tak hladce jako Aginor. Já -" Vstoupila do oblouku a přemohlo ji světlo.
* * *
"Já -" Nyneiva vykročila z oblouku a zůstala zírat. Všechno bylo tak, jak si to pamatovala - stříbrný ter'angrial, Aes Sedai, komnata - ale vzpomínka přišla náhle jako úder, chybějící části vzpomínky jí vrazily zpátky do hlavy. Vyšla tím stejným obloukem, kterým předtím vstoupila.
Červená sestra vysoko zvedla jeden ze stříbrných kalichů a vylila Nyneivě na hlavu studenou čistou vodu. "Nyní jsou z tebe smyty hříchy, které jsi snad spáchala," zanotovala Aes Sedai, "i ty, které někdo spáchal na tobě. Jsou z tebe smyty zločiny, které jsi snad spáchala, i ty, které někdo spáchal proti tobě. Přicházíš k nám omytá a čistá, na srdci i na duši."
Nyneiva se otřásla, když jí voda stékala po těle a kapala na podlahu.
Sheriam ji s výrazem úlevy vzala za ruku, nicméně v hlase správkyně novicek se neozýval ani náznak starostí. "Zatím si vedeš dobře. Vrátila ses. Pamatuj si, co je tvým cílem, a povede se ti dobře i nadále."
Rusovláska ji odvedla kolem ter'angrialu k dalšímu oblouku.
"Bylo to tak opravdové," špitla Nyneiva. Pamatovala si všechno, vzpomínala i na to, jak usměrňovala jedinou sílu s lehkostí, s jakou by zvedla ruku. Pamatovala si na Aginora a na věci, které jí chtěl Zaprodanec udělat. Znovu se otřásla. "Bylo to skutečné?"
"To nikdo neví," odvětila Sheriam. "Ve vzpomínkách to vypadá skutečné, a některé z nás si odtamtud přinesly i skutečná zranění, která jim tam byla způsobena. Jiné byly uvnitř ošklivě posekány a ven vyšly beze stopy poranění. Pro každou ženu, která tam vstoupí, je to jiné. Staří říkali, že existuje mnoho světů. Možná tě tenhle ter'angrial do nich zavádí. I kdyby, tak na něco, co by tě mělo jenom přenést z jednoho místa na druhé, to dělá za dost přísných pravidel. Já si myslím, že to není skutečné. Ale pamatuj, ať už to, co se tam děje, je skutečné nebo ne, nebezpečí je opravdové jako nůž, který ti někdo vrazí do srdce."
"Usměrňovala jsem jedinou sílu. Bylo to tak snadné."
Sheriam klopýtla. "To se nepokládá za možné. Tam by sis dokonce ani neměla pamatovat, že jsi ji schopná usměrňovat." Prohlédla si Nyneivu. "A přesto se ti nic nestalo. Pořád v tobě tu schopnost cítím, je silná jako vždycky."
"Mluvíš, jako by to bylo nebezpečné," řekla Nyneiva pomalu a Sheriam před odpovědí zaváhala. "Nepovažuje se za nutné tě varovat, protože by sis to neměla být schopná zapamatovat, ale... Tenhle ter'angrial byl nalezen za trollockých válek. Máme záznamy o jeho zkoumání v archivu. První sestra, která do něj vstoupila, byla velice dobře strážena, protože nikdo nevěděl, co to udělá. Zachovala si své vzpomínky, a když se dostala do ohrožení, použila jedinou sílu. A ven vyšla se svými schopnostmi zcela zničenými, nedokázala usměrňovat a dokonce ani nedokázala vycítit pravý zdroj. Druhá, která tam vstoupila, byla také strážena, a také ji to zničilo stejným způsobem. Třetí vstoupila bez ochrany. Jakmile se ocitla uvnitř, všechno zapomněla, ale vyšla ven v pořádku. To je jeden z důvodů, proč vás tam posíláme nechráněné. Nyneivo, uvnitř ter'angrialu už jedinou sílu nesmíš usměrňovat. Vím, že je těžké si tam něco zapamatovat, ale zkus to."
Nyneiva polkla. Pamatovala si všechno, dokonce si pamatovala na to, jak si nic nepamatovala. "Nebudu usměrňovat," řekla. Pokud si budu pamatovat, že to nemám dělat. Ponoukalo ji to k hysterickému smíchu.
Došly k dalšímu oblouku. Záře je plnila všechny. Sheriam se na Nyneivu varovně podívala a nechala ji tu stát samotnou.
"Podruhé je pro to, co je. Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná."
Nyneiva se dívala na svítící stříbrný oblouk. Co tam číhá tentokrát? Ostatní čekaly a dívaly se. Nyneiva odhodlaně vstoupila do světla.
* * *

Nyneiva hleděla na prostý hnědý šat, který měla ke svému velkému překvapení na sobě, a pak sebou trhla. Proč zírá na své vlastní šaty? Cesta zpátky bude jenom jedna.
Když se rozhlédla kolem sebe, usmála se. Stála na okraji Trávníku v Emondově Roli, všude kolem stály domy s doškovými střechami a přímo před sebou měla hostinec U Vinného střiku. Samotný pramen Vinný střik vytékal ze skaliska, které vyčnívalo z trávy na Trávníku, a potok pak pod vrbami kolem hostince spěchal k východu. Ulice byly prázdné, ale většina lidí by se touto dobou měla zabývat svými ranními povinnostmi.
Když se podívala na hostinec, úsměv jí zmizel ze rtů. Dům byl nemálo zanedbaný, bílá omítka byla zašlá, okenice visely nakřivo a v díře mezi střešními taškami byl vidět uhnilý konec krokve. Co se stalo s Branem? Tráví snad tolik času starostováním, že zapomíná pečovat o svůj hostinec?
Dveře hostince se rozlétly a ven vyšel Cenn Buie, který se při jejím spatření na místě zastavil. Starý doškář byl pokřivený jako dubový kořen a pohled, který jí věnoval, byl asi stejně přátelský. "Takže ses vrátila, co? No, klidně bys zase mohla vypadnout."
Když jí plivl pod nohy a spěchal pryč, Nyneiva se zamračila. Cenn nikdy nebyl příjemný, ale zřídkakdy býval otevřeně hrubý. Přinejmenším nikdy ne na ni. Nikdy jí do očí. Dívala se za ním a všimla si známek zanedbanosti po celé vesnici. Došky, které měly být dávno spravené, dvorky zarostlé plevelem. Dveře do domu al'Caarových visely nakřivo ve zlomeném pantu.
Nyneiva zavrtěla hlavou a vydala se k hostinci. S Branem si o tomhle budeme muset vážně promluvit.
Šenk byl prázdný až na osamělou ženu se silným prošedivělým copem přehozeným přes rameno. Žena otírala stůl, ale podle toho, jak se nepřítomně dívala na stolní desku, si Nyneiva nemyslela, že by si ta žena uvědomovala, co vlastně dělá. Místnost byla zaprášená.
"Marin?"
Marin al'Vereová nadskočila, jednu ruku si přitiskla k hrdlu, a jenom zírala. Vypadala o celá léta starší, než jak si ji Nyneiva pamatovala. Vypadala sedřené. "Nyneivo? Nyneivo! Ó, jsi to ty. A Egwain? Přivedla jsi zpátky Egwain? Řekni, že ano."
"Já..." Nyneiva si položila ruku na čelo. Kde je Egwain? Zřejmě by si měla být schopná vzpomenout.
"Ne. Ne, nepřivedla jsem ji zpátky." Cesta zpátky bude jenom jedna.
Panímáma al'Vereová se svezla do židle s rovným opěradlem. "Tolik jsem doufala. Od chvíle, kdy Bran zemřel..."
"Bran je mrtvý?" Nyneiva si to nedokázala představit. Ten velký usmívající se muž vždycky vypadal, že bude žít věčně. "Měla jsem být tady."
Druhá žena vyskočila na nohy a rozběhla se k oknu, odkud vyhlédla na Trávník a na vesnici. "Jestli se Malena dozví, že jsi tady, nastanou potíže. A Cenn ji šel určitě hledat. On je teď starosta."
"Cenn? Jak ti natvrdlí chlapi vůbec mohli zvolit Cenna?"
"To Malena. Zařídila, aby všechny ženské v ženském kroužku přiměly své manžely za něj hlasovat."
Marin málem tiskla obličej k oknu, jak se snažila vyhlížet do všech stran zároveň. "A ti hloupí chlapi si ani předem nepopovídali o tom, čí jméno dávají do krabice. Podle mě si každý muž, který Cenna volil, myslel, že je jediný, koho do toho manželka navezla. Myslel si, že jeden hlas nebude znamenat žádný rozdíl. No, teď už se poučili. My všichni jsme se poučili."
"Kdo je ta Malena, že celý ženský kroužek skáče, jak ona píská? Nikdy jsem o ní neslyšela."
"Ona je z Hlídky. Je to věd..." Marin se odvrátila od okna a zalomila rukama. "Malena Aylarová je vědma, Nyneivo. Když ses nevrátila... Světlo, doufám, že nezjistí, že jsi tady."
Nyneiva jenom užasle vrtěla hlavou. "Marin, ty se jí bojíš. Ty se třeseš. Co je to za ženskou? Proč si ženský kroužek vůbec někoho takového vybral?"
Panímáma al'Vereová se hořce zasmála. "Všichni jsme museli zešílet. Malena sem přišla, aby se podívala na Mavru Mallenovou den předtím, než se Mavra musela vrátit zpátky do Devenského Průseku, a té noci onemocnělo pár dětí, takže tu Malena zůstala, aby na ně dohlídla. A pak začaly umírat ovce, a o to se Malena postarala taky. Zdálo se přirozené, že jsme ji vybraly, ale... Ona je tyran, Nyneivo. Když nechceš udělat, co chce ona, začne tě zastrašovat. Pořád do tebe ryje a ryje, až jsi tak unavená, že už nedokážeš odporovat. A je to ještě horší. Ztloukla Alsbet Luhhanovou."
Nyneivě se před očima mihl obrázek Alsbet Luhhanové a jejího manžela Harala, místního kováře. Alsbet

byla skoro tak vysoká jako Haral a mohutná, i když to byla hezká žena. "Alsbet je skoro tak silná jako Haral. Nevěřím..."
"Malena není velká, ale je - je divoká, Nyneivo. Honila Alsbet po celým Trávníku s klackem a nikdo z nás, kdo se na to díval, neměl kuráž ji zastavit. Když to Bran s Haralem zjistili, řekli, že musí odejít, i kdyby se kvůli tomu měli zamíchat do věcí ženského kroužku. Já si myslím, že některé z žen by je byly poslechly, ale Bran i Haral té noci ochořeli a zemřeli den po sobě." Marin se kousla do rtu a rozhlédla se po místnosti, jako by si myslela, že se tu někdo schovává. Ztišila hlas. "Malena jim připravovala odvary. Říkala, že je to její povinností, i když byli proti ní... V tom, co si brala s sebou, jsem zahlídla šedý fenykl."
Nyneiva zalapala po dechu. "Ale... Jsi si jistá, Marin? Jsi si jistá?" Druhá žena přikývla a pláč měla na krajíčku. "Marin, když jsi měla podezření, že ta ženská mohla otrávit Brana, jak jsi s tím mohla nejít za ženským kroužkem?"
"Ona řekla, že Bran s Haralem nekráčeli ve Světle," mumlala Marin, "když mluvili proti vědmě. Říkala, že proto zemřeli. Protože je Světlo opustilo. Pořád mluví něco o hříchu. Říkala, že Paet al'Caar zhřešil, když proti ní mluvil po smrti Brana a Harala. Jediné, co řekl, ale bylo, že neumí léčit tak jako ty, ale ona mu na dveře namalovala dračí špičák, a tak, aby ji všichni viděli s uhlíkem v ruce. Oba jeho kluci do týdne umřeli - prostě byli mrtví, když je jejich máma šla vzbudit. Ubohá Nela. Našli jsme ji, jak chodí dokola a zároveň se směje i pláče. Pořád křičela, že Paet byl Temný a že zabil její kluky. Paet se druhý den oběsil." Marin se zachvěla a mluvila tak tiše, že ji Nyneiva skoro neslyšela. "Já mám čtyři dcery, které ještě pořád žijí pod mou střechou. Žijí, Nyneivo. Chápeš, co tím myslím. Pořád jsou ještě naživu, a já chci, aby naživu zůstaly."
Nyneiva cítila, jak ji mrazí. "Marin, tohle nemůžeš dovolit." Cesta zpátky je jenom jedna. Buď odhodlaná. Zahnala tu myšlenku. "Jestli bude ženský kroužek stát pevně při sobě, můžete se jí zbavit."
"Držet při sobě proti Maleně?" Marin se zasmála, ale byl to spíš vzlyk. "Všichni se jí bojíme. Ale s dětmi to umí. Teď je zřejmě každou chvíli nějaké dítě nemocné, ale Malena dělá, co může. Když jsi ty bývala vědmou, skoro nikdo neumřel na nemoc."
"Marin, poslouchej mě. Copak nevidíš, že jsou pořád nějaký děti nemocný? Když už vás nemůže přimět, abyste se jí báli, tak to zařídí tak, abyste si mysleli, že ji potřebujete kvůli dětem. To dělá ona, Marin. Tak jako to udělala Branovi."
"To by nemohla," vydechla Marin. "To by neudělala. Ne těm maličkým."
"Ale ano, Marin." Cesta zpátky - Nyneiva tu myšlenku lítostivě potlačila. "Je v kroužku někdo, kdo se nebojí? Někdo, kdo bude poslouchat?"
Druhá žena řekla: "Každý se jí bojí. Ale Corin Ayellinová by mohla poslouchat. Pak by mohla přivést dvě tři další. Nyneivo, kdyby tě poslechla většina kroužku, dělala bys nám zase vědmu? Myslím, že ty jsi asi jediná, kdo Maleně neustoupí, i když my to o ní všichni víme. Ty nevíš, jaká je."
"Budu." Cesta zpátky - Ne! Tohle jsou mí lidé! "Vezmi si plášť a půjdeme za Corin."
Marin zaváhala, nechtěla opustit hostinec, a jakmile ji Nyneiva dostala ven, přebíhala ode dveří ke dveřím, krčila se a rozhlížela se kolem sebe.
Než došly na půl cesty k domu Ayellinů, Nyneiva uviděla vysokou snědou ženu, jak kráčí po druhé straně Trávníku směrem k hostinci a silnou vrbovou holí sráží hlavičky květinám. Byla kostnatá, ale měla v sobě sílu a odhodlaně tiskla rty. Za ní cupital Cenn Buie.
"Malena." Marin Nyneivu zatáhla do mezery mezi dvěma domy a šeptala, jako by se bála, že by ji ta žena mohla přes Trávník zaslechnout. "Věděla jsem, že Cenn půjde za ní."
Něco Nyneivu přimělo ohlédnout se přes rameno. Za ní stál stříbrný oblouk, klenul se od jednoho domu k druhému a bíle zářil. Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná.
Marin tiše vykřikla. "Viděla nás. Světlo nám pomáhej, jde k nám!"
Vysoká žena na Trávníku se obrátila a nechala Cenna rozpačitě postávat na místě. Malena se však netvářila nejistě ani v nejmenším. Kráčela pomalu, jako by ostatní neměli nejmenší naději vyváznout, a její úsměv byl s každým krokem krutější.
Marin Nyneivu zatahala za rukáv. "Musíme utýct. Musíme se schovat. Nyneivo, no tak. Cenn jí řekne, kdo jsi. A ona nenávidí každého, kdo o tobě promluví."

Nyneivin pohled přitahoval stříbrný oblouk. Cesta zpátky... Zavrtěla hlavou a snažila se vzpomenout. Tohle není skutečné. Podívala se na Marin. Žena měla tvář pokřivenou živočišnou hrůzou. Musíš být odhodlaná, abys přežila.
„Prosím, Nyneivo. Viděla mě s tebou. Viděla mě! Prosím, Nyneivo!"
Malena se neúprosně blížila. Moji lidé. Oblouk zářil. Cesta zpátky. To není skutečné.
Se vzlykem se Nyneiva Marin vytrhla a vrhla se ke stříbrné záři.
Pronásledoval ji Marinin výkřik. "Pro lásku Světla, Nyneivo, pomoz mi! POMOZ MI!"
Záře ji zahalila.
* * *
Nyneiva se s vytřeštěnýma očima vypotácela z oblouku a komnaty ani Aes Sedai si skoro nevšímala. V uších jí pořád ještě zněl Marinin výkřik. Když jí náhle nalily na hlavu studenou vodu, ani sebou netrhla.
"Je z tebe smyta falešná pýcha. Je z tebe smyta falešná ctižádost. Přicházíš k nám čistá na srdci i na duši."
Červená Aes Sedai ustoupila. K Nyneivě došla Sheriam a uchopila ji za ruku.
Nyneiva sebou trhla, ale pak si uvědomila, kdo to je. Oběma rukama popadla Sheriam za límec. "Řekni mi, že to nebylo skutečný! Řekni mi to!"
"Bylo to zlé?" Sheriam uvolnila Nyneiviny ruce, jako by byla zvyklá na podobné reakce. "Vždycky je to horší, a potřetí je to ze všeho nejhorší."
"Nechala jsem přítelkyni... nechala jsem své lidi... v Jámě smrti s tím, že se vrátím." Prosím, Světlo, to nebylo skutečné. Přece jsem ne... Moirain musí zaplatit. Musí!
"Vždycky se objeví nějaké důvody, proč se nevracet, něco, co ti v tom brání nebo odvádí tvou pozornost. Tenhle ter'angrial pro tebe spřádá pasti z tvé vlastní mysli, tká je pevné a silné, pevnější než ocel a nebezpečnější než jed. Proto ho používáme jako zkoušku. Musíš chtít být Aes Sedai víc než cokoliv jiného na celém světě, dost na to, aby ses byla ochotná postavit čemukoliv, a všeho se zbavit, abys toho dosáhla. Jinak tě Bílá věž nemůže přijmout. To od tebe požadujeme."
"Požadujete toho hodně." Nyneiva hleděla na třetí oblouk, k němuž ji rusovlasá Aes Sedai přiváděla. Třetí je nejhorší. "Bojím se," špitla. Co by mohlo být horší než to, co jsem právě udělala?
"To je dobře," řekla Sheriam. "Ty se chceš stát Aes Sedai, abys mohla usměrňovat jedinou sílu. K tomu by nikdo neměl přistupovat beze strachu a úcty. Strach tě udržuje ostražitou. A ostražitost tě udrží naživu." Obrátila Nyneivu k oblouku, ale ještě neodstoupila. "Nikdo tě nenutí vstoupit potřetí, dítě."
Nyneiva si olízla rty. "Kdybych odmítla, vyhodily byste mě z Bílé věže a nikdy byste mě nepřijaly zpátky." Sheriam kývla. "Tentokrát to bude ještě horší." Sheriam znovu přikývla. Nyneiva se zhluboka nadechla. "Jsem připravená."
"Potřetí," zanotovala Sheriam obřadně, „je pro to, co bude. Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná."
Nyneiva se do oblouku vrhla s rozběhem.
* * *
Se smíchem probíhala vířícími mračny motýlů zvedajících se z lučních květů, které tvořily po kolena vysoký koberec na horské louce. Její bílá kobylka nervózně tančila na kraji louky s visícími otěžemi a Nyneiva se zastavila, aby zvíře ještě víc nepoplašila. Několik motýlů se jí usadilo na šatech, na květinové výšivce i na perlách, další poletovali kolem safírů a měsíčních kamenů, které měla zapletené do jinak rozpuštěných vlasů.
Pod kopcem se městem Malkierem táhl náhrdelník Tisíce jezer. Ve vodě se odráželo do oblak sahajících sedm věží, na jejichž vrcholcích se v oparu vznášely korouhve se zlatým jeřábem. Ve městě bylo na tisíc zahrad, ale ona dávala přednost této divoké zahradě na kopci. Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná.
Obrátila se, protože zaslechla dusot kopyt.
Al'Lan Mandragoran, král Malkieru, seskočil z válečného oře a se smíchem se k ní blížil závojem motýlů. Tvář měl tvrdou, ale úsměv jeho kamenné rysy změkčil.
Nyneiva na něj zírala s otevřenými ústy, protože ji překvapilo, když ji objal a políbil. Na chvíli se ho jenom držela, ztracená v záplavě polibků. Nohy měla několik pídí nad zemí a bylo jí to jedno.
Náhle do něj strčila. "Ne." Snažila se ho odstrčit. "Pusť mě. Dej mě na zem." Lan ji popleteně postavil.

Nyneiva začala couvat. "Tohle ne," řekla. "Tohle nezvládnu. Cokoliv, jenom ne tohle." Prosím, raději se zase postavím Aginorovi. Vzpomínky zavířily. Aginor? Nevěděla, odkud se v ní ta myšlenka vzala. Vzpomínky jí trhaně táhly hlavou, vířící úlomky připomínaly ledové kry na řece při jarním tání. Nyneiva se po nich sápala, snažila se něčeho zachytit.
"Jsi v pořádku, má lásko?" zeptal se starostlivě Lan.
"Neříkej mi tak! Já nejsem tvoje láska! Nemůžu si tě vzít."
Lan ji překvapil tím, že zvrátil hlavu dozadu a zařval smíchy. "Tvoje poznámka, že nejsme sezdáni, by mohla naše děti rozesmutnit, ženo. A jak to, že nejsi má láska? Já žádnou jinou nemám a nikdy mít nebudu."
"Musím se vrátit." Zoufale se rozhlížela po oblouku, ale byla tu jen louka a obloha. Tvrdší než ocel a nebezpečnější než jed. Lan. Lanovy děti. Světlo, pomoz mi! "Musím se hned vrátit."
"Vrátit? Kam? Do Emondovy Role? Jestli si to přeješ. Pošlu dopisy Morgase a zařídím ti doprovod."
"Sama," zamumlala Nyneiva stále se rozhlížejíc. Kde je? Musím jít. "Do tohohle se nenechám zaplíst. To nesnesu. Tohle ne. Musím jít hned!"
"Zaplést do čeho, Nyneivo? Co nesneseš? Ne, Nyneivo. Můžeš jet sama, jestli chceš, ale kdyby malkierská královna přijela do Andoru bez vhodného doprovodu, Morgasu by to pohoršilo, dokonce možná urazilo. Přece ji nechceš urazit? Myslel jsem, že jste přítelkyně."
Nyneiva měla pocit, jako by se uhodila do hlavy, a to několikrát za sebou. "Královna?" řekla váhavě. "Máme děti?"
"Opravdu jsi v pořádku? Myslím, že bych tě měl raději vzít k Sharině Sedai."
"Ne." Nyneiva před ním opět ucouvla. "Žádnou Aes Sedai." Tohle není skutečné. Tentokrát se do toho nenechám zatáhnout. Nenechám!
"No dobře," řekl Lan pomalu. "Jako moje žena, jak bys mohla nebýt královna? Tady jsme Malkierové, ne jižani. Byla jsi korunována v Sedmivěží ve chvíli, kdy jsme si vyměnili prsteny." Bezděčně zvedl levou ruku a na ukazováčku měl prostý zlatý kroužek. Nyneiva se podívala na svou ruku, na prsten, o němž věděla, že tam bude. Rychle ho překryla druhou rukou, ale nepoznala, zda to udělala proto, aby popřela, že ho má, či aby ho zakryla, nebo snad podržela. "Už si vzpomínáš?" pokračoval Lan. Natáhl ruku, jako by ji chtěl pohladit po líčku, a ona ustoupila o dalších šest kroků. Lan si povzdechl. "Jak si přeješ, lásko. Máme tři děti, i když jenom jednomu se dá ještě říkat dítě. Marik ti sahá skoro k ramenům a nemůže se rozhodnout, jestli má raději koně nebo knihy. Elnora už pomalu začíná cvičit s chlapci, když zrovna nedotírá na Sharinu, kdy už bude dost stará, aby mohla odejít do Bílé věže."
"Elnora bylo jméno mé matky," řekla Nyneiva tiše.
"To jsi taky říkala, když jsi ho vybírala. Nyneivo -"
"Ne. Tentokrát se do toho zatáhnout nenechám. Do tohohle ne. Prostě nenechám!" Za Lanem, mezi stromy lemujícími louku, zahlédla stříbrný oblouk. Předtím ho zakrývaly stromy. Cesta zpátky bude jenom jedna. Nyneiva se obrátila k oblouku. "Musím jít." Lan ji chytil za ruku a držel ji tak pevně, jako by jí nohy vrostly do země. Nedokázala se mu vytrhnout.
"Nevím, co tě zlobí, ženo, ale ať je to, co je to, pověz mi to a já to spravím. Vím, že nejsem zrovna nejlepší manžel. Když jsem tě našel, měl jsem dost tvrdé hrany, ale tys je ohladila, aspoň trochu."
"Ty jsi ten nejlepší manžel," zamumlala Nyneiva. Ke své hrůze zjistila, že si na něj vzpomíná jako na manžela, vzpomíná si na smích i slzy, hořké hádky i sladké usmiřování. Byly to jen nejasné vzpomínky, ale cítila, jak jasní, jsou silnější a hřejivé. "Nemůžu." Oblouk tam stál, jenom o pár kroků dál. Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná.
"Nevím, co se to tu děje, Nyneivo, ale cítím, že tě ztrácím. To bych neunesl." Natáhl ruku k jejím vlasům. Nyneiva zavřela oči a přitiskla tvář k jeho ruce. "Zůstaň se mnou, navždy."
"Chtěla bych zůstat," řekla tiše Nyneiva. "Chtěla bych s tebou zůstat." Když otevřela oči, oblouk byl pryč... bude jenom jedna. "Ne. Ne!"
Lan ji obrátil k sobě. "Co se děje? Musíš mi to říct, jestli ti mám pomoci."
"Tohle není skutečné."
"Není to skutečné? Než jsem tě potkal, myslel jsem, že kromě meče není nic skutečné. Podívej se kolem sebe, Nyneivo. Tohle je skutečné. Cokoliv chceš, bude skutečné, můžeme to spolu uskutečnit, ty a já."

Nyneiva se užasle rozhlédla kolem sebe. Louka tu byla pořád. Sedmivěží pořád stálo nad Tisícem jezer. Oblouk byl pryč, ale nic jiného se nezměnilo. Mohla bych tady zůstat. S Lanem. Nic se nezměnilo. Ale ona sama začala myslet jinak. Nic se nezměnilo. Egwain je sama v Bílé věži. Rand bude usměrňovat jedinou sílu a zešílí. A co Mat a Perrin? Dokážou dát své životy zase do pořádku? A Moirain, která nám rozbila naše životy, z toho vyjde jen tak.
"Musím se vrátit," zašeptala. Nedokázala se dívat na bolest v jeho tváři, a tak se mu vytrhla. Schválně v mysli vytvořila poupě, bílé poupě trnky na větévce. Vytvořila ostré trny a zatoužila, aby ji popíchaly, měla pocit, jako by už sama visela na trnkových větvích. Někde v dálce se ozýval hlas Sheriam Sedai. Říkala, že je nebezpečné pokoušet se usměrňovat jedinou sílu. Poupě se rozvinulo a saidar ji naplnil světlem.
"Nyneivo, pověz mi, co se děje."
Jejím soustředěním pronikl Lanův hlas. Odmítla ho poslouchat. Cesta zpátky ještě musí existovat. Upřela zrak na místo, kde předtím stál stříbrný oblouk, a snažila se po něm zahlédnout nějaké stopy. Nic tam nebylo.
"Nyneivo..."
Snažila se v duchu oblouk vytvořit, vytvarovat ho do nejmenších podrobností, křivku lesklého kovu naplněnou září připomínající sněhově bílý oheň. Zdálo se jí, že se před ní chvěje, nejdřív byl mezi ní a stromy, pak tam nebyl, pak byl.
"... miluji tě..."
Sáhla po saidaru, vpíjela se do proudění jediné síly, až měla pocit, že vybuchne. Naplnila ji záře, až celá svítila a rozbolely ji z toho oči. Žár jako by ji pohlcoval. Mihotající se oblouk se zpevnil a srovnal, a ona měla pocit, jako by jí hořely i kosti. V hlavě jí burácely plameny.
"... z celého srdce."
Nyneiva se rozběhla ke stříbrné křivce a nedovolila si ani jediný pohled zpátky. Byla si jistá, že nejhorší, co kdy mohla slyšet, bylo volání Mariny al'Vereové o pomoc, když ji Nyneiva opouštěla, ale vedle Lanova úzkostného hlasu to znělo málem sladce. "Nyneivo, prosím tě, neopouštěj mě."
Bílá záře ji pohltila.
* * *
Nyneiva se nahá vypotácela z oblouku a padla na kolena. Vzlykala a slzy jí stékaly po lících. Vedle ní poklekla Sheriam. Nyneiva se na rusovlasou Aes Sedai rozzuřeně podívala. "Nenávidím tě!" podařilo se jí ze sebe mezi vzlyky vypravit. "Nenávidím všechny Aes Sedai!"
Sheriam se pousmála a pak Nyneivu zvedla. "Dítě, skoro každá žena, která tím projde, říká to stejné. Není to žádná maličkost, postavit se svému strachu. Co je to?" řekla ostře a obrátila Nyneivě ruce dlaněmi nahoru.
Nyneivě se ruce roztřásly náhlou bolestí, kterou předtím necítila. Dlaněmi na obou rukou měla přímo uprostřed proražen dlouhý čemý trn. Sheriam trny opatrně vytáhla. Nyneiva cítila chlad při léčivém doteku Aes Sedai. Když byly trny venku, zůstala po nich na dlani i na hřbetě maličká jizvička.
Sheriam se zamračila. "Žádná jizva by zůstat neměla. A jak to, že jsi měla zapíchnuté jenom ty dva a oba tak přesně umístěné? Kdyby ses zapletla do trnkového keře, byla bys celá poškrábaná a plná trnů."
"To ano," souhlasila hořce Nyneiva. "Možná jsem měla pocit, že jsem už zaplatila dost."
"Vždycky je nutné zaplatit," souhlasila Aes Sedai. "Teď pojď. Zaplatila jsi cenu. Teď si vezmi, co ti za to patří." Trochu Nyneivu postrčila dopředu.
Nyneiva si uvědomila, že v komnatě je víc Aes Sedai. Byla tu amyrlin ve své pruhované štóle a po boku jí stály Aes Sedai se šátky s třásněmi v barvách všech adžah a všechny Nyneivu pozorovaly. Nyneiva si vzpomněla na rady, které jí Sheriam dala, a rozběhla se k amyrlin, před níž poklekla. Poslední kalich zvedla sama amyrlin a pomalu vylila vodu Nyneivě na hlavu.
"Je z tebe smyta Nyneiva al'Mearová z Emondovy Role. Jsou z tebe smyta všechna pouta, která tě váží ke světu. Přicházíš k nám čistá, na srdci i na duši. Jsi Nyneiva z al'Mearů, přijatá novicka Bílé věže."
Podala kalich jedné ze sester a zvedla Nyneivu na nohy. "Teď patříš k nám."
Oči amyrlin temně zaplály. To, že se Nyneiva roztřásla, nemělo nic společného s tím, že byla nahá a mokrá.

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku.
Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek, a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho začátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho záznamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se datuje od konce válek a oslavuje domnělé osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenával každý rok jako Svobodný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, zabíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávající léta Nové éry (NE), se používá v současné době.

adžah: Společenství kolem Aes Sedai, k nimž patří všechny Aes Sedai kromě amyrlin. Rozlišují se podle barev: modré adžah, červené adžah, bílé adžah, zelené adžah, hnědé adžah, žluté adžah a šedé adžah. Každé se při užívání jediné síly řídí vlastní filozofií a má s Aes Sedai vlastní cíle. Např. červené adžah

zaměřují veškerou energii na hledání a krocení mužů, kteří se pokoušejí vládnout jedinou silou. Hnědé adžah, na druhou stranu, upustilo od vměšování se do světských záležitostí a cele se oddalo získávání vědomostí. Kolují pověsti (jež ovšem Aes Sedai ostře popírají a nikdy to nikdo bezpečně neřekl před nimi) o černých adžah, oddaných službě Temnému.
Aes Sedai: Vládkyně jediné síly. Od Časů šílenství jediní Aes Sedai, kteří přežili, byly ženy. Lidé jim nedůvěřují a bojí se jich, dokonce je nenávidí, kladou jim totiž za vinu Rozbití světa, a většinou se o nich tvrdí, že se pletou do státních záležitostí. Zároveň se jen málo vládců obejde bez poradkyň Aes Sedai, dokonce i v zemích, kde takové spojení musí být udržováno v tajnosti. Viz také adžah; amyrlinin stolec; Čas šílenství.
Agelmar; urozený pán Agelmar z rodu Jagadských: pán z Fal Dary. Ve znaku má tři kráčející červené lišky.
Aielové: Lid z Aielské pustiny. Zuřivý a tvrdý. Také zváni Aielani. Než zabijí, zakrývají si obličej, z čehož vzniklo rčení "chovat se jako černě zahalený Aiel" k popisu člověka, který se chová násilnicky. Smrtelně nebezpeční válečníci se zbraní i holýma rukama, nikdy by se nedotkli meče. Do bitvy je provázejí dudáci taneční hudbou a Aielové bitvu nazývají "tanec". Viz též Aielská pustina; Aielská válečná společenstva.
Aielská pustina: Drsná, rozervaná krajina téměř bez vody východně od Páteře světa. Zatoulá se sem jen pár cizinců, a to nejen proto, že je téměř nemožné zde nalézt vodu, ale taky proto, že Aielové jsou ve válečném stavu se všemi ostatními lidmi a cizince nevítají.
aielská válečná společenstva: Všichni aielští válečníci jsou členy jednoho z válečných společenstev, jako jsou Kamenní psi, Rudé štíty nebo Děvy oštěpu. Každé společenstvo má své vlastní zvyky a některé zvláštní povinnosti. Například Rudé štíty fungují jako policie. Kamenní psi často skládají slib, že neodejdou z bitvy, pokud jednou začala, a zemrou do posledního muže, bude-li nutné takto splnit slib. Klany Aielů často bojují mezi sebou, ale členové stejného společenstva nikdy nebojují proti sobě, i když tak činí jejich klany. Takto vždy existuje kontakt mezi klany, i když právě vedou otevřenou válku. Viz též Aielové; Aielská pustina; Far Dareis Mai.
Alana Mosvani: Aes Sedai ze zeleného adžah.
alantin: Ve starém jazyce "bratr"; zkratka z tia avende alantin, "bratr stromů", "stromový bratr".
aldíb: Ve starém jazyce "západní vítr", vítr, který na jaře přináší déšť.
al'Mearová, Nyneiva: Žena z Emondovy Role v andorském kraji Dvouříčí.
al'Thor, Rand: Mladý muž z Emondovy Role, kdysi ovčák.
al'Vereová, Egwain: Mladá žena z Emondovy Role.
Amalisa, urozená paní: Shienaranka z rodu Jagadských; sestra urozeného pána Agelmara.
amyrlinin stolec: (1.) Titul nejvyšší představené Aes Sedai. Doživotně ji volí věžová sněmovna, nejvyšší rada Aes Sedai, sestávající ze tří představených (zvaných přísedící) každého ze sedmi adžah. Amyrlinin stolec je pro Aes Sedai, aspoň teoreticky, nejvyšší autoritou. Její hodnost se rovná králi či královně. O něco méně uctivé oslovení je prostě amyrlin. (2.) Trůn, na němž sedává nejvyšší představená Aes Sedai.
Anaiya: Aes Sedai z modrého adžah.
angrial: Velmi vzácný předmět, který každému, kdo je schopen použít jedinou sílu, umožňuje zvládnout větší část síly, než je pro něho samotného bezpečné. Pozůstatky věku pověstí, o jejichž původu již není nic známo. Viz též sa'angrial.
Arad Doman: Národ Arythského oceánu.
Arafel: Jeden z Hraničních států.
avendesora: Ve starém jazyce "strom života". Zmínky v mnoha příbězích a pověstech.
Aybara, Perrin: Mladý muž z Emondovy Role, dříve kovářský učedník.
Ba'alzamon: V jazyce trolloků: "Srdce Temnoty." Předpokládá se, že je to trollocké jméno pro Temného. Viz též Temný; trolloci.
bělokabátníci: Viz děti Světla.
Bel Tin: Jarní slavnost oslavující konec zimy, klíčeni obilí a narozeni prvních jehňat.
Bílá věž: Palác v Tar Valonu, v němž sídlí amyrlinin stolec, a též místo, kde se cvičí Aes Sedai.
Bornhald, Geofram: Kapitán dětí Světla.
Byar, Jaret: Důstojník dětí Světla.

Caemlyn: Hlavní město Andoru.
Cairhien: Stát u Páteře světa a jeho hlavní město. Město bylo za aielské války (976-978 NE) vypáleno a vydrancováno. Znakem Cairhienu je v modrém poli vycházející zlaté slunce.
Carallain: Jeden ze států, které se během stoleté války odtrhly od říše Artuše Jestřábí křídlo. Poté byl oslaben a poslední stopy po něm zmizely kolem roku 500 NE.
Cauthon, Mat: Mladý muž z Dvouříčí. Celé jméno: Matrim Cauthon.
Cikáni: Viz Tuatha'ani.
citara: Hudební nástroj, který může mít šest, devět nebo dvanáct strun, drží se na kolenou a lze na něj i brnkat.
cuendillar: Též znám jako srdečník. Viz srdečník.
Čas šílenství: Léta poté, kdy protiútok Temného pošpinil mužskou polovici pravého zdroje a kdy všichni muži Aes Sedai zešíleli a rozbili svět. Přesná doba trvání tohoto období není známa, ale má se za to, že trvala téměř sto let. Úplně skončil se smrtí posledního muže Aes Sedai. Viz též stovka rytířů; pravý zdroj; jediná síla; Rozbití světa.
daes dae'mar: Velká hra, také známa jako hra rodů. Jméno pro pletichaření, intrikánství a manipulování s lidmi kvůli získání výhod pro ten který rod. Velmi se při ní oceňuje delikátnost, kdy ve snaze získat jedno, člověk zdánlivě usiluje o něco jiného, a když člověk dosáhne svého cíle s nejmenší možnou námahou.
dai šan: Titul používaný v hraničních státech, značí diadémový rytíř. Viz též Hraniční státy.
Damodred, urozený pán Galadedrid: Nevlastní bratr Elain a Gawyna. Ve znaku má svislý okřídlený stříbrný meč.
Dcera noci: Viz Lanfear
dědička: Titul následnice andorského trůnu. Královnina nejstarší dcera nastupuje po své matce na trůn. Nemá-li královna dceru, přechází trůn na královninu nejbližší pokrevní příbuznou.
děti Světla: Společenství držící se přísné, asketické víry, odhodlané porazit Temného a zničit jeho temné druhy. Založeno během stoleté války Lothairem Mantelarem na obranu víry před rostoucím počtem temných druhů, během války se vyvinulo v plně vojenskou organizaci, jejíž členové jsou naprosto nesmlouvaví v otázkách víry a jsou přesvědčeni, že pouze oni znají pravdu a právo. Nenávidí Aes Sedai a považují je, a všechny, kdož jim pomáhají nebo se s nimi přátelí, za temné druhy. Neuctivě se jim přezdívá bělokabátníci. Ve znaku mají ve stříbrném poli zlaté sluneční paprsky.
Do Miere A'vron: Viz hlídači vln.
Domon, Bayle: Kapitán Spršky, který je též sběratelem.
Dračí proroctví: Málo známá, zřídkakdy zmiňovaná proroctví, o nichž pojednává Karaethonský cyklus, předpovídají, že Temný bude opět osvobozen, aby se mohl dotknout světa. A že Luis Therin Telamon, Drak, Ten, kdo rozbil svět, se znovu zrodí, aby mohl vybojovat Tarmon Gai'don, Poslední bitvu proti Stínu. Viz též Drak.
Drak: Jméno, pod nímž byl znám Luis Therin Telamon za války Stínu. Během šílenství, které postihlo muže Aes Sedai, Luis Therin zabil každou žijící osobu, jíž v žilách kolovala jeho krev, stejně jako všechny, které miloval, a tak si získal jméno Rodovrah. Viz též Drak Znovuzrozený; Dračí proroctví.
Drak, falešný: Občas se někteří muži prohlašují za Draka Znovuzrozeného a občas některý z nich získá dost následovníků, aby k jeho likvidaci muselo nastoupit celé vojsko. Někteří dokonce začali války, které zachvátily mnoho států. Během staletí to většinou byli muži neschopní usměrňovat jedinou sílu, ale několik jich to dokázalo. Nicméně všichni buď zmizeli, nebo byli lapeni či zabiti, aniž by naplnili proroctví týkající se znovuzrození Draka. Těmto mužům se říká falešní Draci. Mezi těmi, kteří jedinou sílu usměrňovat dokázali, byli nejsilnější Raolin Zhoubce Temného (335-36 PR), Jurian Kamenný luk (asi 1300-1308 PR), Davian (SR 351), Guair Amalasan (SR 939-43) a Logain (997 NE). Viz též Drak Znovuzrozený.
Drak Znovuzrozený: Podle věštby a pověstí se Drak znovu zrodí v hodině největší nouze lidstva, aby zachránil svět. Na to se lidé nijak zvlášť netěší, protože věštba mluví o tom, že Drak Znovuzrozený přinese na svět nové Rozbití, a také proto, že Luis Therin Rodovrah, Drak, je jméno, při kterém lidem běhá mráz po zádech ještě tři tisíce let po jeho smrti. Viz též Drak; Drak, falešný; Dračí proroctví.

dračí špičák: Stylizované znamení, obvykle černé, ve tvaru slzy stojící na špičce. Je-li naškrábané na dveřích nebo na domě, značí obvinění lidí uvnitř z páchání zla, nebo je to pokus přilákat k nim pozornost Temného a tak jim uškodit.
draghkar: Stvoření Temného, původně vytvořeno pokřivením lidského materiálu. Draghkaři připomínají velkého muže s netopýřími křídly, s příliš bledou pletí a příliš velkýma očima. Draghkaři píseň přitahuje kořist a potlačuje vůli oběti. Existuje rčení: "Polibek draghkara zamená smrt." Nekouše, ale svým polibkem vysaje nejdříve duši oběti a pak i její život.
država: Ogierská domovina. Mnoho držav bylo od Rozbití světa opuštěno. V příbězích a pověstech jsou zobrazovány jako nebe, a to z dobrého důvodu. Jsou nějakým způsobem, který již nikdo nezná, chráněny, takže v nich Aes Sedai nemohou usměrňovat jedinou sílu, dokonce ani vycítit existenci pravého zdroje. Pokusy ovládnout jedinou sílu z vnější strany državy nemají žádný vliv uvnitř hranic državy. Do državy žádný trollok nevstoupí, pokud není poháněn, a dokonce i myrddraal to udělá pouze v případě nejvyšší nouze, i to však pouze váhavě a s odporem. Dokonce ani temní druzi, pokud jsou Temnému skutečně oddáni, se v državě necítí dobře.
Elaida: Aes Sedai z červeného adžah, která radí královně Morgase z Andoru. Občas je schopná věštění. Viz též věštění.
Elain: Dcera královny Morgasy, dědička andorského trůnu. Ve znaku má zlatou nepřepásanou lilii.
Fain, Padan: Muž uvězněný jako temný druh ve faldarské tvrzi.
Far Dareis Mai: Doslova "Děva oštěpu". Jedna z mnoha aielských válečných společenstev. Na rozdíl od ostatních do něj mohou vstoupit ženy a jenom ženy. Děva se nesmí vdát a zůstat nadále ve společenstvu, ani nesmí bojovat těhotná. Každé dítě, které se Děvě narodí, je dáno jiné ženě na vychování tak, aby se nikdo nedozvěděl, kdo je jeho matkou ("Nesmíš patřit žádnému muži, ani žádný muž nesmí patřit tobě, ani dítě. Oštěp je tvým milencem, tvým dítětem a tvým životem.") Tyto děti jsou chovány jako v bavlnce, protože věštba praví, že dítě zrozené z Děvy sjednotí klany a vrátí Aielům jejich velikost, kterou poznali za věku pověstí. Viz též Aielové; Aielská válečná společenstva.
gaidin: Doslova "bratr bitvy". Titul používaný Aes Sedai pro strážce. Viz též strážce.
Galad: Viz Damodred, urozený pán Galadedrid.
Galldrian su Riatin Rie: Doslova Galldrian z rodu Riatinů, král. Král Cairhienu. Viz též Cairhien.
Gawyn: Syn královny Morgasy, Elainin bratr. Ve znaku má stříbrného kance.
Goaban: Jeden ze států, které se během stoleté války odtrhly od říše Artuše Jestřábí křídlo. Zeslábl a zmizel kolem roku 500 NE. Viz též Artuš Jestřábí křídlo; stoletá válka.
Hardan: Jeden ze států, které se odtrhly od říše Artuše Jestřábí křídlo, upadl zcela do zapomnění. Ležel mezi Cairhienem a Shienarem.
Hledání rohu: Cyklus příběhů soustředěných kolem pověstného pátrání po Valerském rohu, odehrávajících v letech mezi koncem trollockých válek a začátkem stoleté války. Je-li vyprávěn úplně celý, může vyprávění zabrat mnoho dní.
hlídači vln: Skupina, která věří, že vojska, která Artuš Jestřábí křídlo vyslal přes Arythský oceán, se jednoho dne vrátí, a tak drží hlídku ve městě Falme na Tomově Hlavě.
Hraniční státy: Státy kolem Velké Morny: Saldeia, Arafel, Kandor a Shienar.
hrůzopáni: Ti muži a ženy, kteří byli schopni usměrňovat jedinou sílu a přešli za trollockých válek na stranu Stínu, kde se stali veliteli trollockých vojů.
Hurin: Shienarec, který má schopnost vycítit, kde bylo spácháno násilí, a sledovat pach těch, kdo jej způsobili. Nazýván "slídič". Slouží královské spravedlnosti ve Fal Daře v Shienaru.
Illian: Velký přístav v Bouřlivém moři, hlavní město státu stejného jména.
Ingtar; urozený pán Ingtar z rodu Shinowa: Shienarský válečník, ve znaku má šedou sovu.
Izmael: Ve starém jazyce "Zrádce naděje". Jeden ze Zaprodanců. Jméno, které dostal vůdce těch Aes Sedai, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného. Říká se, že dokonce zapomněl své vlastní jméno. Viz též Zaprodanci.
jediná síla: Síla získávaná z pravého zdroje. Velká většina lidí je úplně neschopná se naučit jedinou sílu usměrňovat. Jen velice málo lidí je možné usměrňování naučit, a ještě méně se jich s touto schopností rodí. Těch pár se nemusí nic učit, mohou se dotknout pravého zdroje a usměrňovat sílu, ať už chtějí, či

nikoliv, snad si ani neuvědomují, co dělají. Tato vrozená schopnost se obvykle projeví při dospívání. Pokud ji dotyčného někdo nenaučí ovládat, nebo se to nenaučí sám (což je nesmírně obtížné a uspěje pouze jeden ze čtyř lidí), potká ho jistá smrt. Od Času šílenství není žádný muž schopen usměrňovat sílu, aniž by nakonec úplně nezešílel, a to i když se sílu naučí ovládat, až nakonec zemře na zhoubnou chorobu, kdy trpící shnije zaživa - choroba je způsobena, stejně jako šílenství, tím, že Temný svým dotekem poskvrnil saidín. Pro ženu je smrt, která přichází při nezvládnutí síly, méně strašlivá, nicméně stejně zemře. Aes Sedai vyhledávají dívky s touto vrozenou schopností jak proto, aby jim zachránily život, tak proto, aby zvýšily počet členek Aes Sedai, a muže proto, aby zabránily oněm hrozným věcem, které silou ve svém šílenství nevyhnutelně způsobují. Viz též usměrňování; Čas šílenství; pravý zdroj.
jednotky délky: 30 coulů = 9 dlaní = 1 krok; 2 kroky = 1 sáh; 1000 sáhů = 1 míle; 4 míle = 1 legue.
jednotky hmotností: 10 uncí = 1 libra; 10 liber = 1 kámen; 10 kamenů = 1 centnýř; 10 centnýřů = 1 tuna.
Jestřábí křídlo, Artuš: Bájný král (vládl SR 943-994), který sjednotil všechny země západně od Páteře světa a několik zemí za Aielskou pustinou. Poslal dokonce svá vojska přes Arythský oceán, ale spojení s nimi bylo přerušeno po jeho smrti, jež vyvolala stoletou válku. Ve znaku měl zlatého jestřába v letu. Viz též stoletá válka.
Kamenní psi: Viz Aielská válečná společenstva.
Karaethonský cyklus: Viz Dračí proroctví.
kejklíř: Potulný vypravěč příběhů, hudebník, pěvec, akrobat a bavič. Poznají se podle zvláštního pláště s mnoha různobarevnými záplatami, většinou účinkují po vsích a menších městech.
Kočovný lid: Viz Tuatha'ani.
kolo času: Čas je kolo se sedmi loukotěmi, každá loukoť značí jeden věk. Jak se kolo otáčí, věky přicházejí a odcházejí, každý zanechá vzpomínky, které vyblednou do pověstí, pak do mýtů, a ve chvíli, kdy onen věk znovu nadejde, jsou již dávno zapomenuty i ty. Vzor věků je pokaždé, když daný věk nastane, trochu jiný a pokaždé projde velkou změnou, nicméně stále se jedná o stejný věk.
krocení: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou muže, který dokáže usměrňovat jedinou sílu. Toto je nezbytné, protože každý muž, který sílu dokáže usměrňovat, zešílí kvůli poskvrnění saidínu a ve svém šílenství pomocí síly napáchá zcela určitě strašlivé věci. Muž po zkrocení stále cítí pravý zdroj, ale nemůže se ho dotknout. Pokud dojde k nějakým duševním poruchám před zkrocením, jsou nyní díky zkrocení pod kontrolou, ale nejsou jím vyléčeny, je-li však zkrocení provedeno dostatečně brzy, je možné jím odvrátit smrt. Viz též jediná síla; utišování.
kronikářka: Mezi Aes Sedai druhá hodnost po amyrlinině stolci, funguje též jako sekretářka amyrlin. Volí ji doživotně věžová sněmovna, obvykle pochází ze stejného adžah jako amyrlin. Viz též amyrlinin stolec; adžah.
lán: Plošná míra, odpovídá 100krát 100 krokům.
Laman: Král Cairhienu z rodu Damodredů, který v aielské válce ztratil trůn i život.
Lan; al'Lan Mandragoran: Strážce připoutaný k Moirain. Nekorunovaný král Malkieru, dai šan a poslední žijící malkierský šlechtic. Viz též strážce; Moirain; dai šan.
Lanfear: Ve starém jazyce "Dcera noci". Jedna ze Zaprodanců, pravděpodobně nejmocnější z nich hned po Izmaelovi. Na rozdíl od ostatních Zaprodanců si své jméno vybrala sama. Říká se, že byla zamilovaná do Luise Therina Telamona. Viz též Zaprodanci; Drak.
legue: Viz jednotky délky.
Leana: Aes Sedai z modrého adžah a kronikářka. Viz též adžah; kronikářka.
Letnice: Hody a slavnost uprostřed léta, široce slaveny.
Liandrin: Aes Sedai z červeného adžah, z Tarabonu.
Logain: Falešný Drak, zkrocený Aes Sedai.
Loial: Ogier z Državy Šangtaj.
Luc; urozený pán Luc z rodu Mantearů: Tigrainin bratr. V jeho zmizení ve Velké Morně (971 NE) je vídávána spojitost s pozdějším zmizením Tigrain. Ve znaku měl žalud.
Luis Therin Telamon; Luis Therin Rodovrah: Viz Drak.
Malkier: Stát, kdysi jeden z Hraničních států, nyní pohlcen Mornou. Znakem Malkieru byl zlatý jeřáb v

letu.
mandarb: Ve starém jazyce "čepel".
Manetheren: Jeden z deseti států, které vytvořily Druhou úmluvu, a také hlavní město tohoto státu. Jak město, tak stát, byly úplně zničeny za trollockých válek.
Masema: Shienarský voják, který nenávidí Aiely.
mašiara: Ve starém jazyce "milovaný, á", ale znamená lásku ztracenou, kterou již nelze znovu získat.
Merillin, Tom: Kejklíř.
míle: Viz jednotky délky.
Min: Mladá žena, která má schopnost rozpoznat význam aury, kterou občas vidí kolem lidí.
Moirain: Aes Sedai z modrého adžah.
Mordeth: Rádce, z jehož popudu město Aridhól začalo proti temným druhům používat způsoby temných druhů, a tím přivodil jeho zkázu. Město následně získalo nové jméno, Shadar Logoth ("Místo, kde číhá Stín"). V Shadar Logothu přežilo kromě nenávisti, která město zabila, jediné. Mordeth sám. Nyní je k troskám města vázán již dva tisíce let a čeká na někoho, jehož duši by pohltil a tak získal nové tělo.
Morgasa: Královna andorská, hlava rodu Trakandů.
Morna: Viz Velká Morna.
Mořský národ: Přesněji Atha'an Miere, Lidé moře. Obyvatelé ostrovů v Arythském oceánu a Bouřlivém moři, na těchto ostrovech tráví jen málo času a většinu života tráví na lodích. Většina zámořského obchodu se děje na lodích Mořského národa.
myrddraalové: Tvorové Temného, velitelé trolloků. Pokřivení potomci trolloků, u nichž se opět projevuje lidský materiál použitý při stvoření trolloků. Fyzicky se podobají lidem, jenom nemají oči, nicméně vidí ve dne i v noci jako orel. Mají určitou moc, jež vyvěrá z Temného, včetně schopnosti vyvolat pohledem ochromující strach a schopnosti zmizet všude tam, kde je nějaký stín. Jedna z jejich mála známých slabostí je, že jen váhavě překonávají vodní toky. V různých zemích jsou známi pod různými jmény, například půllidé, bezocí, stínomilové, číhači a mizelci.
Niall, Pedron: Velící kapitán dětí Světla. Viz též děti Světla.
Nisura, urozená paní: Shienarská šlechtična a jedna z dvorních dam urozené paní Amalisy.
Páteř světa: Vysoké pohoří jen s několika málo průsmyky, které odděluje Aielskou pustinu od západních zemí.
pět sil: Existuje pět pramenů jediné síly, a každá osoba, která umí usměrňovat jedinou sílu, obvykle vládne některými prameny lépe než jinými. Tyto prameny jsou pojmenovány podle toho, co se s nimi dá ovládat - země, vzduch, oheň, voda a duch - a jmenují se pět sil. Každý, kdo ovládne jedinou sílu, je nejsilnější při používání jednoho, možná dvou z nich, a méně silný při používání ostatních. Jen málokdo zvládá dobře tři, ale od věku pověstí nikdo neovládl všech pět. Dokonce i tehdy to bylo velice vzácné. Síla může mezi jednotlivými lidmi velice kolísat, takže někteří, kdo umějí usměrňovat, jsou mnohem silnější než jiní. Provádění jistých úkonů s jedinou silou vyžaduje schopnost zvládat jednu či více z pěti sil. Například vyvolat či zvládat oheň vyžaduje sílu ohně, ovlivňování počasí vyžaduje sílu vzduchu a vody, zatímco léčení sílu vody a ducha. Duch se mezi muži a ženami vyskytuje rovnoměrně, ale lepší ovládání země a (nebo) ohně se mnohem častěji vyskytuje u mužů, vody a (nebo) vzduchu zase u žen. Vyskytují se výjimky, ale síly země a ohně začaly být nejčastěji považovány za mužské síly, zatímco síly vzduchu a vody za ženské. Všeobecně nejde jednu schopnost považovat za silnější než druhou, i když mezi Aes Sedai existuje rčení: "Žádná skála není tak silná, aby ji voda a vítr nezničily, žádný oheň není tak zuřivý, aby ho voda neulila nebo vítr nezhasil." Je třeba dodat, že toto rčení se začalo používat dávno poté, kdy zemřel poslední muž Aes Sedai. Existovalo-li podobné rčení mezi muži Aes Sedai, je nyní ztraceno.
plamen Tar Valonu: Znak Tar Valonu, amyrlinina stolce a Aes Sedai. Stylizovaný obraz plamene. Bílá slza špičkou nahoru.
pravý zdroj: Hnací síla vesmíru, která otáčí kolem času. Je rozdělena na mužskou polovici (saidín) a ženskou polovici (saidar), které pracují zároveň společně i proti sobě. Pouze muž může čerpat ze saidínu a pouze žena ze saidaru. Na počátku Času šílenství byl saidín poskvrněn dotykem Temného. Viz též jediná síla.
půllidé: Viz myrddralové.

Ragan: Shienarský válečník.
Rozbití světa: Za Časů šílenství muži Aes Sedai, kteří zešíleli a ovládali jedinou sílu tak, že si to dnes nikdo ani neumí představit, změnili tvář světa. Způsobili hrozná zemětřesení, srovnali horské hřebeny, vyzvedli nová pohoří. Tam, kde byla moře, vyzvedli pevninu, a tam, kde bývala pevnina, zřídili oceán. Mnoho částí světa bylo naprosto vylidněno a ti, kteří přežili, byli roztroušeni jako prach ve větru. O této katastrofě se příběhy, pověsti a dějiny zmiňují jako o Rozbití světa. Viz též Čas šílenství.
Rudé štíty: Viz Aielská válečná společenstva.
sa'angrial: Jeden z mnoha předmětů, které umožňují usměrňovat mnohem větší díl jediné síly, než by jinak bylo bezpečné. Sa'angrial je podobný, ale mnohem, mnohem silnější než angrial. Množství jediné síly, které lze usměrnit pomocí sa'angrialu, ve srovnání s množstvím jediné síly, které lze usměrnit pomocí angrialu, odpovídá poměru mezi množstvím jediné síly, které lze usměrnit s angrialem, a množstvím, které lze usměrnit bez pomoci. Pozůstatek věku pověstí, o jeho výrobě již není nic známo. Zůstala jich pouze hrstka, mnohem méně než angrialu.
sáh: Viz jednotky délky.
saidar; saidín: Viz pravý zdroj.
Saldeia: Jeden z Hraničních států.
Sanche, Siuan: Aes Sedai původně z modrého adžah. Roku 985 NE zvolena amyrlin. Amyrlinin stolec je všech adžah a žádného.
Seléné: Žena jedoucí do Cairhienu.
Shadar Logoth: Město, opuštěné za trollockých válek, a poté zapomenuté. Je to pošpiněné území a každý kamínek z něj je smrtelně nebezpečný. Viz též Mordeth.
Shayol Ghul: Hora ve Spálených zemích, místo věznice Temného.
Sheriam: Aes Sedai z modrého adžah. Správkyně novicek v Bílé věži.
Shienar: Jeden z Hraničních států. Znakem Shienaru je útočící černý jestřáb.
síť osudu: Viz ta'maral' ailen.
Spálené země: Zničené země kolem Shayol Ghulu za Velkou Mornou.
srdečník: Nezničitelná substance vytvořená během věku pověstí. Každou známou sílu použitou k jeho rozbití je schopen pohltit a tím zesílit.
stoletá válka: Řada překrývajících se válek mezi neustále se měnícími spojenci, vyvolaná smrtí Artuše Jestřábí křídlo a následným bojem o jeho říši. Trvala od SR 994 do SR 1117. Válka vylidnila velké části země mezi Arythským oceánem a Aielskou pustinou, od Bouřlivého moře k Velké Morně. Ničení dosáhlo takových rozměrů, že se do současnosti dochovaly jen zlomky záznamů. Říše Artuše Jestřábí křídlo byla rozervána na kusy a na jejím místě se vytvořily současné státy. Viz též Jestřábí křídlo, Artuš.
stovka rytířů: Sto mužů Aes Sedai, ve věku pověstí jedněch z nejmocnějších lidí, kteří pod vedením Luise Therina Telamona provedli poslední útok, jímž byla ukončena válka Stínu a Temný byl opět uzavřen do vězení. Protiútok Temného poskvrnil saidín. Stovka rytířů zešílela a nastalo Rozbití světa. Viz též Čas šílenství; Rozbití světa; pravý zdroj; jediná síla.
strážce: Válečník ve spojení s Aes Sedai. Pouto je součástí jediné síly a díky ní válečník získává takové dary, jako je rychlé uzdravování, schopnost ujít velkou vzdálenost bez jídla, vody a odpočinku a schopnost na dálku vycítit skvrnu Temného. Dokud strážce žije, Aes Sedai, s níž je spojen, ví, že je naživu, ať je jakkoliv daleko, a když zemře, pozná okamžik a způsob jeho smrti. Spojení jí neprozradí, jak daleko strážce je, ani kterým směrem. Zatímco většina adžah věří, že Aes Sedai smí k sobě mít připoutaného pouze jednoho strážce v dané chvíli, červené adžah se odmítají se strážci spojovat vůbec a zelené adžah věří, že Aes Sedai k sobě může připoutat tolik strážců, kolik se jí zlíbí. Z morálního hlediska musí strážce s poutem souhlasit, ale je známo, že spojení bylo provedeno i proti jeho vůli. Co z tohoto spojení získává Aes Sedai, je pečlivě uchovávaným tajemstvím. Viz též Aes Sedai.
strom: Viz avendesora.
stromová píseň: Viz stromový zpěvák.
stromový zpěvák: Ogier, který má schopnosti zpívat stromům (nazývá se to "stromová píseň"), buď aby je vyléčil, nebo aby jim pomohl růst a vzkvétat, nebo aby ze dřeva mohl vytvořit předměty, aniž by strom poranil. Předměty takto vyrobené se nazývají "výzpěvné dřevo" a jsou vysoko ceněny. Zůstalo jen velmi

málo ogierů, kteří jsou stromovými zpěváky. Zdá se, že toto nadání postupně mizí.
šufa: Součást oděvu Aielů, šátek, obvykle barvy písku či břidlice, který se ovinuje kolem hlavy a krku, takže nezahalený zůstane jen obličej.
Šej'tan: Viz Temný.
tai'šar: Ve starém jazyce "pravá krev z".
ta'maral'ailen: Ve starém jazyce "síť osudu". Velká změna ve vzoru věku, soustředěná kolem jednoho či více lidí, kteří jsou ta'veren. Viz též vzor věku; ta'veren.
Tanreall, Artuš Pendrag: Viz Jestřábí křídlo, Artuš.
Tarmon Gai'don: Poslední bitva. Viz též Dračí proroctví; Valerský roh.
Tar Valon: Město na ostrově v řece Erinin. Středisko moci Aes Sedai a místo, kde stojí amyrlinin stolec.
ta'veren: Osoba, kolem níž kolo času splétá všechny okolní nitky osudu, aby vytvořilo síť osudu. Viz též vzor věku.
tazatelé: Řád uvnitř dětí Světla. Jeho členové hodlají objevit pravdu polemikami a odhalováním Temných druhů. Při pátrání po pravdě a Světle, jak je vidí oni, jsou ještě horlivější než děti Světla jako celek. Obvykle při vyšetřování používají útrpné právo a obvykle zastávají názor, že pravdu již stejně znají, je jen třeba, aby se k ní oběť přiznala. Tazatelé si říkají ruka Světla, a občas jednají tak, jako by byli zcela odděleni od dětí a rady pomazaných, která dětem velí. Hlavou tazatelů je hlavní inkvizitor, jenž sedí v radě pomazaných. Ve znaku mají krvavě rudou pastýřskou hůl.
Tear: Velký mořský přístav v Bouřlivém moři.
Telamon, Luis Therin: Viz Drak.
temní druzi: Ti, kdo vyznávají Temného a věří, že získají velikou moc a dostane se jim odměny, dokonce nesmrtelnosti, když ho osvobodí z vězení.
Temný: Nejobvyklejší jméno používané ve všech zemích pro Šej'tana. Zdroj zla a protiklad Stvořitele. Uvězněn Stvořitelem v okamžiku stvoření ve věznici v Shayol Ghulu. Pokus jej osvobodit z této věznice vyvolal válku Stínu, poskvrnění saidínu, Rozbití světa a konec věku pověstí.
Temný, pojmenování: Vyslovení pravého jména Temného (Šej'tan) přiláká jeho pozornost a nevyhnutelně přivolá přinejlepším neštěstí, přinejhorším pohromu. Z toho důvodu se používá mnoho eufemismů, mezi nimi Temný, Otec lží, Oslepitel, Pán hrobů, Noční pastýř, Zhouba duše, Jedovatý jazyk, Spalovač trávy a Prašivec. O tom, kdo na sebe očividně přivolal smůlu, se často říká: "Pojmenoval Temného."
ter'angrial: pozůstatek věku pověstí, který používá jedinou sílu. Na rozdíl od angrialu a sa'angrialu, každý ter'angrial byl vyroben k nějakému určitému účelu. Například jeden zaručuje, že přísahy, v něm složené, budou zavazující. Některé používají Aes Sedai, ale jejich původní účel je většinou neznámý. Některé zničí schopnost usměrňovat jedinou sílu v každé ženě, která by je použila.
tia avende alantin: "Bratr stromů".
Tia mi aven Moridin isainde vadin: Ve starém jazyce: "Hrob není překážkou mému volání." Nápis na Valerském rohu. Viz též Valerský roh.
Tigrain: Jako dědička Andoru se provdala za Taringaila Damodreda a povila mu syna Galadedrida. Její zmizení v roce 972 NE, krátce poté, co se její bratr Luc ztratil v Morně, vedlo v Andoru k zápasu o nástupnictví a v Cairhienu způsobilo události, které nakonec vedly k aielské válce. Ve znaku měla ženskou ruku držící stonek růže s trny a stříbrným květem.
trolloci: Stvoření Temného, vytvořená během války Stínu. Mohutní postavou, nesmírně zuřiví, jsou pokřivenými kříženci lidí a zvířat, zabíjejí pro pouhé potěšení ze zabíjení. Zlomyslní, prolhaní a proradní, věřit jim mohou pouze ti, jichž se bojí. Jsou všežraví a živí se libovolným druhem masa včetně lidského i masem jiných trolloků. Na jejich vytvoření se větší měrou podíleli lidé, proto jsou schopni křížit se s lidmi, ale potomci se většinou rodí mrtví, a ti, kteří se narodí živí, obvykle nepřežijí. Dělí se do jakýchsi kmenových tlup, z nichž nejvýznamnějšími jsou dha'bel, dhae'mon, ko'bal.
trollocké války: Řada válek, první začala kolem roku 2000 PR, a trvaly více než tři sta let, během nichž trollocké hordy pustošily svět. Nakonec byli trolloci pobiti či zahnáni zpátky do Velké Morny, ale některé státy přestaly existovat a jiné byly téměř vylidněny. Všechny záznamy jsou pouze útržkovité. Viz též Úmluva Deseti států.
Tuatha'ani: Toulavý lid, také známi jako Cikáni či Kočovný lid, žijící v jasně obarvených povozech a

řídící se naprosto mírumilovnou filozofií, nazývanou Cesta listu. Věci, které Cikáni spraví, jsou často lepší než nové. Patří mezi pár lidí, kteří mohou překročit Aielskou pustinu bez toho, aby byli obtěžováni, protože Aielové se jim důsledně vyhýbají.
Úmluva Deseti států: Spojenectví uzavřené ve staletích po Rozbití světa (přibližně 300 PR). Odhodláno zničit Temného. Rozehnáno za trollockých válek. Viz též trollocké války.
usměrňování: Řízení průtoku jediné síly. Viz též jediná síla.
utišování: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou ženu, která může usměrňovat jedinou sílu, od pravého zdroje. Žena, která byla utišena, pořád pravý zdroj cítí, ale nemůže se ho dotknout.
Valerský roh: Bájný předmět z cyklu pověstí Hledání rohu. Roh by měl být schopen povolat z hrobu mrtvé hrdiny zpět k boji se Stínem.
válka síly: Viz válka Stínu.
válka Stínu: Též známa jako válka síly, zakončila věk pověstí. Začala krátce po pokusu osvobodit Temného a brzy se rozšířila po celém světě. Ve světě, kde byla dokonce zapomenuta i vzpomínka na válku, byla znovu objevena každičká stránka válčení, často pokřivená díky tomu, že se světa dotýkal Temný, a jediná síla byla používána jako zbraň. Válka skončila opětným uzavřením Temného do jeho věznice.
vědma: Na vesnici žena, kterou si do svého středu vybere ženský kroužek pro znalost takových věcí, jako je léčení a předpovídání počasí, jakož i zdravý rozum. Postavení značící velkou zodpovědnost a pravomoce, jak skutečné, tak mlčky předpokládané. Všeobecně stojí na roveň starostovi, jako je ženský kroužek roven vesnické radě. Na rozdíl od starosty je volena na celý život a jen zcela výjimečně je vědma odvolána ze svého úřadu ještě před svou smrtí. Podle kraje může mít jiný titul, jako strážkyně, léčitelka, moudrá žena nebo učitelka.
věk pověstí: Věk zakončený válkou Stínu a Rozbitím světa. Doba, kdy Aes Sedai prováděly zázraky, o nichž dnes pouze sní. Viz též kolo času; Rozbití světa; válka Stínu.
Velká Morna: Oblast na dalekém severu zcela ovládaná Temným. Prodlévají zde trolloci, myrddraalové a další tvorové náležející Stínu.
Veliký pán Temnoty: Jméno, kterým temní druzi oslovují Temného, tvrdíce, že používání jeho pravého jména by bylo rouháním.
velká hra: Viz daes dae'mar.
Velký had: Symbol času a věčnosti, starý již v dobách, kdy začal věk pověstí, je tvořen hadem požírajícím vlastní ocas. Prsten ve tvaru Velkého hada dostávají ženy, které mají být přijaty mezi přijaté novicky Aes Sedai.
Verin: Aes Sedai z hnědého adžah.
výzpěvné dřevo: Viz stromový zpěvák.
vzor věku: Kolo času splétá nitky lidských životů do vzoru věku, často nazývaný prostě jen vzor, jenž tvoří podstatu reality toho kterého věku. Viz též ta'veren.
Zabijáci stromů: Aielské jméno pro Cairhieňany, vždy vyslovované s hrůzou a odporem.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai, jací kdy žili, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného, bylať jim na oplátku přislíbena nesmrtelnost. Podle jak pověstí, tak útržků záznamů byli uvěznění spolu s Temným, když byla jeho věznice znovu uzavřena. Jejich jména se stále používají ke strašení dětí.
Zrádce naděje: Viz Izmael.